ALMİNA TANER

ORION

MARTI

Ya savaşları, açlığı, isyanları ve cinayetleri durdurmanın bir yolu olsaydı? Düşünsene, ya insan ırkını tüketen insanın kendisi değil de yaşadığı gezegense?

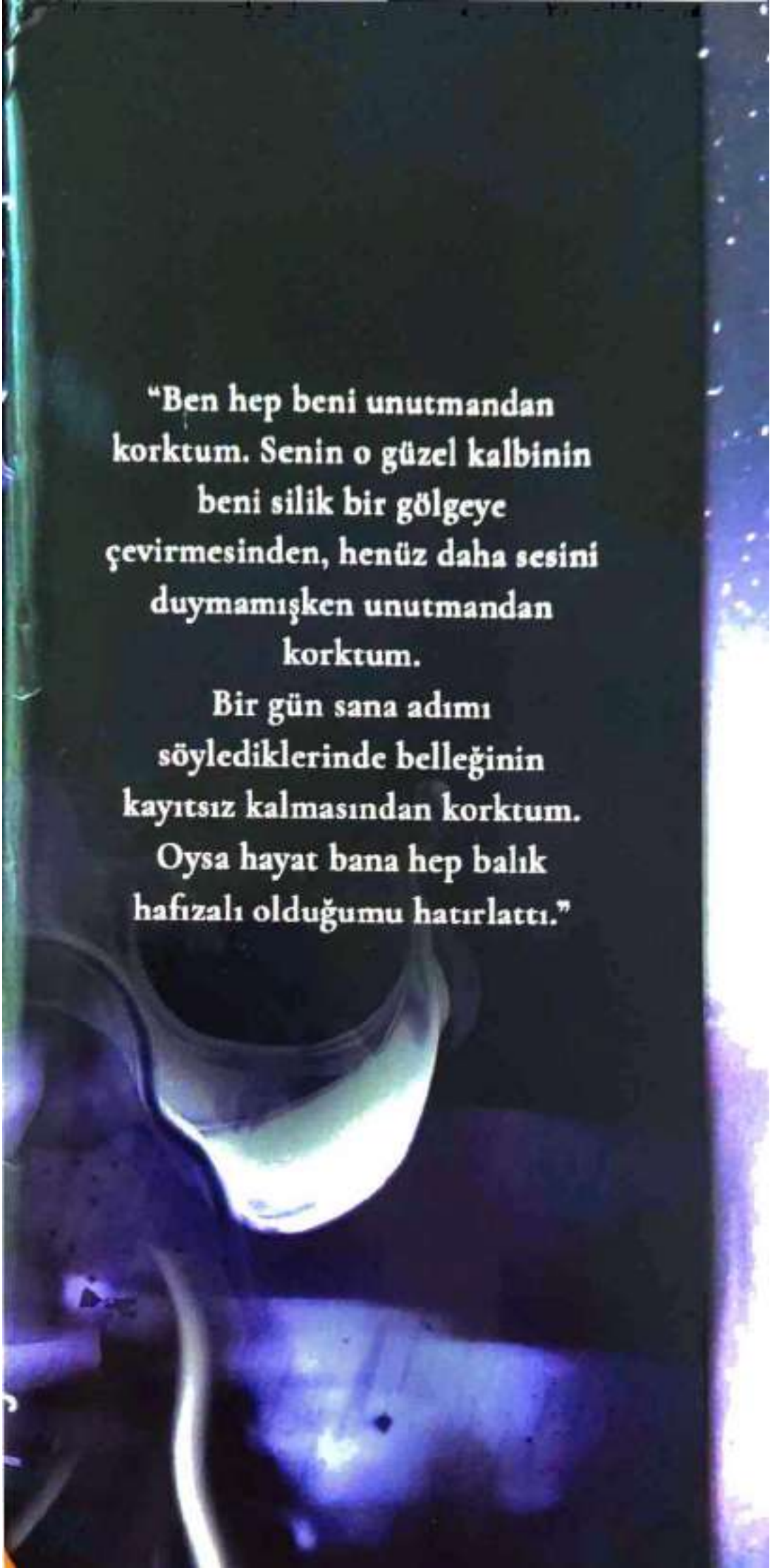
Bir, iki, üç...
Korku salmayı biz seçmedik. Hatırla unutulduğumuzu.
Doğrusu çirkin, simsiyah, gaddar vücutlarımızdan
korkman da bizim suçumuz değil.
Söylesene, hanginiz bizi buraya hapsetti?
Yoksa sesimizi duymamak mı seni bu denli ürküten?
Karşımızda ellerin titreyecek, gözlerin yağmurla dolacak gibi
oluyor.

Dört, beş, altı... Kaç bizden, koş!
Acıyla büktüğün dudaklarını görmemize izin verme.
Önünde çarşaf gibi serilmiş o denize git.
Deniz senin evin olacak.
Gir içine, okşasın ipek saçlarını.
Nefessiz kal; yutsun sular sırlarını.
Tek görebildiğin karanlık.
Soruyorum sana:
Kayan yıldızlarla dolu bir karanlıkta gökyüzünde
yaşamayı sürdürebilir misin?
Denizinde boğulmak için yaratılmışsan sulara
karşı koymaya değer mi?

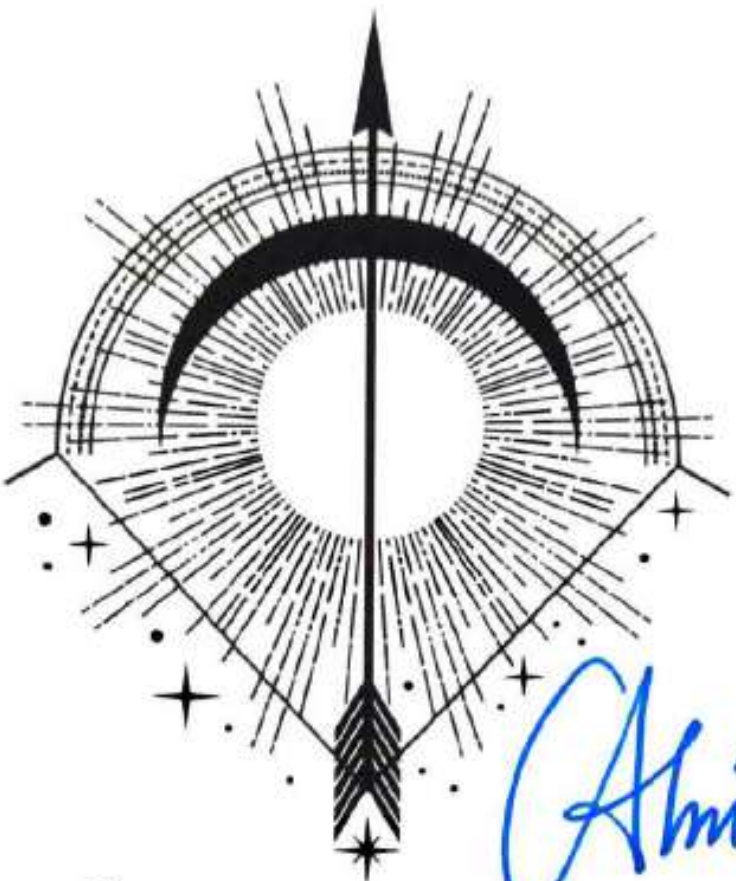
Yedi, sekiz, dokuz...
Birilerini unutacaksın; ne kadar koşarsan koş kaçamazsın.
Işıkları yaktığında karanlığın yok olacağını varsayamazsın.
Gezegenini korumak mı istiyorsun?
Sen kurtulamayacaksın.

On.
Zamanın doldu.
Ne yap et, sakın unutulma.
Yoksa bana kavuşacaksın.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-348-052-4
9 786254 486524

"Ben hep beni unutmandan
korktum. Senin o güzel kalbinin
beni silik bir gölgeye
çevirmesinden, henüz daha sesini
duymamışken unutmandan
korktum.
Bir gün sana adımı
söylediklerinde belleğinin
kayıtsız kalmasından korktum.
Oysa hayat bana hep balık
hafızalı olduğumu hatırlattı."

ALMİNA TANER

ORION

MARTI

tg: @serserikitap

Yıldızlarla dolu bu yolda
size eşlik edecek şarkılar

Bana, kendi evrenlerimi yaratabilmek için bir kâğıt
ve bir kalemin yeteceğini öğreten biricik Türkçe öğretmenim
Özlem Tezcan Dertsiz'e...

Hayatıma Dair

Kışın en sert haliyle kapımıza dayandığı anlarda bile beni yarı yolda bırakmamıştı. Tahtalar yer yer çıkıntılık yapıyor, zaman zaman minik yağmur damlalarının sızmasına izin veriyorlardı ama güzel çatı katım bana ev olma görevini layığıyla yerine getiriyordu. Küçük led lambalar almıştım duvarlarına. Köşelere yastıklar doldurmuş, tahta yatağımı oradan buradan bulduğum beyaz çarşaflarla kaplamıştım. Küçük saksılara ektiğim narin çiçeklerim açmaya yüz tutmuş, baharı karşılamaya hazırlanıyorlardı. Dizilerde, fotoğraflarda ya da kitaplarda okuduğum gibi romantik bir havası veya havalı bir görüntüsü yoktu. En azından Polaris öyle söylemişti. İkiz kardeşi Capella ise onun tam aksine bu rutubetli ama gururlu çatı katımı ilk görenlerdendi ve o günden beri ne kadar kendini toparladığını biliyordu. Hoş, ilk gördüğünde bile belki bana çaktırmamak için belki gerçekten öyle düşündüğünden, "Çok güzel burası Alnilam," demişti. "Uğraşırsan çok güzel olur."

Ben de çok uğraşmıştım çünkü çatı katım buna değerdi. Beni bir anne edasıyla sarıp sarmalamasının yanı sıra kendimden kaçıp sığındığım siperimdi de. Güneşle beraber ayaklarımın ucuna konan karaltılardan kaçmak için en güvenli sığınağımdı. Biliyor musunuz gölgeler... Onlar çoğunuzun sandığının aksine ışığın eğlenceli bir oyunu değildir. En azından benim gezegenim Skyera'da değil. Hepimizin kurtulmak istediği bir ruh hapishanesi yalnızca. Sabah

güneş doğar doğmaz tıpkı insan vücuduna benzeyen gölgeler belirir etrafımda. Her gün, ne kadar yalnız olduğumu yüzüme vurmak istercesine yanımda gezer, her hareketimi takip ederler.

Nitekim, varlıkları göğsümü küçük ama bir taş gibi ağır hissettirse de onları sevmemi engelleyemiyorum. O gölgelerden biri annem. O gölgelerden biri babam. Etrafımda gördüğüm beş gölgenin hepsi de benim sevdiklerim. İnanın nereye gittiler bilmiyorum. Ailem nerede bilmiyorum. Doğrusu bazı anılar var ama silik. Biliyorum oralarda birileri var fakat hatırlayamıyorum. Eskiden buralarda bir yerlerde, anılarımda, elimde, kolumda, kalbimdelerse bile artık yoklar.

Polaris'i ve Capella'yı unutmuyorum, bir gün isteyecek olsam bile onlar kendini unutturmazlar biliyorum. Küçüklüğümden hatırlıyorum onları. Çimlerde oturduğumuz, Polaris'in kahverengi gözlerini ovuştura ovuştura ağlayıp sızlandığı, Capella'nın yüzündeki çiller yanaklarını bir haritaya çevirirken gülmekten kırıldığı görüntüler var gözümün önünde. Yanımızda karanlık gölgeler var. O gölgeler kim, neden oradalar, beni tanıyorlar mı bilmiyorum. Ben onları tanıyorum. Ya da bir zamanlar tanıyormuşum. Yanlarında oturup Capella'yı izliyorum. Onun daha fazla gülmemek için dişleriyle alt dudağını ısırmasını taklit etmeye çalışıyorum, çünkü o zaman tam bir kız gibi görünüyor: güzel, saf ve berrak.

Bir de Alphard var. Ah Alphard... Ben onu unutamıyorum; o kendini unutmak için savaş veriyor.

Çatı katımın tahta siperini aralayan küçük, kareden hallice bir pencere var evimde. Bugün o pencereye çarpan ılık su damlalarıyla uyandım. Zaten genelde alarm kurmam, doğa ana beni uyandırmanın bir yolunu bulur. Sabahın sessiz saatlerinde annem olur sanki ve bana seslenir: "Haydi, kalk güzel kızım. Güneşi sana sunuyorum."

Sesinde her zaman ılık, anaç bir ton olur. Annemin görüntüsü, anıları ve benliği bir gölgeden ibaret olmasaydı eminim ona benzetirdim. Belki o gölgenin gökte bir yerlerde üzüleceğini bilmesem, doğa anaya "anne" bile derdim.

Kalkar kalmaz penceremi açıp derin bir nefes aldım. Bugün yeni okul yılının ilk günüydü. Size hayatım hakkında bahsetmediğim bir şey daha: Çalışmak zorundayım. Eğer olur da bir şekilde aileniz gölge olursa, bilin ki elinizden gelen tek şey bu olacak. Kendinizi geçindirmek, aylık faturalarınızı tamamlamaya çalışırken okulu düşünemeyecek hale gelmek... Oysa kalbimin derinliklerinde bir yerlerde, her ne kadar kendime itiraf edemesem bile üniversitenin kapısından adım atabilmeyi dahi öyle çok istiyordum ki...

Öylece dışarıya bakıp bir süre gün doğumunu izledim. Capella muhtemelen çoktan kalkmış, kıyafetleri arasında boğuşuyordu. Onun odasını arşınlayıp oradan oraya koşturan görüntüsü aklıma gelince gülümsemeden edemedim. Polaris muhtemelen yarım saat sonra uyanacak, eline geçirdiği ilk kıyafeti giyinip çıkacaktı. İkisi siyah ve beyazın karışımı gibiydiler: uyumlu fakat zıt.

El çabukluğuyla kıyafetlerimi giyip yün ceketimi de üzerime geçirdiğimde çoktan işyerimin yolunu tutmuştum. Oysa eylül... Hiç soğuk olmaz, ısıtırdı fakat ben hep üşürdüm.

Tüm cadde okul için koşuşturan öğrencilerle doluydu. Kimisi otobüse yetişmek için koşuyor, kimileri arkadaşlarıyla muhabbet ederek vapur bekliyordu. Caddenin karşısında turuncu saçlı bir kızın, erkek arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir çocuğa sarıldığını gördüm. Muhtemelen birazdan simitlerini alacak, vapura binip okul yolunu tutacaklardı. "Portakal" dedim içimden kızın saçlarını düşünerek. "Portakal, mandalina, havuç..." Kendi kendime gülümsedim. Çocuğun ise simsiyah, dağınık saçları vardı. Sırt çantası tıpkı diğer tüm günlerde göreceğim, hatta içini açıp bakmak için savaş vereceğim zamanlardaki gibi kabarıktı şimdi de. Ancak gülmüyordu. Ağzı yukarı kıvrılıyordu ama gülmüyordu, biliyorum.

Tüm dünya sana gülerdi, sen kendi haline dahi gülmezdin Alphard.

Aheste aheste yürüdüğüm oyuncakçı dükkânına vardığımda patronum Gredi'yi görür görmez neşeyle kıkırdadım. Evet, oyuncakçı dükkânında çalışıyordum ve bir işyerinin aksine burası öyle eğlenceli oluyordu ki tahmin dahi edemezdiniz. Buraya hep mutlu çocuklar gelirdi çünkü. Üzgün olsalar bile mutlu ayrılırlardı en azından. Hem de gerçekten gülenlerinden, ağzı yukarı kıvrılanlardan değil.

"Alnilam! Hoş geldin iki gözümün çiçeği."

Ceketimi çıkarıp patronum Gredi'ye kıkırdamaya başladım. İşverenden ziyade küçük kız kardeşine bakan bir abi gibi davranırdı bana ve bu hoşuma giderdi.

"Hoş buldum Gredi," dedim ben de gülerek. "Başka çarem yok, geleceğimi biliyorsun."

"Bir süre daha seni esir alacağım, ha?"

"Seve seve..."

Bir an için okulun konusunu açacak sanmıştım. Bu yıl üniversiteye gitmeliydim. Oysa oyuncakçı dükkânında çalışmanın kariyerime pek katkısı olmuyordu.

Başka bir şey söylemesine izin vermeden önlüğümü alıp işe koyuldum. Her gün yaptığım şeylerden pek bir farkı yoktu. Vitrinleri düzenledim, müşterilere oyuncakları tanıttım ya da küçük çocuklara türlü türlü maymunluklar yaptım.

Öğle yemeği gelip çattığında da saatler eteğimde süs olmuş, sadece bana belli etmiyorlardı kendilerini. Fakat Capella son hız içeri daldığında tam anlamıyla anladım öğlenin gelip çattığını.

"Sana anlatacaklarım var!" dedi gözlerini pörtleterek. O kadar şirin ve komik gözüküyordu ki! O hep kendine imrendirir, en azından bende bir hayranlık uyandırırdı.

"Hayır," dedim başıma gelecekleri bilerek. "Lütfen sakinleş."

Her yıl aynı şey oluyordu. Lisenin ilk yılında yemek molasına

girer girmez kafeteryada koşar adım yanıma gelmiş, ileride evleneceğini düşündüğü kaykaycı çocuğu anlatmıştı. Lisenin ikinci yılında kitap okuyan erkeklerin çok çekici olduğuna karar vermiş, üçüncü yılında ise Polaris'in arkadaşlarından birini hedef almıştı. Oysa onlar hakkında sadece iki gün konuşuyor, sonra Polaris, Capella ve ben oturup tüm bu oğlanlar ve Capella hakkında dalga geçiyorduk. Yine aynısı olacaktı.

"Yemeğe gidelim," dedi kolumdan çekiştirerek. Ceketimi de alıp gülümseyerek onu takip ettim. Ona hayır demek mümkün bile değildi. Deniz kenarına yakın bir yerlere oturup sandviçlerimizi elimize aldık. Her sabah kalktığımda ona ve Polaris'e sandviç yapardım yoksa çok sağlıksız beslenecekleri bilirdim. O konuşmaya başlarken ben de bir yandan Polaris'in sandviçini ikizinin çantasına sıkıştırdım. Kim bilir nerede, neler karıştırıyordu şu an.

"Anlatmaya başlayacağım ama geleneksel soruyu sormadan yapamayacağım Alnilam," dedi. Bugün bu soruyu kim soracak diye beklemiyor değildim.

"Gitmeyecek misin artık? Geçen yıl zaten ektin. Ne kadar istediğini bilmesem içim yanmayacak. Bizde kalırdın, evinin elektriğine, suyuna yetişmek zorunda kalmazdın. Hem ne güzel olurdu."

Çatı katıma "evin" dediğini duyunca onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacak olmanın hüznüyle iç çektim.

"Yapamam, biliyorsun," demekle yetindim. "O ev gölgelerle dolu, aynı zamanda bana gölgelerden kalan tek şey de. Hem kendi kendime yetebildiğimi sadece o gölgelere değil, bizzat kendime de kanıtlamak zorundayım Capella."

Tıpkı geçen yıl yaptığı gibi yine anlayışla karşılayacaktı. Ama kalbinin derinliklerinde bir yerlerde kötü niyetle olmasa bile bana acıdığını, yerimde olmadığına sevindiğini biliyordum. Bunu ne o söylerdi ne de ben bilmezlikten gelmeyi bırakırdım.

Neyse ki aynı yılgınlık ve bıkkınlıkla konuyu çabucak değiştirdi.

Alt dudağını ısırdı, turuncu saçlarını geriye atıp gözlerini pörtleterek bana bakmaya başladı. "Okul yılının ilk günü" pozları, "ben Capella, iyi şeyler oluyor" pozları ya da "evet, doğru bildiniz birinden hoşlanmaya başladım" pozları. Zaten hepsi aynı kapıya çıkıyordu onun dünyasında.

"Bu sefer anlatmayayım, hemen tanış istiyorum," dedi.

Bu kadar hızlı mı? diye düşünmeden edemedim. Ne demeli, nasıl yaklaşmalıydım? Bu kadar çabuk olmasına alışık değildim. Genelde hep anlatırdı, anlatır anlatır ve en sonunda bir başkası yerini alırdı. Ama hiç tanışmazdık. Çünkü Polaris hariç onun etrafındaki herkes beni tuhaf görürdü. Benimle konuşmak istemezlerdi; ben de onlarla tek kelime edemezdim zaten. Şimdi ne değişti diye merak etmiştim. Ben mi artık tuhaf olmaktan çıkmıştım yoksa tanıştıracağı kişi bu dünyadan değil miydi? Mesela uzay boşluğundan kaçmış bir yıldız. İkincisi daha mantıklı geldi.

Ve nihayetinde sen köşeyi döndün Alphard. Sen, siyah saçların, ela gözlerin ve kabarık çantan köşeyi döndünüz. "Portakal, mandalina, havuç..." dedi beynim. "Vapura binecekken gördün. Turuncu saçların kolları, siyah saçların omzuna dolanıyor."

Ben beynimle boğuştum, sen yanımıza geldin. Capella'yı gördün. Denizi gördün. Elimdeki sandviçi ve ayağıma dolanan kediyi gördün.

Bana da baktın ama beni görmedin.

1

Kelimeler Kaldı

I Lost A Friend — FINNEAS

Şimdi elimi nereye atsam boşluk Alphard. Senin boşluğunda kendimi hayal ederken kendi sonsuzluğumda kayboldum. Gökyüzümün ne kadar büyük olduğunu düşlerken kendi kalbimin ne kadar küçük olduğunu unuttum. Belki senin kalbin ikimize de yeter sandım.

"Ama en heyecanlı yerini anlatıyorum, iki dakikacık sabredemez misin?" diye sitem etti ben şarkıyı kim bilir kaçıncı kez değiştirirken.

Canım sıkılıyordu, dinlemek istemiyordum ki bundan kastım sadece şarkı da sayılmazdı. Bu yaptığıma kırıldığını hissediyordum ama elimde değildi. Gözlerini minik bir kuş edasıyla kıstı, burnunu kırıştırarak yüzünü yana yatırdı. Böyle şirin baktığı zamanlar ona çok sinirlenirdim. Ya da kendime sinirlenir de onu bahane ederdim.

Öğlen vapurda yaşananların ardından beni işten sürükleyeceği anı dört gözle beklemiş, bir an önce çatı katıma varmak için kılı

kırk yarmıştı. Heyecanını bu gece gökyüzü bile hissetmiş olmalıydı ki onun için en mükemmel geceyi kurmuştu ay ve yıldızlar. Hafif bir müzik açtı, ceketini çıkardı, etrafına bakındı, güldü ve eğlendi. Ben ise battaniyenin altına sığınmış, annesinden süt bekleyen kuzu misali oturuyordum.

Polaris ikimize de bakıp kıkırdadı. Hem Capella'nın deli dolu bakışlarına hem de sırtında evini taşıyan bir kaplumbağa gibi battaniyeye dolanmama gülüyordu muhtemelen. O da işyerinden ayrılır ayrılmaz peşimize takılmıştı. Capella ne zaman bir erkeği anlatacak olsa Polaris ilgiyle dinler, ertesi gün beni bulup tüm gün arkasından dalga geçerdi. Capella ise bunu yapacağını bilmesine rağmen her defasında aynı bataklığa tekrar düşerdi.

"Tamam, tamam söz veriyorum. Anlat hadi, nasıl tanıştınız?"

Bu soruyu sormak hiç içimden gelmemişti. Tıpkı çatı katımın bu konuşmaya tanık olacağını bildiğim zamanki gibi.

"Ay, ama ne olur tüm detaylarına kadar anlat," diye ekledi Polaris muzip bir ses tonuyla. Ardından bana dönüp alnını kırıştırdı ve dudaklarını okumamı beklercesine, "Umarım şaka olduğunu anlayabilir," dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Bu yıl üniversiteye yeni başlayanlar için üç gün öncesinde şenlik tarzında bir şey yapılmıştı hatırlıyor musun, anlatmıştım sana?"

Hatırlıyordum. Eğer bu yıl okula gidebilecek olsaydım, eğer ailem yanımda taşımak zorunda olduğum gölgeler olmasaydı belki ben de o şenliğe gidecektim.

"Yoksa dönme dolaba mı bindiniz Capella! İnanmam," dedi Polaris ve beni derin düşüncelerimden bir kez daha kopardı. Capella, Polaris'in bu çıkıntılıklarına bozulduysa bile hiç istifini bozmadan devam etti.

"İşte o gün yanıma geldi, sevdiği yazarlardan birkaç alıntı yaptı. Sonrasında beni bi..."

Böyle böyle sabaha kadar bir şeyler anlatmıştı. Duymazdan gelmeye çalışıyordum. Eğer bu kulaklar Capella'nın ona âşık olma ihtimalini duyacaksa, hiç duymasınlardı. Bozuntuya vermemek adına anlatmasına izin verdim ama içimden türlü türlü şarkılar mırıldandım. Uçsuz bucaksız geceyi süsleyen kaç tane yıldız vardır diye saydım. Geçen birkaç saatin ardından işi bahane ederek onu yatağıma, Polaris'i ise yerde duran yastıklarıma emanet ettim. Ben de ikisinin ortasında bir yerlere kıvrılıp uyumaya çalıştım.

Gece uykuya dalacakken Capella birkaç kez, "Güzeldi, Zweig da güzeldi," dedi. Alphard aklına geliyor olmalıydı çünkü o herkese Stefan Zweig hayranı olduğunu söylerdi ama kabarık çantasından hep Kafka çıkardı.

Capella'nın çilli yüzünü seyretmekten kendimi alıkoyamadım. Dudakları hâlâ kıpkırmızıydı, oysa ruj yoktu. Her daim naif, sevecen bir ifade vardı yüzünde, hatta uyurken bile. Güldüğünde ayrık dişlerini görmeyi çok severdim. İnsanlar ona kusur derdi, o ise her daim gururla gözler önüne sererdi onları. *Hayır, güzel olan sensin Capella*, diye iç geçirdim. Sen bu dünyadaki her şeyin güzellik tanımına uyan şeysin. Sen öyle güzelsin ki ben küçük aynama geçip kendi yansımama her baktığımda o ayna cam kırıklarına dönsün istiyorum ki ben de üstünde tepineyim.

Minik pencerem her sabah olduğu gibi uyanma vaktimi bir kez daha hatırlattığında Polaris'le birlikte çoktan mutfağa geçmiş, işe koyulmuştuk.

"Bugün sandviçler benden küçük anne," demişti. Ben de bakır rengi o güzel saçlarını karıştırıp öpmüştüm. Yeni yeni çıkmaya başlamış sakalları bu haliyle bile yüzümü gıdıklıyor, onun suratını ise sonbaharda bir yaz bahçesine çeviriyordu. Doğrusunu itiraf etmek gerekirse mutfakta berbattı ama çabalaması hoşuma gidiyordu. Do-

matesleri yamuk kesiyor, ekmeği kızartmaya çalışırken neredeyse yanacak duruma getiriyordu. Böyle zamanlarda onu videoya alır, doğum gününde hazırladığım birbirinden duygusal videolarda kullanırdım. O hiç itiraf etmezdi hoşuna gittiğini fakat nihayetinde ben bildikten sonra ağzından duymanın da bir gereği yoktu.

Sabah onlarla kahvaltı etmek güne en güzel başlama şekliydi. Yazları hiç vakit bulamazdık sabahı birlikte aydınlatmaya; ben işe giderdim, onlar ise öğlene dek uyurlardı. Oysa okul vaktini öyle çok severdim ki! İkisi de hiç yanımdan ayrılmazlar, ben de hayatımdaki gölgeler sanki hiç yokmuş gibi hissederdim ki bu benim için bir aileye sahip olmak demekti. Tıpkı diğer senelerde olduğu gibi keyfini çıkara çıkara yaptık kahvaltımızı, zaten sırf bunun için doğa anayı bu sefer ben uyandırmıştım.

"Siz önden gidin, benim uğramam gereken bir yer var," dedi Polaris tam evden çıkacakken. Capella'yla birbirinin söylediklerini tekrar eden kedi oyunlarındaki gibi, "Ne yeri?" dedik. Bu üçümüzün de kıkırdamasına sebep oldu.

"Ben de tam anlamadım, ne yalan söyleyeyim. Babam bir şeyler konuşmak istiyormuş. Kafamda son on gün içerisinde yapmış olabileceğim muhtemel yaramazlıkların listesini çıkardım ama bir şey bulamadım."

Capella'nın yüzü bu sözlerin ardından kaskatı bir mermere dönüşmüştü. Gözlerini olduğundan hızlı kırpıyor, her zaman yukarı kıvrılmasına alışık olduğum kırmızı dudakları hafif hafif seğiriyordu. Çok nadiren bu hale gelirdi yüzü ancak bu ifadesi dünyadan ruhum çekiliyormuş gibi hissetmeme neden olurdu her daim. Capella'nın gülmediği bir dünya, denizsiz bir sahil, ses çıkarmayan bir müzik kutusu ya da oyun oynamayan çocuklar demekti. Hepsi de anlamsız.

"Ya, bana hiç haber vermedi. Herhalde yemişsindir bir haltlar," dedi mümkün olduğunca gülümsemeye çalışarak. Ne Polaris

ne de ben bu konunun üzerinde daha çok durmaya niyetliydik. El çabukluğuyla çatı katıma veda ettik; onlar okul yoluna koyuldu, ben onları izledim.

İşyerine vardığımda patronum henüz gelmemişti. Ben de sahilin önündeki banklardan birine oturup onu beklemeye koyuldum. Eylül bugün çok güzeldi ve belki de ilk kez biraz olsun ısıtıyordu. Minik güneş ışınları yün ceketimin içinden ellerimi, bileklerimi gıdıklıyor; bulutlar, vapurdan inen insanları en beyaz haliyle karşılıyorlardı. Küçük kediciğim tıpkı her öğlen Capella ve beni görür görmez yaptığı gibi bugün de yanıma kıvrıldı. Bu sefer küçük dostumla birlikte beklemeye başladık.

"Sen vapura bindin Alphard ve ben seni değil, kabarık çantanı gördüm. İçimdeki ses 'Ödeştiniz Alnilam' dedi. Ben bir kez daha onu susturdum, ela gözlerini ve bana son günümüzde söylediklerini duymayı hayal ettim."

"Aa Alnilam!" diye seslendi arkamdan gelen bir ses. Nihayet patronum Gredi'nin sesini duyduğumda zıplayarak kalktım oturduğum banktan. "Kızım sen daha gitmedin mi?"

Bir yere mi gitmeliydim? diye düşünmeden edemedim. "Nereye gidecektim ki abi?" diye sordum merakla.

Yüzünü kırıştırdı, sanki bir şeyleri yapıp yapmadığını sorgular gibi bakıyordu. Eliyle alnına vurarak "Tüh, kızım unuttum değil mi sana söylemeyi!" dedi. "Yeni bir eleman buldum, senin artık tüm gün burada durmana gerek yok. Okul çıkışlarında gelsen yeter."

Ne söylediğine inanamadan bir süre etrafıma bakındım. Okula mı gidecektim? İlk duyduğumda kafamda bir türlü anlamlandıramamıştım. İç sesim her zamanki gibi kafamın içinde sevinç, şaşkınlık karışık bir şeyler saçmalıyordu ama bu savaştan galip çıkan şaşkınlığım olacaktı. Bu devirde kim kimi yarı vardiya işle tam maaşa çalıştırırdı? Ağabey-kardeş gibi olabilirdik ancak nihayetinde öyle değildik. Üstelik okula da başvurmamıştım bu yıl,

kayıt süresi çoktan geçmiş olmalıydı. Kafamdaki soruları anlamış olacak ki hemen ekledi:

"İşler iyi gidiyordu bu ara. Hem sen benim kardeşim sayılırsın, üç yıldır yanımdasın. Bir kez olsun işten kaçtığını, bana yük bindirdiğini görmedim. Bırak da sana bunu yapayım," dedi.

Hâlâ aklım almıyordu, bu işte mutlaka bir bit yeniği vardı. Ancak öylesine sevinçli, öylesine mutluydum ki kalbim beynime, "Sus," diyordu. "Şu anda sen bile keyfimi bozamazsın."

Patronuma sıkıca sarıldım. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacaktım. Bir süre daha olayın şokuyla yanında bekledim ve dükkânı açmasına yardım ettim. Ardından hayattan torpilimi almış bir halde koşarak üniversitenin yolunu tuttum. O gençler gibi ben de vapura binmeye hak kazanmıştım. Okulumun bahçesine girebilecektim, tekrardan öğretmenlerim olacaktı ve zaman zaman onlara sinirlenecek, kırdıkları notlar için surat yapacaktım.

Üniversitemin bahçesine girdiğimde, aklımda ne kayıt yaptırmamış oluşum vardı ne de bir başka kara bulut. Fakat ilerledikçe içimi bir korku salıyordu. Geçen yıl bu okula kayıt olmuştum ancak sonrasında dondurmuştum. Şimdi yalvarsam, ayaklarına kapanacak olsam beni tam şu an alırlar mıydı çünkü bunu yapmaya razıydım. Ben korkarak merdivenleri çıkmaya koyulmuşken arkamdan tanıdığım o bahar sesini hissettim. Capella adımı seslene seslene bana doğru koşuyor, topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla sanki bir bahar şenliğindeymiş gibi hissettiriyordu.

"Sonunda. Hiç gelmeyeceksin sandım bir an," dedi. Şaşırmıştım.

"Sen nereden öğrendin ki?" diye sordum.

Bu da soru mu dercesine eliyle havada küçük daireler çizdi. Sesini dizilerden aşina olduğumuz mafya babaları gibi kalınlaştırarak, "Teşkilatız biz kızım," dedi. Bu hali bütün korkumu, telaşımı götürüp yerini bir kahkahaya bıraktı.

"Gredi bu okul yılının başında –bu iki gün öncesine tekabül

ediyordu– beni aradı ve bir eleman mıymış neymiş bir şeylerden bahsetti. Yani aslında senin okula dönmeni istiyordu ki bunu hepimiz dört gözle bekliyorduk zaten. Ben de haberi alır almaz rektörlükten bilgi aldım, kaydını ne yaparız ne ederiz diye. Herhangi bir belge istemiyorlarmış. Anladığım kadarıyla iznin iki yarıyıl kadar mıymış, onu da doldurmuş musunmuş, falan filan."

O kadar umursamaz anlatıyordu ki, onu hem çimdikleyesim hem de boynuna atlayasım geliyordu. Tüm yıl bunu hayal etmiştim. Ben üniversitemin, hayallerimin üniversitesinin kapısından giriyorum ve hayallerimin bölümü beni bekliyor. Çok çalışıyorum, bölüm birincisiyim fakat hiç yorulmuyorum çünkü ileride tasarlayacağım evleri düşünüyorum. Öyle evler tasarlamak istiyorum ki çatı katım benimle gurur duyuyor. Öğlenleri sağımda Capella, solumda Polaris'le onlar için yaptığım sandviçleri yiyoruz. Polaris'in kimi zaman canı sıkkın, bir şeyleri kafaya takmış fakat Capella ve ben o kadar mutluyuz ki bir parça mutluluğumuzdan hep ona veriyoruz. Akşam eve gidiyorum, saat olmuş sekiz. Üstümde ne bir yorgunluk ne bir bıkkınlık var. Mutluyum çünkü. Hem de öyle mutluyum ki Capella'nın kıskanacağı kadar.

Yine de ikincisini yapmayı tercih ettim. Kollarımı zarif boynuna doladım ve portakal saçlarının arasından, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Artık bana acıyan gözlerle bakmasına hiç gerek yoktu.

Kısa zaman içinde bölümümle ilgili çoğu şeyi öğrendim. Hangi saatlerde dersim olduğunu, katılabileceğim kulüpleri, yemekhanenin yerini ve bir de kütüphaneyi. Capella yanımdayken her şey o kadar çabuk halloluyordu ki, pürüz düzeltme makinesi gibiydi. Nihayetinde yorulunca kendimizi çimlere attık ve bana çay ısmarlamasına izin verdim.

"Polaris'i aradım tüm gün ancak açmadı," dedi. "Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum."

İçten içe ona çok üzülüyordum. Babasıyla birlikteyken başına ne gelebilirdi ki? Küçük kıskançlıklarını gün yüzüne çıkarmamaya çalışıyor olmalıydı. Babası, Polaris ve Capella'nın annesi gölgeye dönüştüğünden beri onlarla hiç ilgilenmezdi. İçten içe buna en çok kırılanın Capella olduğunu biliyordum. Ah Capella... Kocaman bir kalbi vardı, buna karşın hâlâ oraya sığamıyordu.

"Merak etme birazdan bir yerlerden kopar gelir, yine bin bir türlü hikâye anlatır, muziplikler yapar," dedim ilgisizliğimi çok belli etmemeye çalışarak. İkna olmasa bile kafasını salladı. Sonrasında buluşmak üzere o kendi dersine gitti, ben kendi dersime.

Capella küçüklüğünden beri sürekli çizerdi. Hatta çok küçük olduğumuz yaşlarda kestiği yamuk yumuk kumaşları üstüme tutturmaya çalışır, Polaris'i de koluma takmamı isteyerek podyumdaki mankenler misali yürütürdü bizi. Polaris'le çoğu zaman tartışırlardı ve bu tartışmalar öylesine tatlı olurdu ki izlemeye doyamazdım. Bir gün Capella Polaris'i modanın istediğimiz ve kendimizi mutlu hissedeceğimiz kıyafetleri, küçük rötuşlarla güzelleştirmek olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Polaris, "O halde senin doğum gününe muz kostümüyle geleceğim," demişti. Capella ise sinirden küplere binerek, "Hayır, bir kere muz kostümünü sevmiyorsun ki!" diye bağırmıştı.

O yıl Polaris Capella'nın doğum gününde gerçekten bir muz kostümü giydi ve Capella'nın aralıksız bir buçuk saat ağlamasına sebep oldu.

Üniversitemdeki ilk dersim çok garip ve bir o kadar da güzeldi. Garip olan her şey normalinden hep daha güzel çıkardı ya zaten. Sadece bir gün kaybım olmuştu, bu da beni pek etkilemiyordu. Birkaç kişiyle tanıştım, dün not çıkarıp çıkarmadıklarını sordum. Heyecanımı birileriyle paylaşmaya öylesine dalmıştım ki Capella ağlayarak yanıma koştuğunda bir süre kendime gelmekte geciktim. Hayır Capella, lütfen ağlama. Buradaki herkes

ağlasın, dünya ağlasın ve hatta gökyüzü her şeye küssün ancak sen ağlama.

"Ne oldu?" diye sordum ona sarılarak. "N'oldu Capella, anlatsana!" Bu hali beni çok telaşlandırıyordu.

"Polaris," dedi. "Polaris ortalıkta hâlâ yok, telefonlarımı açmıyor ki en az yirmi kez aradım."

Bu konuyu kapattık sanıyordum. Bu kadar büyütüyor olması hiç normal değildi. Sonuçta Polaris beş yaşında bir çocuk da sayılmazdı. Koskoca üniversiteli genç, belki bir yerlerde kafa dağıtmak istemişti.

"Babanı aradın mı peki? Onunla buluşacağım demişti ya," dedim bir şey söyleme ihtiyacıyla.

"Sorun da o ya!" diye çırpındı. "Babam, 'Ben onu görmedim,' diyor."

Bu sefer küçük korku dalgaları benim de içime akın etmeye başlamıştı. Neden bize yalan söyleme gereği duymuş olabilirdi ki? Capella'ya belki ama benden saklamasını gerektirecek bir şey aklıma gelmiyordu.

Capella'nın elini tuttum ve birlikte Polaris'i aramaya başladık. Topu topu birkaç yer vardı gideceği. Önce spor salonuna baktık; son zamanlarda kas yapma gibi bir planı vardı ki o bunu hiç beceremezdi. Sonrasında Gredi ile konuştuk ve en sonunda gitmiş olabileceği muhtemel birkaç kafeyi ziyaret ettik. Hiçbirinde yoktu, kiminle konuştuysak bugün onu kimse görmemişti. İç sesim benimle dalga geçercesine "Alnilam," dedi. "Senin Polaris gölge olmuş olmasın."

"Sus!" dedim ona. "Sus, hep çok konuşuyorsun."

Geriye sadece çatı katım kalmıştı bakmadığımız. Adeta önünü göremeyen kanadı kırık kuşlar misali duvarlara çarpa çarpa ilerliyorduk çatı katıma giden ince sokaklarda. Capella ağlamayı kesmişti ancak hâlâ gözlerinden korku akıyordu. Ellerinin titremesini

durdurmak için benimkileri tutmaya devam ettiğini biliyordum. Sonunda o soğuk eylül akşamında çatı katına vardığımızda kapıyı kırarcasına içeri girdi. Odada göremeyince gözlerinin yaşını elinin tersiyle silerek çatıya koştu. "Şükürler olsun!" diye bir bağırış koptuğunda onu orada, yıldızlarımın altında bulduğunu anlamanın rahatlığıyla tuttuğum nefesimi bıraktım. O ana kadar nefesimi tuttuğumu bile fark etmemiştim. Topuz yaptığım saçlarım her tarafa dağılmış, yün ceketim omuzlarımdan dökülmüştü.

Çatıya vardığımda Polaris'i ilk kez öyle gördüm. Bu zamana kadar da ağladığı, sızlandığı çok olmuştu ancak hiçbir zaman şu anki kadar kötü görünmezdi. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış da onu boğacakmış gibi bakmazdı mesela, burnunu hiç öyle için için çekmezdi. Dudakları hiç öyle bükülmezdi. Beni görür görmez çoktan kurtulduğu Capella'nın kollarını ondan izin almak istercesine bir kez daha öptü ve koşarak boynuma sarıldı. "Anne," diye ağlamaya başladı. Küçükken annesini kaybettiği zamanlardan beri bana "anne" derdi. Nadiren böyle olurdu ancak bazen öyle anlarda gerçekleşirdi ki bu, sanki göğsümde küçük, turuncu bir civciv taşırdım.

Annesinin gölge olduğu ilk zamanlarda Capella kendine dahi yetemeyecek haldeydi. Bir anneleri olduğunu hatırlıyorlardı, tıpkı çoğumuzda olduğu gibi, ancak görüntüsünü, ismini, kokusunu bilmiyorlardı. Ona sarıldıklarında ne hissettiklerini hatırlamıyorlardı. Gece hangi ninniyi dinlerlerdi o ağızdan, bilmiyorlardı. Babaları ise hatırlayamadığı bir gölgenin yasını tutmakta çok da zorlanmamıştı. Kısa bir sürenin ardından biriyle evlenmişti ki bu Polaris'i çok daha hırçın yapmıştı. Capella ise umursamamaya çalışıyordu. Belki de gerçekten umursamıyordu. O zamanlarda bile öylesine güzel gülerdi ki, rol yapıyorsa bile önünde eğilmek, onu selamlamak isterdim.

Şimdi, tam şu an kollarıma sığınan bu küçük çocuk, tıpkı o

zamanki halini hatırlatıyordu bana. Bir süre öyle kalmak istedi, kendini hafifletmeye çalıştı. Capella da, ben de onu neyin bu hale getirdiğini çok merak ediyorduk da sormaya cesaret bulamıyorduk. Gözünün içine bakıyorduk ikimiz de, anlat dercesine.

Kısa bir sürenin ardından Polaris kollarımın arasından sıyrılıp doğruldu, bana baktı. Ellerimi pamuk saçlarında gezindirdim, ona küçük şarkılar söyledim. Sen hiç büyümemişsin Polaris. Bedenin sana ihanet etmiş, oysa içinde yatan yedi yaşındaki gölgelere yenilmiş çocuk öylesine kızgın ki, sarılı olduğu kabuğu parçalayıp atmak istiyor. Bense sanıyorum ki yeterince sıkı sarılırsam o kabuğu yırtılmaktan koruyabilirim.

Bakışlarıyla bana teşekkür ettiğini hissettim. Çocuk adımlarıyla bu sefer Capella'ya doğru yürüdü, dizinin dibine oturdu. "Sana nasıl söylerim?" dedi. Capella ha ağladı ha ağlayacaktı, ikisini de bu halde görmeye dayanamazdım. Belki de bu bencillikti ama Polaris'i durdurdum. Capella'yı da alıp, "Önce sana bir kahve yapalım," dedim ve karşı çıkmasına izin vermeden içeriye doğru sürükledim onu. Capella ne olduğunu anlayamadan bakıyor, bir yandan Polaris'in diyeceklerini merak ediyor bir yandan da duymak istemiyordu. Olmamış gibi davranmak keşke bir şeylerin olmasını engelleyebilseydi.

Hafif bir ürperme hissettim içimde. Sanki hava birden bozmuş gibiydi, sanki yıldızlar ve gökyüzü bir an için beni azarlıyordu. Eylül beni üşüttü ve bir ceket daha aldım üstüme. Capella da hissetmiş midir diye döndüm ancak o hiç oralı durmuyordu. Çabucak kahveyi yapıp yukarı çıktık. Capella dört gözle etrafa bakınmaya başladı çatıya çıkar çıkmaz. Sanki kaybettiği bir şeyi arıyor gibiydi ancak neye baktığını anlayamıyordum. Her zamanki gibiydi her şey; çatı katım sakin, yıldızlar parlak, kahvemiz sıcak. Neyin eksik ya da garip olduğunu anlayamamıştım.

"Bu ne?" dedi her zaman oturduğumuz tarafa ilerlerken. Bir

an için neyden bahsettiğini anlamadım fakat sonrasında elinde bir zarf tuttuğunu gördüm. Narin parmaklarının titremesine engel olamadan zarfı yırtarcasına açarken ben de yanına kuruldum. Bilgisayardan alınmış bir çıktı gibi özenle yazılmış bir mektup vardı içinde. Capella sesli sesli okumaya başladı:

"*Ağlamanın hiç bu kadar ağırlaşacağını, kendimi kurtarmaya çalıştığım suların gözyaşlarım olacağını düşünmezdim. Kelimelerin söylenmediklerinde bile bıçak gibi keskinken, söylendikleri takdirde tüm benliğimi tuzla buz edip bin bir parçaya bölebileceğini tahmin etmezdim. Kendimi hep çok cesur sandım, eğer bazı şeyleri sevdiklerime zarar vermeden çözebilirsem her şeyin yoluna gireceğini ve sonunda kahraman olacağımı zannettim. Oysa şimdi kalbim öylesine ağrıyor, ruhum öyle bir acıyla kavruluyor ki ben o kumrala karışık turuncuları merhem niyetine basmak istiyorum yaralarıma. Sana ne olduğunu anlatamam çünkü anlamazsın. Sana nereye gittiğimi söyleyemem çünkü sen de beni bulamazsın. Sadece keşkelerim var geride. Ve en acısı da keşkeler hep keşke olarak kalıyor. Her şey bir anda gerçekleşiyor ve ben neyin hangi anda geleceğini kavrayamıyorum. Oysa her anı, o an'mış gibi yaşamak gerekiyor. O an. Bilirsin, hayatının o anı.*

Teşekkür ederim abla. Ben hiç büyüyemedim ya da hep büyüyüp de küçüldüm. Kendimi ağlamaktan kurtulamaz sandım ama senin sayende gülmeyi öğrendim. Çok güzelsin. Günbatımının ufukta görünen o turuncu hali sensin. Bir zamanlar gündoğumu da belki bendim.

Ve teşekkür ederim anne. Hep göğsünde kalmak isterdim.

Polaris."

Capella mektubu göğsüne bastırdı. Gözyaşlarına engel olamıyor, içini çeke çeke, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Ah Polaris. Polaris'im," dedi. Elleri hâlâ titriyor, çok sevdiği birini kaybetmişçesine çığlıklar atıyordu.

Tüm bunlara anlam verememiştim. Aklım ne olduğunu kavramakta öylesine güçlük çekiyordu ki ilk kez o iğrenç içsesim beni yalnız bırakmasın istiyordum. Birileri konuşsun, Capella ben sormadan anlatsın istiyordum ki bu saçma anlamsızlığı anlayabileyim. Kendi kafamda bir süre tarttıktan sonra nihayet cesaretimi toplayıp içimde biriken o soruyu sormaya karar verdim.

"Capella," dedim. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdi. "Polaris kim?"

"Ben hep beni unutmandan korktum Alphard. Senin o güzel kalbinin beni silik bir gölgeye çevirmesinden, henüz daha sesimi duymamışken unutmandan korktum. Bir gün sana adımı söylediklerinde belleğinin kayıtsız kalmasından korktum. Oysa hayat bana hep balık hafızalı olduğumu hatırlattı."

2

Kimse Yok Mu?

Space Song — Beach House

"Senin etrafında milyonlarca gölge var Alphard.
Hepsiyle başa çıkabileceğini düşünüyorsun
ama kimi zaman boğuluyorsun.
Bense milyarlarca insanın arasında bir gölge
olmasın diye uğraşıyorum."

Güneş ufukta boy göstermeye başladığında hâlâ çatı katımda volta atıp duruyordum. Üzerinden saatler geçmişti ancak bir dakika önce yaşanmış gibi taptazeydi her şey. Geriye kalan o can yakan mektup ise sanki bir paravanmışçasına duruyordu Capella ile aramda. Üstelik bu sefer her daim şikâyet ettiğim içsesim değil, o mektup konuşuyordu vır vır. Dalga geçer gibi yaptığı ses tonuyla bıyık altından gülerek, "Ne oldu, pek bir durgunsunuz?" diyordu ki en acısı o mektubu ikimiz de yırtıp atamıyorduk. Geriye sadece o kalmıştı kim olduğunu bile bilmediğimden.

Capella benim aksime çok daha endişeli, sinirli ve üzgündü. Turuncu saçlarını geceden bozma dağınık bir topuz yapmıştım

ensesinde. Oradan buradan fırlayan saçları ağlarken yüzüne yapışıyordu. O kadar çok ağlamıştı ki bir an dünya üzerindeki tüm suların gözlerinde toplandığını düşünmüştüm. Buna karşın dudakları hiç bükülmüyordu. İçinde bir çocuk vardı ki o, Capella ne zaman üzülecek olsa karşı çıkıyordu.

Bütün gece tartışmıştık. "Hayır, şaka yapıyorsun!" diye bağırmıştı bana. "Polaris gölge olmadı, hatırlıyorsun onu; biliyorum." Bense onun bu haline sadece üzülüyordum, zaten elimden sadece bu geliyordu. Öfkeliydim, yanımdaki gölgeler yetmezmiş gibi, sanki onları taşımak yeterince kolaymış gibi bir yenisi daha eklenmişti. Üzgündüm çünkü Polaris benim için ne ifade ediyordu bilmiyordum.

"Bazen öyle yakın olurdunuz ki kıskanırdım Alnilam. Üzüldüğünde her daim sana gelirdi ve ben o ne zaman sana gelse kendimi hep eksik hissederdim. Eksik bir abla, kardeşine yetememiş bir abla..." diye anlatmıştı Polaris'i bana. Capella'nın ikiziymiş, tıpkı onunkiler gibi turuncu dalgalı saçları varmış, kahverengi gözleri önüne düşen saçlarla buluştuğunda eski, antika bir dekorasyon oluştururmuş adeta yüzünde. En önemlisi, o Capella'ya ablalığı yakıştırdığı gibi bana da "anne" dermiş.

Bütün bu duygusallığın yanı sıra tüm gece kafamı kurcalayan, kendimde bir sorun olup olmadığını sorgulatan düşünceler vardı aklımda ve sağ olsun içsesim bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. Polaris gölge olmuştu, gölgeler unutulurdu ve kimse onları hatırlamazdı. Sadece her daim yanımızda gezinmek gibi kötü bir huyları vardı ki buna bile alışmıştık. Ancak Capella onu nasıl hatırlıyordu? Benim belleğimin kayıtsız kaldığı şeyleri onun zihni nasıl saklayabilmişti? Üstelik, Polaris onun kaybettiği ilk gölge değildi. Kaç kişiyi kaybetmişti bilmiyordum ama annesini kaybettiğini biliyordum.

Annesi...

Capella'nın ve Polaris'in annesi...

"Capella anneni hatırlıyor musun?" dedim beynimde şimşekler çakıyormuş gibi. Tüm gece Polaris'in yokluğunu, Capella'nın benim aksime onu hatırlayabilmesini düşünmüştüm de bu nasıl aklıma gelmemişti?

Suçluluk duyarcasına yere indirdi gözlerini. Dişlerini sıkıyor, yetmezse dudaklarını birbirine bastırıyordu ağlamamak için. Bu daha da sinirlenmeme neden olmuştu.

"Capella, bana bak!" diye hiddetlendim. "Anneni hatırlıyor musun?"

İlk önce annelerimizi unutmuştuk fakat nihayetinde bir anneye sahip olduğumuzu biliyorduk. Sonrasında etrafımızdaki gölgeleri fark etmiştik. Sanki sabahları başımızda vardiya tutuyor, nereye baksak orada beliriyorlardı. Akşamları ise bir nebze olsun huzur veriyorlardı.

Cevap vermedi, en azından sözcüklerle ancak gözleri her şeyi anlatıyordu. Bunu benden onca yıl nasıl saklayabilirdi?

"En az on yıl oldu Capella! On yıl! Kocaman on yıl boyunca her defasında sizin için ne kadar üzüldüğümden haberin var mıydı? Anneler günü ne zaman gelse, anneni bir kez daha görebilmek, hatırlayabilmek için ağlardın. Nasıl bu konuda yalan söyleyebilirsin?"

En nihayetinde annesini hatırlıyor olmasına seviniyordum çünkü hepimizin hayaliydi bu. Ancak onca yıl ben ona üzülürken, her anneler gününde ona sürpriz yemekler hazırlarken o nasıl rol yapabilmişti? Bu, insanda aldatılmış hissi uyandırıyordu.

"Kızma bana," dedi yalvarırcasına. "Anneler Günü ne zaman gelse Polaris nasıl ağlardı bilmiyor musun? O öylesine için için ağlarken nasıl söylerdim ona annemi hatırladığımı? Birkaç kez ağzını aradım küçükken, o da hatırlıyor mu diye. Ama bilmiyordu. Ben de korktum, kendimde bir gariplik olmasından, benim

yaşadığım mutluluğun onu üzmesinden. Biliyorsun, o hep küçük bir çocuk gibidir."

"Bilmiyorum Capella," dedim. "Özür dilerim ama Polaris kim bilmiyorum."

Sanki beynimin içine bir misafir almıştım ancak o misafir öyle huysuzdu ki beynimin duvarlarını delmek istercesine vuruyor, içten içe parçalamaya çalışıyordu. Capella'ya biraz fazla yüklendiğimi düşündüm ancak yüreğim öyle anlamsız duygularla çalkalanıyordu ki çatı katımın tam şurasında, yıldızların altında ve bu soğuk eylül sabahında bin parçaya bölünmek istiyordum. Sinirim sadece annesini hatırlamasına değildi; yalan söylemesine, kahrolası beynimin Polaris'i hatırlamamasına ve onun zihninin her şeyi bilmesine sinirliydim.

"Özür dilerim," dedim ne kadar üzüldüğü nihayet kafama dank ettiğinde. "İyi hissetmiyorum, uyumam lazım."

Kafasını tamam dercesine aşağı yukarı salladı gözlerinden bir damla yaş daha süzülürken, önündeki sudan bir yudum daha aldı. Ben ayaklarımı sürüye sürüye yastıklarımın arasına gitmiş, beyaz çarşaflı yatağımı ona bırakmışken yavaşça fısıldadım:

"Peki benim annemi hatırlıyor musun?"

Üniversitemizin kapısından girdiğimizde, hangi kelimeleri söyleyebileceği programlanmış iki oyuncak bebek misaliydik. Bazı şeyleri söylememiz yasaktı ve bu sabah kalkar kalkmaz doğa ana tarafından belirlenmişti sanki. Ya da Capella'nın içindeki ufaklık üzülebileceği kadar üzülmüştü de inzivaya çekilmişti.

Eskiden de yaptığım gibi yine onun için bir sandviç hazırlamıştım sabah. Elimde görür görmez gözlerinin dolduğunu hissetmiştim ancak ilk bakışta ne olduğunu bir türlü çözememiştim.

"Sandviç yemekten sıkıldım," demişti. Polaris ile ilgili olduğunu

düşünerek üstüne gitmemiş, "Artık simit yeriz, olmaz mı?" demiştim. Gülümseyip kollarını boynuma dolamıştı ve bu dün akşam kalbimizde kırmış olduğumuz tüm o camları silip süpürmüştü.

Okula girerken de simitlerimiz elimizde, yiye yiye gidiyorduk. Onun tekrardan güldüğünü görmek öylesine güzeldi ki bazen heykele dönüşmesini böylece onu evimde saklayabilmeyi isterdim. Hatırlayamadığım şeylerle onun ağlayışını teselli etmeye çalışmak öyle zor oluyordu ki. Üstelik tam olarak ne için ağladığını bile kavramakta güçlük çekerken...

Sanırım başkalarının bizim acılarımız için yeterince üzülememesini bu kadar sorun etmemeliydik. Benim penceremden bakıldığında yağmur yağıyorsa, doğuda güneş açmayacak değildi ya.

Belki de yalnızca gidip doğu cephesinden bakmayı denemeliydik.

"Kaçta bitiyor derslerin?" diye sordu konu açmak istercesine. Sabahtan beri doğru düzgün hiç konuşmamıştık.

"Sanırım iki gibi fakat sonrasında Gredi'nin yanına gideceğim. Okula geldim diye işi bıraktım sayılmaz," dedim.

"Yeni eleman halletmiyor muymuş?"

Doğrusu alınan bu yeni eleman işi kafama takılmıyor değildi. Sadece düşünmemeye çalışıyordum çünkü bu işin içinde bir bit yeniği varsa sadece yarı vardiyayla maaş alıyor oluşumun vicdan azabını çektirecekti.

"Hallediyordur herhalde kerata," dedim gülerek. Büyük bir kahkaha patlattı, hatta öyle çok güldü ki, bana gülmediğini anlamam biraz uzun sürdü. Sinirleri bozulmuştu ve gülerek atlatmaya çalışıyordu. Capella olmak böyle bir şey olsa gerekti.

Onun histerik gülüşleri için endişelenmeye başlıyordum ki arkamızdan tok bir erkek sesi geldi. Capella'ya seslenmeseydi bile, ayak seslerinden yanımıza geldiğini hissetmeseydim bile kalbim kim olduğunu çıkarmakta hiç zorluk çekmezdi. Her zaman duymazdım o

güzel sesi ancak bir kez duymak bile kafesini bilen bir kuş etkisi yaratırdı bende. Beynimin bir köşesinde ismimi bilmek gibi. Hatta öyle bir his ki, ardı ardına vuran büyük dalgalar gibi içim; oysa denizi çok seviyorum.

"Espriyi kaçırdık mı yoksa?" dedi Alphard, yarım ağız gülerek. İstemeyerek ona döndüğümde Capella çoktan ellerini onun güzel kollarına dolamış, nispet yaparcasına etrafa gülücükler saçıyordu. Hayır, nispet yapmıyordu aslında ama benim yüreğimin inanmak istedikleri vardı ki suçlayacak geriye ben kalmayayım. Gözlerim ela gözlerine değdiğinde yavaşça gülümsemeye çalıştım.

"Bugün güzel bir gün, Alnilam yine espriler yapıyor. Ama evet, şansına küs, kaçırdın," dedi Capella tüm dişlerini gözler önüne sererek. Bu kadar çabuk toparlanıyordu işte, kaybolan gölge onun kardeşi bile olsa. Alphard, tüh dercesine yüzünü buruşturup gülümsedi. Sesi soluğu hiç kesilmeyen bir içim olup da fotoğraf çekebilen gözlerimin olmaması nasıl da haksızlıktı.

"Biz sanırım tanışmıştık ama o gün biraz, nasıl desem, hızlı gittin..." dedi bana dönüp ve utanmama sebep oldu. Deniz kenarında tanıştığımız ilk günden bahsediyordu. Kabalık etmemek için bir iki dakika dayanabilmiştim, oysa bir iki dakika bile ayaklarımın yerin altından kaymasına sebep olmuştu.

"Alphard ben," dedi elini uzatarak.

Biliyorum, dedim içimden. *İsmimi bilmeyen sensin.*

"Alnilam," dedim. "Memnun oldum."

Gözlerini hiç ayırmadan, konuştuğu her kişiyi, baktığı her yeri dikkatle incelemek gibi bir özelliği vardı ki bunu benim üzerimde uygulayacak olma düşüncesi eskiden hem korkutur hem de heyecanlandırırdı. İlk kez geçen sene oyuncakçı dükkânına geldiğinde çizgi romanlara bakarken fark etmiştim bunu. Her sayfasını özenle çeviriyor, karakterlerin çizimlerinde parmaklarını okşarcasına gezdiriyordu. Öyle özenle inceliyordu ki çizgi romanları, tüm işimi

bırakıp onu izlemiştim. Şimdi ise yine aynı dikkatli bakışlarıyla yüzümü süzüyor, o çizgi romanlardaki bir karaktermişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bilmiyordu ki ben onun dünyasında çizgi roman karakteriysem, o benim dünyamda romanı çizendi.

Capella ortamdaki garipliği fark etmiş olacak ki Alphard'ın kolundan ayrılarak üstünü başını bir kez daha kontrol etti, saçlarını savurup gitmesi gerektiğini, dersinin başlayacağını söyledi. Topuklu ayakkabılarını tıkırdata tıkırdata yürüyordu ki Alphard ile yalnız kalma düşüncesinin adeta aklımı dondurduğu gerçeği kafama dank etti. Üstelik Capella'nın erkek arkadaşı olan Alphard'la baş başa kalma düşüncesi sadece akıl dondurucu değil aynı zamanda sinir bozucuydu da. Ne yapacağını bilemez halde etrafa bakınırken, "Ben de seninle geleyim, benim dersim de birazdan başlar," dedim.

Capella arkasını döndü, tıpkı içsesimin her daim yaptığı gibi yarım ağızla bir gülücük attı. "İyi, gel hadi," dedi ve önden yürümeye başladı.

Ben tam kafamla selam vermiş, görüşürüz diyecektim ki Alphard'ın narin parmaklarını bileğimde hissettim. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına yüzüne döndüğümde kulaklarımın uğultularla çalkalanışını bastırmaya çalıştım. Rahatsız olduğumu düşünmüş olacak ki utanırcasına hemen elini çekti. Kafasını yere eğip, kulağıma mahcup bir ses tonuyla, "Etrafındakiler çoğalmış," dedi.

Bir an için neyden bahsettiğini anlayamadım. O da anlayamadığımı hissetmiş olacak ki, "Gölgelerin," diye ekledi. "Bir tane fazlalar. Kimi unuttuğunu biliyor musun?"

Afallamış halde, gözlerimi kocaman açmış ona bakıyordum. Kaşlarım çatılmış, yutkunmakta zorlanmıştım. Etrafımdaki gölgeleri nasıl görebiliyordu? Gölgeler hepimizin mahremiydi. Herkesten sakladıklarımız, istesek bile kimseye gösteremediklerimizdi. Kişiye özellerdi.

"Sen benim gölgelerimi görebiliyor musun?" dedim sesimdeki hayreti saklamaya çalışarak.

Oysa çok başarılı olduğum söylenemezdi.

"Sen benim gölgelerimi göremiyor musun?" dedi, sesindeki hayreti saklama gereği duymayarak.

Cevap vermeme fırsat kalmadan Capella arkamdan seslendi. Gelip gelmeyeceğimi soruyordu. "Geliyorum," diye bağırdıktan sonra apar topar Alphard'ın yanından uzaklaştım. Biraz daha yanında oyalanırsam şaşkınlıktan küçük dilimi yutabilirdim. Giderken tek diyebildiğim, "Sonra görüşürüz," oldu.

Arkamızdan sanki az önce konuştuklarımız hiç konuşulmamış gibi gülerek el salladı.

Öyle anlar olur ki, bazı sözler söylenmediklerinde anlam bulur. Ağzından çıkacaklar güzel bile olsa bazen sükûnet en büyük iltifattır insana. Sözler... Sözler en büyük yara, eğer silah olarak kullanılırsa.

Eğer bazı şeyler hiç söylenmemiş, sükûnetim sevgimden büyük olsaydı şayet sözlerin sende yara olacağını öngörebilseydim hâlâ yanımda olur muydun Alphard?

Derslerim nihayet sona erdiğinde saat iki buçuğu gösteriyordu. Üniversiteli olmanın en sevdiğim yanı da buydu: Tüm gün o dersten bu derse koşturmuştum ama hiç külfet olmamıştı. Öylesine büyük bir istek duyuyordum ki içimde, o bahçeden koşarak giriyordum hayallerimin bölümü için. Kimi zaman, mesela dersler çok karışık olduğunda ise tatlı tatlı homurdanma lüksünü kendime tanıyor, keyifleniyordum.

Yine aynı keyifle okuldaki işlerimi bitirir bitirmez Gredi'nin oyuncakçı dükkânına gitmiş, önlüğümü kapar kapmaz çalışmaya başlamıştım. Eskisinden daha büyük bir sorumluluk hissediyordum

üzerimde ki maaşımın azalmamış oluşu vicdanımı sızlatmasın. Sadece müşterilerle ilgilenmekle kalmıyor, yerleri süpürüyor, vitrinleri temizliyor hatta patronumu mutlu görebilmek için ona bir şeyler ikram edip duruyordum. Akşam sekize doğru ise tüm işlerimi bitirmiş, Gredi'nin beni çatı katıma bırakmasına izin vermiştim. Yolda, okulun nasıl gittiğini, ileride ona bir ev tasarlayıp tasarlamayacağımı sorup durmuştu. Ona bedava ev tasarlayacağımı söylediğimde ikimiz de gülerek dar sokağıma varmıştık. Sarılıp tekrardan teşekkür ettim manevi abime ve çatı katıma girer girmez kendimi yatağıma fırlattım.

Bugün düşünmeye hiç fırsatım olmamıştı, oysa Alphard'ın dediklerini enine boyuna tartmak, anlamlar çıkarmak istiyordum. Sırf bu yüzden tüm gün çatı katıma varacağım anı dört gözle beklemiştim. Yerimden kalkıp kendime bir kahve yaptım ve battaniyemi de alarak yıldızlı gökyüzümün altına serildim.

Yıldızlar, diye geçirdim içimden var gücüyle parladıklarını gördüğümde. *Bir toz bulutundan oluşup nasıl da bu kadar güzel görünebiliyorsunuz?*

Küçük Prens kitabında adamın biri evrendeki tüm yıldızlara sahip olduğunu düşünüyor ve onları saymayı deniyordu çünkü evrenin en zengin adamı olacağını düşünüyordu böylece. Ben de kafamdaki düşünceleri hafifletmek istercesine ayağa kalktım. Onlarla konuşmak beni öylesine rahatlatırdı ki bazen en yakın arkadaşımın yıldızlar mı yoksa Capella mı olduğunu hep sorgulardım. Bir de tabii Polaris. Sanıyorum ki öyleymiş.

"Hepinize sahip olsaydım, ben de zengin olur muydum?" diye bağırdım yıldızlara karşı, ardından keyifle döndüm etrafımda.

"Neden, zengin değil misin?" diye bir ses geldiğinde şaşkınlıkla kafamı ince sokağıma çevirdim. Alphard bal rengi gözleri, görkemli gülüşüyle kafasını yukarı kaldırmış, bana bakıyordu. Kabarık çantalı güzel çocuk, bu zamana kadar neredeydin de şimdi karşıma çıkıyorsun?

"Zenginim," diye geri bağırdım ona, "Sadece param yok."

Cevabımdan tatmin olmuş olacak ki ellerini eşofmanının ceplerine sokup, kıkırdarcasına güldü. Onu gülerken görmek benim de yüzümde bir tebessüme yol açmıştı.

"Gel istiyorsan yukarı," diye bağırdım. Çatıdan haberleşmek o kadar zor oluyordu ki, buna rağmen saçma bağrışmalar daha da keyiflendiriyordu beni.

"Sen gel, koşalım biraz," dediğinde beni ikna etmesi çok da uzun sürmedi. Mahsusçuktan düşünüyormuş gibi yapıp tamam dercesine kafamı salladım ve eşofmanımı giyip yanına indim. Aynı zamanda yıldızlara göz kırptım, siz yapıyorsunuz bunları değil mi benim için, dercesine.

Siyah bir eşofman, üstüne beyaz bir tişört ve aşina olduğum siyah ceketini giymişti. Bu sefer kabarık çantası sırtında yoktu ancak şu anda bile gözlerim sanki hâlâ oradaymış gibi açıp bakmak istiyordu içindekilere. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı her zamankinden.

"Özür dilerim, sanırım biraz geç bir saate denk geldi ama bugün okulda konuştuklarımız kafamı kurcalayıp durdu," dedi soğuktan kızarmış yanakları beyaz tenini okşarken. Sorun değil dercesine gülümsedim. Sessizliğimden cesaret bulmuş olacak ki, "Kim o gölge?" dedi.

Bunu sormasından korkuyordum fakat içimden bir ses de sorması için can atıyordu. Capella hariç birilerine anlatmazsam kafayı yiyecektim çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Onu unutmak istememiştim. Bana "anne" diyen birisini unutmamalıydı zihnim. Belki de benden başka birilerinin de onu unuttuğunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Polaris," dedim. "Capella'nın ikizi. Hiçbir şey hatırlamıyorum, kim bilmiyorum."

"Hatırlamaman normal. Hiçbirimiz gölgelerin kim olduğunu

hatırlayamayız," dediğinde Capella'nın hâlâ hatırlıyor oluşunu söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Bu Capella'nın mahremi sayılır mıydı? Yoksa ortada mahrem denen bir şey kalmamış mıydı?

"Hiçbirimiz değil sanırım," dedim kararsızlıkla. "Capella Polaris'in kim olduğunu hatırlıyor. Hatta annesinin de. Başta sorunun bende olduğunu düşündüm ancak..."

Cümlemi tamamlayamamıştım. Alphard'ın o an yanımda olması başlı başına kafa karıştırıcıyken mantıklı düşünmemin de önüne geçiyordu. Zaten sorunun kimde olduğuna dair hâlâ bir bahane bulamamıştım.

"Capella hatırlıyor mu?" dedi şaşkınlıkla. Bugün çok mutlu oluşunu hatırlatmak istiyormuş gibi hissettim ama konusunu açmadı.

"Polaris gölge olduğunda yanındaydık. Daha doğrusu aynı evde, farklı odalardaydık." dedim bunun onu daha da şaşırtmasını beklerken.

"Biri gölgeye nasıl dönüşüyormuş görmediniz mi?"

"Polaris, Capella'ya bir şeyler anlatacakmış fakat o an o kadar üzgünmüş ki ikisi için de bu anı geciktirmek isteyip Capella'yı mutfağa götürmüşüm. Geri geldiğimizde ondan geriye sadece bir mektup kalmıştı ve ben çoktan kim olduğunu unutmuştum."

Oysa ben o gün sadece muhabbet edeceğimizi ve bu yüzden Capella'yı mutfağa götürdüğümü sanıyordum. Sonrasında Capella anlatmıştı ve bir an için ikisini kıskanıp da mı böyle bir şey yaptığımı merak etmiştim.

"Mektup mu? Gölgelerin arkasında böyle şeyler bıraktığını bilmiyordum," dedi Alphard kim bilir kaçıncı kez şaşkınlığını gizleyemezken.

"Gölgeler hakkında çok şey bilir misin?" diye sordum. Sanki onlar en yakın dostuymuş gibi bir ses tonuyla konuşuyordu hep. Hani tanıdığınız biri sizin istemeyeceğiniz bir şey yapar da şaşırır, ona yakıştıramazsınız ya.

"Bilmek istediğimden daha çok," dediğinde konuyu daha da uzatmak istemeyeceğini hissettim. Bir yandan koşarak konuşmak nefesimi tüketmiş, bir yandan da onunla olmak cennetteymişim gibi hissettirmişti. Nasıl da bu hissettiklerimden habersiz masum masum koşuyordu! İlgisinin dağılmasından korkarak mektubu görmek isteyip istemeyeceğini sordum. Sanki ilk andan beri bunu sormak istiyormuş da nasıl yapacağını bir türlü bilemiyormuşçasına heveslc kabul etti. Onu çatı katıma götürmenin sevinci denizimdeki dalgalarda boğulmama neden oluyordu adeta. Polaris'in gittiği gece üzerine düşünebilmek adına mektuptaki her cümleyi not almıştım. Her canım istediğinde Capella'dan isteyemezdim ya.

"Adresimi nerden buldun peki?"

Ne cevap vereceğini bilemezcesine kelimeleri boğazında döndürüp afallayarak baktığında bu soruyu beklemediğini fark ettim. Elini ensesine götürüp suratını buruşturarak, "Capella'dan istedim," dedi nihayetinde. Yarın ilk iş olarak Capella'ya kocaman bir öpücük vermeyi kafamın bir köşesine not aldım.

Çatı katıma varır varmaz onu çatıya gönderip ikimiz için birer bardak meyve suyu doldurdum. *Ah Alphard*, diye düşünerek iç geçirdim uzaktan onu izlerken. Ben senin ela gözlerinin yıldızları bir de benim gördüğüm yerden göreceğini hayal ettim hep. Ellerinin çatımın tuğla kirişlerinde duracağını, bana sarılmasan bile güleceğini hayal ettim. Çünkü sen hiç gülmezsin, dudakların kıvrılır. Sen hep utanırsın ama eylül seni öyle çok sever ki soğuğuyla yanaklarını pembeleştirip saklar. Aynı zamanda sen öyle güzelsin ki Alphard, bu çatı katım beyaz çarşafları, yastıkları hatta yıldızları görmeyecek olsa bile içinde senin olman bir cennet yaratır.

Yanına vardığımda mektubu okumayı bitirmişti. Gözleri dolmuş muydu yoksa bana mı öyle gelmişti bilinmez ancak duygulandığı tüm vücudundan okunuyordu. Benim bile bu mektubu ne zaman okuyacak olsam tüylerim diken diken olurdu.

"Anlıyorum," dedi yavaşça, "ben hep gölgelerin neden gölge olduklarını merak ettim. Yaşamım her zamanki gibi devam ediyordu her daim, ancak sürekli yenileri geliyordu ve kara bulut misali çullanıyorlardı üstüme. Onlara ne olduğu hep büyük bir muamma ancak neden olduğu sorusu hep kafamı kurcaladı."

Hepimize olduğu gibi, dedim içimden. Her şeyi zihnim kavrar ancak ailemi unutmamın bir nedeni olmalı.

"Üstelik herkesin bu kadar az gölgesi varken, benim..." diyerek derin bir nefes aldı. Sadece gölgelerin değil bu üzgün ruha kelimelerin bile ağırlık yaptığını hissettim.

"Senin etrafında altı gölge var," dedi ne kadar şanslı olduğumu belli etmek ister gibi bir tonda. Bir kez daha yıldızlara çevirdi güzel yüzünü. Bense şu an ona sarılıp tüm acılarını dindirecek kadar yakın olabilmeyi diledim.

"Senin kaç tane var Alphard?" dedim fısıldarcasına. Ben etrafıma ne zaman baksam altı gölge görüyordum ki o altı gölge bile her gün canımı tekrar tekrar yakıyordu. O ise sadece kendi gölgeleriyle değil başkalarının gölgeleriyle de başa çıkmak zorundaydı. *Bu evrende herkesin özel bir gücü varsa benimki ne?* diye düşünmeden edemedim. Capella hiçbir gölgeyi unutmuyor, Alphard herkesin gölgesini görebiliyordu. Ben de dünyanın bir yerlerinde gölgelerin efendisi çıksam fena olmazdı.

Tam Alphard soruma cevap vermek üzere dudaklarını aralamıştı ki aşağıdan takır tukur sesler gelmeye başladı. Başta kedi olduğunu düşündüm ancak topuk tıkırtılarına dönüşen sesler Capella'nın çatıya adım atmasıyla birlikte anlam buldu. Yüzünde amansız bir telaş vardı ve her zaman özenli görünmesine alıştığım portakal saçları son günlerde olduğu gibi yine dağılmıştı. Alphard ve beni çatıda otururken görünce bir an için şaşırdığını hissettim. Ona neden erkek arkadaşıyla oturduğumu açıklama endişesiyle ayağa kalkmıştım ki dişlerini sıkarak oturmamı söyledi. Alnında

minik ter damlacıkları birikmişti. Elleri titriyor, sanki kriz geçiriyormuş gibi bakıyordu.

"Anlıyorum," dedi soluklanmak istercesine. Ayağa kalkıp onu tutmak gibi bir isteğim vardı çünkü her an bayılacak gibi duruyordu. Ancak Alphard da ben de yanına gidersek vereceği tepkiden korkuyorduk.

O ise daha büyük bir şokla bizi karşıladı.

"Polaris ile konuştum."

"Hayır, kelimeler söylenmediğinde ve sükûnet sağlandığında bazı şeyler düzelebilir. Ancak ya bir gün söyleyemediklerim seni benden koparırsa?"

3

Cennet

The River of Tears — Alessia Cara

"Her şeyi bilmek her zaman iyi midir,
diye sorduğunu hatırlıyorum bana.
Her şeyi bilmek her zaman iyi değildir. Hatta her şeyi bilmek çoğu zaman iyi değildir. Bildiklerim bana yeni kararlar aldırır, bildiklerim beni korkutur. Bildiklerim üzerimde harekete geçme sorumluluğu yaratır. Oysa, bu uçsuz bucaksız evrende göğsümü yırtık bir kâğıdı buruşturmuşlarcasına küçük hissederken, biri bana kalkıp bir şeyleri bilmem gerektiğini söylemeliydi.
Bilseydim, sözcüklerden korkmamayı öğrenirdim Alphard.
Belki benim bildiklerim bizi kurtarmama yeterli olurdu."

On bir yıl önce...

Temmuzun gelişiyle birlikte sıcaklar boy göstermeye başlamış, güneş bir yandan yakarken bir yandan da dört bir yanı aydınlatmıştı. Çocuklar vardı etrafta, oyuncaklarından oluşturdukları kalelerinde mutluluklarını saklayan öylesine güzel çocuklar var-

dı ki üstelik! Sesleri baharda şakıyan kuşlardan daha hoş gelirdi. Kirlenirlerdi, hem de öyle çok kirlenirlerdi ki aileleri eve her gittiklerinde bir kez daha kızardı. Oysa nasıl şanslılardı, en fazla tişörtleri kirlenecekti.

Polaris koşarak Alnilam'ın yanına gittiğinde sevinç çığlıkları atmaktan kendini alamıyor, bir kez daha Capella'yı yenmenin mutluluğunu yaşıyordu. Alınlarında biriken minik su damlacıklarından, çamura batmış minik ayaklarından ve yer yer kesilen hızlı nefeslerinden anlaşılıyordu ki her zamanki gibi koşu yarışı yapmışlardı.

"Polaris, koşarken tam bir tavuk gibisin," dedi Capella ve karnını tuta tuta gülmeye başladı.

Alnilam'ın da Capella'ya katılıyor olması Polaris'i iyice kızdırmış olacak ki sevinç naralarını bir kenara bırakıp kaşlarını çattı çatabildiği kadar.

Onun bu halini parmağıyla işaret ederek, "Şimdi de babama benziyorsun," dedi Capella ve tekrardan kahkahalara boğuldu. Bir yandan koşmaktan yorulmuş, nefesini toplamaya çalışıyor; bir yandan Polaris'in haline gülmeden edemiyordu.

Bu sefer Polaris de pes edip gülmeye başladığında birbirlerini parkın köşelerinde oluşmuş kirli su birikintilerine itip yuvarlanmaya başladılar. Polaris ve Capella'nın turuncu saçları, çamurla birlikte iyice bakırlaşmış, üçünün de kıyafetleri neredeyse görünmez hale gelmişti. Çocuk olmak nasıl da güzeldi.

Nihayet yuvarlanmaktan ve kirlenmekten yorulduklarında gölgesi geniş bir ağacın altına uzanmışlardı. Alnilam Polaris'in karnına yatmış, Capella ise Alnilam'ın dizlerine serilmişti.

"Alnilam ve sen de kuşa benziyorsunuz koşarken," dedi Polaris yüzünü Capella'ya çevirerek. Capella'nın ona yaptığı benzetmelerin intikamını almak istiyor gibiydi.

"Kuşlar koşabiliyorlar mıymış?" dedi Alnilam tek kaşını yu-

karı kaldırmış Polaris'e bakarken. Belki de dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu.

"Koşarlar tabii akıllım," dedi Polaris sanki bu dünyanın en basit şeyiymiş gibi. "Kuşa benziyorsunuz çünkü onların da kanatları var oysa hâlâ koşmaya çalışıyorlar."

Ardından göz kırpıp barış işareti yaparak poz verdi. Bu haliyle sosyal medyadan fırlamış, zamanının tümünü bir şeylerle dalga geçmeye harcayan çocuklara benziyordu ve inanın bu hali öylesine komikti ki bir süre üçünün de etraftaki değişimleri fark edememesine neden oldu.

Hava birden soğumuş, bulutlar yağmurun habercisiymiş gibi ağırlaşıp siyahlaşmıştı. Nereden geldiği bilinmez bir rüzgâr parkın etrafındaki tüm tozları, yaprakları minik çocukların yüzlerine savurdu. Polaris, Alnilam'ın kucağına sığınıp ısınmaya çalıştı. İkisinin de tüyleri diken diken olmuş, temmuzun kavurucu sıcağında üşümüşlerdi.

Oysa o parkta, onlardan başka kimse üşümedi.

Capella bile.

Günümüz...

"Ne demek Polaris ile konuştum?"

Son bir saatte küçük çatı katımın her bir köşesini arşınlamış ve belki de yirminci kez aynı soruyu sormuştum. Bu gece güzel bir geceydi. Alphard buraya gelmişti, gözleri yıldızlarıma değmiş, nefesini yanı başımda hissedebilmiştim. O benimle ilk kez konuşmuştu, o benimle konuşmakla kalmayıp yuvamı görmüştü.

En önemlisi belki de son iki gündür ilk kez vicdan azabımdan biraz olsun kurtulmuştum. Yaptığımın nankörlük olup olmadığına karar veremiyordum ama Polaris... Onu hatırlamak öylesine güç,

öylesine imkânsızdı ki. Hatırlayamamak belki binlerce kez daha zor. Polaris benim küçük oğlum, turuncu civcivim ve ben onu sevdiğimi biliyorum. Nitekim yüzyıllardır insanlığın isyan ettiği, şairlerin kışın ortasında kavrulmalarına neden olduğu acı da bilmek ve hissetmek arasındaki farktan kaynaklanmıyor mu? Bir şeyi bilmem için yüreğim bana gerekmiyor. Capella senin çikolatadan nefret ettiğini söylediğinde ona inandım. Çatı katımda oturmuş Skyera'nın gökyüzüne bakıp yeni yıl dileklerimizi dilerken, üçümüzün de tek dileğinin hiç ayrılmamak olduğunu söylediğinde ona inandım. Geriye kalan o son mektubu okuduğumda senin kalbinin ne kadar kırık olduğuna inandım. Bunlar benim bildiğim şeyler.

Birini sevdiğini bilmek ya da birinin seni sevdiğini bilmek, susayan birinin susuzluğunu gidermek adına tekrar tekrar yutkunması ile aynı şey. Telafi edici fakat nihayetinde yeterli değil. Ben seni sevdiğimi pekâlâ biliyorum Polaris, ancak sorun ne yazık ki hissetmekte.

Bazen elden ne gelir ki?

Bu soğuk eylül akşamında elimden gelen tek şey çatı katımı arşınlamaktan başka bir şey olmadı. Capella bir köşeye oturmuş endişeli gözlerle bana bakıyordu ancak bakışlarında öyle bir parıltı vardı ki Polaris ile konuşmak onu üzmüş müydü, mutlu mu etmişti karar veremiyordum.

"Bir daha anlat tam olarak ne olduğunu."

Son bir saat içinde kim bilir kaçıncı kez istiyordum bunu ondan. Polaris'e tekrar ulaşmanın yolunu bulmalıydık. Onunla konuşmalıydım. Onun beni hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmeliydim.

"Capella, lütfen," dedim gözlerini devirdiğini hissettiğimde. "Neredeydin, ne yapıyordun?"

"Evde, balkonda oturuyordum. Hiçbir şey yapmıyordum, ciddi anlamda hiçbir şey yapmıyordum. Sadece dışarıyı izlemek istemiştim."

Sesini mümkün olduğunca düzelterek anlatmaya çalışıyordu ancak sorularımdan sıkıldığı ve aynı kafa karışıklığını onun da yaşadığı her halinden belli oluyordu.

"Birden ortada beliriverdi, öyle mi?"

"Ben... Bilmiyorum Alnilam," dedi yüzünü avuçlarının arasına alırken. "Yüzlerce kez anlattım, her şey o kadar çabuk gelişti ki, ne olduğunu kavrayamadım. Renkler hatırlıyorum. Her yerde renkler vardı ve onun yüzünü gördüm."

"Ne söylemişti sana?"

"Abla, dedi sadece." Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirdi. "Sadece, abla, dedi."

Eğer bir gün bir şekilde bir gölgeye sahip olacak olursanız, olmayın. Çünkü onlar kulağa hoş gelişinin aksine insanın ruhuna çöken karaltılardan başka bir şey değildir. Dünya gezegeninde yaşamla ilgili bir kitap okuduğumu hatırlıyorum. Orada insanların öldüğü yazıyordu. Ölüm denen bir şey varmış ve pek çok sebepten meydana gelebilirmiş. Ama temelde kalbiniz durduğunda ölürmüşsünüz ve sizi mezar adını verdikleri çukurlara gömerlermiş. Zaman geçtikçe beden orada çürür, ruhun nereye sürüklendiği bilinmezmiş.

Belki gölgeler de benim gezegenimin ölümüdür. Belki biz mezarlara gömmüyor veya ölü bedenleri yakmıyoruzdur ancak unutuyoruzdur. Herhangi bir hastalığın beni öldürecek olmasından, bir toprak yığınında bedenimin çürümesinden korkmak mı daha kötüydü yoksa unutulmak mı? Eğer Capella olmasaydı hayatımdan Polaris'in geçtiğini bilmeyecek, hiçbir zaman onu nasıl sevdiğimin farkında olmayacaktım.

Ölü birinin yasını tutmak nasıl olurdu, merak etmeden edemedim. Polaris'i hâlâ hatırlıyor olurdum. Muhtemelen onunla geçirdiğim tüm güzel anları ileride çocuklarıma anlatırdım. Odama resimlerini asardım ve kim bilir belki arada o resimlere bakar durur, ağlardım.

Beynimdeki seslerin ardı arkası kesilmezken bakışlarımı Alphard'a çevirdim ve bir gün onun da gölge olup olmayacağını merak ettim. Alphard'ı unutma düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. Üzerindeki bakışlarımı hissetmiş olacak ki yüzünü bana döndü. Sanki gözlerimin derinliklerinde benim bile ne olduğunu bilmediğim bir şeyler vardı da onları sadece ve sadece Alphard bulabilirdi. Göz kırpıp gülümsedi, aynı buruk gülümsemeyle cevap verdim.

Alphard, "Capella," diyerek söze başladığında hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. "Onu görmeyi kalbinden diledin mi hiç?"

"Nasıl yani?" dedi Capella kafası karışmış bir şekilde. İlgisini tümüyle Alphard'a verdi.

"Balkonda oturduğunu söylemiştin, etrafı izliyordun. Bir şekilde onu görmeyi diledin mi? Ya da... Kulağa garip gelecek ancak iletişim kurmak istedin mi?"

Son zamanlarda kulağa her şey garip geliyordu. Eskiden o karaltılar sadece gölge ismini verdiğimiz yakınlarımızdı ve bizi üzmüyorlardı. En azından ben onların varlığını sadece yanımda gezdikleri zamanda hissediyor, o anlarda bile kim olduklarını hatırlamıyordum. Oysa şimdi bir şeyler açığa çıkıyor, kafa karıştırıyordu. Capella önce gölgeleri unutmadığını söylemişti, ardından Alphard ve görebildiği mahrem gölgelerimiz ortaya çıkmıştı. Nasıl garip olmasındı ki?

"Ben, sadece onun iyi olduğunu bilmek istemiştim," dedi Capella ayaklanarak. "Evet, ona seslendim ancak bu çok mantıksız." Turuncu saçlarını başının arkasında sıkı sıkı tuttu. "Her istediğimde gölgeleri görebilecek miyim?"

Umarım hayır, dedim içimden. Yeterince gölgelerle uğraşıyoruz.

Gecenin ilerleyen saatlerinde onlara birer fincan kahve yaptım. Anlaşılan bu yıldızlı eylül gecesinin geç saatlerinde kimsenin uyumaya niyeti yoktu. Tabii bir yandan Capella'nın Polaris'e

tekrardan ulaşma, telepati çalışmaları vardı ve pek başarılı gittiği söylenemezdi. Yine de bunca sıkıntının içinde mutlu olduğumu hissettim. Skyera üzerinde en sevdiğim iki insan başucumdaydı ve biz buruk ama mutluyduk, biliyordum.

Alphard hariç. O, dudakları her daim yukarı bakan üzgün bir ruhtan başka bir şey değildi.

"Siz ne zamandan beri tanışıyorsunuz?" dedi Alphard ikimize birden. Capella'nın anlatması için ona doğru döndüm çünkü o anının içinde bir yerlerde Polaris'in de olması muhtemeldi.

"Polaris henüz beş yaşındayken Alnilam'la evlenmek istemişti ve ben de onu göz hapsine almaya karar verdim," dedi gülerek. Şaşkın gözlerimi ona çevirdim, bu hikâyeyi ilk kez duyuyordum.

"Ne?" dedim kıkırdamama engel olamazken. "Polaris benimle evlenmek mi istiyormuş?"

"Sadece beş yaşındaydı. Bir gün koşarken düşmüş ve sen de onu yerden kaldırmışsın."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünü hissederken kafamı gökyüzüne çevirmiş, gülümsüyordum. Çocukken nasıl da masumduk. Dudaklarımla sessizce, "Özür dilerim," dedim, bir yerlerde özrümün Polaris'e ulaşmasını dilercesine. Bir süre sonra yüzümü sağ tarafıma çevirdiğimde ise Alphard'ın bana baktığını fark ettim. Ona döndüğümde gözlerini kaçırır sanmıştım ancak aksine daha da uzun bakmıştı.

"Umarım düşünce kaldırdığın tek çocuk Polaris'tir," dedi yarım bir gülümsemeyle ve daha çok gülümsememe sebep oldu.

"Bilemiyorum," dedim muzip muzip. "Umarım öyledir."

Bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum fakat uyku çoktan gözkapaklarıma düşmeye başlamıştı. Yavaşça minderlerime uzandım. Benimle birlikte Alphard da uzanıp gözlerini kapattı. Bir süre yüzünün üzerine düşen karışık siyah saçlarını izledim. Onlara bir kez dokunabilsem vücudum bunca zamandır aradığı

nihai huzura ulaşacaktı sanki. Burnunun üzerinde sadece çok yakından bakarsanız görebileceğiniz minik, kahverengi çiller vardı. Hem de öyle güzel sarmalıyordu ki yüzünü o çiller! Yavaş yavaş uykuya dalarken dudakları, o üzgün ve mahcup hallerine dönmüştü. Nasıl bu kadar dimdik durabildiğini merak ettim. Böylesine üzgün bir ruha sahip olup her haliyle nasıl mutlu görünebiliyordu? Onu defalarca sahil kenarında tek başına oturmuş ağlarken, üstelik kimi zaman sinir krizlerine yenik düşerken görmüştüm. İnsanların arasındayken takındığı gülüşün ona ait olmadığını fark etmek çok güç, belki de imkânsızdı.

Bakmak ve görmek, diye geçirdim içimden. Sadece görmek isteyenler bir şeylerin farkına varabilir. Ardından gözlerimin beni uykuya bırakmasına izin verdim.

Capella'nın sayıklamalarına uyandığımda gün doğumu çok yaklaşmış, aydınlık dakikalar sonra kendini gösterecek gibiydi. Her yeri terden sırılsıklam olmuş, saçları yüzüne yapışmıştı. Kâbus görüyor olmalıydı. Kaşları çatılıyor, sanki bir şey söylemek istermişçesine ağzını kapatıp açıyordu. Kimi zamansa dudaklarından cılız homurtular kaçıyordu. Yanına gidip elimi alnına koydum.

"Buradayım Capella. Güvendesin."

Alphard da seslerin üzerine uyanmış olacak ki Capella'nın yanına geldi ve tıpkı benim yaptığım gibi başucuna oturdu.

"Bunca şeyle nasıl baş edebiliyor hiç anlamıyorum," dedim Alphard'a fısıldayarak. Üstelik Capella öyle güzel gülüyordu ki baş etmekten ziyade yaşananları gelip geçici bir durum olarak görüyor bile diyebilirdim. "Neredeyse hiç ağlamıyor, sinirlenmiyor. Gölgeleri hatırlamak zor olmalı oysa."

"Başa çıkma şekli gülmektir belki de," dedi yeni uyanmış, yumuşacık sesiyle.

Capella buna katılmış olacak ki homurdanmalarını daha da arttırmıştı. Bir an için rüyasında ağlayacağını hissettim fakat yüzü son birkaç dakikadır olduğu gibi bir çatılıp bir düzeliyordu. Bir müddet sonra ise homurtuları biraz olsun dindi, sıktığı gözkapakları yumuşadı. Uykunun kollarına kendini tekrardan huzurla bırakmış gibiydi.

"Sen etrafındakilerle başa çıkamıyor musun?" dediğinde bu sorunun cevabını bilmediğimi hissettim.

"Unuttuğun birini özlemek çok mu garip olurdu?" dedim onun yerine.

Sanki yüreğimin her bir parçası gölgelerime ayrılmış ve ben o parçaları kaybetmişim

Alphard.

"Belki de sadece onları hatırlamayı özlüyorsundur."

Belki de, diye düşünerek iç geçirdim. Belki bir yerlerde Polaris'i hatırlamayı özlüyorumdur. Belki bir yerlerde annemin kim olduğunu bilme düşüncesini özlüyorumdur. Belki Polaris, annem ve babam hariç etrafımdaki diğer üç gölgenin kim olduğunu merak ediyorumdur.

"Peki sen, Gölgelerin Efendisi..." dedim gülerek. "Hâlâ söylemedin. Senin kaç gölgen var?"

Bir süre durdu, bekledi. Bilmesem, etrafındaki gölgeleri saymaya çalışıyor sanacaktım.

"Çok."

Bunu söylerken derin bir nefes almıştı. Çoktan kastının ne olduğunu hayal etmeye çalıştım. On beş, yirmi, otuz...

"Sen onlarla nasıl başa çıkıyorsun Alphard?"

Capella'nın başucundan kalktı ve gökyüzüne doğru ilerlerdi. Hava hâlâ karanlıktı, bu da gölgesiz geçirdiğimiz son saatlere tekabül ediyordu. Yıldızlar yavaş yavaş silikleşmeye başlasalar dahi hâlâ çok güzellerdi. Ben de kalkıp Alphard'ın yanına dikildiğimde yorgun göz altı halkalarımızla öylece sokağı izliyorduk.

O an Alphard'ın gideceğini hissettim. Sormamam gereken bir soru sormuştum. Bir gecede bu soruyu sorabilecek kadar yakın hissetmiştim onu kendime. Belki de onu bu kadar uzun süredir tanımamdandı. Alphard yıllardır benimleydi, sadece o bunu henüz yeni öğrenmişti. O beni henüz yeni görmüştü.

"HAYIR, POLARİS BEKLE!"

Capella'nın bağırışını duyduğumuzda ikimiz de yerimizden sıçrayıp ona doğru yöneldik. Yattığı yerden çığlıklarla uyanmış, Polaris'in ismini sayıklayarak bağırıyordu. Kâbusundan uyanmış olmalıydı. Onu bu kadar endişelendirenin ne olduğunu sormak istedim fakat baktığı yerde bizi görmüyor gibiydi. Sanki birer hayalettik ve ışık huzmeleri içimizden geçip gidiyordu. Ne yapacağımızı kestiremez halde etrafa bakınırken o da bizimle birlikte çatı katını kolaçan etmeye başladı. Sanki havada asılı, bizim farkında olmadığımız ancak onun eliyle tutabileceği kadar yakın bir şeyler vardı da onlara uzanmaya çalışıyordu. Yataktan doğrulup odanın ortasına doğru ilerlediğinde Alphard da ben de bir birbirimize bir Capella'ya bakıp duruyorduk.

"O iyi mi?" dedi Alphard kulağıma eğilerek.

Bilemiyordum. Artık Capella'nın akıl sağlığını yitirdiğinden şüphelenmeye başlıyordum ki bu üçümüzün başına gelmiş bile olabilirdi. Odanın içinde yavaş adımlarla ilerledi, ilerledi. Tam yanına gidip kendine gelmesi için çabalayacaktım ki Alphard koluyla durdurdu. Ardından bakmamı söyleyip odanın bir köşesini işaret etti. Bir sürü toz vardı. Temizlik yaptığımızda güneş ışığının aydınlattığı beyaz tanecikler gibi karanlık odamda asılı süzülüyorlardı. Üstelik o kadar fazlalardı ki bu, bir an için ürkmeme sebep oldu.

Capella o uca vardığında saçları bir rüzgâra yakalanmışçasına havalandı. Sadece onun hissedebileceği bir fırtına çıkmıştı sanki. Bir an için zamanın yavaşladığını ve giderek üzerimde ağırlaştığını hissettim. Oysa göz açıp kapayıncaya dek Capella'nın saçları normale dönmüş, toz bulutları çatı katını terk etmişti. Alphard kolunu

çekip gitmeme izin verdiğinde koşarak Capella'nın önünde diz çöktüm. Gözleri beni ilk kez görüyormuş gibi boncuk boncuk olmuştu. Bir süre ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı ardından narin kollarını boynuma doladı. Histerik bir şekilde hem ağlıyor hem gülüyordu ve bu hali benim ödümü koparıyordu.

"Alnilam, bu sefer oldu," dedi. Gözleri mutluluktan ışıl ışıl parlıyordu. "Ben... Onunla konuşabildim."

"Polaris... Polaris'im..."

"Capella! Bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim. Ben iyiyim fakat bu nasıl olur? Gerçekten seninle mi konuşuyorum? Aklım almıyor Polaris, neredesin? Ne olur söyle, neredesin?"

"Capella beni dinlemelisin. Fazla zamanımız yok, bu konuşmayı yaptığımı bilmemeliler."

"Kim bilmemeli? Polaris, güvende misin?"

"Abla, mektubumu almış olmalısın. Söylediğim her şeyi hissediyordum. Her şeyi iliklerime dek hissediyordum. Burada güvendeyim, beni merak etmemelisin. Mektubumu oku, anlamalısın."

"Gittiğin günden beri defalarca okudum. Alnilam bile yüzlerce kez okudu. Polaris'im bana anlatmadığın şey neydi? Neredesin?"

"Ben... Ben güvendeyim abla. Sirius da burada hem. Yıllar sonra karşılaşmış olduk. Hatırlarsın bir komşumuzdu Sirius, sürekli birlikte oyunlar oynardık. Alnilam da çok severdi onu."

"Sirius k..."

"Abla gitmeliyim. Sirius'la karşılaştım. Capella sizi seviyorum. Mektubumu oku."

Capella ve Polaris'in konuşmasının üzerinden üç gün geçmişti. Koskocaman üç gün geçmişti ve biz konuşulanları hâlâ anlamlan-

diramıyorduk. Capella en ince detayına kadar aktarmıştı söylediklerini ancak her şey öyle mantıksızdı ki.

"Çok garipti. Sanki havaya atılmış bir sürü renk bombasının içinde dikiliyor gibiydi. Teninin rengi capcanlı, turuncu saçları her zamanki gibi lüle lüleydi. Yine de bilemiyorum. Garipti."

Okulun bahçesine yayılmıştık ve günlerdir geçtiğimiz konuşmanın üzerinden bir kez daha geçiyor, ortaya koyduğumuz mektubu defalarca okuyorduk.

"Şu bahsettiği Sirius kim peki?" dedim. Polaris, Capella ile konuşurken Sirius ile oyunlar oynadığımızdan, üstelik benim onu çok sevdiğimden bahsetmişmiş. "Sirius diye birini hatırlamıyorum. Gölgeye dönüşmüş olabilir mi?"

"Öyle olsa bile yine de ben hatırlardım. Sirius diye biriyle hiç tanışmadık ki!" dediğinde Capella'ya bir kez daha hak verdim.

Kafamız allak bullak olmuştu ve bu durum canımızı sıkıyordu. Polaris konuşmaları gizli yaptığını söylemişti. Bu da demekti ki ona istediğimiz zaman ulaşamazdık. Aynı zamanda açık açık konuşamadığı da çok belliydi. Mektubu defalarca okumamızı istemek yerine neyi anlamamız gerektiğini söyleyemiyordu belli ki.

Bir an için kalbimin derinlerinde bir yerlerde Polaris'e acıdım. Acı çekiyor, kurtarılmayı bekliyor olabilirdi ve biz bunu hiçbir zaman bilemezdik.

Tüm bu koşturmacanın içinde kafamı kurcalayan başka şeyler de vardı ki kimi zaman geceleri uykumdan bile ediyordu. O malum geceden sonra Alphard ile hiç konuşmamıştık. Sormamam gereken bir şey sorduğum için mi böyle yapıyordu, anlamıyordum ancak bir şeyler olduğu belliydi. Onun güzel benliğini acıtacak hiçbir şey sormak istememiştim. Onu kırmak en son isteyeceğim şeydi.

"Erkek arkadaşınla görüşmüyor musunuz?" dedim mümkün olduğunca umursamaz davranmaya çalışarak. Öylesine, laf olsun

diye soruyormuşum gibi gözükmesini istemiştim. Capella ise tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Erkek arkadaşım mı varmış?" dedi ve masmavi gözlerini üzerime dikti. Ardından kimden bahsettiğimi anlamış olacak ki kafasını geriye yatırıp 'Tabii ya!' dercesine gözlerini yuvarladı.

"Söylediklerimi normal şartlarda dinlemiyorsan bile bari seni mutlu edecek şeyleri dinle," dediğinde afallayarak ona baktım. Neyden mutlu olacaktım ki?

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Alphard diyorum," dedi gülerek. "Skyera'dan Alnilam'a! Alphard benim erkek arkadaşım falan değil. O gece ilk başta benimle flört edeceğini zannetmiştim ama niyeti hiç öyle değilmiş. Dinleseydin bilirdin."

Tam bu noktada kendimi biraz suçlu hissettiğimi itiraf etmeliydim. Yine de suçluluk duygusu içimde yükselen kahkahayı engelleyemiyordu. Kafamı okulun kampüsüne çevirip dudaklarımı birbirine bastırdım ve o an için Capella'nın beni görmemesini diledim.

"Ya, kötü olmuş," dedim fakat sesim hiç de üzülmüş gibi çıkmıyordu.

"Sen iyice yalancı oldun," dediğinde ikimiz de kendimizi tutamayıp günler sonra belki de ilk kez deliler gibi kahkaha attık.

Okul çıkışı gelip çattığında tek yapmak istediğim gidip Alphard'ı bulmaktı. Sorduğum soru için özür dilemeli, en azından iyi olduğundan emin olmalıydım. Fakat küçük bir problem vardı ki o da hâlâ geçindirmek zorunda olduğum bir ev, çalışmak zorunda olduğum bir işyeri olmasıydı.

İşte tam da bu yüzden Capella'nın önünde dikilmiş, bir günlüğüne benim yerime işe gitmesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştım ki bu halimden zevk aldığı yüzünün her bir köşesinden

okunuyordu. "N'olur!" demiştim mümkün olduğunca uzatarak. Dakikalarca dil dökmüştüm. En sonunda "Skyera ve Tüm Gezegenler" dersinin projesini onun yerine yapmayı kabul etmiştim ve böylece o işe, ben de Alphard'ın evine doğru yola koyulmuştum.

Alphard'ın evini belki de yüzlerce kez uzaktan izlemiş, içeride onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hissetmeye çalışmıştım. Büyük, üç katlı bir evdi. Kahverengi duvarlara ve çok güzel bir deniz manzarasına sahipti. Tam giriş kısmında ve beyaz pencerelerinin önünde içi boş saksılar dururdu. Bir zamanlar, belki de henüz Alphard'ın ailesi gölge olmamışken buranın çok güzel çiçeklerle, türlü türlü bitkilerle çevrili olduğunu biliyordum. Gölge olmadan önce oğullarına kocaman bir miras bırakmışlardı. Herhangi bir yerde çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ancak bu para geçinmesine yetiyor olmalıydı.

Evin girişine varan taşlık yoldan geçip kapıya vardığımda bir müddet bekledim. Öylece özür mü dilemeliydim? Yoksa kendimi çok mu abartıyordum da aslında benim sorduğum soru umurunda bile değil miydi? Söyleyeceklerimi kafamda toparlamaya çalıştım ancak benim hamle yapmama fırsat kalmadan kapı açıldı. Kapının açılmasıyla birlikte onu karşımda görmem de bir oldu.

Gördüğüm manzara karşısında bir an için kaskatı kesildim. Ağlamıştı. Hem de öyle çok ağlamıştı ki kıpkırmızı gözkapaklarının altındaki ela gözler yeşile dönmüştü. Dudakları ve burnu pembeleşmiş, saçları her zamankinden daha çok dağılmıştı. Üstündeki eski, ince kapüşonlu onu ekimin soğuğundan korumaya yeterli görünmüyordu. Benim güzel ruhum üzülmüş, bir yerlerde onun bile varlığını kabullenmek istemediği minik kalbi kırılmıştı. Bir an önce onu içeri sokmak istedim, onu ısıtmak ve bir daha gözlerinin hiç kırmızı olmamasını sağlamak istedim. Ne olduğu şu an için önemli değildi, iyi olmalıydı.

Ben ellerimin titremesini bastırmaya çalışıyordum ki göz açıp

kapayıncaya dek kendimi onun kollarında buldum. Oyuncağını bulmuş küçük bir çocuk gibi kollarını boynuma dolamış, başını omzuma yaslamıştı. Öyle sıkı sarılıyordu ki eğer o gözleri öyle görmeseydim, eğer o gözler öyle kırgın bakmasaydı...

Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım. Sessizlik yeterince sesliydi. Bir süre daha öyle kaldık, ardından dayanamayıp onu apar topar içeri soktum. Etraf buz kesiyordu. O incecik kapüşonlusuyla bu soğuğa nasıl dayanmıştı? El çabukluğuyla odadaki ısıtıcıyı açtım. Diğer odaların içinden üzerine örtmesi için bir battaniye bulduğumda donuk gözleriyle teşekkür edercesine bana bakıyordu.

"Sen," dedi. Günlerdir ilk kez konuşuyormuş gibiydi sesi. "Geldin."

"Hep buradaydım," dedim onu sakinleştirmek istercesine. Yalnız olmadığını hissetsin istiyordum. Onun ağlaması bile göğsümün tam ortasında bir kara delik varmış da o karanlık beni her gün daha fazla yutuyormuş gibi hissettirirken yalnız ağlamasına asla dayanamazdım.

Ne olduğunu sormadım çünkü ne zaman hazır hissederse anlatacağını biliyordum. Sadece başını omzuma yasladım, bir süre gözlerini kapatmasına, kendini biraz olsun huzurlu hissetmesine izin verdim.

"Görünce benden nefret edeceksin," dedi uzun bir sessizliğin ardından.

"Hayır, etmeyeceğim," dedim kendimden emin bir şekilde ne olduğunu bile sormaya gerek duymadan. Alphard'ın yapabileceği en kötü şey bir karıncayı incitmek olurdu. Herhangi bir evrende ondan nefret edeceğim bir senaryo olup olmadığını düşündüm. Polaris'i hatırlamak kadar imkânsız geldi.

Elimden tutup beni üst kata çıkardı. Üstündeki battaniyeyi atmıştı, ısınmış evde biraz daha rahat yürüyebiliyorduk. Beni

bir kapının önüne getirdi. Tıpkı evin duvarları gibi kahverengiye boyanmış eski model bir kapıydı. Girmek istediğimden emin olmak istercesine yüzüme baktığında tam olarak ne hissettiğimi gözlerimden okumasını bekledim. Yüzünü mahcup bir şekilde yere çevirdi. Ardından bakışlarını yerden hiç kaldırmadan odanın kapısını açtı.

İçeriye ilk baktığımda da gözlerimin neyi görmeyi beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ilk bakışta hiçbir şey fark edemedim. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve hiç eşya yoktu. Ne bir masa ne bir tablo ne bir perde... Fakat içeriye adımımı attığımda yerde duran mektupları fark ettim. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı. O kadar çok mektup duruyordu ki ayaklarımın altında bir an için ne gördüğüme inanamadım. Her yerdeydiler. Nereden baksanız binlerce mektup vardı. Tüm bunlar Alphard'ın gölgelerine mi aittiler? O bana gölgelerinin çok olduğunu söylediğinde, en fazla kırk gölge, demiştim kendi kendime. Biri en fazla ne kadar gölgeye sahip olabilirdi ki? Ancak gördüğüm bu manzara düşündüğüm her şeyle çelişiyordu.

"Bunların hepsi nereden çıktı birden?" dedim yanlış bir şey sormaktan çekinircesine.

Kendini mektupların arasına attı ve yanına oturmamı işaret etti.

"Sen gölgelerin ardında mektuplar bıraktığını söyledikten sonra onları aramaya başladım. Annemin..." derken gözleri tekrardan doldu ve sesinin titremesini engellemek için bir süre beklemek zorunda kaldı.

"Annemin, babamın, varsa eğer kardeşlerimin mutlaka bir mektup bırakacağını düşündüm. Tüm evi aradım ancak başta hiçbir şey bulamadım."

Derin bir iç çekti. Benden güç almasını istercesine, biraz da çekinerek ellerini tuttum. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle yüzüme baktığında devam etmesi için cesaretlendirmek istedim.

"Evi dip köşe aradım fakat hiçbir şey bulamadım. Sonra eşyaları kaldırmaya başladım. En üst katta, tam da bu odanın önünde kocaman bir kitaplık duruyordu. Ailem bu odayı benden gizlemek istemiş olmalı."

Onu daha fazla burada tutmak istemiyordum. Onun ağlaması içimi öyle çok yakıyor, sebebini anlayamadığım öyle bir acıyla kavuruyordu ki tüm evrenin midemde sıkışıp patladığını hissediyordum. Kollarından tutup onu ayağa kaldırdım ve üstüne düzgün bir şeyler giymesi için odasına sürükledim. Ne olduğunu anlamadan afal afal bakıp duruyordu ancak dediklerimi yine de harfiyen yerine getiriyordu.

Üstünü giyer giymez onu çekiştirdim. Akşam yaklaşmış, hava kararmaya başlamıştı.

"Alnilam, nereye gidiyoruz?" dedi nihayetinde merakına yenik düşerek.

Cevap vermedim ve onu sürükleyerek evin dışına çıkardım. Ekim bugün bize torpil yapmak ister gibi ılık bir rüzgâr göndermişti. Onu evinin taşlı yolundan çıkarır çıkarmaz elini hiç bırakmadan koşmaya başladım. Önce ne yapacağını anlayamaz bir şekilde bakakaldı fakat sonrasında o da benimle koşmaya başladı.

"Daha hızlı!" diye bağırdım ona. Kendimi beş yaşındaki günlerime geri dönmüş gibi hissediyordum. Birazdan çamura batacakmışım gibiydi. Kıyafetlerim tekrar kirlensin, yüzüm gözüm toprak olsun istiyordum.

Koşarken bir yandan Alphard'a bakmak beni daha da mutlu etmişti. O kahverengi duvarlı, eski ama büyük evin içinde, mektupların arasında gördüğüm o çocuk biraz olsun rahatlamıştı sanki. Koşmanın ona iyi geldiğini gördüğüm ilk günden beri biliyordum. Koşuyordu, çok hızlı koşuyordu. Koşuyordu çünkü kendinden kaçmak istiyordu sanki. Bense öyle hızlı koşmak istiyordum ki onu, ondan kurtarayım.

Ciğerlerim patlayacak gibi hissediyordum fakat yine de, "Daha hızlı!" diye bağırmaktan kendimi alıkoyamadım. Çok az kalmıştı, azıcık daha dayanmalı, azıcık daha koşmalıydık.

"Sen delisin!" diye bağırdı koşmayı hiç bırakmazken. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu anlayamıyordum. Ben de gülerek bağırdım:

"Herkes biraz deli olmalı!"

Yoldan geçen herhangi biri muhtemelen ciddi anlamda deli olduğumuzu düşünürdü.

Nihayet onu getirmek istediğim yere vardığımızda bir süre durup soluklandık, nefesimizi toplamaya çalıştık. Elleriyle dizlerini tutarak eğildi. Bir yandan kıkırdayıp duruyordu. İçimi bir zafer duygusunun kapladığını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedi mahcup dudaklarıyla.

"Ne zaman istersen ciğerlerinin patlamasına sebep olabilirim," dedim ve gülümsedim.

Onu bir çiçekçinin önüne getirmiştim. Beyaz demirlikli girişinin ardında bin bir farklı renkte bitkiler vardı. İçerisi henüz adım atmadan bile tüm renklerin üzerine bocalandığı bir tuval görüntüsü veriyordu. Alphard da görüntüden büyülenmiş olmalı ki çıtını çıkarmadan içeriyi izliyordu.

"Hadi, gel," dedim ve onu bitkilerin arasına sürükledim.

Sağ tarafta orkideler, begonyalar ve henüz adını yeni yeni öğreneceğim bir sürü salon bitkisi duruyordu. Sol tarafta ise kaktüsler, daha küçük saksılarda rengârenk çiçekler, sümbüller boy gösteriyordu.

"Alnilam," dedi gülerek. "Çiçek mi alacaksın?"

"Hayır, sen alacaksın."

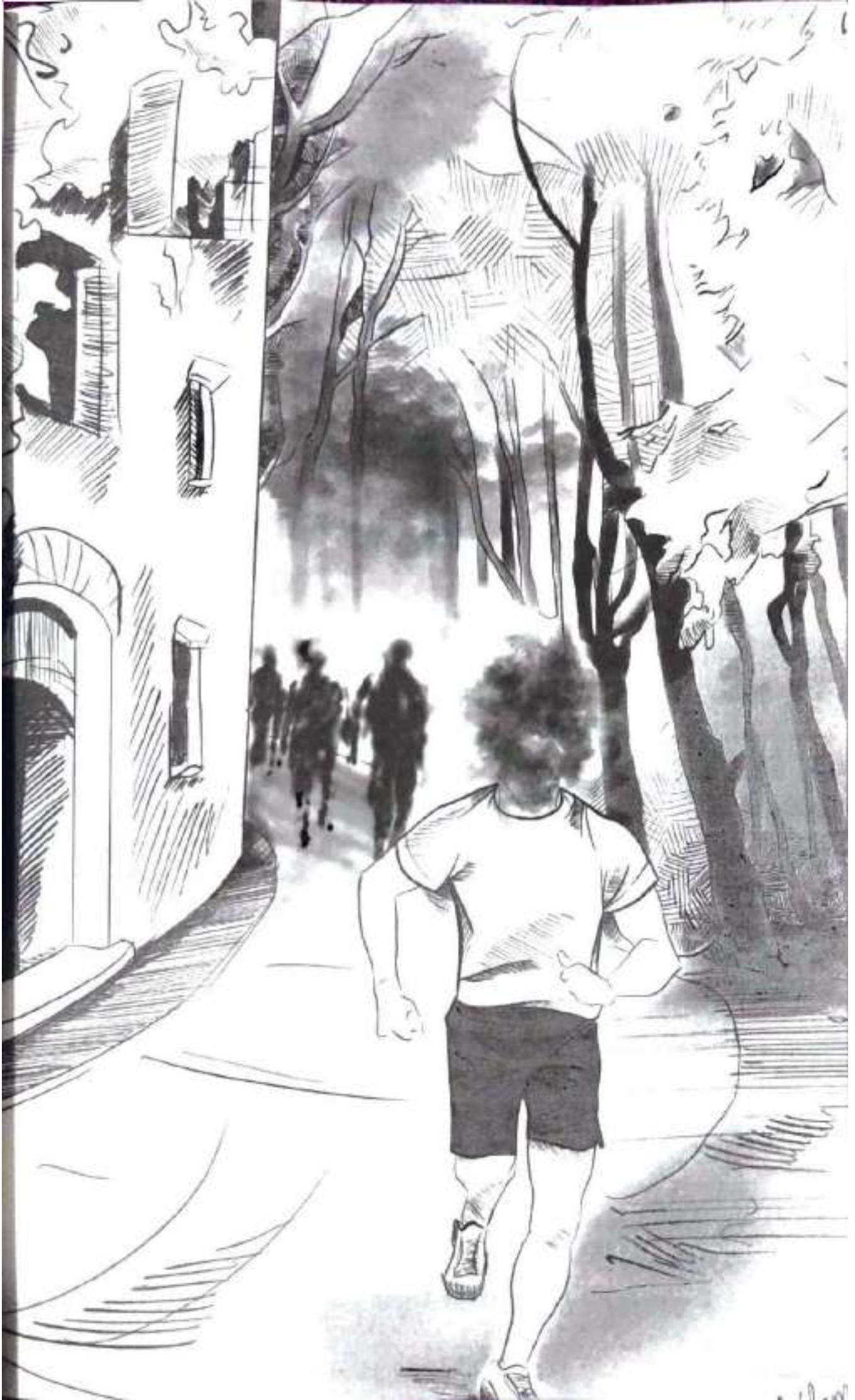
O kahverengi eski evin Alphard'ın gözünde daha fazla eskimesini, belki de içinde geçirdiği güzel günlersiz bir hapishaneye dönüşmesini istemiyordum. O ev gölgeler olmadan önce nasıl rengârenkse, şimdi de öyle görünsün istiyordum. Alphard'ın yanında

birileri olmalıydı. O çiçekler ona öyle arkadaşlık etmelilerdi ki yalnızlığın ne olduğunu unutmalıydı.

Biz o gün o çiçek pazarından çıkarken ellerimizde bin bir tonda, türlü türlü bitkiler vardı. Evine gidip hepsini yerleştirmesine yardım etmiştim ve daha ilk günden onlara farklı farklı isimler vermiştik. Küçük saksıda, güneş görmek isteyenleri penceresinin önüne koymuştuk. Karanlığı sevenleri ise salonuna yerleştirmiştik. Yumuşacık elleriyle onları okşamış, ben o gün o evden ayrılırken bile penceresinin önündeki çiçekleri koklayarak arkamdan bakmıştı.

O, çiçeklere ben varken nasıl baktıysa, ben yokken de öyle bakacaktı.

"Gözyaşlarından oluşmuş bir nehirde yüzmeye çalışıyorum Alphard. Burası senin mi? Bu nehri sen mi oluşturdun benim için? Çünkü ben akıntıya sürüklendikçe, suların altında kalıp boğuldukça daha çok nefes alıyorum sanki. İlk günden beri nehrinin sularında boğulmak için yaratılmışım sanki."

MEKTUP

Kaçmalıydım

Did You Ever Hurt For Me — Jess Benko

8 yıl öncesinden...

"Sevgili Sen'e...

Dünya, Ay, Skyera ve tüm gezegenler bir yana, tüm evrende beni ben yapan tek insana,

Skyera'nın taşlık yollarına ilk ayak bastığım gün, tüm bu hikâyenin başlangıcıydı. Kaçmalara alışkınlığım belki bundandır ya, o gün de kendi gezegenimden Skyera'ya kaçmıştım. Pek bir fark olduğu söylenemezdi; binalar tıpkı benim gezegenimdeki gibi boylu boyunca uzanıyor, taş sokaklarda minik kediler dolanıyordu. Yeni ütülenmiş kıyafetleriyle okula giden gençler dört bir yandaydı ve belki de her şey öyle aynıydı ki bir an için kaçamadığımı zannettim. Ufacık bir zaman aralığında hâlâ kendimi Dünya'da hissettim, korktum.

Seninle hiç Dünya hakkında konuşmazdım biriciğim çünkü nereden geldiğimi bilmeni istemezdim. Üstelik orayı öğrenip beni de Dünyalı hayal etmen içimi nasıl büyük bir

kuşkuya düşürürdü ki gezegenimin ismini söylemekten dahi kaçınırdım. Fakat işte şimdi öğreniyorsun: Dünya. Hemen hemen Skyera ile aynı, farkı görebilmek ise imkânsız oysa hissetmek mümkün.

Benim gezegenimde ölüm vardı sevgilim. İnsanlar birbirlerini canice katletme lüksüne sahiplerdi, üstelik bunu yapmak için tek gerekçe bile onlara yeterli geliyordu. Ten rengin öldürülmene, cinsiyetin hapsedilmene ve kıyafetin pek çok haksız olanağa kapı açabiliyordu. Dünya'da insanlar ağlıyorlar, korkuyorlar ve sanıyorum ki içlerinde en üzücü olanı ise, sevmiyorlardı. İşte gözlerimi ilk açtığım; ailemi, sevdiklerimi, köpeğimi, tüm küçüklüğümü yaşadığım gezegenden kaçmama neden olanlar da bunlardı. Beni yanlış anlama lütfen, ölüme dair hiçbir korkum yoktur ki ölüm bir nevi huzura eriştir, fakat artık sevememekten öyle çok korkarım ki!

Skyera ise Dünya'nın acısı alınmış simülasyonundan başka bir şey değil. Adımımı ilk attığım andan beri mutluluğumu iliklerime dek hissetmemi sağlayan gezegen, Skyera. Minicik, belki de Dünya'nın milyonlarca kez küçültülmüş haline eşit. Fakat öyle huzur kokuyor, öylesine içimi kıpırdatıyor ki kendimi dahi sevdiğimi hissediyorum sevgilim.

Nitekim bu güzel gezegenin havasını ilk soluduğum anda, tüm o huzurun yan ısıra tereddüdü de içimde taşıdığımı itiraf etmeliyim. Güzel görünüşler hep aldatır, çünkü güzele inanmak her zaman daha kolaydır. Skyera pekâlâ tüm huzurunun aksine içinde kış uykusuna yatmış bir canavar besliyor olabilirdi ki bundan kastım sadece insanlar bile değil sevgilim. Milyonlarca kez pişman olabilir, gece başımı yastığa her koyduğumda içim kuşkuyla yanıyor olabilir, üstelik başımı koyacak bir yastık bile bulamayabilirdim.

Fakat seni gördüğüm o an, o ılık eylül akşamı, boğaza vuran o yaramaz dalgaların önünde tüm güzel şeylerin aldatıcılığını inkâr ettim. Bir insan âşık olduğunu ne zaman anlar, ruh eşi gerçekten var mıdır, tıpkı diğer yazar çizerler için olduğu gibi benim için de bir muamma. Ancak yüreğimin derinliklerinde bir yerde seni, dağınık kumral saçlarını ve burnunun üzerindeki minik, tatlı çillerini gördüğümde aldanılmak ve güzellerden korkmak için çok geç olduğunu biliyordum. Çoktan içeri girmiştin.

Yüreğimin en derinliklerine...

Birini almaktan en çok korktuğum yere...

Kısa bir süre içinde büyük bir aşkla birbirimize bağlandık, günlerin nasıl geçtiğini unuttuk. Bana bir iş buldun, başımı sokabileceğim bir ev verdin. Ben Dünya'daki yaşamdan kaçtım, başka bir gezegende ölümü unuttum. Ölesiye ve öylesine mutluydum ki bir an için her şeyin her zaman böyle olacağını zannettim.

Evlendik. Bir çocuğumuz olsun istedim. Tıpkı sana benzemeliydi. Seninkiler gibi kumral kıvırcık saçları olmalı, ela gözlerine her baktığımda seni düşünmeliydim. Böylece hamile kalıp ilk evladımızı kollarımıza aldığımızda ikimiz de özgür kuşlar gibi uçsuz bucaksız bir huzura sahiptik. Ne yazık ki onun neye benzediğini hatırlayamıyorum sevgilim ve bu beni kahrediyor. Sana benziyor muydu, çocukluğunda neler geçirmişti hiçbirini hatırlayamıyorum.

Kızımın ismini dahi bilmiyorum.

Tek hatırladığım bir doğum yaptığım ve ardından yıllar geçse dahi kahverengi duvarlı evimizin önünde, bitkilerin arasından seni izlediğim. Oralarda bir yerlerde kızımızın da olduğunu tahmin ediyorum.

Ve evet, bir de ilk çocuğumuzun kız olduğunu hissediyorum.

Ben ikinci kez hamile kaldığımda, senin yüzündeki sevinç gözyaşları hâlâ zihnimde dün gibi belirir. Evimize giden taşlı yollarda beni kollarına alıp mutlulukla döndürdüğünü hatırlıyorum. Nereden bilebilirdik ki sevgilim? 'Bir çocuğun hayata gözlerini açması, aldığı ilk nefes Dünya'ya bir lütuftur,' derdi annem ben küçükken.

Böylesine masum, böylesine huzurlu bir duyguyken bu çocuğun hayatımıza bir karabasan misali çökeceğini, kendi oğlum hakkında bunları söyleyeceğimi nereden bilebilirdik sevgilim?

Hamileliğim sürerken bile acıyla kıvrandığım geceleri, kızımızda olduğunun aksine gördüğüm iç karartıcı kâbusları unutmam mümkün dahi değil. Olağanüstü güçlerin varlığına inanacak olsaydım eğer, içimde masum bir yaşamdan ziyade bir canavar taşıdığıma inanırdım. Sana söyleyemezdim çünkü oğlunu karnımda taşıyor olmamdan mutsuzluk duyacağımı düşünmenden korkardım. Bir annenin çocuğu hakkında böyle düşünmesini kendim bile kaldıramazken, sözcüklere döküp dile getiremezdim.

O doğdu. Bir canavarın aksine çoğunlukla sana benzeyen, melek yüzlü bir sevgi yumağından başkası değildi. Küçücük elleri, fındık gibi bir burnu vardı. Senin güzel yüzünü süsleyen çillerin aynısı onun da yüzüne oturtulmuş, sadece siyah, dağınık saçları bana benzemişti. Kucağıma alır almaz ona ismiyle seslenmiştim. Sanki içimden bir ses sadece ve sadece o ismin oğlumuza ait olduğunu söylüyordu.

Alphard.

Onun minik kulağına 'Alphard' diye fısıldadım.

Onu kucağıma aldığım o anda geçirdiğim tüm acıları, de-

falarca uyanıp korktuğum tüm o kâbusları unuttum sevgilim. Öylesine güzel bir bebekti ki!

Şimdi geriye dönüp baktığımda söylediğim, düşündüğüm her şeyle çeliştiğimi bir kez daha fark ediyorum. Hiçbir zaman güzelliğe aldanmamalıydım. Sen istisnaydın. Bahsi geçen kendi oğlum dahi olsa güzelliğin yakıcılığını hiçbir zaman unutmamalıydım.

Belki de bu çocuğu doğurmamalıydım. Senden milyonlarca kez özür dileyecek, beni anlamanı isteyeceğim. Ne olur düşünme ki sana olan sevgim azıcık bile olsa azalmıştır. Ben tüm Skyera'yı senin gözlerinde keşfettim. Nefes almaktan, beslenmekten ziyade yaşamanın, kanlı canlı hissetmenin ne demek olduğunu sende tattım. Fakat bu çocuk öyle bir şey ki, bir türlü anlamlandıramadığım sıkıntılar, türlü türlü felaketler doldurmuyor içime. O masum gözleriyle bana bakıp bir bardak süt istemesi bile yüreğimin huzursuzlukla çalkalanmasına neden oluyor.

Bir anne olarak evladım hakkında bunları düşünmemeliydim sevgilim. Onu ne pahasına olursa olsun sevmeli, üstelik yaptığı hiçbir kötülük yokken ondan nefret ettiğimi hissetmemeliydim. Senin kapıyı çarpıp çıktığın, arkandan defalarca kez ağladığım o gece için onu suçlamamalıydım. Evliliğimizi bitirenin ikimizin canından bir parça olduğunu söylememeliydim. Ama nihayetinde gerçek budur ki ondan kaçtım.

Ondan kaçmasam deli olacaktım. O çocuğu bir kez daha görürsem yapacaklarımdan ömür boyu pişmanlık duyacaktım.

Eğer bir yerlerde, sanki o hayatımıza hiç girmemiş gibi devam etmeye çalışırsam sen de yanımda olursun sandım. Eğer yeterince uzağa kaçabilirsem bir şekilde bu hikâyeye tekrardan başlayabiliriz zannettim. Çünkü ben ne zaman kaçsam

sen beni bulursun. Ben ne zaman yaşamayı arasam, sen ölümü unutturursun.

Oysa ölüm şimdi capcanlı karşımda dikiliyor ve ben bu gezegene nasıl adım attıysam, aynı adımlarla uzaklaşıyorum bizden. Elimdense sadece bu mektubu yazmak geliyor.

Şimdi olmasa bile bir yerlerde, bir gün, bir şekilde beni anlayacağını biliyorum.

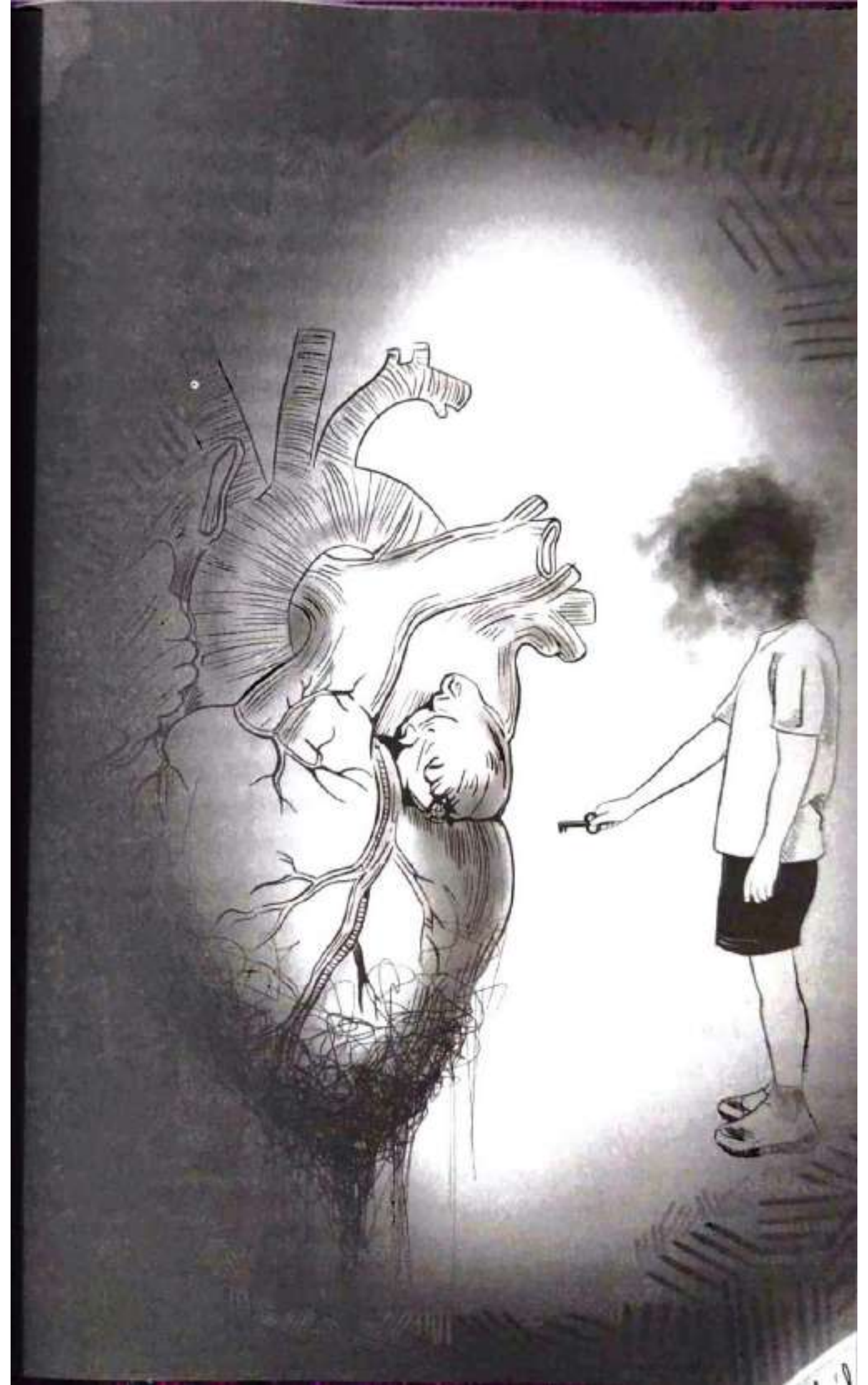
Sen beni hep anladın.

Dönüşünü bekliyor olacağım.

Sevgilerle,

Eşin, Hydra."

"Belki de o bir tek benim kalbime sığabilecek şekilde yaratılmıştır."

4

Gecemin Gerçekleri

The Fault in Our Stars — Troye Sivan

"Ben buradayım."
"Etten ve kemikten, mutluluktan ve üzüntüden, seslerden ve boşluktan yaratılmış bedenim, ruhumu da alıp buraya kaçmış. Üstelik burası şu an göründüğünün tam aksine bir zamanlar öyle güzel olmalı ki, bana fikrimi bile sormamış. Demek ki ruhum, benim içinde boğulduğum bu renk karmaşasının beni, benden seni, gezegenimden birilerini kurtarabileceğini zannetmiş."

Gönlünüzü açmayı arzuladığınız insan tüm benliğiyle karşınızda dikilirken yağmura yakalanıp deliler gibi kaçtınız mı su birikintilerinden? Üstelik yağmurdan, yağmurun getirdiği tüm o gri bulutlardan ve metro duraklarında ıslak ayakkabıların çıkardığı gıcırtılardan nefret ederken, hayatınızda sanki sadece bir güzel an yaşamışsınız gibi o hatıraya dönmeyi dilediniz mi hiç? Hatırladığım her bir saniyesi içimi kıpırdatan, kalbimin minik bir serçe ruhuyla dalgalanıp kanat çırptığı, gözlerimin karanlık ve soğuk odaların bir yerlerinde o dakikaları hatırladığı bir an hayal ediyorum. Mesela

en taze kırlarda boy gösteren bir papatya beliriyor zihnimde. Tıpkı çocukluğumda hayalini kurduğum masallardaki gibi baharın en görkemli zamanlarında açmış, etrafında çeşit çeşit kuşların cıvıldaştığı bir papatya bahçesi. O ışıltılı bahçenin hemen kenarına dikilmiş üç katlı, kahverengi, eski bir ev... O evin beyaz pencere pervazlarına kollarını dayamış, içi gülen ela gözler...

Dün yaşananları aklımdan bir türlü çıkarıp atamıyor, gözlerimi kapatıp tekrar tekrar hayalini kuruyordum. Bir akşam nasıl hem böylesine hüzünlü hem de böylesine mutlu hissettirebilirdi? Onu kapının önünde küçük bir çocuk misali burnunu çeke çeke ağlarken bulduğumda nasıl oluyordu da ormanlarla çevrili Skyera'da nefessiz kaldığımı hissederken, ela gözlerine baktığımda tüm evrene karşı gelebilecekmişçesine cesur hissediyordum kendimi? O ela gözlerinde, güneş vurduğunda parıldayan açık kahverengi çillerinde, kabarık çantasında, dağınık siyah saçlarında öyle sırlar, sebebini kendime dahi açıklayamadığım öyle görkemli şeyler vardı ki bir felakete düşmüş olmaktan korkuyordum.

Capella'nın yanına gitmiştim. Onun bu hayatta en iyi yaptığı şey mutlu olabilmekken çatı katıma dönmeye yüreğim el vermemişti. Ne olduğunu anlatmamıştım ancak o da yüzümün gülmesine sevinmiş olacak ki hiç irdelemeden bütün gün ardı ardına muhabbetler açmıştı. Nihayetinde yorulup onun iki kişilik yatağına tıpkı eski günlerdeki gibi yumulduğumuzda uzun zaman sonra ilk kez düzleştirdiği portakal rengi saçlarını yastığa savurmuş, uzunca bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra kendi içinde düşüncelerini tartıyormuşçasına gülümseyip kafa sallamıştı.

"Âşık mı oldun?"

"Aşkı neyle tanımladığına bağlı," diyerek uzatmıştım konuyu muzipçe gülümseyen dudaklarıma engel olamadan.

"Aşk işte," demişti. "Bildiğimiz sevmek, uçuşan kelebekler falan." Ellerini kelebek yaparcasına baş parmaklarından birleştirmişti. Ne kadar da şirin görünüyordu!

"Senin söylediğin o 'uçuşan kelebekler'e Arthur Schopenhauer, 'İnsan türünü sürdürmek için bireye kurulmuş tuzaktan başka bir şey değildir,' diyor ama."

Alaya alıp gülümseyerek buna bir bahane bulmak istercesine gözlerini kısmış düşünürken en nihayetinde pes edip, "O zaman aşkı boş ver gitsin. Zaten zırvalıktan başka bir şey değil," demişti. Sorusunun cevabını alamamış olması pek umurunda görünmüyordu ki ben de vermek istemiyordum zaten. Yanağıma bir öpücük kondurup uykuya dalmıştı. Çilekli çıkartmalar yapıştırdığı yatak başlığına kafamı dayayıp bir süre odasını izledikten sonra ben de uykunun anaç kollarına kavuşmuştum.

Sabah başımın dibinde vızıldayan alarmla gözlerimi açtığımda Capella hâlâ uyuyordu. Ne zaman onun evinde kalacak olsam –ki bu çok nadiren olurdu– her daim uyuyakalırdım. Bir yerlerde oturmuş arkadaşımızla konuştuğumuz anılar beliriyordu gözümün önünde. Muhtemelen bu arkadaş Polaris'ti, zaten başka bir arkadaşa sahip değildik. En azından ben değildim.

O sohbetlerde Capella'nın küçük sitemlerle yatağından şikâyet ettiğini hatırlıyordum. Artık eskidiğini, önceki gibi rahat bir uyku çekemediğini söylüyordu. Daha sonrasında benim varlığımı hatırlayıp mahcup olmuş, benim sahip olmak için gece gündüz çalıştığım bir şeyden yakınmanın verdiği utanmayla kafasını eğmişti. Bazen düşünmeden edemiyordum: Eğer Capella'nın yaşamına sahip olsaydım benim de sabahları uyuyakalacağım rahat bir yatağım olur muydu?

Ayaklanıp nihayetinde yataktan kalkmaya karar verdiğimde ise yaptığım ilk iş Capella'nın limon sarısı perdelerini sonuna dek açmak oldu. Gelen ışık huzmelerine karşı yüzünü buruşturduysa da yan dönüp uyumaya devam etti. Koridora çıkıp banyoya giderken ise yan odaların birinden gelen sese karşı ürperdim.

Yukarı kattan, bir kadının hıçkırık sesleri geliyordu. Küçük bir kedinin miyavlaması kadar sessiz olmasına karşın kocaman evde yankı yapıyor, duyulmasına engel olamıyordu. Ağlama sesleri yükselirken yerimde duramayıp iki katlı evlerinin üst katına doğru adım attım. Kocaman kahverengi kapılı bir odanın içerisinde Capella'nın üvey annesini gördüğümde yanına gidip gitmemekte tereddüt ettim. Sapsarı saçları tıpkı Capella'nınkiler gibi her daim bakımlı görünüyor, sabahlığı dahi göz kamaştırıyordu.

"Özür dilerim," dedim içeriye adımımı atarken. "İyi misiniz?"

Sesimi duyduğunda korkuyla dönmüş fakat beni görünce rahatlamıştı. Hıçkırıklarını bastırmak adına ağzına götürdüğü elini indirip gelmemi işaret etti.

"Ah Alnilam! Asıl uyandırdıysam ben özür dilerim. Fakat bazen..." cümlesini tamamlamaya çalışırken bir hıçkırık daha koptu kiraz kırmızısı dudaklarından. "Bazen yokluğu çok ağır geliyor."

Bir an için kimden bahsettiğini anlamayarak etrafıma bakındım. Capella'nın odasının aksine burası düzgün yerleştirilmiş, gri ve kahve tonları ağırlıklı bir genç odasıydı. Duvarda eski tahta bir gitar boy gösteriyordu. Her şey bir malikâneden fırlamış kadar pahalı görünüyor fakat tüm buna tezat oluştururcasına sadeliğiyle ilgi çekiyordu. Odanın içini daha rahat görebilmek adına yatağa doğru yürüdüğümde yatağın yanında, komodinin üzerinde iki fotoğraf gördüm ve şaşkınlıkla oraya yaklaştım. Biri Capella'nın dalgalı saçları omuzlarına dökülürken dilini çıkarmış mutlu bir fotoğrafıydı. Lisenin son günü olduğu, fotoğrafa zar zor çıkmış elindeki kepten anlaşılıyordu. Diğer fotoğrafta ise ben vardım. Elimle yüzümü kapatmaya çalışmış fakat beceremediğim görünüyordum. Kumral saçlarım güneşte çok daha sarı görünmüş, yüzümde ise fotoğraf çekilmekten şikâyetçi fakat bir o kadar da memnun görünen bir gülümseme oluşmuştu.

"Capella'nın size söylediğini bilmiyordum," dedim sesimdeki kırgınlığı gizleyemeyerek.

Ailesinin Polaris'in gölge olduğunu bilmeye elbette hakkı vardı fakat bir yanım öyle bencildi ki, onu sadece kendime saklamak arzusuna bir türlü engel olamıyordum.

"Üçümüzde de bir gölge belirince bir şeyler olduğunu anlamıştık," dedi. "Kalbimde keskin bir acı hissettim." O anları tekrar hatırlarcasına gözlerini kapatmış, süzülen gözyaşlarına engel olamamıştı.

"Ben öyle hissetmedim," dediğimde kendi sesimi sadece ben duyabildim. Polaris gölge olup bizden uzaklaştığında karşımda duran buruk kadının aksine ben hafif bir esintiden başka hiçbir şey hissetmemiştim.

"Üvey oğlunuzla aranızdaki sevgi bağına imrenmemek elde değil."

Küçüklüğünden beri Capella'ya karşı bir hayalet gibi davranıyordu. Onu görmüyor, onunla konuşmuyor, eğer gerekmezse aynı ortama bile girmek istemiyordu. Polaris'in yokluğuna karşı böylesine yıkılmış, onun için özlem içinde yanması garibime gitmiş, bir yandan sinirlerime dokunmuştu.

"O gerçekten bir melek olmalı, keşke oğlumu nasıl sarmaladığımı hatırlayabilsem," derken laflarımdaki iğnelemeyi fark etmediğini anladım. Nasıl oluyordu da Capella'ya bir şeytan gözüyle bakarken ikizini melek olarak nitelendirebiliyordu? Polaris'i seviyor olmasına elbette çok mutlu oluyordum çünkü o hepimizin aksine biraz daha çocuktu, Capella öyle anlatmıştı. Ancak sevgi bölüştürüldüğü taktirde azalacak bir şey değildi ki hepsini birine vermeyi seçsin.

"Üzmeyin kendinizi daha fazla," dedim odadan ayrılmaya yeltenirken. "Belki de gölgeleri hatırlamıyor olmak hepimize verilen bir lütuftur."

Sözlerime katılmıyorsa bile kafasını aşağı yukarı sallayarak teşekkür etti. Kapıyı tıpkı bulduğum gibi açık bırakarak koşar

adımlarla önce banyoya ardından Capella'nın odasına gittim. Ona bu konuşmayı anlatmayacaktım, biliyordum ki eğer duyarsa ailesiyle ilgili konular konuşulurken beliren kaskatı yüz ifadesi geri gelecek, her ne kadar gülmeye çalışsa da kalbi kırılacaktı.

Ben Capella'nın odasına vardığımda ise o çoktan uyanmış, ne giyeceğini dahi seçmişti.

"Bak bakayım," dedi seçtiği kıyafetleri üzerine tutarak. Açık pembe ince bir bluz, altına ise gri bir pantolon seçmişti. Modelleri hakkında birkaç detay daha verirken sanki dediklerini anlıyormuşçasına kafamı sallayıp "Olur olur, iyi düşünmüşsün," dedim. O da halinden memnun bir şekilde kıyafetlerini giydi.

Aceleyle evden çıkıp okula yaklaştığımızda derse geç kalmamamız için son beş dakika vardı. Evden çıktığımız andan beri koşuyorduk ki bu ayaklarımın beni artık taşıyamaması için yeterliydi. Gerçekten, koşmadan bir günüm geçemiyor muydu?

"Senin yüzünden," diye söylendi Capella eliyle göğsünü tutup nefes almaya çalışırken. "Babam seni yıllardır tanıyor, ne gerek vardı ki şirin arkadaş muhabbetlerine?"

Ona sinirle bakıp, dizlerime koyduğum ellerimi çekerek doğrulduğumda "ne var" dermiş gibi bana bakıyordu.

"Capella! Babandan 'para koparmak' için sen muhabbet açmamı istedin," dedim yarı kızarak, yarı gülerek. Evden çıkmadan önce bana yalvarmış, babasıyla sohbete girmemi, bu sayede kolayca 'para koparabileceğini' söylemişti.

"Neden yüzüme vuruyorsun ki?" diye mırıldandığında kolumu boynuna atıp saçlarını karıştırdım. Elime küçük bir tokat vursa da gülerek belime sarılmayı ihmal etmedi. Biraz daha tatlı tatlı atışıp muhabbet ederek okulun bahçesine vardığımızda birbirinden renkli pankartları, satış yapan küçük stantları görüp afalladık.

"Tabii ya, Capella!" dedim kafamda şimşekler çakarken. "Bugün Dünya'ya yardım günü."

Yüzyıllardır Dünya ve Skyera gezegenleri arasında bir dostluk söz konusuydu. Skyera'nın oluşumunun Dünya'daki bilim insanları sayesinde olduğu anlatılırdı derslerde. Onlara minnettardık. Onlar sayesinde yeni bir gezegene kavuşmuş, mutluluğu bulmuştuk. Ancak şunu unutmamalıydık ki biz onlara hiçbir zaman muhtaç ya da borçlu değildik. Dünya'nın dört bir yanı savaşlarla çalkalanırken Skyera yaralı ve hasta insanlara ev sahipliği yapmış, kucak açmıştı. Eski bağlara dayanan bu minnettarlıklar özel günlerde kutlanıyor, çeşitli yardımlar gönderiliyordu.

Ben yapabileceğim herhangi bir yardım olup olmadığını kafamda tartarken Capella çoktan bir kızı durdurmuş bir şeyler konuşuyordu. Kıza teşekkür edip koşar adım yanıma geldiğinde ellerini çırparak etrafında döndü.

"Bugün ders yokmuş!" dedi. O kadar mutlu görünüyordu ki kahkaha atmadan edemedim.

"'Capella ve Alışveriş' dersine katılacakmışsın gibi görünüyor ama," dediğimde başparmağını havaya kaldırarak, "İşte benim kızım!" dedi.

Bana da gelip gelemeyeceğimi sormuştu ancak oyuncakçı dükkânına gitmem, çalışmam gerekiyordu. Buna sevinmedim desem yalan olurdu çünkü Capella ile alışveriş yapmak işkenceden başka bir şey değildi. Hiçbir zaman sıkılmıyor, durmak bilmiyor, oradan oraya koşturarak bir sürü kıyafet deniyordu. Üstelik kendi çizdiği kıyafetler odasının dört bir yanında asılıydı ve onları dikip gardırobuna eklemesine rağmen hâlâ yeterli gelmiyordu.

Ona veda edip işyerimin yolunu tuttuğumda patronumun nasıl sevineceğini düşündüm. Gredi son zamanlarda işlerin yoğunluğundan dolayı yorgun düşüyor olmalıydı. Ona pekâlâ en güzelinden bir sürpriz yapmış olacaktım.

Vapur iskelesinin hemen yanında mütevazı küçük bir dükkândı. Bembeyaz vitrinleri ve o güzel vitrinleri süsleyen Dünyalı süper

kahramanlar vardı. Beni işe aldığı günü daha dün gibi hatırlıyordum. Hayattan bihaber iş arayan, üniversite hayalleriyle yanıp tutuşan küçücük bir kızdım. O zamanlar yanında çalışan bir eleman, "Alma bu cılız kızı," demişti yan odada. Onlar duymadığımı zannediyorlardı ancak ses çok net bir biçimde geliyordu. Gredi ise onu dinlemeyip başarabileceğime inanmıştı. Daha sonrasında ona, bana güvenip işe almasının nedenini sorduğumda, "İnsanların sözcüklerini gör ama hep gözlerini dinle," demişti.

Beyaz kapıyı açıp içeriye doğru adım attığımda gözlerimle içeride müşteri olup olmadığını taradım. Etraf bomboş görünüyordu, bu da beni birazdan yapacağım şey için ikna etmeye yeterli olmuştu.

"Günaydınnnnnn!" diyerek bağırdığımda kasanın yanındaki küçük kapıya bakıyor, kocaman gülümsememle Gredi'yi görmeyi bekliyordum. Fakat kasanın arkasından çıkan kişiyle göz göze geldiğimde yüzümün kasıldığını, gülümsememin havaya uçup toz olduğunu hissettim. Görmeyi beklediğim kişiyle, gördüğüm arasında uçurumlar vardı.

"Aa, senin ne işin var burada?"

Alphard beyaz önlüğü, dağınık siyah saçlarıyla karşımda dikilmiş, bomboş bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakıyordu. Afallaması geçince ise bir kuş gibi irkilip gülümsedi.

"Ne yani sadece senin mi paraya ihtiyacın var?" dedi gamzeli yanakları kıvrılırken. Gülmek elbette çok güzeldi, ancak onun yüzünde gördüğüm gülümseme bir daha hiç mutsuzluğu tatmayacakmışım gibi hissettiriyordu.

Gredi'nin bahsettiği yeni eleman bunca zamandır Alphard mıydı? Doğruyu söylemek gerekirse onun, hayatının herhangi bir bölümünde paraya ihtiyacı olacağını zannetmiyordum çünkü isteyeceğinden milyonlarca kat fazlası ellerinin altında duruyordu.

"Ailenin sana bir miktar para bıraktığını sanıyordum," dedim

yanlış bir şey söylemekten çekinerek. Aslında çok miktar para bırakmışlardı ancak abartmanın bir anlamı yoktu. "Çalışmana gerçekten gerek var mı?"

"Onlar ailemin parası." Sanki anne ve babası bir gün çıkacak ve o parayı geri isteyecek gibi bir ses tonuyla söylemişti bunu. Ailesinin gölge olmadığını mı düşünüyordu? Böyle bir şey mümkün müydü bilmiyordum. Onun etrafında öyle çok karaltı vardı ki, kimin kime ait olduğunu ayırt etmek imkânsız olsa gerekti.

İkimizin de ne söyleyeceğini bilmemesinden kaynaklanan sessizlik dükkânın içini sarmaladığında Gredi neşeli gülüşüyle içeri girdi. Tıpkı sokaklarda her gün karşılaştığınız diğer esnaflar gibiydi. Pantolonunun üzerinden sarkan sevimli bir göbeği, her daim yüzüne kondurduğu şen şakrak bir gülümsemesi vardı.

"Demek karşılaştınız, ha?" dedi Alphard'a göz kırparak. Alphard ise gözlerini avuçlarına dikerek gülümsemekle yetindi. Gredi'ye tanışıp tanışmadığımızı o mu anlatmıştı yoksa günler öncesinde Capella ile beni ziyarete geldikleri gün mü görmüştü, merak etmeden duramadım.

"Çocuklar," dedi şirin göbeğini sıvazlamaya devam ederken. "Ne iyi oldu sizi bir arada gördüğüm."

"Nedense bu cümlenin sonu başka şeylere varacak gibi hissediyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Muhtemelen birazdan birer kahve alıp gelmemizi, konuşacak ciddi şeyleri olduğunu söyleyecekti.

Aradan beş dakika geçer geçmez tıpkı tahmin ettiğim gibi kahvelerimizi almış, dükkânın ön bahçesine oturmuştuk bile. Benden böyle şeyler istemesine alışıktım. Daha geçen yıl tam burada oturmuş kahvelerimizi içiyor, benim açılacak yeni şubeye yardıma gitmem hakkında konuşuyorduk. İş saatleri daha azdı, dolayısıyla üniversitemi dondurmam gerekmeyecekti ancak yine de kabul edememiştim. Verdikleri maaş çok azdı.

Fakat hem Alphard'dan hem de benden isteyeceği şeyin ne olduğu içimi büyük bir heyecan ve kuşkuyla dolduruyordu. Alphard'ın dizlerinin üzerinde kavuşturduğu ellerine bakıp onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Bir isteğin mi var abi?" dedi Alphard saygı dolu, yumuşacık sesiyle.

"Bugünün önemini biliyorsunuz değil mi?"

"Dünya'ya yardım günü," diye cevapladım.

Küçüklüğümden beri bunu ezberlememiş olmak elde değildi. Üstelik bu güne öyle çok önem veriyorlardı ki okullarda; savaşa, hasta insanların Skyera'ya nasıl indiklerine, Dünya'daki bilim insanlarının çalışmalarına dair her ufak detayı anlatabilirdim.

"Aynen öyle güzel kızım," dedi Gredi nihayet konuya girerek. "İşte bu yüzden ikinizin de, düzenlenecek Dünya Yardım Panayırı'na katılmasını istiyorum. Oraya gidip bir stant kurun, ayırdığım oyuncakları ve çizgi romanlarını götürün. Her yıl bağışçılar orada toplanıyor, eminim ki bizler de bir işe yararız."

Dünya Yardım Panayır'ı her yıl aynı tarihlerde Skyera'nın buraya en uzak ucunda düzenleniyordu. Oraya küçükken annem olduğunu tahmin ettiğim gölgelerden biriyle gitme fırsatı bulmuştum. Lösemi hastası bir kız çocuğuyla canlı yayın aracılığıyla konuşmuş, elimden geldiğince neşelendirmeye çalışmıştım. Dünya'daki insanların hastalık, savaş gibi felaketlerle uğraşıyor olmasına karşın Skyera nasıl oluyordu da tüm bu felaketlerden uzak kalıyordu; bu hep kafamı kurcalamıştı. Küçüklüğümden beri hiç hasta olmamıştım. Burada hastalığın en kötü hali küçük bir burun akıntısı, belki hapşırmak ve belki de çok az öksürmekti. Oysa bir kanser hastalığı türü olan lösemi, zatürre gibi hastalıkların, kalp yetmezliğinin, kalp krizinin, beyin kanamasının oradaki insanları çok rahatlıkla öldürebildiğini okumuştum.

Alphard, "Abi, Alnilam'ın gelmesine gerek yok. Okulunu ak-

satmasın, ben giderim," diyerek söze giriştiğinde Dünya ve hastalıklar üzerine tüm düşüncelerim silinmiş, yerini Alphard'la baş başa olma düşüncesine kaptırmıştı.

"Ne yani sadece benim mi okulum var?" dedim sabah bana söylediği cümleyi taklit ederken.

Işıltılı gözleriyle yüzüme bakıp gülümsediğinde onu ikna ettiğimi hissettim.

Onun güzel kalbinin içerisindeki yerimi hiçbir zaman tam olarak kavrayamamıştım. Bana bakmasını, beni tüm benliğimle görüyor olmasını seviyordum. Onun beni, tıpkı benim onu duyduğum gibi duyacağını hayal etmek içimi kıpırdatıyordu ve bu hissi her şeyden çok seviyordum. Dudaklarından hiçbir kelime dökülmeyecek olsa dahi yanımda dikilmesini seviyordum. O ne zaman benim olduğum tarafta belirse üzerinden alamadığım gözlerimi görmüyormuş gibi yapmasını seviyordum. Şimdi baş başa olmak gibi bir ihtimalimiz varsa, evrendeki tüm yaratıcılara yalvarıyordum ki bunu benden almasınlardı.

"O zaman sen hazırla abi götürülecekleri, biz birazdan yola çıkarız," dedi Alphard. Böylece o, üç katlı, kahverengi ve artık mis gibi kokan çiçekli evine, ben de hazırlanmak üzere dostum çatı katıma gittim. Bir saat sonra dükkânın önünde buluştuğumuzda Gredi kendi arabasını bize vermek üzere hazırlamış, içini yiyecekler ve birkaç battaniye ile doldurmuştu.

"Sakın üşüteyim demeyin ha!" dedi muzipçe kızarken. "Daha bana lazımsınız."

İkimiz de yalandan asker selamı vererek Gredi'ye gülümseyip arabaya atladığımızda yaklaşık dört saatlik yolumuz vardı. Neyse ki Skyera'nın dört bir yanındaki ağaçlık alanlar yolculuğumuzu neşelendiriyor, kendimizi bir yolculuk filmindeymiş gibi hissetmemizi sağlıyordu.

"Araba yolculuğu, ha?" dedi.

"İnsanlar Dünya'da her yere arabayla gidiyorlarmış, biliyor musun?"

Burada herkes ya yürüyor ya bisiklet sürüyordu. Skyera'nın minicik haliyle gezegen ismini alıyor olması kocaman Dünya'ya hakaret olmuyor muydu?

"Yazık onlara. Düşünsene hayatları makinelere bağlı." diyerek güldüğünde ben de gülümsememe engel olamadım. *Zavallı Dünyalılar*, diye söylendim içimden.

"Sanırım biz de her yere koşamayız, ha?"

"Koşsak fena olmazdı."

Ah Alphard, seninle Dünya'nın öbür ucuna koşsam dahi fena olmazdı.

Tüm yol boyunca sırayla müzikler açtık, nadiren denk gelen ortak şarkılarımızda ise bağıra bağıra söyledik. Müzik zevklerimiz arasında uçurumlar geziyordu. Ben bir müziği sözleri için dinliyordum. Eğer sanatçının şarkıyı söylerken kalbinde o duyguları yaşadığını hissediyorsam dinlemem için yeterli oluyordu. O ise müzikleri melodilerine göre seçiyordu. Genelde elektro gitar çalar, yoğun ve sesli bir melodisi olurdu. Yine de dinlediğimiz müziklerden çok keyif almıştık. Alphard son zamanlarda öyle çok gülüyordu ki, bazen yanımda duran bu neşeli ruhu henüz yeni keşfettiğimi hissediyordum.

Nihayet panayıra varıp arabayı park ettiğimizde kendimizi kocaman bir çimenlik alanın içinde bulduk. Etraftaki ormanlığın korumaya aldığı kocaman bir daire gibiydi burası. Skyera'nın farklı farklı bölgelerinden insanlar çoktan buraya yerleşmiş, stantlarını kurmaya başlamışlardı.

"Bakalım neler yapabiliyorsun yeni eleman," dedim elimdeki hafif kolilerden birini onun kollarına fırlatırken. Koliyi havada yakalayıp çevirdi ve yarım ağzıyla gülerek, "Eski eleman oyuncakları yerleştirmek için önce standı kurmamız gerektiğini bil-

miyor galiba," dedi ve koliyi geri fırlattı. Basit bir şaka olmasına karşın yine de yanaklarımın al al olduğunu hissettim.

Tıpkı oyuncaklar gibi tatlı görünen pespembe standı kurmamız çok uzun sürmemişti. Kalın bir karton yapısı olmasına karşın gayet sağlam duruyor, tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Koliden çıkan küçük oyuncak ayıcıkları standın sol tarafına, süper kahraman figürlerini en sağa, çizgi romanları ise ortaya dizmiştik. Odamdaki duvardan çıkarıp getirdiğim küçük led lambaları da standa asmak isteyince Alphard gülümsemiş, asmama yardım etmişti.

"Güzel oldu, ha?" dedim stant kurma işimiz bitince. Gerçekten de en görkemlisi bizim standımız olmuştu. Bu noktada Gredi'ye de hakkını vermek gerekiyordu. Pamukları birbirine yapıştırarak yaptığı bulutlarla pembe standı oluşturmuş, bize dekorasyon için çok az bir iş bırakmıştı.

Bütün gün insanlar para vermişler, iyi dileklerini küçük kâğıtlara yazmışlardı. Verdikleri paralarla oyuncak almıyorlardı ve böylece hem oyuncaklar hem de maddi yardım, ihtiyacı olanlarla buluşmuş oluyordu. Bir şey vardı ki tüm gün stantta dikilip insanlarla konuşmama rağmen bir türlü kafamdan çıkmıyordu. Sabah stant kurulur kurulmaz on iki yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kız yanımıza yaklaşmış, iyi dileklerini yazmıştı. Orada yazanlar ise insanın içini burkuyordu:

"Elbette yaramaz kötü hücrelerle vücudumun baş edecek olması nasıl olurdu anlayamam. Ancak hazır gölge olmuyorken annene benim yerime de sarıl lütfen."

Akşam olup karanlık çöktüğündeyse yavaş yavaş standı toplamış, geri dönüş yolculuğuna hazırlanıyorduk. İyi bir miktar toplayabilmiştik, üzerimizde bunun verdiği mutluluk vardı. Aynı zamanda bu güzel cennetten, Alphard'ın yanından hiç uzaklaşmak istememenin verdiği burukluğu da taşıyordum. Doğrusu garip fakat bir o kadar da güzel bir gün olduğu inkâr edilemezdi. Bugünün burada bitmemesi için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Battaniyeyle uyuyabilirim," dedim sebebini kendime dahi açıklamakta zorlandığım bir cesaretle. Arabaya yerleştirmeye koyulduğu kolileri bırakıp gözlerimin içine baktı. Ellerini pantolonunun arka cebine sokup karşımda dikildiğinde burada uyuyamayacağımı düşündüğünü hissettim.

"Yok artık, üç yaşında değilim ki!" dedim şakaya vurarak. Ancak içimde bir ses vardı ki teklifimi reddedecek, arabaya atlayıp gidecek olmaktan deli gibi korkuyordu.

"Kanıtla o zaman," dediğinde içimde pırpır eden kalbimi yok saymaya çalıştım ancak şimdiden ellerimi koyacak bir yer bulamamış, gözler önüne serdiğim dişlerime engel olamamıştım. Gredi'nin bizim için yerleştirdiği battaniyeleri alıp arabamızın hemen yanına, çimenlerin üzerine serdim.

Durup dururken, "Alnilam, neden bunu yapıyorsun?" dediğinde hâlâ battaniyeleri düzeltmekle uğraşıyor, rahat olması için çabalıyordum.

"Ne yapıyorum?"

"Neden benden kaçmıyorsun? Nasıl oluyor da yanımdayken mutlusun?"

Önce şaka amaçlı sorduğunu düşünerek gülümsedim ancak çatılmış kaşları, etrafa sorgulayarak bakan gözleri hiç de dalga geçiyormuş gibi durmuyordu.

"Neden yanında mutlu olmamam gereksin ki?"

"Annemin eskiden babama yazdığı bir mektubu buldum."

Bunun az önce bahsettikleriyle ne alakası olduğunu anlayamamıştım. Yine de içimde yeni sorular yaşam buluyor, içten içe meraklandırıyordu.

"Gölge olurken bıraktığı mektup mu?"

Bunu sorar sormaz pişman olmuştum ancak her şey için çok geçti. Ona annesini hatırlayıp hatırlamadığını, gölge olup olmadığını hiç sormamıştım. Neyse ki üzerinde dahi durmadan konuşmaya devam etti:

"Hayır, benden kaçarken yazdığı mektup."

"Alphard, annen senden kaçmadı. Gölgelerin nasıl oluştuğunu bilemezsin, hepimiz aynı kadere mahkûmuz."

"Anlamıyorsun." Mümkün olduğunca sesini sakin tutmaya çalışıyor ancak titreyen dudaklarına engel olamıyordu. Tüm gün bunları mı düşünmüştü? Yoksa bu düşünceler tüm gününden daha fazlasını mı almıştı? "Annem ve babam ayrıldıktan sonra annemin babama yazdığı bir mektubu buldum. Bir kız kardeşim varmış, benim aksime çok güzel bir çocukmuş ancak gölgeye dönüşmüş. Annem onu hatırlamıyormuş. Oysa beni çok net hatırlıyor. Canavar diyor bana, belki de hiç doğmasaydım babamla hiç ayrılmayacaklarını söylüyor."

Duyduklarıma inanamamakla beraber kaşlarımın çatılmasını durduramadım. Bu söyledikleri doğru olamazdı. Bir anne nasıl olurdu da oğlu hakkında böyle düşünebilirdi? Üstelik bahsettiği benim güzel gözlü Alphard'ım iken nasıl ona canavar diyebilirdi?

Yavaş adımlarla ona yaklaştığımda ağlamamak için gerilmiş yüz hatlarını çok daha net gördüm. Gözünün altında küçücük bir ben vardı ki ilk kez bunu fark edecek kadar yaklaşmıştım ona.

"Sen," dedim ardından ellerine uzanarak. "Sokakta yalnız bir çocuk gördüğünde yemek hazırlayıp onunla beraber yiyorsun. Vapurun önünde yemlere üşüşmüş kuşları gördüğünde korkup kaçmalarını engellemek için onlardan uzaklaşarak yürüyorsun. Sen, Gredi'nin dükkânına müşteri olarak geldiğin her günde etrafındaki her şeyi öyle dikkatli izliyorsun ki baktığın bir toza dahi anlam kazandırıyorsun. Kendine canavar diyemezsin."

Tuttuğum ellerini bırakmadan onu battaniyelerin üzerine sürükleyip oturttum. Arkası açık gri araba hemen yanımızda duruyor, ay ışığı çimlere vuruyordu.

"Etrafına iyi bak," dedim. "Şimdi gözlerini kapat."

Parıldayan ela gözlerini yavaşça kapatırken panayırdan sonra

arabanın etrafına sardığım ışıklara pillerini taktım. Birden ortam ışıl ışıl olmuş, görkemli bir hale bürünmüştü.

"Aç gözlerini."

Manzarayı beğenmiş olacak ki gözleri dolu dolu olmasına karşın istemsiz bir gülüş döküldü dudaklarından.

"Alnilam, bu çok güzel," dedi. Hâlâ gülümsüyor ve öyle güzel görünüyordu ki.

"Evet, çok güzel," dedim onu onaylayarak. "Peki neden kendini böyle görmeyi reddediyorsun da gözlerin hep kapatmadan öncesini arıyor?"

Cevap veremeden öylece gözlerimin içine baktı. Ondan bir cevap beklemiyordum ancak kendine yaptığı muameleye de katlanamıyordum.

"Bir gün gölgeye dönüşmeyeceğine söz verir misin?" dedi ben yanına otururken.

"Gölgeye dönüşürsem de muhtemelen anlamazsın."

"Hayır, anlarım," dedi. Buna kendisinin inanıp inanmadığını merak ettim. "Sadece söz ver."

"Tamam, söz," dedim göğsüm ellerimin arasındaymış gibi hissederken. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, söz veriyorum."

Battaniyelerimizin üzerinde oturup bir süre sadece etrafımızı izledik. Basit gibi görünüyordu ancak konuşmamızı hâlâ düşündüğünü hissedebiliyordum. Bir gölge olursam beni hatırlamayacaktı. Bu konuşmayı yapmış olduğumuz tarifsiz dakikalar, onun güzel hafızasından silinecekti. Onun için etrafındaki yüzlerce karaltıdan sadece biri olmuş olacaktım. Peki ya gölge olursam onu hatırlayabilir miydim? Gölge olursam bedenime ne olurdu, nereye giderdim? Ardından hemen aklıma Polaris geldi. Peki ya o şu an nerede, ne yapıyordu?

"Bazen sadece durup Polaris'i düşünüyorum," dedim. Bunu Capella'yla konuşmaktan çekiniyordum çünkü onu üzmekten

korkuyordum. Unutuyormuş gibi yaptığı şeyleri gün yüzüne çıkarmaktan kaçınıyordum.

"En azından gölgelerin ölmediğini öğrendik," dedi.

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Eğer o gece Polaris bizimle konuşabildiyse, kalbi elbette hâlâ capcanlı atıyor olmalıydı.

"Yine de bize ihtiyacı olabilir ve biz bunu asla bilemeyiz."

Kafamı yıldızlara çevirdim. Skyera'nın en sevdiğim yanı, belki de her gece gökyüzünün yıldızlarla donatılmış olmasıydı. Onlara her baktığımda içimi rahatlatan, çoklukları karşısında dertlerimi ufacık hissettiren bir şeyler vardı.

"Neden bu kadar seviyorsun?" dediğinde bir süre düşündüm. Polaris'i hatırlamıyordum, ancak nasıl oluyordu da onu sevdiğimi hissedebiliyordum?

"Çünkü... Sanırım o da benim kardeşim gibiydi."

"Hayır, Polaris'ten bahsetmiyorum. Yıldızları neden bu kadar çok seviyorsun? O gece kapına geldiğimde de onlarla konuşuyordun."

O anı hatırlamanın verdiği utanmayla bir kez daha avuçlarıma döndürdüm bakışlarımı. Dışarıdan çok garip görünmüş olmalıydı. Delinin teki çatıya çıkmış bağırıyor, yıldızlara iltifatlar savuruyordu ki bu deli ben oluyordum.

"Sen sevmiyor musun?"

"Hayır, sevmiyorum," dediğinde şaşırmadan edemedim. En azından "bilmem" demesini bekliyordum ancak "hayır" biraz ağır gelmişti. Ardından yanlış bir şey söylemenin çekincesiyle hemen ekledi:

"Bence insanlar onlara fazla anlam yüklüyorlar. Işıktan oluştuklarını zannedip romantik buluyorlar. Oysa toz yığını işte." Kafasını yıldızlardan bana doğru çevirdi. "Uzayın geri dönüşüm kutusu."

Bu benzetmesine karşın kıkırdamama engel olamadım. Kırmızı olanlar plastik, mavi olanlar kâğıt, beyaz olanlar cam...

"Tam da bu yüzden seviyorum," dedim bana bakışlarını görmezden gelip yıldızları gösterirken. "Toz yığınından oluşuyorlar ve buna rağmen çok güzeller. Üstelik onları 'romantik bulan insanlar' üzerlerine pek çok efsane adıyorlar."

"Ya," dedi. Hâlâ bana bakıyor, içimin tatlı bir ürpertiye kapılmasına sebep oluyordu. "Mesela?"

"Mesela Avcı Takımyıldızı," dedim bakışlarına odaklanmamaya çalışarak. "Üzerine pek çok efsane söylenmiş, bunlardan bir tanesi de Yunan mitolojisinden. Efsaneye göre Avcı ile savaş ve ay tanrıçası Artemis birbirlerine âşıklarmış. Avcı onu görür görmez evleneceği kadının o olması tutkusuyla yanıp tutuşmuş. Artemis ise her gün Avcı'nın yollarını gözlermiş. Fakat ikisinin birlikteliğine karşı olan biri varmış ki o da Artemis'in kardeşi tanrı Apollon'muş. Apollon bu ilişkiyi öylesine tasvip etmiyor, öylesine istemiyormuş ki kız kardeşi Artemis'e kötü bir oyun oynamaya karar vermiş."

"Zavallı Artemis..."

"Gerçekten de öyle. Artemis'in çok iyi bir okçu olduğunu bilen Apollon onunla denizin karşısında, çok çok uzakta görünen bir karartıyı vurup vuramayacağı konusunda iddiaya girmiş. Kendine oldukça güvenen Artemis tek atışla karaltıyı vurabilmeyi başarmış. Fakat ne yazık ki başarısına sevinemeden, büyük acılar içinde kalmış. Vurduğu karaltı, nişanlısı Avcı'dan başkası değilmiş. Artemis, nişanlısı Avcı'nın cansız bedenini gümüşten yapılmış bir el arabasına koyup kendi elleriyle gökyüzüne taşımış. Avcı'nın yıldızlarının gökyüzündeki en parlak yıldızlar olması içinse, onları en karanlık bölgeye yerleştirmiş."

"Apollon, kardeşini öyle görmeye nasıl katlanabilmiş?" dedi. Bu soruyu daha çok kendisine soruyormuş gibiydi.

"Tanrılar işte," dedim.

"Onlarla ilgili tüm hikâyeleri biliyor musun, yani yıldızlarla ilgili?"

"Bu imkânsız olurdu. Ama Avcı ile ilgili çoğu şeyi biliyorum sanırım. Mesela Avcı'nın tam ortasında var gücüyle parlayan iki yıldız olduğu söylenir. Aslında üç olması gerekirmiş ancak diğer iki yıldız olan Alnitak ve Mintaka hâlâ üçüncü yıldızı bekliyorlarmış."

"Peki üçü bir araya gelirse ne olacak?"

"Bu üç yıldızın doğrultusu Sirius'u gösteriyormuş. Gökyüzünün en parlak yıldızı!"

Ben henüz sebebini anlayamadan birden ayaklanıp şaşkın yüzüyle bana baktı. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi kafamda tarttım. Öylesine efsanelerden bahsediyordum, neden böyle bir tepki vermişti? Söylediklerim ona komik geliyordu da taklidimi mi yapıyordu?

"Alnilam!" dedi bağırarak.

Hâlâ ne yaptığını anlamaya çalışırcasına ona bakıyordum. Battaniyesinin üzerinde ayağa dikilmiş, kaşlarını kaldırarak bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Anlamayarak kafamı salladığımda ayaklarını yere vurup gözlerini devirdi. Neden öylece sorunun ne olduğunu söylemiyordu?

"Sirius!" dedi.

"Sirius?" dedim.

Bir daha dedim.

Sözcük kafamın içinde anlam bulana dek Sirius'u tekrar ettim.

Sirius...

Sirius...

Gökyüzünün en parlak yıldızı Sirius...

Polaris!

"Sana bu kadar yaklaşmışken, aynı çocuksu adımlarımla beni senden koparan şeyi bulmaya gidiyorum. Tek korkum ise kendimle karşılaşmak."

5

Karanlıkların İçindeki Elçi

Fire on Fire — Sam Smith

"Evren tıpkı iki insanın birbirine âşık olması gibi büyük bir ahenk içinde dönmekte, kimi zaman sürprizler yaşatmaktadır. Keşfedilecek çok şey vardır. Yıldızlar ise tüm bu sürprizin arasında enerjinin annesi, eli, kolu, her şeyidir."

Uzay'ın Noktaları Yıldızlar, sayfa 263

"Alphard!" dedim heyecanıma engel olamayıp ayağa kalkarken. "Capella'ya söylemeliyiz."

Son zamanlarda yaşananları, öğrendiğimiz sırları ve kafamızı karıştıran tüm o ipuçlarını düşündükçe aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Bunca yıl o soğuk ve ürkütücü karaltıları başucumda taşımanın ağırlığını hissetmiş, her an bir yenisinin eklenebileceği korkusuyla yaşamıştım. Annemin yüzünü ve sesini hatırlamıyor fakat onu ilk kez ayaklarımın ucunda taşıdığım günü dün gibi hatırlıyordum. Annem ilkti. Her şeyin ilkiydi ve ben bir an için son olacağını zannetmiştim. Ancak sonradan fark ettim ki; asıl karanlık, gölgelerin yerde bıraktığı izler değildi. Tam ruhumun ortasındalardı.

Şimdiyse o karanlıkları aydınlatabilecek küçük dahi olsa bir meşalemiz var ise onu ne pahasına olursa olsun bulmak istiyordum. Gölgelerimi, anılarımı, küçüklüğümü ve geleceğimi geri istiyordum.

"Sirius..." diye fısıldadım gökyüzünün bir yerlerinde asılı duran küçük yıldıza doğru.

Umut...

"İyi düşünmeliyiz. Ona boş yere umut vermekten korkuyorum," dedi Alphard sanki ormanın derinliklerindeki ağaçlar konuşmalarımıza tanıklık edebilirmiş gibi fısıldayarak.

"Sirius pek çok anlama gelebilir. İçimizden birilerinin Polaris'le konuşması lazım."

"Polaris'le konuşmak hiçbir fayda etmeyecek Alnilam, bunu sen de biliyorsun."

Elbette biliyordum. Polaris ve Capella, konuştukları o geceden sonra bir daha hiç iletişim kuramamışlardı. Eğer o gece konuştuklarında Capella'nın etrafında biriken o tozları görmemiş olsaydım, eğer turuncu saçlarının Polaris olduğunu tahmin ettiğim boşluğa süzüldüğünü bilmeseydim o geceyi Capella'nın uydurması sanacaktım.

"Polaris'in iyi olduğunu bilmek istiyorum, onu geri getirmek istiyorum," dedim.

Eğer kalp kırıklıkları tıpkı kitaplarda söylendiği gibi kalbimin cam kırıkları olabilseydi, öyle çok batsın isterdim ki artık acıyı hissetmeyeyim.

"Söz veriyorum bu işin peşini bırakmayacağız," dedi ellerime uzanırken. "Söz veriyorum Polaris'i bir kez daha göreceksin."

Tabii söz ver, diye geçirdim içimden. Peki ya sen bir karaltı olmayacağına söz verebilir misin, Alphard? Bir gün doğan güneşe gözlerimi açtığımda senin ela gözlerindeki parıltıyı hatırlayamıyor olursam ne yaparım?

"Sanırım bu gece biraz fazla söz verdik, ha?" dedim gözlerimden akan yaşlara engel olamayıp buna karşın gülümsememi durduramazken. Can acısı gerçekten böyle mi hissettiriyordu insana?

O da boncuk gözleri kısılarak gülümsedi ve ben yaşadığım duyguların, acının zerresine dahi ait olamayacağını anladım.

"Uyuyalım mı?" dedi. Bir an için sadece tuttuğu ellerimi düşünebildim. "Yarın tüm bunları konuşmak için yeterince zamanımız olacak."

Başımla onaylayıp battaniyenin üzerine doğru uzandım. O da tam yanıma uzanmış, küçük bir çocuk gibi ellerini yüzünün altında birleştirmişti. Gözlerimi kapatıp Alphard'ın yanında olmanın huzurunu doyasıya tatmaya çalıştım. 'Bu sefer de bir şeyleri unuttuğunu unut,' dedim kendime. Simsiyah saçları günün verdiği yorgunlukla her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Göz altında biriken torbalardan birkaç gündür uyku sıkıntısı çektiği açıkça belliydi. Ardından bugün bana söyledikleri aklıma geldi:

"Canavar diyor bana, belki de hiç doğmasaydım babamla hiç ayrılmayacaklarını söylüyor."

Hâlâ duyduklarıma anlam veremiyordum. Onun, bana göründüğünün aksine, kusursuz olduğunu iddia etmiyordum ancak karşısındaki annesiydi. Bir anne nasıl olur da oğlu hakkında böyle konuşurdu?

Annesinin dahi istemediği bir çocuğu tüm kalbimle sevebilir miydim?

Uğultular duyduğumu hissettim.

Annesinden dahi sevgi görmemiş bir çocuğun kalbi, uçsuz bucaksız evrenin bir yerlerinde benim için atabilir miydi?

Uğultuların gitgide etrafımı sardığını hissettim.

İçsesime durmasını söylemek istedim ancak uğultular birer inlemeye dönüşene dek etrafımı çevrelemeye devam etti. Korkuyla yarı uykulu gözlerimi açıp doğruldum. Sesleri rüyamda mı duymuştum yoksa gerçekten varlar mıydı karar vermekte zorlandım.

Acı bir inleme daha yükselirken ormanın derinliklerinden, endişeyle Alphard'a döndüm. Orada birileri, belki bir hayvan acı çekiyor gibiydi ve bu beni ölümüne korkutmuştu.

"Alphard," dedim fısıldayarak. Bir yandan da dürtüyordum. "Alphard!"

Yavaşça gözlerini açtığında yüzümün üzerine çökmüş endişeyi fark etmiş olacak ki birden ayaklandı.

"Ne oldu?" dedi endişeyle. "Alnilam, ne oldu?"

Henüz ben dudaklarımı aralamaya dahi fırsat bulamamışken ormanın derinliklerinden gelen bir çığlıkla sarsıldık. Bu seferki bir adama aitti, emindim.

Üzerimizdeki uykulu hal bir anda gitmiş, çimlerin üzerinde dikilip ormana yönelmiştik. Alphard ne kadar korktuğumu anlamaya çalışırcasına derin derin gözlerimin içine bakıyordu.

"Sana ne yapacağını söyleyemem ama," dedi yalvarır gibi. "Lütfen arkamdan gelme, burada bekle."

Ardından ormanın içine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ellerimin titrediğini, dişlerimin birbirine çarpmasının yarattığı şokla fark edebildim.

"Alphard, dur!" diye bağırdım arkasından. "Ne olur oraya gitme."

Fakat beni duymuyordu. Ne yapacağımı bilemez halde yerde gördüğüm bir taş yığınını avuçladım. Burada yalnız kalacak olmaktan korkmuyordum fakat onun oraya yalnız gidecek olması ödümü koparıyordu. Ormanın içine adım atarken ellerimdeki taşları aralıklarla geçtiğim yollara bıraktım. Gecenin köründe, orada sıkışıp kalmak en son isteyeceğim şeydi.

"Biliyordum dinlemeyeceğini," dedi Alphard ben ona zar zor yetişirken. "Bana yakın dur, olur mu?"

Nefesimi toparlamaya çalışırken kafamla onayladım. İnlemelerin geldiği yöne doğru tekrar koşmaya başladığımızda ağaç dallarına çarpan yüzümü kapatmaya çalıştım. Her yer çok karanlıktı, Alphard önünü görerek mi koşuyor ondan bile emin değildim. Seslere iyice yaklaştığımızda adımlarımızı yavaşlatıp usulca yürüdük. Adeta parmak uçlarımızda gidiyorduk.

Yakınımızda bir yerde bir dal çıtırdadı. Alphard beni de ken-

disine çekerek bir ağacın arkasına saklandı. Eliyle sessiz olmamı işaret ederken nefesimi düzene sokmaya çalışıyor ancak pek de başarılı olamıyordum.

"Bakacağım, tamam mı?" dedim. Bu sefer cesaret etme sırası bendeydi. Ardından cevap vermesine izin vermeden ağacın arkasından çıktım. Bir süre etrafıma bakındım ancak görünürde hiçbir şey yoktu. Ağaçların arasına doğru göz gezdirmeye, orada birileri var mı görmeye çalıştım. Tam Alphard'a dönüp burada hiçbir şey olmadığını söyleyecekken gözlerim ayaklarımın ucuna doğru çevrildi ve ağzımdan çıkan küçük bir çığlığa engel olamadım.

Görmeyi beklediğim şey ve gördüklerim birbiriyle büyük bir çelişki içindeydi. Önümdeki manzara içimi yakıyordu. İniltiler yaralı bir geyikten gelmişti. Karnının ortasından bıçaklanmış, kanlar süzülüyordu. Ne bulacağımızı düşünmüştüm ki, ruh emiciler mi?

Geyiğin önüne eğilip karnındaki bıçağı çıkarmak istedim. Gözleri öylesine üzgün bakıyordu ki zavallıcığın, bir an için o bıçağın benim karnımda olmasını diledim.

"Alnilam, acı çekiyor," dedi Alphard, o da geyiğin yanına çömelmişti.

Ne yapacağız der gibi Alphard'a bakarken elimden tutup beni geyiğin başucundan kaldırdı. Bıçağı mümkün olduğunca yamultmamaya çalışarak geyiğin kanlı vücudundan çekip çıkardı.

"Onu götürebileceğimiz bir yer yok mu?" Sesimin titremesine engel olmaya çalıştıkça daha çok çatallanıyordu.

"Şehre inene dek acıya dayanamaz."

"Hayır," dedim kabullenmek istemeyerek. "Alphard, dayanabilir lütfen!"

Omuzlarımdan tutup beni kendine çekti. Ağlamayacaktım, geyiğin acı çeken vücuduna baktıkça ağlamayı hak etmediğimi hissediyordum.

Alphard elinde tuttuğu bıçakla birlikte geyiğin boğazına doğru eğildi. Onu öldürecek miydi?

"Ne yapıyorsun?" dedim. Sesim beklediğimden de sakin çıkmıştı.

"Alnilam..." dedi beni ikna etmeye çalışırcasına gözlerime bakarken. "İyileştiremiyorsan acısını dindir."

İçimden bir ses haklı olduğunu biliyordu. Şehir merkezinden çok uzaktaydık ve bu geyiğin henüz yeni bıçaklanmadığı her halinden belliydi. Son birkaç dakikası vardı belki de. Ancak yine de gözlerim ıslandı, bir kez daha kendime verdiğim sözü bozdum. Yüzümü ellerimin arasına alıp bakmamaya çalıştım, bu anın bir an önce geçmesi için kendi kendime yalvardım.

Alphard bıçağı bir kez daha sıkı sıkıya tuttu. Bir an için dünya sessizleşip soğudu. Bir an için kendimi zavallı hissettim.

Geyik can verirken Alphard'a sarıldım. O da bir o kadar sarsılmış görünüyordu fakat bana belli etmek istemiyor gibiydi.

"Doğru olanı yaptık," dedim sakinleşmeye çalışırken.

Birbirinin elini tutan iki enkaz, ormana bırakılan küçük çakıl taşlarını takip ettik.

Çalıların bacaklarıma batan acımasız dikenlerini ve süzülen kanları düşünmemeye çalışarak vücudumu koşmaya zorladım. Geyik başına gelecekleri sezmiş olmalıydı ki can havliyle kaçıyordu. Onu yakalamalıydım ancak ağaç dalları yüzümü kesiyor, yavaşlamama neden oluyordu. Sık çınarların arasında kısa bir patikadan koşmaya devam ettim. Geyiğin, peşini bıraktığımı düşünüp koşmayı bırakması için tanrılara yalvardım. Bacaklarım vücudumu taşımakta zorlanıyor, kollarımdan ve bacaklarımdan minik kan damlaları süzülüyordu.

"Bu benim son şansım," diye fısıldadım kendime. "Bu benim başarmak için ilk ve son şansım."

Zikzak yaparak patikada koşmaya devam ettim. İnandığım, uğruna savaştığım şeyin bir kez daha yaralı bedenime güç verdiğini hissediyordum.

Ağaçların arasından çıkıp geyiğin önünü kestiğimde durumu fark etmesine dahi izin vermeden bıçağı karnına sapladım. Geriye doğru sendeledi ve güçsüz dudaklarından bir inilti koptu. Buna karşın çabuk pes edecek gibi görünmüyordu. Bıçağı çıkarıp bir kez daha sapladım ve varsa eğer cennette beni affetmesini diledim. Hayvan acıyla bir kez daha inildedi fakat bu sefer onu sadece yaralamakla kalmamış, aynı zamanda kızdırmıştım da. Üzerime doğru savurduğu bacaklarının darbesini karnımda hissettiğimde canımın acısına engel olamayıp bağırdım. Alnilam ve Alphard beni duymuşlar mıydı? Geyiğin iniltilerini bile şimdiye dek duymuş olmalılar, diye hatırlattım kendime. "Bu senin son şansın, birkaç dakikaya ikisi de burada olacak."

Geyik nihayetinde güçsüz düştüğünde onu yere yatırdım. Özür diledim, bir yerlerde beni anlıyor olacağını umarak. Ve lütfen ölme, dedim ona. En azından onlar gelene kadar...

Fısıldamalar ve adım seslerini işittiğimde korkuyla kendimi ağaçların arasına attım. Ne yazık ki bu acelem çıkardığım sesleri de beraberinde getirmişti. Korkuyla kendilerini bir ağacın arkasına atıp saklandılar. Umdukları romantik gecenin böyle biteceğini hayal etmemiş olsa gereklerdi.

Ardından Alnilam ağaçların arasından çıktı. Bazen onun cesur mu yoksa aptal mı olduğuna karar vermekte zorlanıyordum. Yine de bu seferkinin işe yarayacağı kesindi. Alphard da onun arkasından sürükledi kendini. İşte Skyera üzerinde beni, bizi kurtaracak tek varlıklar geyiğin önünde dikilmiş her şeyden habersiz duruyorlardı. Alnilam geyiğin önüne eğildi. O bir canlıyı acı çekerken görünce ağlamamaya çalışır, cesur ve dik durmaya çabalardı. Ama korkuyordu, hem de çok. Alphard ise zavallı geyikten çok Alnilam'ı izliyordu.

Son umudum sizsiniz fakat Alnilam'ın aptal bir gölgeye dönüşmesi tüm planı bozar! Alphard'ın o üzgün ruhunu bu evrene bağlayan tek şeyin Alnilam olduğunu görmek, benim gibi yüzyıllardır yaşayan bir ruh için zor değil.

"İyileştiremiyorsan acısını dindir," dedi Alphard. İşte, dedim kendi kendime. İşte şimdi yola geliyorsunuz. O geyiğin öldürülmesi lazım; o geyiğin iyileştirilemeyeceğini, acısının dindirilmesi gerektiğini anlayın.

Benim son şansımı elimden almayın.

Alphard titreyen ellerini Alnilam'dan saklayıp mümkün olduğunca soğukkanlı durmaya çabalayarak zavallı geyiğin boğazını kesti. Alnilam ile birbirlerine sarıldılar ve bir süre öylece durdular.

Tamam, dedim. Geyiği öldürdünüz fakat asıl şimdi başlıyor.

Bu benim son şansım.

Öylece birbirlerine sarılıp sakinleştiler. Gündoğumuna bir saatten az kalmıştı. Birazdan gölgeler belirmeye başlayacak, tehlikeler gün yüzüne çıkacaktı. Bunlar benim son saatlerimdi.

Alphard, Alnilam'ın saçlarını okşadı. Son bir kez geyiğe, onun cansız vücuduna ve yerde kurumaya başlayan kanlara baktılar. Birbirlerine baktılar. Günün doğacağını gördüler. Birbirlerine sarılıp boyunları öne eğilmiş bir biçimde yere atılan taşları takip ettiler.

Lütfen, diye yalvardım ağaçların arasından kendi kendime.

Lütfen, bu benim son şansım.

Yanlarından geçen kanadı kırık, gökyüzü kadar mavi, küçük kelebeği görmediler.

Gecenin devamında nasıl olmuştu da sakin kalabilmiştik hatırlayamıyordum. Ağlamamıştım. Boğazımın tam ortasında dilimin ucuna varmak isteyen ve beni nefessiz bırakan bir düğüm vardı ancak yine de ağlamamıştım. Alphard yerdeki battaniyeleri toplayıp arabanın arkasına koyarken gözlerinin dolu dolu olduğunu görmüş ve ağlamamıştım. Yola çıktığımızda arabanın camına kafamı dayayıp ormanı izlediğimde bir şekilde ağlamamayı başarmıştım.

Alnilam: 06.47

"Çatı katı..."

Telefonumu nihayet elime alıp Capella'ya mesaj attığımda gün yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Alphard da ben de ormanda yaşananlardan sonra uyuyamamış bir an önce yola çıkmak istemiştik. Seslerden, geyikten ve kimliğini bilmediğimiz hayvan katilinden elbette Capella'ya bahsedecektik. Ancak patronumuz Gredi sadece toplanılan bağışları ve mutlu insanların hikâyelerini duyacaktı.

Capella: 06.48

"Sabahın kõründe uykumdan uyandırdığın için teşekkürler. Umarım erken dönüşünüzün sebebi aşkınız depreştiğinden falan değildir."

Alnilam: 06.49

"Umarım hazırlanmaya başlamışsındır."

Tüm bu kargaşanın içinde Capella'ya asıl anlatmamız gereken şeyin Sirius olduğu bir kez daha kafama dank etti. Midemin içimde bir yerlerde sıkıştığını hissettim. Gökyüzündeki bir yıldızın Polaris ile ne ilgisi vardı? Takip etmemiz gereken bir yön müydü, bir sembol ya da tüm bunlardan bağımsız bir kişi...

"O geyik durup dururken bıçaklanmadı, biliyorsun değil mi?" dedi Alphard düşüncelerimi bölerek. Sabahtan beri ilk kez konuşuyordu.

"Avcılar öldürmüş olabilir," dedim fakat söylediklerim bana bile mantıklı gelmiyordu. Hangi tür avcı silah değil de bıçak kullanıyordu?

"Avcılar avını ortada bırakıp kaçmazlar. Ayrıca yok yere de öldürmezler."

Hayır, dedim içimden. *Avcıların öldürme sebepleri tamamen yok yeredir.*

"Biri özellikle bizim görmemiz için mi o geyiği bıçakladı diyorsun yani?"

"Bilmiyorum," dedi kararsızca. Hiçbir duygu kırıntısı okunmayan gözlerini yola sabitlemişti. "Sadece, biri bizim orada olduğumuzu biliyordu."

Bu yaşananların birbiriyle bağlantısı olabilir miydi? Kendimi çoğu zaman Dünya'ya gönderilmiş gibi hissediyordum. Yabancı, çaresiz, bir şeyleri ilk kez görmüş... Skyera'dan Dünya'ya gönderilen insanlar üzerinde gözlemlerin yapıldığı makaleler okumuştum bir keresinde. Yüzde doksanı Dünya'nın şartlarına ayak uyduramıyor, pek çok psikolojik rahatsızlık geçiriyordu. Elisa Konova adında bir kadın Dünya'da yaşamaya başlamasının üzerinden bir yıl geçer geçmez hastaneye kapatılmış, orada ise çok ilginç videoları çekilmişti. Bir tanesinde yatağa zincirlenmiş ellerini sağa sola sallıyor, "Alın, içimdeki acıyı alın!" diyerek bağırıyordu. Bu elbette yaşanılan en uç olaydı ancak bazen kendimi Elisa gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Yolculuğun kalanı fazlasıyla sessiz geçmiş, müzik açma gereği dahi duymamıştık. Son zamanlarda sessizlik hepimizin en çok ihtiyacı olan melodi olmuştu. Sadece bir kez su almak için mola vermiştik, ardından hemen işimizi halledip tekrar yola koyulmuştuk. Nihayet çatı katıma vardığımızda içimi kemiren tüm o duyguların kendini huzura bıraktığını hissettim.

"Sen de gelsen olur mu?" dedim Alphard'a, arabanın kapısını açmış inmeye yeltenirken. "Capella ile tek başıma konuşabileceğimi zannetmiyorum."

Kafasıyla onaylayıp hemencecik ikna olunca duygularımı ne kadar çok dışa vurduğumu bir kez daha fark edip yüzümü kırıştırdım. Gerçekten bunca yıl Capella'dan hiç mi bir şey öğrenememiştim?

Alphard arabayı park eder etmez bagajdan aldığım ışıklarımla çatı katıma çıktık. Anahtarı çevirip içeri girdiğimizde burnumuza dolan kahvaltı kokularıyla Alphard'a dönüp gülümsedim.

"Hadi yine iyiyiz," dedi yüzündeki gülümsemeyle.

"Fazla sevinme, mutfağıma Capella girmiş. Durumun ne kadar ürkütücü olduğunu anlayabiliyor musun?"

Biraz sonra konuşacağımız tüm tatsız konuların acısını çıkarmak

ister gibi bir kez daha gülümsedi. Onun gülümsemesi ise bana bir kez daha düşünmeyi unutturdu.

"Ormanda kemirdiğiniz otlar kadar lezzetli değildir ama size kahvaltı hazırladım," dedi Capella alışık olduğum neşeli sesiyle. "Sahi, siz orada ne yediniz?"

Kıkırdayıp kollarımı boynuna doladım. Aradan yalnızca bir gün geçmişti ancak yine de onu çok özlemiştim. Bazen gerçekten Capella'nın, hayatın bana verdiği bir hediye olduğunu düşünüyordum.

"Daha çok kafayı..." diye mırıldandı Alphard ancak onu sadece ben duyabilmiştim. Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi söylüyor anlayamasam da gülmemek için dudaklarımı bastırdım.

Capella ikimizin de elinden tutup bizi çatıya sürükledi. Gerçekten de harikalar yaratmış gibi görünüyordu. Yere kendisinin diktiğini tahmin ettiğim sarı, turuncu tonlarında bir örtü sermiş, üzerine ise kahvaltılıkları yerleştirmişti. Omletin kokusu burnuma dolarken ayaklarıma engel olamayıp örtünün üzerindeki yastıkların üzerine attım kendimi. Onlar da oturur oturmaz Capella gözleriyle ikimizi süzmeye başladı. *Lütfen...* diye geçirdim içimden. *Lütfen kızarmama sebep olacak bir varsayımda bulunma.*

"Ee, ne yaptınız bakalım... Küçük kaçamağınız güzel miydi?"

Alphard'la birbirimize bakıp gülmemek için zor durduk. Yaşananlar öyle acıydı ki artık sadece gülebiliyorduk.

"Kanlı, desem bana inanmazsın değil mi?" dedim rahatsız bir şekilde tebessüm etmeye çalışırken.

"Ve sanırım katil olduk," diye ekledi Alphard. Dışarıdan resmen dalga geçiyor gibi görünüyor olmalıydık.

"Bu ne şimdi, film falan mı izlediniz yani?"

Capella'nın hiçbir şeyden haberi olmayan ifadesi bende ağlayarak gülme isteği oluşturuyordu. Söze nasıl gireceğimi bilemiyordum ancak bir kez başlayınca her şey dudaklarımdan akıp gitti. Ona duyduğum sesleri anlattım; Alphard'ı nasıl uyandırdığımı, ormanın içine gidişimizi, bir çatırdama duyup ağacın arkasına sak-

lanışımızı, kanlar içinde yatan geyiği... Ve en zoru onu öldürmek zorunda kaldığımızı anlattım. Anlatırken o anlar gözümün önüne geliyor ve sesimin çatallaşmasına sebep oluyordu. Bir kez daha kendime hatırlattım: "İyileştiremiyorsan acısını dindir."

Capella bir süre söylediklerimize anlam veremiyormuşçasına suratımıza bakakaldı. Muhtemelen onunla dalga geçip geçmediğimizi anlamaya çalışıyordu.

"Bunları Gredi'ye anlatacak mısınız?" dedi nihayet durumun ciddiyetini kavradığında.

"Hayır," dedim Alphard'ın da onayını almak istercesine yüzümü ona çevirirken. "İşyerini ilgilendiren bir mesele olmadığını düşünüyoruz."

"Biri geyik öldürüp neden sizin görmeniz için öylesine bırakır ki? Sizin o geyiği öldürmeniz kimin çıkarına olur?"

"Capella, daha önemli bir şey var." Konuyu Alphard'ın açacak olmasına sevinmiştim. Doğrusu ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi dahi bilmiyordum.

"Sanırım... Sanırım Polaris'in verdiği ipucuyla ilgili bir şey bulduk."

Çiğnemekte olduğu lokması ağzında donup kalırken mavi gözlerinin huzursuzlaştığını hissettim. Daha şimdiden pişman olmuştum, emin olmadan ona hiçbir şey söylememeliydik. Ancak bir yanım da Capella olmadan hiçbir ipucunun çözülmüş olamayacağını savunuyordu ki haksız olmasa gerekti.

"Ne, ne ipucu?"

"Seninle konuştuğunda," dedim bu sefer sözü devralarak. "Bir küçüklük arkadaşımız olduğundan, benim onu çok sevdiğimden bahsetmişti, hatırlıyor musun?"

"Sirius."

"Evet, evet Sirius." Sözcükleri kafamda toparlamaya çalıştım. "Sirius, gökyüzünün en parlak yıldızı. Bahsettiği Sirius'un o olabileceğini düşünüyoruz."

Birden kahkaha atmaya başlamasıyla söyleyeceğim tüm sözcükleri yuttum. Karnını tuta tuta kahkaha atıyordu, öyle ki neredeyse gözlerinden yaş gelecekti.

"Sence kardeşim kendine yıldız arkadaşlar mı edindi?" dedi gülmeye devam ederken. Bu tavrı sinirime dokunmuştu. Neden anlamak için çabalamıyordu, neden umudumuz olmasını istemiyordu? Sofradan kalkmaya yeltendiğimde Alphard elimden tutup kalkmamı engelledi.

"Capella, Alnilam'ın sevdiği bir şey söyle bana," dedi elimi bırakırken.

"Yıldızlar." Söylediği şeyin farkına varıp kahkahası dudaklarında asılı kaldığında hiç düşünmeden, aklına gelen ilk şeyi söylediğini anladım.

"Yıldızlar..." dedi Alphard onu onaylarken. "Polaris, 'Alnilam da onu çok severdi.' derken yıldızlardan bahsediyor olamaz mı?"

Capella yavaşça kafasını iki yana sallarken dediklerimizi kabul etmemek için özel bir çaba sarf ettiğini hissettim. Bu tavrına sinirleniyordum ancak yine de suçlayamıyordum. Söylediklerimiz düşündükçe bana bile mantıksız geliyordu. Tutunabileceğimiz en iyi şeyin bu olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi.

"Peki planınız ne?" dedi Capella. Ses tonu buz gibiydi ve o kasılmış yüz ifadesi bir kez daha geri gelmişti. "Bir astrofizikçiyle görüşelim mi? Sirius'u teleskopla izler, Polaris orada mıymış bakarız."

Ayaklanmış, ceketini üzerine geçirmişti bile. Yüzündeki ağlamaklı, sinirli ifade her bir zerresinden okunuyordu. Onu durdurmak, açıklamamız için biraz daha zaman tanımasını dilemek istedim ancak son bir kez daha yüzüme baktığında bunu yapacak cesaretim olmadığını anladım.

"Alnilam, kardeşimin yokluğuna alışmaya çalışıyorum. Sen onu hatırlamıyorsun fakat senin aksine ben sadece yokluğuyla değil, geriye kalan hatıralarla da başa çıkmak zorundayım." Sözleri

karnımın ortasına o bıçağı ben yemişim gibi hissetmeme neden oluyordu. "O yüzden burada masallar anlatmaktansa yardımcı olmayı deneyebilirsin."

Ardından bir hışımla çatı katımdan çıktı. Geriye hazırladığı görkemli kahvaltı sofrası, Alphard ve akılsız ben kaldım. Ellerimle saçlarımı geriye atarak önüme eğildim. Söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum ancak haklıydı, üzüleceğini bilmeliydim.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Alphard ellerimi yüzümden çekerken. "Ona biraz zaman ver, anlayacaktır."

"Ya gerçekten saçmalıyorsak? Şu an yardımdan etmekten ziyade en yakın arkadaşımı üzmekten başka bir işe yaramıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yaşadığımız her şey saçmalıktan ibaret değil mi, Alnilam?" dedi. Ben bir şeyleri düşünüp kafa patlatmadan duramıyordum ancak Alphard'ın Polaris ile ilgili bu denli kafa yoracağını tahmin etmemiştim. "Ayaklarımızın dibinde, insan vücudunda karanlık, kapkaranlık cisimler görüyoruz. Üstelik bu cisimler bizim sevdiklerimiz oluyor. Sevdiğimiz fakat hakkında hiçbir şey hatırlamadığımız insanlar... Gölgeler oluşuyorlar ve biz nedenini bile bilmeden arkada bıraktıkları mektuplara sığınmaya çalışıyoruz."

Keşke sadece bu olsa Alphard, dedim içimden. Sen benim, Capella'nın, herkesin gölgelerini görebiliyorsun. Capella gölgelerini hatırlıyor, hatta yetmezmiş gibi onlarla konuşabiliyor. Bense burada oturmuş bir şeylere yaramaya çalışıyorum fakat elimden gelen tek şey en yakın arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak oluyor.

Her zamanki gibi bunların hiçbirini dile getirememiş, yine içime konuşmuştum. Ona kızmıyordum, destek olmaya çalışıyordu ancak istediğim şey destek de değildi.

İkimiz de ceketlerimizi alıp çatı katımdan ayrıldık. Buradan direkt okula geçecek, akşam ise Gredi'nin yanına uğrayacaktık; öyle anlaşmıştık. Oysa şu an dünya üzerinde isteyebileceğim tek şey sıcak bir duş almaktı. Arabanın aynasından kendime baktım.

Saçlarımı yukarıda bir atkuyruğu yapmaya çalışmıştım ancak hiç de özenli görünmüyordu. Üzerime giydiğim dünden kalma beyaz tişört yer yer çimen lekesi olmuştu, lacivert ceketimle mümkün olduğunca onları saklıyordum.

"Bir dakika için evime uğrasak derse geç kalır mısın?" dedi Alphard. Capella ile konuşmamızın bu kadar kısa süreceğini tahmin etmediğimden derse girmek için de epey bir vaktim kalmıştı. Sadece çatı katımda durmak istememiştim; yalnız kalınca düşünmeye başlıyordum.

"Olur," dedim başımla da onaylayarak.

Onun evine giden yolu her zaman çok sevmiştim. Şehrin içine saklanmış küçük, cennete giden bir patika gibiydi. Araba yolu yer yer ağaçlarla, ağaçların arasına saklanmış çocuk parklarıyla doluydu. Üstelik vapur iskelesi de neredeyse yolun dibinde sayılırdı.

Üç katlı kahverengi eve geldiğimizde Alphard eşyalarını almak için içeri girerken hava alma isteğiyle dışarı çıkıp arabaya yaslandım. Beyaz pencere pervazlarının önündeki çiçekleri görünce kalbimin kendinden farklı bir ritimle çalkalandığını hissettim. Evrende gördüğüm ilk çiçekler değildi bunlar; ancak her gün, nefes aldığım her dakika, sabah gözümü açtığım her saniye görmeyi dilediğim tek çiçeklerdi. Alphard'ın çiçekleri...

Aradan beş dakika geçer geçmez, "Geldim!" diye seslendi arabaya doğru yürüyerek. "Çok bekletmedim değil mi?"

Başımı "hayır" anlamında sallayıp gülümsedim. Üstünü değiştirmişti: Siyah hırkasının yerini bordo bir kazak almış, altına ise haki rengi bir pantolon giymişti. Ancak onun sadece üstünü değiştirmek için eve gelmek istemeyeceğini biliyordum.

Kabarık çantası, diye mırıldandı gözlerim sırtına bakar bakmaz.

"Hadi gidelim."

"Gastronomi bölümü çok mu eşya gerektiriyor?" dedim arabaya binmiş, çoktan yola çıkmışken. Onu tanıdığım ilk günden beri kendine ait bir pastanesi olsun istediğini biliyordum. Nedenini hiç

sormamıştım ancak küçük bir tost yaparken dahi gözlerinin parladığı görülüyordu.

"Derse market alışverişi yapıp gelmemizi istemiyorlar elbette." dedi gülümseyerek. "Nereden çıktı o?"

"Çantan..." Arabanın arkasına yerleştirilmiş çantayı işaret ettim gözlerimle. "Her an taşacakmış gibi görünüyor."

Muzip bir şekilde gülerek kafasını salladı: "Dersle ilgili değil, yanımda taşımayı seviyorum."

Anladığımı belirtmek istercesine dudaklarımı büzdüm. Aradığım cevap bu değildi ve her geçen dakika merakım daha da çok artıyordu ancak yine de başka bir şey söylemekten kaçındım. Okula da varmış sayılırdık. Alphard bir köşeye arabayı park etti, okulun içine doğru yürümeye başladık. Kendimi bir hayli garip hissediyordum. Muhtemelen buradaki hiçbir öğrenci, bizim aksimize, gece korkutucu sesler duyup geyik öldürmek zorunda kalmamıştı.

Kendi bölümüme gitmek üzere Alphard'a veda ettiğimde ayaklarımın beni sınıftan başka bir yere sürüklediğini hissettim. Çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktığımda dersin başlamasına hâlâ bir saatim olduğunu gördüm. Kütüphaneye doğru sürüklenirken hiç itiraz etmeden yürüdüm. Okulun en sevdiğim köşelerinden biriydi. Kocaman tavanları olan geniş bir ortak kullanım alanıydı. Etraf beyaz raflarla çevrelenmiş, masalar ise rafların arasına saklanmıştı. Kütüphanelerde alışık olunan ölüm sessizliği hiçbir zaman buraya çökmezdi. Belki de bu yüzden hoşuma gidiyordu: evreni, çevremi dinleyebilmek...

Masalardan birine oturup kalem ve defterimi çıkardığımda ne çizeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Küçüklüğümden beri çizmeyi çok seviyordum, mimarlık okumamın bir sebebi de buydu belki de. Bir kez daha kâğıda bakıp kalemimi elime aldım. Hislerimi kâğıda döksem, onları görebilir miydim?

Ellerim benim yerime, düşünmeye dahi yer bırakmadan hareket etmeye başladı. Uzun çizgiler, kısalar; koyular, açıkları ko-

valadı kâğıdımın üzerinde. Geyiği çizdim. Geyiğin yerde yatan kanlı bedeninin önüne kendimi çizdim. "Sen önünü kapatmamışsın," dedim kendi kendime. Kâğıt, tüm yaralarını yutmuş. Gökyüzünün bir yerlerine Sirius'u çizdim. Tüm görkemiyle parıldıyor, yol gösteriyordu. Keşke Polaris'i de çizebilecek kadar hatırlayabilseydim.

Başımı kâğıttan kaldırıp şöyle bir göz gezdirdiğimde resmimde bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Bir şeyler tam değildi, olması gerektiği gibi görünmüyordu. Ben orada, geyiğin başında yalnızdım. "Alphard," diye geçirdim içimden. Tekrar kâğıda gömülüp onu, siyah saçlarını ve gecenin karanlığında kahverengileşmiş gözlerini çizecektim ki bir çift gözün de aynı zamanda beni izlediğini fark ettim. Capella rafların arasına dikilmiş bana bakıyordu. Ona baktığımı görünce sabah takındığı sinirli yüz ifadesiyle hemencecik oradan uzaklaştı. Ancak elinde tuttuğu kitabın ismini okuyabilecek kadar görmüştüm onu: Uzay'ın Noktaları Yıldızlar.

"Capella!" diye seslendim arkasından mümkün oldukça bağırmamaya çalışarak. Birkaç insanın bana dönüp baktığını görünce dudaklarımı oynatarak onlardan özür diledim. Capella çoktan gözden kaybolmuştu ve telefonum derse beş dakikam kaldığını hatırlatmak için ötüp duruyordu.

"İnatçı keçi," diye söylendim sinirle sınıfa doğru yürürken. "Tam bir inatçı keçisin Capella."

Üç saat boyunca dersi dinlemekten başka hiçbir şey yapmadım. Teknik Resim, hemen ardından ise Temel Tasarım görmüştük. En azından elimi bir şeylerle meşgul edebilme imkânı bularak biraz olsun kafamı da boşaltmıştım. Nihayetinde derslerim bitip bir an önce çatı katıma dönebilecek olmanın hayaliyle tutuştuğumda telefonum gelen mesajla titredi.

Capella: 13.34

"Çatı katı..."

Mesajına karşı gözlerimi devirmeden edemedim. Aramız iyi miydi yoksa bir kez daha azar yersem sinirini tamamen atabilecek miydi?

Alnilam: 13.35

"Gredi'nin yanına uğramam lazım."

Capella: 13.35

"Hayır, önce çatı katı..."

Capella: 13.35

"Çoktan yola çıktım, anahtarımı senin evinde unutmuşum dolayısıyla içeri giremem. Yakın zamanda gelmezsen donarak ölürüm."

Evimin anahtarının bir kopyası da Capella'da bulunuyordu. Onu hiçbir zaman yanından ayırmaz, belki de kendi evinden çok benim evime gelirdi.

Alnilam: 13.36

"Tam bir baş belasısın, geliyorum."

Telefonumu çantama geri atıp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bu işi bir an önce halledip Gredi'nin yanına uğramalıydım. Alphard'la arabayı ve paraları teslim edeceğimiz saat için anlaşmıştık ve onu bekletmek istemiyordum.

Evimin önüne geldiğimde ise herhangi bir şekilde onu bekletemeyeceğimi anladım. Alphard çatı katımın önünde dikilmiş, duruyordu.

"Seni de çağırdı, değil mi?" dedim Capella'yı kastederek.

"Evet, donarak ölmekle ilgili bir şeyler söyledi ama tam anlayamadım."

Dudaklarımdan düşen kıkırdamalara engel olamadım. Gerçekten de bazen küçük bir çocuk gibi davranıyordu ve tıpkı tahmin ettiğim gibi anahtarlarını unutmamış, çoktan içeri girmişti.

"Gel," dedim Alphard'a evin kapısını açarken. "Donarak ölecek olan biz olmayalım."

İçeriye adım attığımızda Capella'yı yine sabahkiyle aynı yerinde bulduk. Bu sefer birer bardak limonata doldurmuş bizi bekliyordu.

"Alnilam, özür dilerim," dedi bizi görür görmez ayağa kalkarken. Sanki acele etmesi gereken bir şeyler varmış gibi görünüyordu ancak ses tonunda herhangi bir telaş sezemedim.

"Yardım etmeye çalışıyordum," dedim kendimi açıklamak istercesine. "Ama haklısın, sana söylemek için beklemeliydim. Zaten söylediklerim saçmalıktan başka bir şey değildi."

"Hayır, yani evet... Biliyorum. Ayrıca söylediklerin saçmalık falan değildi." Ardından çantasından bugün kütüphanede elinde gördüğüm kitabı çıkardı: Uzay'ın Noktaları Yıldızlar.

"Ben... Biraz araştırmak istedim." Sayfaları çevirip özellikle işaretlediği bir bölüme geldi. Orayı bizim de okumamızı istercesine kitabı bize doğru uzattı. Alphard da ben de eğilip gösterdiği paragrafı okumaya başladık. Genel olarak yıldızlar hakkında bilgi veriliyordu: Taşıdıkları ısı enerjilerine göre farklı renklere sahip olabildiklerinden bahsediyordu. Kırmızı, sarı, mavi...

"O gün Polaris ile konuştuğum gece, havada asılı bir şekilde onun yüzünü görebildim," dedi okumayı bitirdiğimizden emin olduğunda. "Onun bedeninin etrafında bir sürü renk vardı. Tıpkı yıldızların alabileceği renkler gibi: mavi, kırmızı, sarı ve beyaz."

"Peki, şimdi inanıyor musun yani?" dedi Alphard yüzünü kitaptan Capella'ya doğru çevirirken.

"Bilmiyorum ancak yıldızlarla bir ilgisi olmalı. Polaris yıldızları kullanarak bize bir yol mu göstermeye çalışıyordu anlayamıyorum ancak mutlaka bir ilgisi olmalı."

Gözlerindeki umudu ilk kez o an gördüğümü hissettim. Gerçekten de kardeşini geri getirebileceğine inanıyor gibi bakıyordu.

"Peki..." dedim içindeki umuda sevinirken. "Peki, üzerindeki bu acele neden, söyle bakalım."

Alphard yüzüme sorgulayarak baktığında onun fark etmediğini anladım. Capella'yı neredeyse doğduğu günden beri tanıyordum. Yaşadığı, yaşayabileceği tüm duygularda, tüm o anlarda bir şekilde bulunmuştum. Üzerindeki telaşı görmek benim için zor olmamıştı.

"Çünkü benim de sizinle oyuncakçı dükkânına gelmem gerekiyor." Önümüze koymuş olduğu kitabı tekrar eline alıp ilk sayfasını açtı. Eliyle işaret ettiği ismi okudum: Gredi Sora.

"Bu kitap Gredi'nin miymiş?" dedi Alphard. Şaşırmış görünüyordu. Aynı sorgulayıcı düşünceler benim de zihnimde kol gezmiyor desem yalan olurdu. Patronum oyuncaklarından başka bir şeyi olmayan, kendi halinde bir esnaftı. Astronomiye ilgi duyabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Belki bize daha çok şey anlatabilir," dedi Capella yıldızları kastederek.

"Belki," dedim. "Bakalım bir şeyler biliyor muymuş."

Limonatalarımızı bitirir bitirmez ayaklanıp evden çıktık. Arabaya binmiş oyuncakçı dükkânına yol alırken belki de ilk kez patronum hakkında bu kadar detaylı düşündüm. Evli olmadığını, herhangi bir çocuğu bulunmadığını biliyordum. Kırklı yaşlarında olsa gerekti. Kapısına dayanıp iş istediğim günden bu yana bana karşı hep bir abi gibi davranmıştı. Onunla öylesine keyifli vakit geçiriyordum ki hoş sohbetlerimizin arasında ailesinin konusunu açmak aklıma dahi gelmemişti. Ona dair, özel hayatına, hobilerine dair belki de tek bildiğim şey satranç oynamayı çok sevdiği ve bir de bir kardeşi olduğuydu.

"Duman kokusu geliyor," dedi Capella camdan dışarı kafasını uzatmış sarkarken.

"Bir yerlerde yangın çıkmıştır," dedim.

Başını sallayıp arabadan sarkmaya devam etti. Bir an için elindeki kitaba bakıp düşünmeden edemedim: Bunları gerçekten Polaris'i kurtarabileceğini düşündüğü için mi yapıyordu yoksa sadece vicdanını rahatlatmak adına bir şeyler yapıyor olmak mı istiyordu?

"Yakınlarda bir yerlerde galiba." İkimiz de arabanın aynasından arka koltukta oturan Capella'ya baktığımızda açıklama gereksinimiyle ekledi: "Yangın, diyorum. Yakınlarda galiba."

Kendi camım kapalı olmasına karşın ben de kokuları almaya baş-

lamıştım. Üstelik kokunun aksine dumanlar da ağaçların arasında görünmeye başlamıştı. Elimde olmadan endişe dört bir yanımı sardı. Dünya'dakinin aksine Skyera'da çok nadir yangın çıkıyordu. İnsanlar ağaçlara ne kadar muhtaç olduğumuzun farkındalardı çünkü. Bu gezegen olmasaydı hepimiz uzay boşluğuna dağılmış birer çöptük, biliyorlardı.

Oyuncakçı dükkânının sokağına doğru girdiğimizde dumanlar çok daha yoğun bir hal aldı. Capella öksürerek arabanın camını kapattığında içerideki ağır duman kokusunu hâlâ alabiliyorduk. Ceketimle burnumu kapatıp mümkün olduğunca az nefes almaya çalıştım.

"İtfaiye bir an önce yetişse iyi olur," dedim mırıldanarak. Skyera'nın her bir bölgesinde belli bir araziyi izleyebilen yangın dedektörleri vardı, insanların itfaiyeyi aramasına dahi gerek kalmıyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Alphard endişeli sesiyle mırıldandığında ikimiz birden ona döndük.

Eliyle ağaçların arkasındaki alevleri gösterdi. Yolun sonunda, ağaçların hemen arkasında turuncu alevler boy gösteriyordu.

"Ama..." Düşüncelerim kafamın içinde endişe çanlarını çoktan çalmaya başlamıştı. "Yolun sonuna gelmiş olmamız gere..."

Birden oturduğum yerde dikleşip endişeyle etrafıma bakındım. *Evet*, dedi kafamdaki sesler. *Çoktan yolun sonuna geldiniz ve orada ne olduğunu biliyorsun*. Dudaklarımdan kopan iniltilere engel olamadım.

"Alphard, hızlı sür!" diye bağırdım. Bir yandan da evrene yalvarıyordum ki yanlış düşünüyor olayım. Orası değildi, başka bir yer olmalıydı. Mutlaka başka bir yerdi.

Alphard nihayet yolun sonuna gelip arabayı kenara yönelttiğinde durmasını beklemeden kapıyı açıp kendimi dışarı attım. *Olamaz*, diye düşündüm içimden. Hayır, hayır ne olur zihnimin bir oyunu olsun.

"Gredi!"

Oyuncakçı dükkânını kocaman alevler almış, beyaz duvarlarından eserler dahi kalmamıştı. Hayatımda böylesine büyük bir yangını ilk kez görüyordum. Sanki nefes alan, canlı bir yaratıktı ve geriye külleri bile kalmayana kadar yutmak istiyordu dükkânı.

"Gredi! Hayır, Gredi!"

Gözyaşlarımın gözlerime akın ettiğini hissettim ve bir an için nefes almakta zorlandım. Ne olur Gredi içeride olmasındı. O benim sahip olduğum tek abiydi. Hıçkırıklarıma engel olamayarak dükkânın içine doğru koşturdum.

"Alnilam, dur!"

Arkamdan Alphard'ın, Capella'nın bağırışları geliyordu ancak duramazdım. Durmak istemiyordum, abimi istiyordum. Gözyaşlarım gözümü yakmaya başlamıştı. Öyle ki önümü görmekte dahi zorlanıyordum.

Capella ve Alphard da koşarak yanıma geldiklerinde alevlerin yutmak üzere olduğu oyuncakçı dükkânının kapısında dikildik. Çökmüş tahtalardan birinin üzerine tekme atıp yere düşürdüğümde içeride alevlerin arasına oturmuş Gredi'yi gördüm.

"Gredi! Ne olur dayan, geliyoruz." Avazım çıktığı kadar bağırdım beni duyması için ancak kendinden geçmiş gibiydi. Alevler etrafında bir çember oluşturmuştu ancak onu yakmıyorlardı. Sanki... Sanki öyle bir istekleri vardı ki hem bu dükkânı yutup yerle bir etmek hem de onu kurtarmak istiyorlardı.

Ben hıçkırıklarıma engel olamaz halde bağırmaya devam ederken Gredi nihayet yere sabitlediği gözlerini bana çevirdi. Kıpkırmızılardı. Yüzünün her yeri kıpkırmızıydı, ağlamıştı. Orada alevlerin içine oturmuş, küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Gözlerimin içine doğru bakıp buruk bir şekilde gülümsedi. Kalbimin göğsümün içinde sıkıştığını hissettim ve daha çok ağlamaya başladım. Kolumu yüzüme siper edip içeriye girmeye kalkıştığımda Alphard'ın belimden tutup çektiğini hissettim.

"Bırak!" diye bağırdım ona.

Gredi'yi kurtarmak istiyordum. Yüzüne karşı bağırmak, kendine gelmesi gerektiğini söylemek istiyordum. Fakat ben henüz Alphard'ın kollarından kurtulmaya fırsat dahi bulamadan alevlerin arasında üşüdüğümü hissettim. "Hayır," diye bağırdım bir kez daha. Bu his öylesine tanıdık ve öylesine soğuktu ki... Tüm o ateşin, yangının arasında bir kasırga çıkmış gibi tüylerim diken diken oldu. Alphard'a baktığımda onun da aynı şekilde titrediğini gördüm. Çevremizde toplanan diğer esnaflar da soğuktan korunmak için birbirine sarılmaya başlamışlardı. Capella hariç herkes üşüyor, hatta donarak ölecek gibi duruyordu. Ben de Alphard'a sarılıp ısınmaya çalıştım. Bu hissi bir yerden tanıyordum, bu his öylesine tanıdık geliyordu ki hatırlayamazsam çıldıracaktım.

"Alnilam ışığa doğru gel," dedi Alphard birden kolumdan tutup alevlerin arasından çekerek. Ne yaptığını anlamadan suratına baktığımda hâlâ kolumu tutuyor, beni sürüklüyordu.

"Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdım ona. O ise sanki burada değilmiş gibiydi. Gözleri korkuyla dört dönüyordu. Aniden kolumu bırakıp Capella'ya döndü:

"Kim?"

Ne olduğunu anlamamıştım, yangında içeride olan birileri mi vardı? Onları mı soruyordu yoksa başka bir şey mi olmuştu?

"Patronunuz, bu oyuncakçı dükkânının sahibi," dedi Capella bana bakıp gözyaşlarına engel olamayarak. "Gredi."

Neden bana bakıp ağlıyordu? İçerideki herhangi biri yakınımdı da haberim mi yoktu? Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ancak ne için ağladığımı dahi anlayamıyordum.

"Ne oluyor?" diye bağırdım onlara. Kendimi kelimenin tam anlamıyla aptal gibi hissediyordum.

Ben sorumun cevabını alamadan itfaiyeciler gelip ellerindeki hortumlarla yanan dükkânı söndürmeye başladılar. Her an yıkılacak gibi duruyordu. Bembeyaz duvarlar artık simsiyahtı. Burası

eskiden benim yuvamdı, şimdi karşımda dikilen simsiyah yıkıntı ise korku filmlerinden çıkmış gibiydi.

Yangın söndürülür söndürülmez Alphard içeri girdi. Ona ne yaptığını sormak istedim ancak hiç de cevaplayacakmış gibi bir havası yoktu. Tanrı aşkına neden hâlâ ağlıyordum?

Kapıya yaklaşıp ne yaptığına bakmak istedim. Capella da çoktan içeriye girmişti. İkisi birden harap olmuş odanın ortasında duran bir kâğıt parçasına bakıyorlardı. Nasıl oluyordu da alevden canavarlar bu küçük kâğıdı yutmamışlardı? Henüz yeni koyulmuş gibi duruyordu.

"Burada olup bitenleri tek anlayamayan ben miyim?" dedim ikisine doğru. Ancak bana bakmıyorlardı bile ve ben de cevabımı almış oldum.

"Mektup..." diye mırıldandı Alphard. *Mektup*, diye düşündüm içimden. Neyin mektubu?

Ardından aklıma gelen düşüncelerle irkildim. İşte şimdi gerçekten, hissederek ağlamaya başlamıştım.

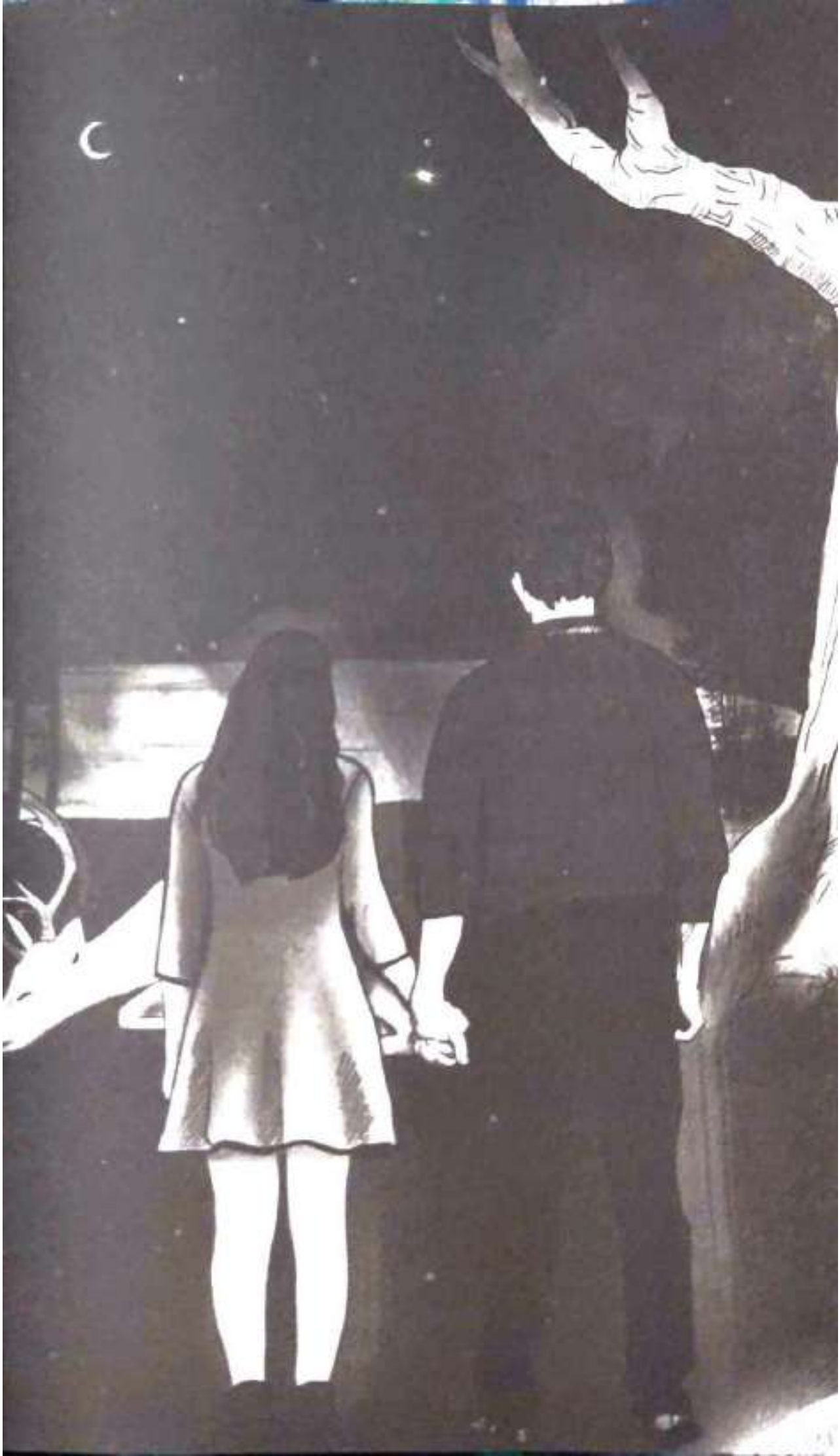
Gölgeler, dedim içimden. *Hayır, lütfen gölgeler olmasın!*

Alphard mektubu alıp bize baktı. Birkaç saniye içinde üçümüz de kâğıt parçasının üzerine doğru eğilmiştik. Yavaşça köşelerinden açarken göreceğim şeyden korktum. Kaybolan benim patronum muydu? Capella öyle söylemişti. Onunla yakın mıydım? Onu da tıpkı Polaris'i sevdiğim gibi seviyor muydum?

Mektup açıldı. Üzerinde yalnızca küçük bir cümle yazılıydı fakat bu sefer hiçbir şey anlamayanın sadece ben olmadığımı Alphard ve Capella'ya bakınca fark ettim.

"Bu benim son şansımdı.
—Gredi."

"Yangınlar sadece alevlerin saramadıklarını yakarlar."

MEKTUP

Papatya

"Sevgili Alphard,

Bugün günler, geceler sonra ilk kez dışarı çıkabilmeyi başardım. Bir süre duvarların arasına saklanabilirsem acım diner sanmıştım, oysa fark ettim ki duygularımı duvarlara itip kakaladıkça içinde boğuluyormuşum. Bir an için hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam etmek istedim. Polaris gitmemiş gibi, Gredi buradaymış gibi, onları hatırlıyormuşum; içimdeki bu acıya anlam verebiliyormuşum gibi... Ne yazık ki yaşadıklarımı birinin ağzından duyduğumda bir kâbus görüyor olamayacağımı anlıyorum. Bazen sadece bu duvarların arasında ne olduğunu anlayana dek öylece dikilmek istiyorum.

Fakat nihayetinde dönüp dolaşıp vardığım yer yine sen oluyorsun. Gredi bir gölgeye dönüşeli neredeyse iki hafta olacak. Ararsın sanmıştım, her ne kadar istemediğimi haykırsam da belki elini uzatıp beni bu duvarların arasından çıkarırsın sanmıştım. Çünkü aslında zihnimdeki hapishaneden kaçmak istemiyor değilim, sadece bunu dile getirecek cesaretim yok Alphard. Zihnim suçlu. Hatırlayamıyorum.

Hatırlayamadıkça delireceğimi hissediyorum.

En son çare olarak yine dayanamayıp senin kapına geldim. Sana ihtiyacım vardı Alphard. Ancak yangından sonra geçen tüm günlerde olduğu gibi beni gördün ve kapını kilitleyip evine çekildin. Saatlerce kapının önünde dikildim. Yağmur yağmaya başladı ve ben dikilmeye devam ettim. Denize yakın ormanlık yolundan bisikletler geçti ve ben orada sadece dikildim. Hava kararana dek, bana kapını açarsın diye bekledim. Neredesin Alphard? Neden benden kaçıyorsun?

Sanki ruhum daha öncesinde kırlarda açmış bir çiçekken şimdi dört duvar arasına kapatılmış gibi. Yok saymayı deniyorum. Eğer o duvarlar hiç oluşmamış gibi davranabilirsem, eğer o duvarları yapan olduğu gibi yıkanın da olacağına inanırsam tekrar güneşi görebilirim zannediyorum.

Nihayetinde duvarlar da betondan.

Güneş çoktan göğün ardında.

Ve sen burada yoksun.

Alnilam."

MEKTUP

Geri Dön

"Sevgili Alphard,

Uzun zamandır sana bu mektubu yazabilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ne zaman nihayetinde karar verip yazacak olsam içimden bir ses benden uzaklaştığın adımların senin için doğru bir yol olabileceğini söylüyor, vazgeçiyorum. Fakat sanıyorum ki artık kendi adımlarımın nerede olduğunu göremiyorum. Söyleyemediğim şeylerin pişmanlığını duymaktan korkuyorum.

Hiçlik senin de canını hiç böylesine acıtmış mıydı? Gredi'nin bir gölgeye dönüşmesinin üzerinden kocaman iki hafta geçti. Kalbimin içimde bir yerlerde boğulup can çekiştiğini hissediyor gibiyim ancak ne için olduğunu dahi zihnim kavrayamıyor. Gredi'yi özleyip özlemediğimi bilmiyorum, tıpkı Polaris'te olduğu gibi.

Ancak Alphard, şunu biliyorum ki: kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Neredesin? Bir an için vardın, oysa şimdi gözlerimin dahi seçemediği öyle uzak yerlerdesin ki Skyera'nın avuçlarımın içinde ufacık kaldığını hissediyorum.

Sana ulaşmaya çalıştım. Başına bir şey gelip gelmediğini, iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Bana geri dön lütfen. Çünkü seni çok özlüyorum.

Dönüşünü bekliyor olacağım,

Sevgilerle,

Alnilam."

MEKTUP

Senden Öncesi ve Benden Sonrası

"Artık mektuplarıma hitapla başlamayı dahi bıraktım. Capella günde belki de milyonlarca kez ısrar edip bir şekilde yaşantıma devam etmemi sağlamaya çalışıyor, oysa benim günlerdir yaptığım tek şey yastıklarımın arasına çömelip eline hiç geçmeyecek mektuplar yazmak. Mürekkebin kâğıtta bıraktığı iz, kalbimdeki yaraların yansımasıdır belki de.

Senin beni ilk tanıdığın günü hatırlıyorum. Okulun ilk günüydü, Capella'nın yanında öylece dikiliyordun. Seni onun sevgilisi sanmıştım. O zamanlar hissettiğim şey kıskançlık mıydı, üzüntü mü karar veremiyorum ancak yaşadıklarımızı düşününce bu duygular öylesine masum geliyor ki.

Ben pekâlâ senin beni ilk kez tanıdığın günü sanki saniyeler öncesinde yaşamış gibi aynı heyecan ve tutkuyla hatırlıyorum ancak sen, benim seni ne zaman tanıdığımı bilmiyorsun.

Alphard, birine âşık olmak bir sebep getirir mi bilmiyorum. Sana olan sevgimi açıklamaya çalışırken kurduğum cümleler bir gün yetersiz gelirse içimdeki duygular da pılını pırtını toplayıp bu kalbi terk eder mi bilmiyorum. Ancak seni ilk

gördüğüm andan bu yana beni sana, bir kez olsun görebilmek için yalvarabileceğim dudaklarındaki gülümseyemeye çeken bir şeyler var sanki. Biliyorum.

Annem gölgeye dönüştüğünde henüz on beş yaşındaydım. Babam ben henüz onu hatırlayamayacak kadar küçükken gölgeye dönüşmüştü bile. Elimde sadece annem vardı Alphard. Anılarıyla, gülüşüyle, saçlarımı okşayışıyla zihnimde karşılık bulabildiğim sadece annem vardı ve onu da kaybetmiştim işte. Skyera'nın sağladığı sosyal hizmetler lise eğitimimi tamamlayana dek yardımcı olacaktı ancak bir yandan üniversite için iş bulmak zorundaydım. Birdenbire yalnız kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek için önce ayaklarımı görebilmem gerekiyordu ve ben onların nerede olduğunu bilmiyordum.

Eskiden, annem gölgeye dönüşmeden önce oturduğumuz eski fakat büyük, taş bir ev vardı. Önünden dar bir patika geçer, etrafında çınar ağaçları boy gösterirdi. Kocaman bir salonumuz, biraz ileride Capella'nın devasa şatosunu gören küçük bir balkonumuz, eski koltuklarımız... Her şey çok eski ancak bir o kadar da güzeldi ve en önemlisi, annemle o evde yaşamayı çok severdik. Nereden mi biliyorum? Çünkü küçücük bir kız annesini hatırlayamadığında dahi huzurlu hissediyorsa o yer bir zamanlar mutluluk dolu olmalıdır.

Ne yazık ki annem gölgeye dönüşünce kişisel ihtiyaçlarımı karşılamak için o evi satmak zorunda kaldım. Devlet, okulumu karşılıyordu ancak nihayetinde yetkililer sosyal hayatımdan sorumlu değillerdi. Ben de huzur dolu taş evimizin parasıyla kendime küçük bir çatı katı aldım. Geri kalanını ise saklayıp ihtiyacım olduğunda kullandım.

İşte tam bu zamanlarda kendimi öylesine yalnız hisse-

diyordum ki elimden gelen tek şey yere yansıyan gölgemle konuşmak oluyordu. Capella her zaman yanımda olmaya çalışıyor, yardım etmek istiyordu ancak nihayetinde hissettiklerimi tam olarak kavrayamıyordu. Onun annesi henüz gölgeye dönüşmemişti. Hoş, dönüşse de onu hiçbir zaman hatırlayamıyor olmayacaktı ya!

'Ben yerdeki gölgemle konuşmayı sürdürürken bir gün seni gördüm. Eski taş evimizin patikasını takip etmiş, istemeden evinizin önüne gelmiştim. Eviniz kahverengi duvarları, beyaz pervazlarıyla öyle görkemli görünüyordu ki bir an için sadece bahçenize kıvrılıp uyumak istedim. Evde hissetmek istedim. Ancak tek yapabildiğim güneş gören bahçenizin ortasına oturup yerdeki gölgemle konuşmak oldu. O zamanlar zannediyordum ki Skyera halkının gölge dediği şey sadece ayaklarımın ucundaki ışık oyunuydu. Ve eğer olur da bir şekilde o gölgeye derdimi anlatırsam annem dönebilirdi. Belki annem kendi isteğiyle gitmişti ve belki beni de yanına alabilirdi.

'Beni bahçenizde oturmuş gölgemle konuşurken görünce yanıma gelmiştin. Kafamı kaldırıp sana baktığımda gördüğüm ilk şey ağlamaktan kızardığını tahmin ettiğim gözlerin ve güzel yüzün oldu. Altındaki açık renkli pantolonun çim izi olup olmayacağını umursamadan gölgemin başına oturdun. Hâlâ ne yaptığını anlamaya çalışırcasına sana bakıyordum.

'O seni duyamaz,' dedin elinle gölgemi işaret ederek.

'Neden, denedin mi?' dedim sana kafa tutmak istercesine. Benimle dalga geçtiğini, alay konusu ettiğini düşünmüştüm.

'Eğer duyabiliyorsa da bu onun inanılmaz biçimde vicdansız olduğunu gösterirdi.'

'Ya da beni korumaya çalıştığını.'

'Ya da senden kaçtığını.'

Tavrına sinir olmuştum. Tek istediğim annemdi. Tutunduğum ufacık bir umut vardı ve onu benden aldığını hissediyordum.

'Gölgen seni duyamaz,' dedin tekrar gözlerimin içine bakarak. Gözlerim yaşlarını akıtmaya başlarken sinirle oturduğum yerden kalktım. Sana bu yaptığının hiç doğru olmadığını söyleyecektim ancak tek isteğim oradan uzaklaşmak, sahip olduğum umudu kaybetmeden başka bir yerde yaşamaya devam edebilmekti.

'Ben seni duyabilirim.'

Yürüdüğüm yolda kaskatı bir şekilde durup dikildim.

'Alphard ben,' diye ekledin düşünmeme dahi zaman tanımadan. Bir an için geri dönüp ukala tavrın için seni azarlamak istedim. Ancak onun yerine çantamdan bir kâğıt çıkardım ve oraya küçük bir kelebek çizdim. Neden bunu yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece içimden bir his o kelebeğin sana ait olduğunu söylüyordu.

'Duymaktan çok duyulmaya ihtiyacın var gibi,' dedim ve kelebeği sana uzattım. Bir an için şaşırmış yüz ifadenle ne yaptığımı anlamaya çalışırcasına gözlerime bakakaldın. Oysa ben bile ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece yapmam gerekiyordu, öyle hissediyordum.

Daha fazla bekleyemeden hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Hatta öyle hızlı yürüdüm ki senden ne kadar çabuk kaçarsam o kadar aklıma gelmeyeceğini zannettim. Fakat ertesi gün, ondan sonraki çarşamba, okula gittiğim tüm o günler, Capella ile vakit geçirirken... Her daim aklımdaydın. Gün geçtikçe kelebek çizimimle ne yaptığını düşünmeye başladım. O gün neden ağlıyor olduğunu, sana içimdekileri an-

latsam beni gerçekten anlayıp anlamayacağını, seni bir daha ne zaman göreceğimi...

Seni araştırmaya başladım. Okuldan bilgilerini buldum. Günün her vakti öyle çok aklıma geliyordun ki oralarda bir yerlerde kendi düşüncelerime yer var mıydı bilmiyordum. Zaman geçtikçe kendime engel olamamaya başladım. Bazı günler okul çıkışlarında seni takip edip evinin önünde dakikalarca çizim yaptım. Evinizin hemen yan tarafında çalıların arasına saklanmış üç katlı kahverengi evi, beyaz pervazları, kimi zamansa bahçesinde kitap okuyan seni çizdim. Yaptığım tüm çizimleri ise oraya, çimlerin arasına bırakıyordum. Rüzgâr her gün onları alıp götürüyor, bana kocaman bir alan tanıyordu.

Sadece evinle kalmayıp okul çıkışlarında da yolunu gözlemeye başladım. Çoğu zaman evinin önündeki ince patikada koşmayı tercih ediyordun. Öyle hızlı koşuyordun ki elimden gelen tek şey seni büyük bir hayranlıkla izlemek oluyordu.

Fakat günler geçtikçe sende bir şeylerin değişmeye başladığını fark ettim. Bunu açıklamak öylesine zor ki, beni anlayabilecek misin bilmiyorum. Her zaman yaptığın şeyleri yapıyordun. Okula gidiyordun, eve gelip koşuyor, akşamları ise bahçenizde kitap okuyordun. Bense günümün tamamını seni takip edip resimlemeye ayırıyordum. Ancak her geçen günde tüm bu yaptıklarının çok daha isteksizleştiğini, kimi zaman bayılacak duruma gelene dek nefesini tutup kendini koşmaya zorladığını fark ettim. Suratının üzerine çökmüş bir gudubet, bir ağırlık var gibiydi. Evinizin önündeki çiçekler her geçen gün daha da soluyor, üç katlı kahverengi ev adeta terkedilmiş bir harabeye doğru yol alıyordu.

Alphard seni kaç kez gözyaşlarına yenik düşmüşken gördüm.

Oysa benim içimdeki gücün tek sahibi senin varlığındı bunca zaman. Sebebini bilmediğim şeyler senin ruhuna çökerken, ne kadar büyük olduğunu unuttuğun kalbin beni ayakta tuttu.

Alphard inan seni ne için sevdiğimi bilmiyorum. İnan içimde kıvılcımlanan tüm bu duyguları, beni sana iten o çekimi anlamlandıramıyorum. Gözlerine bakmanın huzurunu, yüzünde gördüğüm tebessümde nasıl yüzyıllarca yaşayabileceğimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Alphard, ben senin yokluğunu bilmiyorum. Senin varlığını hissetmediğim bir evrene, üstelik sana bu kadar yaklaşmışken, gözlerimi açmak kalbime nasıl bir bıçak saplardı bilmek istemiyorum.

Senin, denizinin küçük kum taneleri olmadan da dalgalanabileceğini biliyorum. Ancak kum tanelerinin denizden başka gideceği yer yok Alphard.

Ne olur benden uzaklaşma.

Alnilam."

6

Vedalar Gitmeyi Gerektirmez

Smile And Stay Friends — Kapitan Korsakov

"Biliyor musun aslında hiç üzülmedim Alphard. Çünkü nihayetinde hep buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Ruhun bir nefes alış kadar uzaktayken, bedenini görememek biraz yüreğimi burktu. Duvarlara konuşmaya çalışırken ağzımdan çıkan kelimeler birazcık boğazımda düğümlendi. Sadece birkaç mektup yazacak kadar çaresizleştim, o kadar."

Acının tatlı tebessümü dedikleri şey bu olsa gerekti ki Gredi'nin gölgeye dönüşmesinin ardından iki gün geçer geçmez okullar tatil edilmişti. Hayat bazen önünüze birbirinden farklı tümsekler koyardı ve siz engebeli yollarda ayakta kalmaya çalışırken oturduğu yerden kıs kıs gülerdi. Ben engebeleri aşmaya çalışırken, belki de hayat onunla gülmemi istemiş olmalıydı.

Zamanla bunu da atlatmaya başlıyordum. Polaris'in gölgeye dönüştüğü ilk zamanları hatırlamak, ne zaman gördüğümü dahi hatırlayamadığım bir rüyaya dönüşmüştü. Her ne kadar istesem de içimde özlem duygusunun izlerini bulamıyordum. Belki de

özlemeyi dahi unutuyordum. Geredi de öyle olacaktı, biliyordum. İki hafta öncesine dek göğsümün tam ortasında, orayı delik deşik edilmişçesine yakan bir his vardı. Bir hafta öncesine dek, en azından karnımı biraz olsun doyurmak için bile yemek yiyemiyordum. Üç gün öncesine dek yataktan dahi çıkamıyordum. Şimdi ise camımın önüne dikilmiş, her şeyin başlangıcında olduğu gibi Doğa Ana ile selamlaşıyordum. Bazen istiyordum ki Doğa Ana kollarını bana gerçekten açabilsin, saçlarımı okşayıp her şeyin yoluna gireceğini söylesin.

"İki haftadır doğru düzgün yatağından çıkmıyordun; şimdi sabahın beşinde dikilmiş, karanlığı mı izliyorsun?"

Capella uykulu sesiyle çatı katımdaki yastıkların üzerine serdiğim yataktan kafasını uzatmış, söyleniyordu.

"İş bulmam lazım."

"Karanlığa bakarak mı?"

Her ne kadar beni göremeyeceğini bilsem de ona gözlerimi devirdim. Eğer üzücü bir olay yaşanmışsa tüm sıkıntıların, birbiri üstüne binmesi gibi bir alışkanlığı vardı. Oyuncakçı dükkânı yerle bir olmuştu. Yakın zamanda bir iş bulmazsam elektrik faturamı dahi ödeyemeyecektim.

"Senin için birkaç yer araştıracağım bugün, tamam mı?" dedi Capella yastıkların arasından sürünerek yanıma geldiğinde. Kollarını boynuma dolayıp yarı açık, yarı kapalı gözleriyle karanlığı izlemeye başladı. "Bugün okulun ilk günü. İyi olmaya bak, kafanı dağıt."

Usulca başımı sallayıp onunla camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Küçüklüğümüzde Capella'nın karanlıktan korktuğu zamanlarda ona sarılışım aklıma geldi. Uykusundan uyandığında karanlığı fark eder etmez ciyaklayarak yanıma gelip yatar, ben de yorganın altında ona sarılırdım.

"Alnilam..."

"Efendim?"

Sesinde hüzünlü bir tereddüt vardı. Sanki uzun zamandır kafasında toparlamaya çalıştığı cümleleri nasıl telaffuz edeceğini bilmiyor gibiydi.

"Bir gün, olur da gölge olursam..."

"Hayır, olmayacaksın."

"Alnilam, dinle..." Uykulu gözleri iyice açılmıştı. Sabah kalkar kalkmaz kendime yapmış olduğum kahveden bir yudum alıp derin bir nefes verdi. "Bunu sana kaç gündür söylemeye cesaret edemiyordum ama korkuyorum," dedi titreyen sesiyle. "Eğer gölge olursam beni aramaya çalışmanı istemiyorum. Eğer olur da Alphard etrafında bir gölge daha fark ederse ve olur da bir şekilde bu konuşma zihninden silinmezse, beni lütfen arama."

"Capella," dedim ne söyleyeceğimi bilemez bir halde cümleleri toparlamaya çalışırken. "Saçmalıyorsun. Senin gölgen dahi hayatımdan çıkarabileceğim bir şey değil."

On yılda bir kez Dünya ve Skyera arasında ulaşım gerçekleşirdi. Bu ulaşımlar bir hafta boyunca her gün yapılırdı. Genellikle hayvanlar, mülteciler ya da eşyalar taşınırdı. Biz Capella ile çok küçükken, henüz yedi yahut sekiz yaşlarındayken, ulaşım pistinin yanındaki ufak kafeteryaya saklanıp kimlerin geldiğini görmeye çalışırdık. Dünya'da nesli tükenmeye yaklaşan hayvanlar Skyera'nın ormanlarında hayat bulmaya gelirdi. Çoğu zaman savaşın izlerini taşıyan çocuklar, aileler iniş yapardı. Tüm ulaşım aracı boşaltıldıktan sonra ise uzay sürücüleri dinlenmek için tesiste bir müddet kalırlardı. Biz de saklandığımız kafeteryanın çitlerinden içeri süzülür; uzay pistinin ortasında döner, dans ederdik. Oynadığımız "Krallığını Kurtar" oyununda Capella Dünya'nın, bense Skyera'nın hâkimiydim. Uzay gemisi ikimizin politika konuşabileceği ortak bir noktaydı. Mars, Jüpiter ve diğer tüm gezegenlerden gelebilecek üç başlı, çirkin, kötü kokulu uzaylılara karşı

krallıklarımızı korumak için strateji geliştirmeliydik. Capella iki yanda örgü yaptığı upuzun turuncu saçlarını kılıç gibi savurarak onları nasıl öldüreceğini gösterirdi. Bense gözlerimi kapatıp küçük bir zihin hareketiyle onları gölgeye dönüştürebildiğimi düşünürdüm. Ardından uzay sürücüleri dinlenme tesislerinden dönerlerdi ve biz ayak seslerini duyar duymaz kahkahalarla pistten uzaklaşıp oyunumuzu sonlandırırdık.

"Bir gün Mars'taki uzaylılar bana komplo kurmuşlardı hatırlıyor musun?" dedim güneş binaların arkasından boy göstermeye başlarken.

Capella küçük bir kahkaha attı, "Üzerine ketçap sıkmıştım."

"Böylece uzay sürücüleri benim gerçekten yaralandığımı düşüneceklerdi."

"Ve ben de sürücülerin silahlarını çalarak canavarlardan intikamını alacaktım."

"Ama inanmamışlardı, değil mi?"

"Eh... Fazla zekiydiler."

Gönlümde içimi daraltıp koyu bir girdaba dönüştürmek isteyen usul bir ses vardı ancak yüzümdeki tebessüme engel olamıyordum. İkimiz de birbirimize bakıp kıkırdamaya başladık. Capella'nın uykusu büsbütün dağılmıştı.

"Bulduğumuz gerçekler bizi çok daha kötü bir yere sürükleyebilir. Ya gölgelerin peşine düşerek daha büyük bir belaya yol açıyorsak?" dedi bir süre dışarıya bakıp gülümsemesini benden gizlemeye çalıştıktan sonra.

Bir an için Alphard'ın da bu yüzden mi benden uzaklaştığını düşünmeden edemedim.

"Denemeden kahraman olunmaz," dedim onun yerine.

"Ve kahramanlar her zaman ölür."

"Ve Capella bugün hiç olmadığı kadar felaket tellalıdır."

Şımarık, küçük çocuğunu azarlarmışçasına hafifçe kolumu çimdikleyip gülümsedi. Capella'nın gülüşünü öyle çok seviyordum ki

bir süre öylece onu izledim. Güzellik, tüm dillerdeki karşılığıyla onda hayat bulmuş, filizlenmişti.

Esneyerek valizinin önüne eğilip kıyafet seçmeye koyuldu. İki haftadır bizde kalıyor, küçük bir bebekmişim gibi bakıyordu bana. O olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. O olmasaydı bugün o yatağın bana bir hapishane olacağını biliyordum.

"Biliyor musun," dedi valizinin önünde dizlerini bağdaş kurmuş bana bakarken, "Çizimlerimi yaparken hep model olarak seni düşünürdüm."

"Beni mi?" dedim şaşkınlıkla. O güzel kıyafetleri taşıyabileceğimi, üstelik Capella'nın onları üzerimde hayal edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Eh biliyorsun, bu zamana dek hep benim güzelliğimden bahsettin. İnsanlara beni anlatırken bile karşılığını hiçbir zaman veremeyeceğim, evrendeki bin bir güzel sözcüğü ardı ardına sıralıyorsun ama..."

Duraksayıp valizinden yapraklarına küçük yıldızlar kondurulmuş, bembeyaz papatyalarla süslenmiş yazlık bir elbise çizimi çıkardı: "Bazen keşke kendini, kendi gözlerin olmadan görebilsen."

Ona bakarken elimde olmadan gözlerim doldu. Tıpkı onun gibi ben de yere bağdaş kurarak oturdum. Elinde tuttuğu çizim dizlerin biraz üzerinde biten, askılı, uçuş uçuş bir elbiseydi.

"Bunu dikebilir misin?" dedim dolu dolu olmuş gözlerimi kırpmamaya zorlarken. Yüzümde ip gibi gerilmiş bir gülümseme vardı. "Giymek istiyorum."

"Olur." Dudaklarından çok gözleri gülüyor gibiydi. Kıyafetlerini bir kez olsun denemem için yalvardığı tüm o günleri hatırladım. O zamanlarda, tarzımı değiştirmek istediğini, halihazırda giydiğim kıyafetleri beğenmediğini düşünürdüm. Oysa şimdi her şey gözüme çok daha farklı görünüyordu.

"Okul..." dedim engelleyemediğim minik gözyaşları yanaklarımda süzülürken.

"Okul..." dedi beni onaylarcasına.

Dakikalar içinde el çabukluğuyla hazırlanmış, vapura yetişebilmek için koşuyorduk. Çizimlerimi evde unuttuğum için dönmek zorunda kalmış, Capella'dan vapur saatini kaçırırsak ne olacağına dair bir ton azar yemek mecburiyetinde kalmıştım.

Bir şekilde vapura yetişmeyi başarıp okula vardığımızda alışkanlık haline getirdiğimiz simitlerimiz elimizdeydi. Üstüme giydiğim beyaz hırkaya daha çok sokuldum. Skyera'da kış büsbütün kendini göstermeye başlıyordu. Bunlar belki de geçireceğimiz son ılık günlerdi.

"Ayy, baksana!" dedi Capella beni kolumdan tutup çekiştirirken. Devasa üniversite binasının girişine yerleştirilmiş kırmızı panoya doğru sürükledi beni. Pek çok duyuru ve sınav tarihinin arasında rengârenk tasarımıyla sadece bir afiş dikkat çekiyordu: "Kış Balosu Skyera'da!"

"Baloya mı gideceğiz?" dedim mümkün olduğunca iğnelemeden konuşmaya çalışarak. "Kış Balosu'na?"

"Alnilam, ruhsuz olma," dedi eliyle beni savuşturarak. "Düşün... Kafamız dağılmaz mı? Biraz olsun eğlenmez miyiz?"

Hâlâ ikna olmamıştım. Memnuniyetsiz suratımı görünce burnundan soluyarak ekledi: "Hem eskiden doğum günlerimde nasıl eğlenirdik, düşün."

Tüm o saçma kostümler, palyaçolar, düğün pastaları aklıma gelince kıkırdamama engel olamadım. Capella hepsinde inatçı bir keçi gibi ağlıyordu ki bu, palyaçoları çıldırtmasına sebep oluyordu.

"Tamam, belki gideriz," dedim hâlâ kıkırdarken.

"Peki sence Alphard da gelir mi?" Bu soruyu sorarken öyle çok utanmıştım ki yanaklarının kızarmaması için tüm evrene yalvardım. Gredi bir gölgeye dönüştüğünden beri Alphard ile ilgili hiç konuşmamıştık. Hatta öyle ki ne zaman bu konuyu Capella'ya açacak olsam hayatımıza Alphard diye biri hiç girmemiş gibi davranıyordu.

Sanki etrafımdaki herkes –yaşam, arkadaşlarım, sevdiğim insan, Doğa Ana– bir şekilde sözleşmiş, benimkinden farklı bir yaşamın içinde gibiydiler. Yolumu kaybetmiş, onlara ayak uydurmaya çalışıyordum ancak bazen kendi ağzımdan çıkanlar dahi öyle yabancı geliyordu ki yaşam; gözüme ilk kez deneyimlediğim bir oyun gibi görünüyordu. Birileri gidiyordu, birileri bir şeyleri görmezden geliyordu ve birileri yaşamaya devam ediyordu. Ancak ben kimin, neden gittiğini, neden görmezden geldiğini ve nasıl yaşandığını kavrayamıyordum.

"Hayır," dedi sert bir ifadeyle. "Gelmesin, ikimiz eğleniriz."

"Senin bu Alphard düşmanlığın nereden çıktı?" dedim afişin yanından ayrılıp üst kata, sınıflara doğru giderken.

"Bir düşmanlığım yok."

Yine kibirli ses tonunu takınmıştı. Bazı anlarda, bazı kişiler hakkında konuşurken garip bir şekilde bu tavrı takınabiliyordu. Kafasını daha çok dikleştiriyor, topuklu ayakkabılarını yere daha sert vurarak konuştuğumuz şey herhangi bir böcekmiş gibi davranıyordu.

"Eh, pek dost canlısı da görünmüyorsun."

"Çünkü normal şartlarda en yakınım Alphard'dır, değil mi?" dedi dalga geçerek.

Bunun daha nereye kadar uzayacağını soracak, bu konu hakkında birileriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu anlatacaktım ki birden kütüphanenin önünde duraksayan ayaklarıma engel olamadım. Oradaydı. Kütüphanenin tam ortasında dikilmiş, elinde tuttuğu kitabı evirip çevirerek inceliyordu. Bej rengi bir pantolon, kahverengi bir süveter giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi dağınık, kabarık çantası her zamanki yerindeydi. Haftalardır ona ulaşmaya çalışmış, evinin önünde adeta bir sapık gibi nöbet tutmuş, mektuplar yazmıştım. Şimdi ise tam karşımda, kitaplıkların arasındaydı.

"Alnilam, hadi!" dedi Capella duraksadığımı fark edip bana doğru yönelirken. Onu umursamadan kütüphanenin içine yürümeye başladım. Gredi'nin gölgeye dönüştüğü o korkunç gün, yangın günü, bana sarılmış, iyi olana dek başımda beklemiş, benimle konuşmuştu. Ardından geçen tüm günlerde ise sebepsizce aramalarımın hepsini reddetmiş, adeta bir yabancı kılığına bürünmüştü. İlk birkaç gün kendimi, onun da meşgul olabileceğine ikna etmeyi başarmıştım. Aramalarıma dönmemesinin sebebi Gredi'ye üzülmüş olmasından kaynaklanmalıydı. Belki de kendi kırgınlıklarımı öyle göz önünde tutmuştum ki, bencilliğim onun üzüntülerini görmeme engel olmuştu. Fakat günler birbiri ardına sıralanırken beklediğim mesaj hiçbir zaman gelmedi. Onun iyi olup olmadığını merak etmiş, evine gitmiştim. Öyle hayal ediyordum ki o, beyaz pervazlarından bakacak, benim geldiğimi görüp birer kahve içmek üzere içeri davet edecekti. "Korkuttun beni," deyip gülümseyecektim.

Ancak öyle olmadı. Hiçbir şey hayalimde olduğu gibi gitmedi. O gölge sanki Skyera'yı terk etmiş değil de ikimizin arasına bir duvar olarak çökmüş gibiydi. Hesap sormak istiyordum, neden benden kaçtığını anlatsın istiyordum.

Benden kaçmasın istiyordum.

"Alnilam, dersin var!" diye bağırdı Capella arkamdan koşar adım gelirken. Bağırmasıyla Alphard'ın bize dönmesi de bir oldu. Bir müddet ne yapacağını bilemez halde öylece yüzüme baktı. Ardından elindeki kitabı rafa geri yerleştirip hiçbir şey olmamışçasına hızlı adımlarla uzaklaşmaya yeltendi.

"Alphard, dur!"

Kütüphanedeki herkesin bize bakmasına neden olacak kadar sesli bir kovalamaca dönüyordu sanki.

"Alphard bir saniye..."

Kütüphanenin arka çıkışında ona yetiştiğimde kolundan tutup

bana bakmasını sağladım. Capella geride dikilmiş öylece ikimizi izliyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?" dedim çaresizce.

"Ne yapıyorum?"

Ela gözlerinin altında oluşan torbaları gördüm. Her zaman biraz olsun mağrur duran gözlerini yorgunlukla sarmalamışlardı. Uyku sıkıntısı mı çekiyordu? Çok mu çalışıyordu?

"Alphard, sana ulaşmaya çalışıyorum. Neden benden kaçıyorsun? Ben, sadece..." Duraksayıp gözlerinin derinliklerinde herhangi bir duygu kırıntısı bulmaya çalıştım. "Ben sadece, seni kıracak ne yaptığımı anlamıyorum."

"Meşguldüm."

Bu zamana dek, bir ses tonunun dahi beni üşütebileceğini düşünmezdim.

"Meşguldün demek..." dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Meşguldüm," dedi tekrar. "İzin verirsen... Derse geç kalıyorum."

Onu daha fazla zorlamadan usulca önünden çekildim. Bir an için bile gözlerimin içine bakmamıştı. Ela gözleri orada yoktu. Tıpkı her gülümseyişinde dudaklarını yukarı kıvıran ancak hiçbir zaman orada olmayan gülüşü gibi.

"Alphard..." dedim son bir cesaretle. Başını çevirip yürümeyi bıraktı. "Kış Balosu'nda olacağım."

Yavaşça başıyla onaylayarak yürümeye devam etti ve ben, orada öylece dikilip kabarık çantasıyla uzaklaşmasını izledim.

Dersler birbiri üzerine işlenirken, zaman üzerimizde ağırlaşmış gibiydi. Temel Tasarım dersinde tek yapmamız gereken yaratıcı bir bina tasarımı düşünmekti. Detaylı olmasına, yapım aşamalarını düşünmemize gerek yoktu. Sadece birer ortaokul öğ-

rencisi gibi hayalimizde canlanan binalar çizmeliydik. Tüm ders boyunca ise aklıma gelen tek tasarım saat şeklinde olmuştu.

Derslerim bitip akrep ve yelkovan çıkış zamanımı işaret ettiğinde çizim dosyamla okulun önündeki bahçelik alana indim. Belki de ilk kez Capella olmadan buraya oturuyordum. Dosyamdan bir kâğıt çıkarıp etrafı izlemeye başladım ve bir an için düşünmeden edemedim: İnsanları bu denli birbirine bağlayan şey neydi? Tüm duygusallığın yanı sıra, evrenin tuhaf yanı; tüm fiziksel hareketlerimiz de bir nevi birbirine bağlıydı. Az önce upuzun simsiyah saçları olan, kot etekli bir kız önümden geçip okulun önünde bekleyen çiçekçiden bir demet papatya almıştı. Ardından o papatyaları hoşlandığını tahmin ettiğim sarışın bir gence vermişti. Genç, bu jestten hoşlanmış olmalı ki uzun, siyah saçlı kızın elinden tutup okulun çıkışına doğru götürmüştü. Gözlemlemek güzeldi. Papatyaları alırken çiçekçinin gözlerinde beliren gülümsemeyi görmüştüm. Kızın papatyaları oğlana verirken kızaran yanaklarını, duygularına karşılık bulduğunda ise yüzünde oluşan gülümsemeyi görebilmiştim. Bir başka bankta oturmuş onları izleyen ve muhtemelen bu durumdan pek de hoşnut olmayan başka bir kızı da görmüştüm.

Kız o papatyaları almasaydı, çiçekçi bugün gülümsemeseydi, bankta oturup onları izleyen genç kız gerçekten üzgün olmasaydı ben burada kimi, neyi düşünür, ne resmederdim?

Yıllar önce, o kelebeği çizmiş olmamı engelleyemiyordum. Yıllar önce çizilen küçük bir çizim, beni kocaman bir bahçenin ortasına oturtuyor, düşüncelerimden kurtulmak için insanları gözlemlememe neden oluyordu.

Minik çalıların arasından, Alphard'ı okul binasından ayrılırken görünce apar topar ayağa kalktım. Dersleri bitmiş olmalıydı ki güvenliğe selam vererek bahçenin arka kapısına doğru yürüyordu. Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya dikkat ederek dosyamı boy-

numa asıp arkasından gitmeye başladım. Bu yaptığımı kendime hiç yakıştıramıyor fakat bir yandan da engel olamıyordum. Onu takip edecektim çünkü ona güvenmiyordum. Bir şeyleri söylemiyor, saklıyordu ki bu en az yalan söylemesi kadar kötüydü.

O, evine doğru giden ağaçlık patikaya girdiğinde bir yandan ne yapacağımı düşünmeye başladım. Sık ağaçlardan ötürü kamufle olmak kolaydı elbette. Fakat evine girip kahverengi kapısını kapattığında ne zamana kadar dışarıda bekleyecektim? Gözlerimin neyi görmek istediğinden dahi emin değildim. Ancak o ellerini ceplerine sokmuş, boynunu eğerek yürürken beni tüm bu düşüncelerimden kurtarmak istercesine limana doğru yöneldi. *Lütfen tahmin ettiğim şey olmasın*, diye geçirdim içimden. Bu an öylesine tanıdık ve bir o kadar da korkutucuydu ki neredeyse onu kolundan tutup çevirecek, evine gitmesi için ikna edecektim.

İskelenin üçra bir köşesine yerleştirilmiş banka oturduğunda tam da tahmin ettiğim şeyin gerçekleşeceğini anladım. Daha önce de onu defalarca kez takip etmiş, resmetmiştim. Burası, her zaman geldiği bir yer olmamasına karşın hiç gelmiyor olmasını tercih edeceğim bir yerdi. İki taraftan esnaf dükkânlarıyla çevrelenmiş dar alanı, yol tarafındaki ağaçların arkasına geçerek izlemeye başladım. O ise banka oturmuş öylece denizi, yolcu taşıyan bir vapuru izliyordu ki dizlerine dayadığı kollarının sarsıldığını gördüm. Elleriyle kıpkırmızı olmuş yüzünü kapatarak oturduğu yerden kalktı. Bir sağa, bir sola volta atıyor, bir bakıma delirmiş gibi görünüyordu. Yerden aldığı bir taşı öylece denize fırlatmasını izledim. Bir, iki, üç, beş... Öyleydi ki hem hıçkırarak ağlıyor, etrafa taşlar savuruyor hem de ağladığını herkesten gizlemeye çalışıyor gibiydi.

"Alphard'ın denizi" derdim buraya. Ağaçların kocaman iskeleden koparıp sakladığı küçük bir barınak gibiydi. Bir yanında deniz, bir yanında ağaçlar, bir yanında çoğu zaman kapalı olan esnaf dükkânları vardı. Bir de küçücük alanın tam ortasına yer-

leştirilmiş kahverengi bir bank... Alphard'ın herkesten saklandığı yerdi burası. Herkesten saklandığı ve gözyaşlarının sahibi denize sığındığı...

Olduğum yerde öylece donup kalmıştım. Bana anlatmadığı şey neydi? Bildiğim kadarıyla buraya daha öncesinde sadece iki kez gelmişti. En azından takip ettiğim zamanlarda. Yeterince yanında olduğumu hissettirememiş miydim ki buraya gelip yalnız başına ağlamak onu daha çok rahatlatıyordu?

Ayaklarımın ucundan simsiyah tüylü bir kedi geçip giderken korkup yerimden sıçradım. Birkaç dal çıtırdamış olmalıydı ki Alphard kan çanağına dönmüş gözleriyle ağaçların arasına doğru bakındı. "Lütfen görmüş olmasın," diye fısıldadım kendi kendime. Endişeyle dikleştirdiği omuzları küçük, siyah kediyi görünce serbest kaldı ve o an beni görmemiş olduğunu anladım. Gözlerinden aşağı süzülen gözyaşlarını silip banka geri oturduğunda kedinin de yaklaşıp banka çıktığını gördüm. Tıpkı kendisi gibi miniminnacık patileriyle Alphard'ın bacaklarının dibine uzandı. Onunsa hıçkırarak ağlarken yine de gülümsediğini gördüm.

"Senin ne derdin var da buradasın, ha?" dedi kediye, başını okşamaya başlamışken. Cılız kedi ufak ufak mırıldanmaya başladığında tekrardan gözlerini limana çevirdi.

"Ben," dedi derin bir nefes alıp cümlesine başlarken. "Ben daha önce de buraya gelmiştim ancak ilk kez neden üzgün olduğumu anlıyorum."

Her daim biraz buruk duran dudaklarını düşündüm. *Keşke ben de anlasam Alphard*, dedim içimden.

"Yapamıyorum. Yüzüne bakıp hiçbir şey söylemeyecek olmaya katlanamıyorum."

Kedi sanki onu sakinleştirmek istiyormuş gibi biraz daha sokuldu kucağına.

"Üstelik bana ihtiyacı olduğunu biliyordum," dedi tekrar gözleri dolarken.

"Üstelik hiçbir zaman bana ihtiyacı olmaması gerektiğini de biliyorum. Bazen sadece bir gölgeye dönüşmeyi diliyorum. O zaman beni unuturdu. Beni unutursa, daha iyi olacağını bilirdim."

Ne saçmalıyordu, anlayamıyordum. Ufacık zaman aralığında benim bilmediğim ne olmuştu da bunları söylüyordu?

"Belki de gerçekten canavarın tekiyim," dedi son bir kez kedinin başını okşayıp ayaklanırken. "Belki de annem gerçekten haklıydı."

Ardından kabarık çantasını da sırtına takıp tekrardan patikaya yöneldi. Saklandığım ağacın arkasına sırtımı iyice yapıştırıp uzaklaşmasını bekledim. Evine varan sokağa döndüğünde ağacın arkasından çıkıp banka, kedinin tam yanına oturdum. O da sakince banka oturmuş, gitmemesini istercesine hâlâ Alphard'ın yürüdüğü sokağa bakıyordu.

"Yalan söylüyor," dedim kediye bir şeyleri kanıtlamak istercesine. "O hep yalan söylüyor."

Tıpkı kendisi gibi simsiyah boncuk gözlerini bana çevirdi.

"Kendini ateşe verdiğinde yananın ben olacağımı neden anlayamıyor?"

Küçük patileriyle uzandığı yerden kalkıp kucağıma serildi. Kafasını beyaz hırkama sürterken yavaşça uzanıp tüylerini okşadım.

"Muhtemelen kafayı sıyırdığımızı düşünüyorsun, değil mi?" dedim derin bir nefes alarak.

Usul usul miyavladı. Sanırım bu bir evetti.

Çantamı tekrardan sırtıma takıp eve dönmek üzere patikaya yöneldiğimde kedinin de arkamdan adımlamaya başladığını gördüm. Ben durunca duruyor, adım atmamla tekrar peşimden koşuyordu.

"Lütfen evime kadar beni takip etmeyeceğini söyle," dedim çaresizce. Ancak o hiç de umursamıyor gibiydi. Vazgeçeceğini düşünerek ilerlemeye devam ettim fakat ne kadar uzağa gidersem

gideyim yanımdan ayrılmıyordu. Yolun yarısını kat ettiğimizde aç olduğu için takip ettiğini düşünerek ilk gördüğüm markete girip biraz mama aldım. Yine de mamasının en ufak bir kırıntısına dahi dokunmayıp pantolonumun paçalarına sürtünmeye devam etti.

"Of, hayır," dedim umutsuzca kafamı sallayarak. "Takip etmeyi bırakmayacaksın değil mi?"

Pantolonumun paçalarına daha çok sokuldu.

"Benimle gelmeye devam edeceksen bilmen gereken üç şey var," dedim sıkıntıyla yere eğilip başını okşamaya başlarken. "Birincisi, işimi kaybettim ve ikimizin de aç kalması çok muhtemel."

Kuyruğunu sallayarak ön patilerini dizlerime dayadı. Masum gözleriyle, bakışlarını yüzüme diktiğinde dayanamayıp gülümsedim.

"İkincisini ve üçüncüsünü de söylerdim ama pek umursamıyorsun."

Kediyi kucağıma alıp çatı katıma doğru yürüdüm. Kucağımda sanki yıllardır bu anı bekliyormuşçasına sessiz ve huzurlu bir şekilde yatıyordu. Bense bu güzel kediyi çatı katıma götürüyor olmama hâlâ inanamayarak şaşkın şaşkın onu izliyordum. Bu zamana dek kendime dahi zor bakarken bir evcil hayvanım olacağını hiç düşünmemiştim. Fakat belli ki küçük kedi, beni çoktan sahibi olarak seçmişti.

Acaba ona hangi ismi koymalıydım? Tüm günümü tarayıp anlamlı bir isim yaratmaya çalıştım zihnimde. Bugün evimden çıkarken simsiyah, tatlı mı tatlı bir kediyle geri döneceğimi hiç hayal etmemiştim. Tamamen tesadüftü, beklenmedikti. Şanstı. Bugünümün şansıydı.

Ardından aklıma çiçekçi ve papatyalar geldi. "Papatya," dedim küçük kediye aniden. Uykulu gözlerini aralayarak miyavladığında ismini bir kez daha söyledim.

"Papatya."

Yakışmıştı.

Çatı katıma vardığımızda zıplayarak kucağımdan indi ve kendini yastıkların arasına bıraktı.

"Sen gerçekten akıllı bir kedisin," dedim ben de yastıklarımın arasına çömelirken.

Muhtemelen yatağında kedi tüyleri gördüğünde Capella pek memnun olmayacaktı. Eh, fakat nihayetinde bu Capella ve Papatya'nın halletmesi gereken bir sorundu.

Yastıkların arasından kalkıp kendimi beyaz çarşaflı yatağıma bıraktığımda küçük led ışıklarımı da yakmayı ihmal etmedim. Bir süre öylece tavanı, kendi gökyüzüm olarak hayal ettiğim minik ışıklarımı izlemek istiyordum. Kendi yarattığım hayali gökyüzümde yeterince uzaklara gidebilirsem, gerçek yaşantım da peşimi bırakırdı belki.

Alphard'ı düşünmek istemiyordum fakat bir şekilde gökyüzümde belirmeyi başarıyordu. Göğsümde taşıdığım ağırlık onun sevgisi miydi? Bir kez daha Papatya'ya çevirdim başımı. "Alphard'ın denizinde açan bir papatya..." diye mırıldandım. Şans... Tesadüf...

Belki zihnimde yeterince geri gitmeyi başarırsam, benden sakladığı şeyi bulabilirdim. Her şey Polaris'le başlamıştı. Benim küçük, güzel, turuncu civcivim... Keşke onu hatırlamanın, bir şekilde ona ulaşmanın bir yolu olsaydı. Ardından mektupları keşfetmiştik. Polaris'in yazdığı mektubu belki de milyonlarca kez okumuştum. Duygu doluydu: pişmanlık, hüzün, yetersizlik... Buna karşın Gredi'nin bıraktığı mektup da bir o kadar kısaydı: "Bu benim son şansımdı."

Ne demek istemişti? Her ikisinin de mektuplarında birer mesaj vermeye çalıştıkları açıktı ancak Gredi bu konuda çok daha ketum davranmış olmalıydı. Belki de daha öncesinde benimle dertleşmiş, ne için çabaladığını anlatmıştı da kahrolası zihnimin bunları unutacağını düşünememişti. Keşke tüm mektupların anlamını bulabileceğimiz bir ansiklopedi, bir rehber olsaydı. O zaman

her şey daha kolay olurdu. O zaman hafızamı, sevdiklerimi kurtarabilirdim.

Birden aklıma gelen düşünceyle irkildim. Yatağımdan öyle hızlı fırlamış olmalıydım ki Papatya da birdenbire ayaklanmıştı. Aceleyle çekmecelerimi kurcalamaya başladım. Buralarda bir yerlerde olmalıydı. Kendime kızıyordum: Nasıl olmuştu da bu zamana dek aklıma gelmemişti?

Ben çekmeceleri kurcalayıp dolapları birbiri ardına açıp kapatırken Papatya da camımın önünde dikilip ciyaklamaya başladı. Nereye gitmişti? Sanki bir saniye öncesinde elimin altındaydı fakat şimdi yer yarılıp içine girmişti. Papatya sesini yükselterek ciyaklamaya devam ederken telaşla ona döndüm. Tam tavrına sinirlenmiş, kızmamak için kendimi sıkarken patilerinin altında duran kitabı gördüm.

Oradaydı.

Uzay'ın Noktaları Yıldızlar.

"Gerçekten de bugünümün şansısın," dedim ve Papatya'nın başına bir öpücük kondurup, kitabı da kucağıma alarak yatağıma kuruldum. Küçük kara kedim de tam yanıma sokuldu. Gredi'nin gölgeye dönüştüğü gün Capella bu kitabın ona ait olduğunu söylemiş olmalıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse birine ait olduğunu söylediğini hatırlıyor ancak kim olduğunu anımsayamıyordum fakat daha ilk sayfasını açar açmaz tahminim doğrulanmıştı. Koskocaman harflerle "Gredi Sora" yazıyordu.

"Papatya," dedim usulca, belki de ondan çok kendime konuşarak. "Bu kitapta bir şeyler var."

Yavaşça sayfaları çevirmeye başladım. Kütüphanede görülebilecek herhangi bir ansiklopediden farksızdı. Evrenin başlangıcından itibaren yıldızların oluşum sürecini anlatıyordu. Hemen hemen her sayfasında kocaman bir galaksi resmi görmek mümkündü. Takımyıldızları, galaksiler, karadelikler, bulutsular... Ardından Sirius'u gördüm.

"Gökyüzünün en parlak ikinci yıldızı," denmişti altın mürekkeple. "Alnitak, Mintaka ve ... bir araya geldiklerinde doğrultuları Sirius'u gösterir." Üçüncü yıldızı mı bulmamız gerekiyordu?

Belki de Polaris'in de demek istediği buydu: Üçüncü yıldızı bulun ve Sirius beni göstersin. Kendimi çakma bir fantastik filmde gibi hissediyordum.

Ardından kitabın üst köşesinde Sirius damgasının yanında küçük bir cümle gördüm. Elyazısıyla yazıldığı çok belliydi. "Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder..." yazılmıştı. "Çünkü bazen insan ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, enerji iyiyi ve kötüyü bir şekilde ayırt eder." Aceleyle sayfaları çevirip tekrar başa döndüm. Gredi Sora yazısıyla birebir aynı biçimde yazılmıştı. Bunları mutlaka Gredi yazmış olmalıydı.

"Ne demek istiyor?" dedim Papatya'ya dönerek. "Enerji iyiyi ve kötüyü mü hisseder?"

"Kim, neyi hissediyor?"

Gelen sesle beraber yerimden sıçradığımda Papatya da kucağımdan fırlayıverdi. Capella odamın girişinde kapıya yaslanmış, gülümsüyordu.

"Ben," dedim yüreğim ağzıma gelmiş, bir elimle göğsümü tutarak. "Korkmuş hissediyorum. Ödümü kopardın."

Bir eliyle kapıdan destek alarak kahkaha atmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi gülüşünü durdurmaya çalışırken. "Kapıyı çaldım ama duymadın. Ben de anahtarla gireyim dedim. Ayyyy! Alnilam bu nerden çıktı?"

Dikkati tamamen başka yere çevrilivermiş, eliyle küçük kedimi gösteriyordu. Yatağımın başucuna gelip oturduğunda Papatya da onun kucağına zıpladı. Birbirleriyle öyle tezat görünüyorlardı ki bir an için kahkaha atmak istedim. Capella cennetten düşmüş bir melek gibiydi. Papatya ise... Eh, benim kedimdi.

"İlk görüşte aşk," dedim gülümseyerek. "Ne yaparsın..."

Bir an için Papatya'yla karşılaşmamızı anlatmak istedim fakat ona Alphard'ın denizini bu zamana dek nasıl anlatmadıysam şimdi de anlatmayacaktım. Orası Alphard'a özel kalmalıydı. Belli ki yalnız kalabileceği tek yer orasıydı ve belki de denizdeki su damlacıkları öyle çoktu ki, kendi gölgelerinden dahi ancak oradayken kaçabiliyordu.

"Artık hep seninle mi yaşayacak yoksa başka birine sahiplendirecek misin?"

"Capella," dedim sakince. "Bu bir oyuncak değil ki ondan ona verilsin."

"Elbette." Usulca Papatya'nın başını okşamaya devam etti. "Sadece sahiplendirecek olursan haber ver çünkü talibi benim."

Muzipçe gülümseyerek ona baktım. "Ya da belki seni de sahiplenirim."

Birden Papatya'yı yatağa fırlatıp zıplayarak ayağa kalktığında kıkırdayarak ona baktım. Papatya ise daha çok onu öldürecek gibiydi.

"Emrinizdeyim efendim!" dedi saçlarını iki yandan elleriyle tutup kılıç misali savururken.

Dayanamayıp kahkaha attığımda tıpkı küçüklüğümüze dönmüş gibiydik.

"Ah Turunçgil!" dedim tıpkı onun gibi savaş pozisyonu alarak. "Şu lanet siyah uzaylı bizi yıldıramayacak."

Saçlarını bırakıp öylece dikilerek suratıma bakmaya başladı.

"Alnilam!" dedi bağırarak. "Turunçgil'i unut artık!"

Küçüklüğümüzde ulaşım pistinin ortasına geçmiş kafeteryadaki görevlileri ülkemizi koruduğumuza ikna etmeye çalışırken zaman zaman ufak eşyalar aşırdığımız oluyordu. Gizlice sürünerek kafeteryaya giriyor, genellikle küçük, paket ketçaplardan alıyorduk. Kimi zaman yakalandığımızda ise aşçılar sinirle bağırmaya başlıyor, "Turunçgil'i sıkacağım ketçap niyetine," diye söyleniyorlardı.

Elbette görkemli turuncu saçlarıyla dikkat çeken Capella oluyordu ve azarı da hep o işitiyordu. O zamanlardan beri Capella bu lakaptan nefret ederdi ve ben her seferinde deliler gibi gülerdim.

"Bu siyah uzaylı bizi baloya gitmekten alıkoymaya çalışacak!" diye bağırdı siniri geçer geçmez. Bir eliyle Papatya'yı işaret ediyor, turuncu saçlarını ona doğru savuruyordu.

"Zihnim!" dedim gözlerimi kocaman açıp Papatya'ya dikerken. "Yardım et! Onu silik bir gölgeye çevirmeliyim."

Papatya korkarak köşeye sindiğinde ikimiz de karnımızı tuta tuta kahkaha atmaya başladık. Yatağın altına doğru usul usul yürüyor, ne yaptığımızı sorgularcasına suratımıza bakıyordu. Ardından var gücüyle üstüme atladığında yere yatıp yüzümü yalamasına izin verdim. Capella gülmekten iki büklüm olmuş, Papatya'yı üzerimden almaya çalışıyordu.

"Galiba yenildik," dedi kahkahalarının arasında nefes almaya çalışırken.

"Hep yeniliyoruz," dedim.

Odamın ortasında birimiz kedi, ikimiz insan olmak üzere üç vücut bir süre öylece uzanıp kahkahalarımızı durdurmaya çalıştık. Elbette en az zevk alanımız Papatya'ydı.

"Baloya gideceğiz, değil mi?" dedi Capella yattığı yerden hafifçe başını döndürüp bana bakarak.

"Üzerime düzgün bir elbise bulabilirsen gideriz."

Normal şartlarda o baloya gitmezdim. Normal şartlarda o baloya gidecek olsam dahi ne giydiğimi çok umursamazdım. Ancak bir yanım Alphard'ın da orada olmasını umut ediyor, bu gece bir şeylerin değişmesini istiyordu.

"Baloya gelmen karşılığında daha büyük şeyler istersin sanmıştım," dedi Capella bıyık altından gülerek.

"Aa, ne iyi hatırlattın; Temel Tasarım'da yapılması gerek..."

"Hayır, sormadım. Söylemedim."

Eliyle ağzına fermuar çekiyormuş gibi yapıp bir zıplayışta ayağa kalktı. Tek adımıyla gardırobumun önüne vardığında elbiseleri kurcalamaya başladı. Ah, hiçbir şey beğenmeyecekti. Dolabımdaki hiçbir kıyafeti, ya bir gün baloya gidecek olursam, diyerek almıyordum. En son katıldığım davet ben dokuz yaşındayken gerçekleşmiş olmalıydı ki onu bile doğru düzgün hatırlamıyordum.

"Alnilam, ben olmasam ne yapardın."

Dolabımın kapağını kapatıp eli boş bir biçimde çantasına yöneldi. Elbette hazırlıksız gelmezdi, o Capella'ydı. Şu an aniden Dünya'daki bir cenazeye gitmemiz gerekse dahi uygun kıyafetleri bir şekilde bulurdu.

"Al bakayım," diyerek çantasından çıkardığı krem rengi bir elbiseyi bana uzattı. Saten kumaştan ipek gibi bir elbiseydi. Omuzları hafifçe açıkta bırakıyor, vücudu sararak aşağı iniyordu. Capella'nın yüzündeki pis sırıtışı görecek olmasaydım, dokunduğum en güzel şey olduğunu itiraf ederdim.

"Sen diktin, değil mi?" dedim içten içe onunla biraz daha gurur duyarak. Yeteneğinin hâlâ keşfedilmemiş olması inanılır gibi değildi.

"Dört gece sürdü. Dört kocaman gece! Gözümün altında oluşabilecek torbaları hayal et."

Gözlerini pörtleterek, göz torbalarının ne kadar korkunç olduğuna ikna etmek istercesine bana baktığında kıs kıs güldüm. Ardından elbisemi de alıp giyinmeye koyuldum. Rengini çok sevmiştim: krem... Sade duruşuna karşın öyle göz alıcıydı ki.

Capella da giyindiğinde elinden tutup, onu şöylece bir etrafında döndürdüm. O kadar güzel görünüyordu ki hayran kalmamak elde değildi. Sabrina yaka, açık bordo, mini bir elbise giymişti. Turuncu saçları ise elbisesiyle adeta bir sanat eseri oluşturuyordu.

"Nasıl görünüyorum?" dedi masum ifadesiyle.

"Yıldız tozlarından yapılmış gibisin."

"Ama onlar gökyüzünün çöpleri değil mi?"

"Ya da," dedim. "Gökyüzü onların çöpü."

Elinden tutup, onu küçük aynamın önüne oturttuğumda saçlarını tarayarak tepeden sade bir atkuyruğu yaptım. Böylece sade makyajıyla, mavi gözleriyle güzel yüzü daha çok ortaya çıkabilecekti.

Onunla işim bitince bu sefer o beni sürükleyip aynanın önüne oturttu. Arkadan bir müzik açıp huzurla saçlarımı düzleştirmeye başladı. Kucağıma Papatya'yı da alıp sessizce müziği dinlemeye başladım. Paralel evrenler arasında seyahat etmek mümkün olsaydı, bu mutlaka müzikler sayesinde olurdu.

"Kedinin adını sormayı unuttum," dedi. "Sahi, ne koydun ismini?"

"Papatya."

Saçlarımla işi biter bitmez eliyle suratımı tutup kendine çevirdi.

"Siyah bir papatya ha?"

Rujumu da sürdüğünde her şey tamamlanmıştı. Aynadaki aksime baktığımda kendimi Capella'nın kumral, başka bir versiyonuymuş gibi hissettim. Ki bundan kastım sadece güzel görünmem dahi değildi.

"Teşekkür ederim," dedim elbiseyi, saçlarımı ve makyajımı işaret ederek.

"Gecenin sonunda edersin," deyip çantalarımıza uzandı.

Yaklaşık beş dakika sonunda Papatya'ya mama vermiş, ayakkabılarımızı giymiş, kabanlarımızı da alıp dışarı çıkmıştık. Hava yine buz kesiyordu. Üzerime geçirdiğim açık kahverengi kabana iyice sokulup Capella'nın ardından, çoktan çağırmış olduğumuz taksiye bindim. Skyera'da kış kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Dört bir yan kırmızı, yeşil ve beyaz renklerle bezenmiş, dükkânlar camlarına pek çok kar süslemesi yapmışlardı.

Camdan kafamı uzatmış, öylece dışarıyı seyrederken bir kez

daha Skyera'yı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Pek de soğuk olmamasına karşın beni her daim üşüten havasını, esnaf dükkânlarının önüne atılan sandalyeleri, ağaçların boy boy uzandığı yollarını çok seviyordum. Cennet gibiydi. Eğer kitaplarda Dünya ile ilgili okuduğum tüm bilgiler birebir doğruysa, burası Dünya'nın cenneti olmalıydı.

Nihayetinde balonun yapılacağı alana vardığımızda taksiciye borcumuzu ödeyip arabadan indik. Arkamızdan gülümseyerek el salladığında başımızla teşekkür ederek yürümeye başladık. Müzik sesleri buradan bile duyuluyordu. Okulun öğrencileri ve diğer davetliler için süslenmiş yoldan geçerek içeri girdiğimizde salonun büyüklüğüne karşın gözlerimin kocaman açılmasına engel olamadım. Kelimenin tam anlamıyla gece kulübünde düzenlenen bir kraliyet düğünü gibiydi. Krem rengi kocaman salonun içinde altın varaklı kolonlar uzanıyor, bu kolonların üzerindeyse bin bir farklı süs boy gösteriyordu. Tam ortaya kocaman bir çam ağacı koyulmuş, etrafına ise tabiri caizse düğün masaları serpiştirilmişti. Tüm bu sadeliğin ve şıklığın yanında ise rengârenk led lambalar sırayla renk değiştiriyor, kısık sesli fakat eğlenceli bir müzik onlara eşlik ediyordu.

Herkes çok güzel görünüyordu. Capella çoktan kimin ne giydiğine bakmaya başlamış, kimi zaman onaylayan kimi zamansa beğenmediğini belli edercesine buruş buruş olmuş bir yüzle tepki veriyordu. Kızların saçları özenle yapılmış, elbiseleri yeni yıl renklerine özel olarak seçilmişti. Erkeklerse giydikleri takım elbiselerle masallardan fırlamış prenslere benziyorlardı.

"Büyüleyici, değil mi?" dedi Capella koluyla beni dürterek.

Gerçekten de büyüleyiciydi. Aklımdaki tek soru ise benim prensimin tüm bu büyüye kapılıp kapılmadığıydı.

Capella sessizliğimi fark etmiş olacak ki usulca dönerek ellerimi tuttu. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Gelecek," dedi

sanki zihnimi okuyabiliyormuşçasına. "Söz konusu sen olunca gelmemesi ihtimal dahilinde bile değil."

Ne zaman Alphard hakkında konuşacak olsam bir şekilde kaçmayı başaran Capella'nın ağzından bunları duyuyor olmak çok garipti. Fakat bir o kadar da rahatlamıştım.

"Sadece onun için endişeleniyorum," dedim ben de onun gözlerine bakarak. Ardından gülümseyerek ekledim, "Hadi şimdi buradan uzaklaş ki ağlayıp makyajımı mahvetmeyeyim."

Kollarını boynuma dolayıp kıkırdadığında ben de ona sıkıca sarıldım.

"Çok güzelsin, lütfen git de eğlen," dedi. Ardından cevap vermeme vakit dahi kalmadan kendini kalabalığın arasına attı. Herkes coşkuya kapılmış dans ediyor, birbirini tanımayan insanlar dahi birlikte şarkılar söylüyordu. Bir an için kendimi o kalabalığın arasında dans ederken hayal ettim. Gerçekten eğlenebilir miydim? Bir an için olduğum yerde dikilmektense müziği takip ederek tamamen anlamsız hareketler yapıp mutlu olabilir miydim? Belki de yaratılışta, müziği iliklerimde hissedebilmek bana bahşedilmemişti.

Elimde sıkı sıkı tuttuğum çantamla bir köşeye oturup öylece insanları izlemeye başladım. Zaten içimden başka bir şey yapmak da gelmiyordu. İnsanların kendilerini en çok kalabalıklarda yalnız bulabilmeleri garip değil miydi? Bu odanın içi yalnızca üç kişiyle dolu olsa birileri beni mutlaka görürdü. Yalnız başıma, yüzümü ellerime dayamış öylece oturduğumu birileri mutlaka fark ederdi. Ancak kalabalıklar... Kalabalıkta herkes çok yalnızdı.

Çantamın içine Capella'dan gizlice tıkıştırdığım kâğıtlardan birini çıkardım. Buraya onun için gelmiştim. Onun geleceğini ummaktan başka da yapacak bir şeyim yoktu. Kalemimi elime alıp kâğıdın üzerinde öylece gezdirdim. Önce bir şeyler çizmek istemiştim. Kalabalığı, insanları, becerebilirsem eğer müziği... Fakat olmadı. Çizmeyi başaramadım ve onun yerine ellerimi,

"Sevgili Alphard," yazarken buldum. Bir mektup daha olacaktı. Son bir mektubu hak ediyor olmalıydık, eğer bu gece buraya gelmeyecekse ona söyleyeceğim birkaç söz olmalıydı.

Ben kâğıdın başındaki, "Sevgili Alphard," yazısına öylece bakarken pespembe saçları olan çıtı pıtı bir kız sandalyeyi çekip yanıma oturdu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşçasına öylece yanımda oturmaya devam etti.

"Bence de parti sıkıcı," dedi nihai sessizlik bir süre aramızda asılı kalırken.

"Az önce dans ediyordun," dedim başımı ona döndürerek. "Bence sıkılmıyorsun."

O kalabalığın içinde dikkat çeken iki kişiden biri Capella ise öbürü de kesinlikle görkemli pembe saçlarıyla deli gibi dans eden bu kızdı.

"Tamam, itiraf ediyorum: Sıkılmadım. Ama senin gibi güzel bir kızın da burada yalnız oturmasına şaşırdım."

"Belki ben de sıkılmamışımdır. Burada oturmak hiç de fena değil." Cana yakınlığına karşın gülümsememe engel olamayarak söylemiştim bunları.

"Ne yapıyorsun ki?" dedi gerçekten merak edercesine. "Burada öylece otururak yani..."

"Mektup yazıyorum."

"Mektup yazıyorsun. Kime?"

"Sen hep böyle çok soru sorar mısın?"

Gülümsememle o da kıkırdadı. Neden bilmiyordum ancak pembe saçlarında, onlara tamamen zıt yemyeşil elbisesinde, çarpık gülüşünde insanın içini ısıtan bir şeyler vardı.

"Annem hep ne derdi biliyor musun?" dedi oturduğu yerden kalkıp gitmeye yeltenirken. "Bir mektubu en çok, o kişiye hiçbir zaman ulaştırmak istemediğinde yazarsın."

Ardından omzumu sıvazlayıp tekrardan kalabalığın içine karıştı ve ben elimdeki kâğıt parçasına öylece bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Saatler birbiri üzerine akıp balonun bitmesine adım adım yaklaşırken hâlâ zavallı bir biçimde, elimde her geçen dakika biraz daha buruşturduğum kâğıdımla öylece oturuyordum. Ne sanmıştım ki? Kütüphanede onu durdurup baloya geleceğimi söylediğimde adeta beyaz atlı bir prens misali orada belireceğini mi? Benim için gerçekten bu aptal partiye geleceğini mi ummuştum? Herkes mutluydu, eğleniyor, gülüyordu. Haftalardır tek yaptığım kâğıtlara sığınmaktı oysa bunun ne bana ne de bir başkasına faydası oluyordu. Alphard'ın güvenli sığınağı olamıyordum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım kendini kilitlediği o kafesin parmaklıklarını bükemiyordum. Bunca zaman içinde Capella'ya da mükemmel bir arkadaş olamadığım su götürmez bir gerçekti. Bu gece her şeyi bırakıp biraz olsun onun mutluluğuna ortak olamaz mıydım? Sadece birkaç dakikalığına o piste gidip dans etmiş olsaydım yüzündeki gülümsemeyi görmeme değmez miydi? Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sinirle oturduğum yerden kalktım. Bana kendini anlatmak istemeyen birini kendinden kurtarmaya çalışıyordum; üstelik kendimi dahi kendimden kurtaramamışken. Ne uğrunaydı?

Çantamı da alıp kendimi salondan dışarı attığımda ayaz bir kez daha tüm soğukluğuyla yüzüme çarptı. Gözlerimin iyice yandığını hissederken incecik elbisemle kendimi öyle küçük, öyle minicik hissettim ki Skyera'nın havası bunca zamandır ilk kez beni boğuyor gibiydi. Artık duygularımı içimde tutamıyordum. Sanki hepsi içimde bir bütün olup beni yutuyordu, kendimi bastırmaya çalıştıkça yüreğimin ağırlığını avuçlarımda hissediyordum.

Kocaman salonun bahçesinde aydınlık bir banka oturup, öylece gökyüzünü izleyerek dakikalarca ağladım. Bir an için gözyaşlarımın ne için aktığını dahi anlayamaz oldum.

"Anne..." diye inledim ayaklarımın ucuna. Sanki oralarda bir yerde gölgesi beni duyabilecekmiş gibi. "Ayaklarımın üstünde duramadım. Yapamadım." Çoktan hayatımdaki insanların çoğunu yitirmiştim. Annem, babam, Polaris, Gredi, evim, işim... Geriye sadece Capella ve Alphard kalmıştı. Onları kaybedemezdim. Sevdiklerimden geriye hiçbir şey kalmadığında kendimi de kaybetmiş olurdum.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip hıçkırıklarımın dinmesi için derin derin nefes alırken bir kez daha etrafıma bakındım. Gökyüzü bana teselli vermek istercesine tüm görkemiyle parıldıyordu. Kendimi öyle çaresiz hissediyordum ki bir an için üşüdüğümü dahi unuttum. Yan tarafta salonun kapısından içeride eğlenen insanları görmüştüm. Capella'yı da turuncu atkuyruğunu savurarak dans ederken gördüğümde elimde olmadan gülümsedim. Karanlığın içinde etrafına ışık vermeye devam eden bir mumdan farksızdı.

Ardından gözlerim salon binasının yanındaki bir karaltıya takıldı.

Sanki kocaman bir kubbenin yanına iliştirilmiş küçük, siyah bir süs gibiydi. Fakat bir o kadar canlıydı da. Gözyaşlarımı silip buğulanmış gözlerimi kocaman açtığımda karaltının bana doğru yaklaştığını gördüm. Yangından kaçarmışçasına hızlı adımlar atan, smokinli biriydi. Hemen arkasında tüm kıyafetine tezat oluşturan kabarık, gündelik bir çanta vardı.

Gözlerimi bir an için bile ayıramazken kafamın içindeki tüm seslerin tıpkı ilkbahar günü kuşların oluşturduğu bir koro misali şakıdıklarını hissettim. Usul, sessiz bir şarkı gibiydi.

Alphard.

Yüzünü seçebileceğim kadar yaklaştığında ben de oturduğum yerden kalkıp öylece dikildim. Sanki ayaklarım durduğum zemine

öylece kitlenmiş, vücudum herhangi bir komutu gerçekleştirmekten yoksun kalmıştı.

"Alnilam..." diye fısıldadı adımları tam karşımda son bulurken.

Gelmişti, buradaydı. Siyah smokini, dağınık siyah saçları, küçük kahverengi çilleri, ela gözleri ve kabarık çantasıyla buradaydı. Bir an için her şeyi unutmak istedim. Bir an için sanki o mektupları hiç yazmamışım, kahverengi evinin önünde nöbetler tutmamışım gibi davranmak istedim.

"Bu yaptığın adil değildi," dedim onun yerine. "Hayatıma öylece girip çıkamazsın Alphard."

Beklediği tepki bu olmamalıydı ki soğuktan kızarmış yanakları çaresizce kasıldı.

"Yapmak zorundaydım. Zorundayım."

"Yapmak zorundaydın?"

"Hayatında olmamalıyım."

"Hayatımda olmamalı mısın?" Kendimi çıldıracak gibi hissediyordum. Son iki haftadır söylediği tek cümlenin dahi mantıklı hiçbir yanı yoktu.

"O halde neden buradasın Alphard?" dedim sinirle çıkışarak. "Haftalardır senin için ne kadar endişelendiğimi biraz olsun tahmin edebiliyor musun? Haftalardır düşüncelerimin beynimi nasıl kemirdiğini tahmin edebiliyor musun? Ben, bir an için zannetmiştim ki yıllar önce tanıdığım o küçük çocuğu bulabilirim. Bana yıllar önce, 'Seni duyabilirim,' diyen çocuğun hâlâ bir yerlerde beni dinlemek isteyeceğini düşündüm. Ama bilmiyorsun, değil mi? Neyden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?"

İçimdeki öfke bir kartopu gibi büyüyerek ağzımdan çıkan sözcüklere dönüşürken tüm üzüntümü içime akıttım. Boğazımı yakan bir şeyler vardı sanki ve buna rağmen deli gibi üşüyordum.

"Ne dedin, ne dedin?" dedi birden kaşları çatılarak. Şaşkın bakışları sorgulayıcı bir tavra yerini bırakırken yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi sorguladım.

"O günü hatırlıyor musun Alnilam?" dedi eli kabarık çantasına uzanırken. Kahverengi kabarık çantasını sırtından çıkarıp ayaklarının önüne koydu. Çantanın konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamamış ona bakarken yavaşça fermuarını açıp içini kurcalamaya başladı.

İşte bunca zamandır deli gibi görmek istediklerim tam gözlerimin önündeydi. Buna karşın hâlâ anlam veremiyordum. Birkaç ceket öylece tıkıştırılmıştı. Alphard'ın kabarık çantası birkaç ceketten mi ibaretti? Her daim yanında taşıdığı şeyler gerçekten bu muydu?

O elini çantasının içine daldırıp ceketleri aralarken oralarda göremediğim bir şeyler olduğunu fark ettim. Bir şeyler değil, bir dosyaydı hatta. Mavi, sade bir kapağa sahipti.

"Ben..." diye fısıldadı dosyanın kapağını açarken. "Yıllarını senin o günü unuttuğunu düşünerek, belki bir gün bunları, beni hatırlayacağını umut ederek geçirdim."

Ardından mavi kapağı araladı ve ben bir kez daha göğsümde bir şeylerin altüst olduğunu hissettim. İçeride onun için çizdiğim tüm resimler duruyordu. Alphard koşarken, Alphard kahverengi, eski evlerinin bahçesinde kitap okurken, Alphard Skyera'nın daracık yollarında dolanarak müzik dinlerken... Bu zamana dek onu gözetleyip çizdiğim tüm resimler oradaydı. Oysa ben, bunca zaman onları rüzgârın götürdüğünü düşünmüştüm. Tüm zamanımı Skyera'nın ona olan sevgime tanıklık ettiğini, rüzgârın ise çizimlerimi hiçbir zaman ona ulaştırmayacağını düşünerek geçirmiştim. Şimdi ise hepsi capcanlı karşımdaydı.

"Alphard..." dedim hâlâ gördüklerime inanamamış, ellerine uzanırken. Bir süre öylece onun güzel yüzünü izlemek, hiçbir şey düşünmemek istemiştim. Bir eliyle saçımı okşayıp derin derin bakmaya devam etti. Şimdi ela gözleri gecenin tüm karanlığında yıldızların minik ışıkları kadar parlaktı. "Ne olur gitme."

Gözbebeklerim bir kez daha buğulanırken başını başıma yasladı. Karanlığın tüm yalnızlığında dikilirken partinin bitmesiyle beraber dışarı çıkmaya başlayan insanları gördüm. Capella da onların arasındaydı. Hepsi orada öylece durup birer romantik film karakteriymişiz gibi bizi izlemeye başladılar.

"Alnilam, gölgelerimin oluşmasının sebebi benim."

Aniden doğrulup gözlerinin içine bakmaya başladığımda ne söylediğine bir kez daha anlam verememiştim.

"Ne demek gölgelerimin sebebi benim?"

"Gölgelerin neden oluştuğunu sanırım artık biliyorum ve benimkilerininse sebebi benim," dedi. İtiraz etmek ihtiyacıyla ağzımı açtığımda ise beni susturup sözlerine devam etti, "Senden bu yüzden kaçıyordum. Hayatında olmamalıyım."

Ne saçmaladığına anlam veremiyordum. Neden hâlâ anlamak istemiyordu? Neden ona ihtiyacım olduğunu bir türlü kavrayamıyordu?

"Hayır, ağlama," dedi elleriyle gözyaşlarımı silerken. "Bir gün beni affedeceğini biliyorum. Gözlerimin önünde seni kaybedecek olmaya dayanamam, anlıyor musun? Öylece durup gölge olmanı bekleyemem."

"Gölge olmayacağım!" diye bağırmak istedim ancak sözcükler boğazımda düğümlendi. Telaşla etrafıma bakınmaya başladığımda Alphard'ı göremedim. Saniyeler öncesinde burada, capcanlı karşımdaydı, şimdi ise adeta yer yarılıp içine girmişti. Korkuyla etrafımda dönerek çığlık atmaya başladığımda kalbim son hızıyla çarpıyordu.

"Alphard!" diye bağırdım etrafımdaki boşluğa doğru. Ellerimin kontrolünü yitirmiştim, ayaklarımı hissetmiyordum. Neler oluyordu? Alphard'ı bulmak istiyordum. Bir anda nasıl olmuştu da kayboluvermişti?

"Alphard, neredesin?" Çığlıklar atarken birden aklıma etrafımdaki gölgeleri saymak geldi.

Sekiz tanelerdi.

Bir fazlaydı.

Birini unutmuştum.

Biri yoktu.

Alphard'ın ismini haykırıp çığlıklar atarken aniden hava soğuyup ısındı ve bir küre gibi beni içine aldı. Neler olduğuna anlam dahi verememiş, Alphard'ın gölgeye dönüştüğüne dahi inanamazken kırmızı, mavi ve beyaz renkler etrafımı bir çember misali sarmaya başladı. Göğsümün ortasından delici bir ışığın geçip gittiğini hisseder gibi oldum ancak etrafımdaki sis bulutundan hiçbir şey göremiyordum. Havada, renklerin arasında öylece asılı kalmış, hatta bir ışık topu tarafından yutulmuş gibiydim.

Zihnim bir kez daha Alphard'ın adını haykırırken acıyla inledim. Sanki tüm vücuduma binlerce iğne batırılmış, hepsi beni delik deşik ediyormuş gibi bir acı vardı. Saç tellerimin birer birer köklerine ağırlık yaptığını, bacaklarımın karnıma doğru sıkışıp büzüldüğünü hissettim. Bağırarak karnımı tuttuğumda ellerimin arasından geçen ışık demetini gördüm ve bir kez daha haykırdım. Ardından sis biraz olsun aralandı ve ışığın beni yutmasına saniyeler kalmışken onu gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüş, acıyla göğsünü tutan Alphard'ı gördüm. Ve o an gölgeye dönüşenin Alphard olmadığını anladım.

Bendim.

Son duyabildiğim ise Capella'nın adını haykırışı oldu.

"İşte şimdi pılımı pırtımı toplamış bu evreni terk ediyorum.
Ve ne yazık ki sen benim arkamdan güzel, ela gözlerinle
öylece bakarken veda etmeyi dahi beceremiyorum.
Oysa vedalar gitmeyi gerektirmiyor.
Ve gitmeden hiçbir sözün veda olduğunu anlayamıyorsun."

7

Yardımsever Bir Yolcu

Where's My Love — SYML

"Kalbimin yokluğunu bana unutturan o güzel kadın,
Seni şimdi kimse hatırlayamıyor.
Oysa minicik ayakların bu yollardan geçti,
Bu gökyüzünün altında ıslandın bir zamanlar,
Bu vapurun içinde besledin asil martıları,
Çok çok eskiden, bir zamanlar hatırladığım güzel kadın..."

Saniyeler içinde ışıklar tarafından çepeçevre sarılan o güzel kızı gördüğümde adeta nefesim kesildi. Nedenini anlayamadığım bir biçimde kırmızı, mavi ve beyaz renkler onu tıpkı bir ışık topu halinde yutuyor, ayakları yerden kesilirken göğsümde bir acı hissetmeme sebep oluyordu. Başta küçük bir karıncalanma gibi mideme inen ağrının yavaş yavaş tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Bu ne tür bir sihirdi? Karşımdaki bu kadın ilahi bir güç gibi havada asılı kalırken göğüs kafesimi yırtan acıyı da yaratan mıydı aynı zamanda?

Sis topu bir büyüyüp bir küçülürken, kumral saçları olan o güzel, ilahi kadının da küçük bir bebek gibi dizlerini karnına çektiğini

gördüm. Bir an için acıyla kıvranan yüzünü ışıkların arasından seçebildim ve o an gözleri bana döndü. Dudaklarından kendi ismimi okurken tüm bedenime yayılan bir krampla irkildim. Elimle güç bela göğsümü tutup, kendimi yere attığımda acının tüm vücudumu kavurduğunu, bir yangın misali sarıp sarmaladığını hissettim. Nefesim kesilmemiş olsaydı, dudaklarımı açabilecek olsaydım bağırmak, yardım dilemek isterdim.

Karşımda hâlâ sebebini anlayamadığım bir biçimde ışıkların arasına alınan kadın küçücük bir top haline gelip gökyüzünde sıra kadem bastığında içimde tuttuğum tüm o sesler yükseldi ve bağırarak kendimi yere attım. Canım yanıyordu. Sanki tüm kemiklerim teker teker kırılıyor, kaslarım vücudumdan çıkmak istercesine derimi yakıyordu.

"ALNİLAM!"

Capella'nın haykırışını duyduğumda topuklu ayakkabılarının tıkırtısından tam da yanıma geldiğini anladım. Sesle irkilmiş, biraz olsun vücudumun kontrolünü sağlamaya çalışabilmiştim ancak bedenim hâlâ acıyla kavruluyordu. Ne oluyordu? Az önce gördüklerimi yeni yeni idrak etmeye başlıyordum sanki. O kadını hayalimde mi yaratmıştım? Neden yerin ortasında iki büklüm yatmış, vücudumdaki ağrının dinmesi için tanrılara yalvarıyordum?

"Sen!" diye bağırdı Capella çıldırmış gibi çıkan ağlamaklı sesiyle. Zar zor döndürebildiğim başımla bana seslendiğini görebildim. "Ne yaptın Alphard?"

Adeta bir sinir krizi geçiriyormuş gibiydi. Oysa ona ne zararımın dokunduğunu henüz kavrayamamıştım. Dizlerinin üzerine çömelip yüzünü iyice suratıma yaklaştırdı. O zaman kızaran gözlerini ve akan makyajını gördüm.

"Canım acı... acıyor..." dedim güç bela çıkan sesimle.

Birinin beni kaldırmasına ihtiyacım vardı, hastaneye gitmeye ya da belki evime dönüp dinlenmeye...

Oysa Capella'nın tokadını yüzümde hisseder hissetmez bana yardım etmek için burada olmadığına emin olmuş oldum.

"Sakın hatırlayamıyorum deme Alphard!" dedi sanki hayatında gördüğü en iğrenç şeymişim gibi hıçkırıkları arasında yüzüme bakarken. "Alnilam'ı tanıdığını söyle!"

Öyle çok bağırıyordu ki, partideki insanlar az önceki ışık gösterisine dahi bu kadar ilgi göstermemişlerdi. Ona ne cevap vermem gerektiğini dahi bilemezken yavaş yavaş acısı dinen bedenimi kalkmaya zorladım.

"Capella..." dedim gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken. Vücudumu yavaşça terk eden sancı, yüreğime yerleşmiş gibiydi. "Seni anlayamıyorum, neler oluyor?"

Gözlerimin içine adeta çıldırmış gibi bakıyordu. Yüzüme doğru çömelmiş dehşet dolu bakışlarıyla beni süzerken aniden gerisingeri yığılıverdi. Bir an için küçük bir çocuk gibi yere oturmuş usul usul gözyaşlarını dökerken saniyeler sonrasında tekrardan kendini kaybedip bağırmaya başladı.

"O gitti," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Nasıl gider?" Oturduğu yerde kan çanağına dönmüş gözleriyle sayıklıyordu.

"Kim gitti Capella?" dedim onun yanına doğru vücudumu nihayet hareket ettirebildiğimde. Gölgeye dönüşen o kadın mıydı? Yüreğimde gittikçe kavrulan bu yangını neden hissediyor, neden onlarca gölgenin arasına birini çekip çıkarmak, avazım çıktığı kadar bağırmak arzusuyla tükeniyordum?

"Hatırlamıyorsun değil mi? Bana kütüphanede söylediklerini bile..."

"Ben... Kütüphanede seninle konuştuğumu hatırlıyorum ama nedenini bilmiyorum Capella."

Yüzü bir kez daha ağlamakla kırışıp hıçkırıklar dudaklarından koparken başını ellerinin arasına alıp öylece bekledi. Dönüşen gölgeye ben mi sebep olmuştum? Belki de kalbimin dört bir köşesinde hissettiğim sancı da bundandı.

Oysa bir o kadar da anlamsız geliyordu. Elbette bu gölgenin sebebi bendim. Tanıdığım her gölgenin, attığım her adımın, dökülen her gözyaşının sebebi bendim. Kapı bir şekilde her zaman bana çıkıyordu. Ben iyiliğin kölesi olmak amacıyla yanıp tutuşan bir iblis gibiydim. Hissettiklerim, insanların başına açtıklarımla çelişirdi. Yoldan sapmış, ışığını kaybetmiş işe yaramazın tekiydim. Ancak neden... neden böylesine keskin bir acıyı ilk kez hissediyordum?

"Ondan uzak durman gerektiğini söyledin," dedi Capella, tıpkı fırtına öncesi sessizlikte dalgalanan usul bir rüzgâr gibi hafifçe. "Alnilam'ı koruyacaktın. Gölge olmaması için ondan uzak duracaktın ve benden yardım istedin."

Onun ismini duymuş olmak tekrardan göğsümün ani bir krampla sızlamasına neden oldu.

"Yardım mı istedim? Ondan uzak durmam için yardım mı edecektin?"

"Elbette!" Sabrı taşmış gibiydi ancak nedenini bir türlü anlayamıyordum. "Ona âşıktın!" dedi bağırarak. Kıpkırmızı gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu. "Alnilam'dan uzak duramayacağını biliyordun. Onun da senden vazgeçmesini sağlayayım istedin. Senin aptal planların uğruna en yakın arkadaşımı kaybettim. Bu ne demek anlıyor musun?"

Bir şeyler söylemek, henüz kendime dahi bir şeyleri itiraf edemezken ona açıklamada bulunmak adına ağzımı açmıştım ki tüm sözcükleri yutmak zorunda kaldım. Hayatımda böylesi bir nefreti ilk kez görüyordum.

"O burada yok!" dedi tükürürcesine. "Bak! Etrafına bak! Onun yaşadığını kimse bilmeyecek. Sen hayatına devam edeceksin ama o hep bir hiçlikte olacak. Senin yüzünden..."

"Ama..." diye mırıldandım suçlulukla, yaşananların hiçbirine anlam veremezken. "Gölgelerin oluşma sebepleri mutsuzluk."

"İşte bu yüzden senden uzak durmalıydı." Ayaklarından çıkardığı topuklularını ellerinin arasına alıp yığıldığı yerden doğruldu. "Sen yalnızlığa mahkûmsun Alphard. Hak etmediğini söylemek ise yalan olur."

Yalınayak öylece uzaklaşırken çaresizce arkasından baktım. Elimle yerden destek alarak nihayet ayağa kalkabildiğimde bacaklarımın ince birer sopa gibi titrediğini hissettim. Takatim kalmamıştı. Vücudumun kontrolünü hissedemiyordum ve kafamın içinde yanan tek sinyal acıya dairdi. Dayanamayıp gökyüzüne doğru acıyla haykırdım. Gözlerim çoktan yaşlarla dolup taşmıştı. İsmi Alnilam mıydı? "Ona âşıktın," demişti Capella. Oysa bunu bilmek için onun ağzından duyuyor olmama dahi gerek yoktu. Işıkların arasında zar zor seçebildiğim o ilahi kadın içimi öyle bir fırtınayla kasıp kavuruyordu ki sanki bedenim onsuzluktan tükenip bitiyordu.

"ALNİLAM!" diye bağırdım gökyüzüne etrafta kimsecikler kalmamışken. Kendimi kafayı yemek üzereymiş gibi hissediyor, sözcükleri adeta etrafa saçmak istiyordum.

Alnilam, dedim tekrar sanki beni bir yerlerde duyması mümkünmüş gibi.

Sağa sola yalpalanan bedenimle açıklık alanı terk edip evime doğru yol alacaktım ki biraz uzağa savrulmuş, öylece duran parşömen bir kâğıt fark ettim. Sanki rüzgârın küçük bir hediyesiymiş gibi usul usul bekliyordu yerin ortasında. Buğulanmış gözlerimi ovalayıp kâğıda doğru yaklaştım.

Elbette bir mektup bırakmış olmalıydı. Capella son sözlerini duymanın vereceği acıdan mı yoksa unuttuğundan mı bilinmez bu mektuba bakmamıştı. Hâlâ daha bedenimi ayakta tutamazken yavaşça yere çömelip kâğıdı ellerime aldım. Az önce beni üşüten tüm o havaya karşın sıcacıktı ellerimdeki kâğıt. Onun sözlerini duymaya hazır mıydım? Âşık olduğum kadının canavarı olduğumu bilmeye hazır mıydım? Hayal meyal ışıklar içindeki yüzü

tekrar gözlerimin önüne geldiğinde bir an için korkup mektubu elimden bıraktım. Oysa biliyordum ki o mektubu açmalı, yüreğinin derinliklerindekileri ondan duymalıydım.

"Skyera,

Başım dik bir biçimde, ince uzun patikalarında savrularak yürürken gerçekten düşebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ah güzel gezegen, böylesine büyülü bir yer olup bana yaşamı sunduğun için teşekkür ederim. Çünkü kimi zaman, her ne kadar şikâyet etsem de sadece paramın yetebildiği kadar büyük bir evde oturabildiğim için mutluydum. Çatı katımın tepesine çıktığım her vakit gördüğüm çarpık binalardan huysuzlansam da üstünde görebildiğim gökyüzü için mutluydum. Capella'nın turuncu saçlarını savura savura okula gidişini izleyip, kendim işe gitmek zorunda olduğum için bile mutluydum.

Veda etme şansım olmadı. Ancak biliyorsun, sen de biliyorsun... Vedalar gitmeyi gerektirmez. Seni terk ediyorum Skyera, toprağının kokusunu bir daha koklayamayacağımı bilerek. Fakat yüreğimi asıl acıtan senin yokluğun olmayacak. Çünkü sen koskoca benliğinde birçok hayat barındıracaksın. Bir sürü cana ev sahipliği yapacak, kimi zaman rüzgârlarını estirecek, kimi zaman güneşinle yakıp kavuracaksın. Oysa orada benim ona, onunsa sana ihtiyacı olan bir varlığı görmeyeceksin. Güzel gezegenim Skyera, taş yollarından yürüdüğümü gördün. Başkalarının da kabarık çantalarıyla o yollardan geçtiğini göreceksin. Sen onun kahverengi evinin beyaz pervazlarına dayanmış ellerini görecek ancak hiçbir zaman ruhuna ortaklık edemeyeceksin.

Ona gülmeyi hatırlatmak istedim. Ona, eğer gülerse her şeyin rayına oturacağını, eğer kırılacak olursa kalbini her daim sarıp sarmalayacağımı söylemek istedim. Fakat bazen zaman amansızca akıp giderken, kum taneleri gibi azalır yaşam. Bazen sadece kelimelerin ağırlığını yüreğinde taşırsın

ve elinden gelen tek şey koşarak geldiğin yollardan gerisingeri yürümek olur.

Fakat sevgili Alphard, eğer bu satırları okuyorsan ki biliyorum şimdiye dek çoktan bir tozdan farksızım senin güzel hafızanda. Ancak yine de bu mektubu okuyorsan başını kaldır ve benim için gülümse. Gülümsediğini hissedebilmem için seni görmem de gerekmiyor. Bir bakıma seni hep görüyorum da aslında.

Capella... O elbiseyi hiçbir zaman giyemeyeceğim. Ancak benim için tasarladığın o harika elbiseyi giymeyi hak edecek bir kişi varsa, o da tüm mükemmeliyetinle sensin. Senin ışıltının hep farkında olacaklar, ancak sadece görüp geçmelerine, onu senden almalarına izin verme. Sen hep bu zamana kadar benim annecilik rolü oynadığımı düşündün. İkimizin arasında belki ben korumacı olandım. Kahvaltıyı hazırlayan, bizde kaldığınız günler okul için seni ve Polaris'i uyandıran... Ancak... Ancak bilmiyorsun ki sensiz evimin yolunu dahi bulamazdım Capella. Ne kadar uzağa gidersem gideyim hep orada olacağım. Senin ışıltılı gözbebeklerinde kendime bir yuva bulacağım ve sen beni hep orada yaşatacaksın.

Yüreğim çok acıyor. Bir serçe gibi küçük, fanustaki bir balık kadar kapana kısılmış hissediyorum. Oysa eğer bir şansım olsaydı... Eğer geriye dönüp son bir şey yapabilecek olsaydım gülmeyi seçerdim.

Sizi seviyorum.

Alnilam."

Vücudumun acısı dinip dakikalarca süren krampların ardından nihayet gözlerimi açabildiğimde şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Hafızamda beliren en son görüntü Alphard'a, onun acı dolu yüzüne aitti. Onu bırakıp gittiğimi hissetmiş miydi bilmiyordum. Fakat ben ondan ne kadar uzaklaştığımı o anda dahi hissetmiştim. Ardından

etraf siyaha bürünmüştü ve ben hiçlikten aşağıya doğru hızla yuvarlanmıştım. Sırtım bu odanın zeminine büyük bir patırtı ile çarpmıştı ve bir süre, öylece yatmaktan başka bir şey gelmemişti elimden.

Doğrusu etrafta görmeye değecek hiçbir şey yoktu. Duvarlar ve zemin alabildiğine bembeyazdı, hatta öyle ki ikisini birbirinden dahi ayıramıyordum. Uçsuz bucaksız bembeyaz koridorda ne bir canlı ne de en ufak bir nesne vardı. Tıpkı bir rüya gibiydi.

Ağır ağır yürümeye başladığımda saç köklerimin yavaş yavaş yumuşamaya başladığını hissettim. Vücudum ağırlığını kaybetmeye başlıyordu sanki. Hatta öyle ki, zeminin neresi olduğunu seçebilseydim ayaklarımın usulca havalandığını söylerdim. Bir kuş tüyü diye tanımlardım kendimi: Sanki gökyüzünden bırakılmışım ve süzülerek indiğim yolumu burada bulmuşum.

Ardından ani bir krampla beraber içimdeki tüm ağırlığın tekrardan yittiğini hissettim. Kalbimin tam ortasında yer edinmiş bir sarp kayalık birden çekilmişti sanki. Huzurun fiziksel bir karşılığı varsa, kesinlikle bu olmalıydı. Kendimi taşıyamayacak kadar hafif hissediyordum.

Arkamdan gelmeye başlayan gülme seslerini duyduğumda aniden irkildim. Çaresizce arkama döndüğümde, biraz uzakta havada asılı kalmış küçük bir görüntü seçebildim. Öyle ki, orada kimsenin göremeyeceği bir televizyon varmış gibiydi. Görüntüler ardı ardına oynuyor, ancak neyin ne olduğunu anlayamayacağım kadar uzakta kalıyordu. Bembeyaz hiçlikte hızla koşmaya başladığımda görüntü de uzaklaşmaya başladı. Kalbim hızla çarpıyordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım görüntülere ulaşamıyordum. Ayaklarım ağrımaya başladığında histerik bir şekilde gülümsedim. Oysa koşmayı ne çok severdim.

Öylece arkasından baktığım görüntü yavaş yavaş silikleşirken omzumda bir el hissettim.

Yüreğim öyle hızlı atıyordu ki korku, telaş ve tüm duygular birbirine karışmış gibiydi. Sanki o hafiflik birden karanlığa bü-

rünmüş, beni yutmaya çalışıyordu. Omzumdaki eli tutup arkaya döndüğümde kahverengi saçları omuzlarından uzanan beyazlar içinde bir kadın gördüm. Gözleri alev alev parlayan görkemli kadın yavaşça bana gülümsedi. O an gözyaşlarımı tutamayıp bembeyaz hiçliğe doğru fısıldadım:

"Anne..."

"Nil'im..." dedi usulca.

Sanki ismimi bilmek gibi bir histi. Güzeller güzeli kadın elini yavaşça yanağıma koyduğunda gözlerimi kapattım.

Annem...

Buradaydı.

İşte o an geçmişin tozlarında kaybolmuş tüm o güzel anıların zihnime akın ettiğini hissettim. Evimizin kocaman balkonunda oturmuş Capella'nın kocaman şatosunu izliyorduk. Annem, ben dizine yatmışken saçlarımı okşuyor, "Nil'im," diye fısıldıyordu. Doğrulup gözlerinin içine bakıyordum daha çok şey söylemesini beklercesine.

"O evlerden bir tanesinde oturmak isterdin, değil mi?"

Biraz düşündükten sonra telaşla karşı çıkıyordum ona. İleride çok güzel evler yapacağımı, nerede olursak olalım birlikteysek her evin şatoya dönüşeceğini söylüyordum. Sonra annem bana sarılıyordu ve ben bir kez daha onu mutlu edebilecek olmanın hayaliyle uzaklara dalıyordum.

Annemin görüntüsü yavaşça elini yanağımdan çekerken gözlerimi açtım. Açar açmazsa arkasında öylece dikilen turuncu saçlı çocuğu gördüm. Çilleri tıpkı Capella'nınkiler gibi yüzünün her tarafını sarmalıyor, çarpık gülüşüyle küçük bir oğlan hissi yaratıyordu. Oysa upuzun boyuyla, pırıl pırıl bakan kahverengi gözleriyle kaybettiğim abim gibiydi. Ardından birkaç insan daha gelmeye devam etti ve daha önce hiç tatmadığım bir mutlulukla gülümsedim. Çok uzun zamandır dilimin ucunda durup bir türlü

söyleyemediğim o şarkıyı tüm dünyaya haykırmak gibiydi. Yapbozumun tüm eksik parçaları birer birer oturuyordu yerine sanki ve biraz önce yitirdiğim göğsümdeki kayalığın yerini bir duygu seli alıyordu.

Onlara doğru ani bir adım atıp hepsini kucaklamak istedim fakat bedenleri ellerimin arasından tıpkı ince bir kumaş parçası gibi kayıp gitti. Biraz önce burada olan varlıkları aniden kaybolup toza dönüştü. Etrafımda dört dönüp onları ararken üzerinde durduğum bembeyaz hiçliğin de sarsılmaya başladığını hissettim. Kaçacak bir yer bulmak istedim ancak oda, koca bir buz parçası gibi çatlıyor, içe çökmeye hazırlanıyordu. Anneme seslenmeye çalıştım fakat sesim çıkmadı. Korkuyla koşmaya başlamak istedim ama ayaklarım mıh gibi yere çakıldı. Çatlaklar büyüyüp bembeyaz oda içe doğru gömüldüğünde çığlık attığımı sandım, oysa en ufak bir ses dahi çıkmamıştı.

Aşağıya doğru düşerken etraf birden karardı ve beyaz, mavi, kırmızı ışıkları tekrardan görmeye başladım. "Tıpkı balodaki gibi," dedim kendi kendime. Bu sefer canımı yakmadan, tıpkı bir dost gibi etrafımı sarmaladılar ve ben inkâr dahi edemezken ışıklar tarafından yutuldum. Sıcacık bir yatak gibiydi. Biraz uyusam her şey düzelecekti sanki. Capella ve Alphard'a dönebilecektim sanki.

Tekrardan, fakat bu sefer usulca, ayaklarım yere kavuştuğunda döndüğüm yerin Skyera'nın yakınından geçmediğini fark etmem uzun sürmedi. Henüz kendime dahi itiraf edemezken, yüreğimi "bir gölgeye" dönüştüğüme inandıramıyordum. Sanki her an bir el tutup beni çekecek, Capella vücudumu sarsıp gördüğüm bu rüyadan beni uyandıracaktı.

Ancak etrafımda gördüğüm her şey öyle görkemli ve inanılmazdı ki bir an için bu rüyadan uyanmak isteyip istemediğime

karar veremedim. Tıpkı... Tıpkı Skyera'nın ikinci bir versiyonu gibiydi fakat kelimenin tam anlamıyla her yer yıldız tozlarından, galaksilerden yapılmıştı. Yollar minik yıldız tanecikleri ile kaplı, bitkiler tıpkı takımyıldızlarının görüntülerindeydi. Anlam veremiyordum, gölgelerin evi uzay mıydı? Öylece uzay boşluğunda yaşamaya devam ediyorlar, "takımyıldızı" kılığında bitkilerin arasında mı vakit geçiriyorlardı? Belki de bunların hepsi zihnimdeydi. Belki de tıpkı Dünya'daki gibi ölmüştüm ve burası benim cennetimdi. Doğrusu hayalimdeki cennete benziyordu.

Etrafta renklerin her tonunu görmek mümkündü, oysa burayı bir renkle tarif edebilecek olsam mor demek gelirdi içimden. Tüm renkler bir şekilde mora varıyorlardı. Etrafta birbirinden farklı pek çok ev ve bazı evlerin arasında da ilerledikçe görebileceğiniz küçük sınırlar vardı. Kırmızı lazer bir ışık gibi ayırmıştı evleri birbirinden oysa öyle zararsız duruyordu ki.

Küçük adımlarla yürümeye başladım. Artık evim burası mıydı? Alphard gölgelerin mutsuzlukla oluştuğunu söylemişti. Peki ya o? Skyera'yı terk ederken onu dizlerinin üzerine çömelmiş bir biçimde, hâlâ yaşıyorken görmüştüm. Demek ki gölge olmamıştı fakat ben neden bir an için onun gölge olduğunu sanmıştım? Yüreğim de o yüzden mi acımıştı bu kadar?

Sorular kafamın içinde dört dönüyor, halihazırda yabancılık çektiğim bu görkemli yere karşı daha da çekingen durmama neden oluyordu. Sabırla yürümeye devam ettiğimde yolun sonunda beni bekleyen biri olduğunu gördüm. Pek yakında sayılmazdı, dolayısıyla yüzünü tam olarak seçemiyor fakat bir erkek olduğunu tahmin ediyordum.

Adımlarımı iyice hızlandırıp adeta koşar adım yürümeye devam ettim. Garip bir şekilde içimde korku hissedemiyordum. O adamın bana zarar verip vermeyeceği bir an için aklımı kurcalasa da beni yürümekten alıkoyamıyordu. Sadece sorularıma cevap verecek birine ihtiyacım vardı. Ya da beni buradan kurtaracak birine...

Yolun sonuna varır varmaz adımlarımı yavaşlatıp uzun boylu, genç adamın karşısına dikildim. Sivri bir çenesi, lacivert saçları vardı. Gölgeler diyarının renklerini andırıyordu. Üstüne siyah bir pelerin giymiş, ellerini belinde kavuşturmuştu. Bir tür rehber miydi? Sahi, burada para kazanıp bu evlerin birinde oturabilecek miydim?

"Hoş geldin, Alnilam..." dedi uzun adam, kalın fakat neşeli sesiyle.

Ne diyeceğimi bilemez halde, "merhaba" dercesine utançla başımı salladım. Öyle ki hem buranın rehberi hem de sahibi gibi bir tavrı vardı.

"Soruların olduğunu tahmin ediyorum..."

Sanki çok komik bir şey varmış gibi gülümsüyordu ancak neden bu kadar mutlu olduğuna akıl erdirememiştim.

"Sanırım sen bir tür rehber gibi bir şeysin, öyle mi?" dedim kendini tanıtmayacağını anladığımda. Mahcup bir biçimde eliyle öylece savuşturdu.

"Ah, elbette kendimi tanıtmalıydım."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında şaşkınlıkla arkasından baktım. Normal şartlar altında biri size bu sözü söylerse ardından kendini tanıtmasını, en azından ismini söylemesini beklerdiniz. Oysa şu an sivri yüzlü bu adamın tek derdi yürümek ve eh, pekâlâ beni sinirlendirmek gibiydi.

Hiçbir şey söylemeden isteksizce adamı takip etmeye başladım. Başka da bir seçeneğim yoktu zaten. Şayet mor ışıklar altındaki kimsesiz sokaklarda uyumayı tercih ediyorsam, o başkaydı.

Dakikalarca upuzun yolda tek kelime dahi etmeden yürüdük. Üstümüzden galaksi görünümünde kuşlar uçarak geçip gitmişti. Hatta öyle ki bir tanesinin Samanyolu Galaksisi'nin milyonlarca kat küçültülmüş hali olduğuna yemin edebilirdim. Bitmek bilmeyen yolları öylece giderken nihayet dar bir patikadan döndük ve son bir adım atıp durduk. Geldiğimiz yer, diğer tüm mahalleden

ayrılmış kocaman bir malikâneydi. O kadar büyüktü ki bir an için gözlerimi dahi kırpmadan öylece izledim. Önünde kocaman, çiçekli bir bahçesi vardı. Öylesine göz alıcıydı ki Capella'nın şatosu bunun yanında benim çatı katım gibi kalırdı.

Fakat her şeyden güzeli, malikânenin yanında kocaman, alabildiğine uzanan bir deniz olmasıydı. Gözlerime inanamıyordum. O kadar büyük ve sakin bir denizdi ki, insanda tüm gün orada kıpırdamadan yatma isteği uyandırıyordu.

"Burası senin evin."

"Ne?"

Sanki felç geçirmiş gibi öylece yüzüne baktım. Şaka mı yapıyordu? Eğer öyleyse hiç komik değildi.

"Burası senin evin, insanların evleri olur."

"Anlamıyorum..." dedim kararlılıkla. "Ayrıca, buranın ücretini ödeyemem."

Muhtemelen yirmi yıl boyunca oyuncakçı dükkânını işletsem ancak toplayabilirdim bu denli büyük bir miktarı. Fakat ben cevap verir vermez uzun boylu rehber adam kahkahaya boğuldu. Artık gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Komik mi?" dedim çıkışarak. Fakat o kahkahalarını daha da arttırarak gülmeye devam etti.

"Bu ev senin hayalinde Alnilam," dedi gülmeyi nihayetinde bıraktığında. "Burayı sen yarattın. Dolayısıyla bir şey ödemen gerekmiyor, kimse hiçbir şey ödemiyor."

"Hayalimde mi yarattım?"

Muhtemelen bu garip diyar hakkında elime bir kitapçık verseler dahi tam olarak anlayamazdım gizemini. Üstelik sivri yüzlü adam sağ olsun ki hiçbir şeyi doğru düzgün anlatmıyordu. Sanki her şey bir kelime oyunu, dalga geçilecek herhangi bir mesele, komik bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Boş ver," dedi gözlerini devirerek. "Nasıl olsa alışacaksın."

Evimin içine doğru yürümeye başladığında, tekrardan küçük bir uzantısı gibi onu takip ettim. Hâlâ inanamıyordum. Burası benim hayalimdeyse, o bunları nasıl görüyordu? Aslında bu ev ve hatta gölgeler diyarı gerçekten var mıydı, yok muydu?

Bahçedeki çimlerin ortasına oturup ellerini dizlerinde kavuş turduğunda yanına oturmamı istercesine bakışlarını üzerime dikti. Ben de dakikalardır yaptığım gibi onu taklit edip usulca yanına oturdum.

"Sor bakalım," dedi muzip muzip gülümserken.

"Dalga geçmeyeceksen sorarım."

"Dalga geçeceğim." Gökyüzüne çevirdiği başını bana döndürdü. "Ama sen yine de soracaksın."

Elbette soracaktım. Yaşadığımız hiçbir şeyin anlamı yoktu. Tüm sorular kafamın içinde bir çığ gibi büyümekten başka bir şey yapmıyordu.

"Neyiz biz şimdi?" dedim mümkün olduğunca merakımı bastırmaya çalışarak. Gölgeler, ışık oyunları... Ayağımın ucundaki süsler... Ben o süslerden biri olmuştum, oysa bedenime ne olmuştu?

"Bir yıldızsın."

"İltifat etmene hiç gerek yok."

Tekrardan kıkırdamaya başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra sanki çok zor bir şeyi açıklıyormuş gibi boynunu yana yatırıp düşünüyormuş gibi yaptı.

"Skyera'dayken gördüğün tüm yıldızlar aslında birer insandı da," dedi belki de ilk kez ciddi konuşarak. "Ruhumuz bir yıldızın enerjisine hapsoldu Alnilam. Skyera'daki arkadaşlarının gökyüzünde gördüğü ama hiçbir zaman sen olduğunu düşünmeyecekleri yıldızlardan birisin."

Çok garip ve inanılmazdı. Hayatım boyunca varlıklarına imrendiğim yıldızları düşündüm. Onlar öyle çaresiz, fakat aynı zamanda öyle görkemli şeylerdi ki bana güçlü olmayı, gücümden mutluluk

bulmayı hatırlatırlardı. Çoğu zaman çatı katının tepesine çıkar, başıma bağım onlarla konuşurdum. Alphard'ın ilk kez evimi gördüğü gün de çıkmış, onlara seslenivordum. Sanki gökyüzünün birer hediyesiydi onlar. Gölgeye dönüştüğüm gün çatı katında balerya hazırlanırken ve Capella'nın giyinmesini beklerken Papatya'yı da kucağıma almış, penceremin önüne oturup küçük kedime yıldızları anlatmıştım. Oysa şimdi biliyordum ki, derdimi anlattığım yıldızlar; bir zamanlar mutluluğu tatmış, ağlamış, âşık olmuş insanlardı demek. Papatya ben gittikten sonra da o cama çıkıp, gösterdiğim yıldızlardan birinin ben olduğumu hissedecek miydi?

"Gördüklerimin ne kadarı hayal peki?" dedim derin düşüncelerimden nihayet kendimi koparabildiğimde.

"Güzel soru. Gördüklerinin hepsi aslında gerçek fakat bir o kadar da hayal."

"Nasıl yani... Bir metafor gibi mi?"

"Metaforlar saçmalıktır," dedi gülümseyerek. "Gördüğün yollar, kokladığın bitkiler, girdiğin bu ev ve buradaki herkes gerçek. Ancak yarattığın bu ev, yanındaki bu deniz, giydiğin kıyafetler senin hayalin sayesinde. Skyera'dayken en çok arzulayacağın şekilde. İçten içe kendine itiraf edemediğin, ancak her daim hayalini kurduğun biçimde. Hepimizin evleri öyle."

Oysa evimin içinde Capella, Alphard ve Papatya olmadığını, dolayısıyla hiçbir zaman hayalimdeki gibi olamayacağını dile getiremedim. Faturalarını dahi zar zor ödeyebildiğim, kutu kadar evimde sabahları Capella ve Polaris'e sandviç hazırlamanın içimde ne büyük bir mutluluk yarattığını anlatamadım. Sadece kafamı salladım ve gülümsemekle yetindim.

Uzun boylu, rehber adam yerden kalkıp hiçbir şey söylemeden gitmeye yeltendi. Pelerinini savurarak şatomun kapısından dışarı çıkıyordu ki telaşla ona seslendim:

"Peki, sen kimsin?"

Olduğu yerde durup gülümseyerek arkasını döndü. Kıvırcık lacivert saçları arasından kaşlarını tekrardan muzipçe kaldırdı.

"Rigel ben," dedi. "Sadece yardımsever biriyim."

"Kafesi ne kadar büyütürseniz büyütün,
içinde tuttuğu kuşun özgürlüğüdür."

8

Portakal Ağacı

Umbrella — Ember Island

"Senin kocaman, üç katlı, kahverengi duvarlı ve beyaz pervazlı evine benzer bir malikâne diktim buraya. Bahçesine tıpkı senin gibi kokan çiçekler, boy boy uzanan ağaçlar yarattım. Senin gökyüzünün kuşlarını buraya getirdim kanatlanıp haberlerini bana fısıldasınlar diye. Senin denizini dahi tüm kalbimle buraya taşıdım ruhunla dalgalanması için.
Fakat mesele seni yanımda tutmak ve güzel ela gözlerinin parıltılarında yüreğine dokunmak olunca, yaz gününde bir esintiden farksız oluyorum ki denizinin kumları dahi kıpırdamıyor Alphard."

İsminin Rigel olduğunu henüz öğrendiğim adam kocaman malikânenin bahçesini terk eder etmez çimlere uzanıp bir süre öylece gökyüzünü izledim. Tıpkı Skyera'daymışım gibi gökyüzü yıldızlarla kaplıydı, oysa ben bunun bir hayal olduğunu biliyordum. Yıldızlar bizdik. Bendim. Alphard'ın güzel gözleriyle her gece gördüğü uzay çöplerinden biriydim. Aynı zamanda bir gölgeydim de. Şimdi

Skyera'da Capella hariç kimse beni hatırlamıyordu. Bir zamanlar en ufak bir biçimde dahi olsa hayatlarına dokunmuşsam da şimdi tarihin tozlu sayfalarından bile daha uzaktım onların hafızalarında.

Fakat henüz buraya geleli birkaç saat olmasına karşın, yine de kendimi bir şekilde Skyera'daymış gibi hissediyordum. Çok garip bir histi. Eğer etraf galaktik biçimde süslenmemiş, tüm Gölgeler Diyarı mor ışıkların altında olmasaydı ve Capella bu malikânenin içinden turuncu saçlarını savura savura kahkahalar atarak çıkabilseydi kendimi Skyera'da zannederdim. Oysa ne komikti, şimdi kendi yalnızlığımı dahi duyamayacak kadar uzaklardaydım.

Sağ elimle yerden destek alıp doğrulduğumda bir süre daha etrafıma bakındım. Sanki biri bana bu evi hediye olarak vermiş de birkaç dakika sonra şaka yaptığını söyleyip alacakmış gibi hissediyordum. İki katlı olduğunu tahmin ettiğim malikâne ahşap desenlerle süslenmişti. Duvarlarının bir bölümü boylu boyunca camdan oluşuyor, içerisini olduğu gibi gösteriyordu. Camdan görebildiğim kadarıyla üst katların birinde bembeyaz koltukların olduğu bir salon ve cayır cayır yanan bir şömine seçebildim. En alt katta krem ve bej tonlarında tasarlanmış, kocaman bir mutfak vardı. Buradan dahi evin dört bir yanına kondurulmuş sarmaşıkları, bin bir farklı renkte led lambaları görebiliyordum.

Hızlı adımlarla mutfağıma doğru neşeyle yürüdüm. O kadar aç hissediyordum ki kendimi, Skyera'nın tamamını önüme koysalar yiyebilirdim. Acaba şu an Skyera'da saat kaçtı? Capella ve Alphard ne yapıyordu? Aniden aklıma gelen düşünceyle endişelendim: Capella'ya kahvaltısını kim hazırlayacaktı? Ah, kesin sağlıksız beslenecek, halihazırda incecikken çok daha fazla kilo verecekti. Umduğum tek şey, o ikisinin birbirlerine sahip çıkıyor olmasıydı.

Mutfağa doğru yönelip cam kapıyı araladığımda içerisinin dışarıda gördüğümden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Kocaman bir buzdolabı vardı. Ağzım iyice sulanırken dolabın kapağını

açtığım an sürüsüyle sebze ve meyve beni karşıladı. Poşetlerden birinin içinde domatesleri gördüğümde buruk bir şekilde gülümsedim. Birkaç tanesini kaptığım gibi peynirle tezgâha yöneldim. Bu kocaman evde yemek istediğim tek şey küçük bir sandviçti. Domatesleri tıpkı Polaris'in yaptığı gibi eğri büğrü doğradım. Doğrarken gözlerimin dolduğunu hissettim fakat istediysem de ağlayamadım. Belki bu gölgeler diyarını terk etmenin bir yolunu bulurdum. Belki olurdu da üçümüz yine çatı katının ortasına yumulur, yediğimiz en lezzetli şeymişçesine sandviçlerimizi kemirirdik. Hatta belki, kim bilir, Alphard da bize katılırdı.

Keyifle yediğim sandviç nihayetinde bittiğinde mayışmış bir biçimde üst kata doğru yürüdüm. Alt kata şöyle bir göz atma şansı bulduğumda ikinci bir salon daha olduğunu fark ettim. Üsttekinden pek bir farkı olmamasına karşın biraz daha yazlık bir hava sunuyordu. Bir de birkaç lavabo vardı, o kadar. Odam mutlaka üst katta olmalıydı.

Basamakları çıkıp üst kata vardığımda tam karşımda boy gösteren odayı görür görmez yanılmadığımı anladım. Büyüleyiciydi! Öyle güzeldi ki, malikânenin tamamını bir kalemde silebilirdi. Bembeyaz çarşafları vardı. Pek çok kitap boy gösteriyor, üstelik kocaman bir çizim masası odanın köşesinde duruyordu. Sayamayacağım kadar fazla boya ve kalem vardı. Ancak her şeyin de ötesinde, gözlerimi bir türlü odanın tavanından alamıyordum. Camdan yapılmıştı. Üstelik garip bir biçimde yıldızlar olduklarından tonlarca kat fazla parlak görünüyorlardı. Keyifle yatağa atladığımda kendimi daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi fark ettim. Kalbim deli gibi çalkalanıyordu; göremesem dahi gözlerimin parıldadığını hissediyordum.

Hayallerimin ve mutluluğun içinde zihnimi yavaş yavaş uykuya bırakırken beyaz çarşaflarıma çok daha sıkı sarıldım. Gecenin tüm sessizliği odanın dört bir yanını kaplamışken bulutların üzerinde uyuyan bir kuştan farksızdım şimdi.

* * *

Gece, uykumun belki de en derin saatlerindeyken evimin duvarlarından patır kütür sesler geldiğini duyar gibi oldum. Bir an için rüya gördüğümü sanıp uyumaya devam etmek istedim fakat gürültüler rahatsız edici biçimde artmaya başladığında istemsizce gözlerimi araladım. Bilincimi tam olarak kazanabildiğimde yavaşça yatağımda doğruldum. Aşağıda birileri kapıyı kırmak istercesine tıklatıp duruyor, sanki beni çıldırtmaya çalışıyordu.

Ufak adımlarla bomboş malikânenin içinde aşağıya doğru inerken gelenin rehber adam Rigel olabileceğini düşündüm. Ah, yemin olsundu ki uykumun bu vaktinde kapıyı böylesine çalıyorsa onun canına okuyacaktım.

Aşağıya nihayet varıp kapıya doğru yöneldiğimde, kapının ardındaki kişi çok daha sert bir biçimde vurmaya başladı. Kapıyı mı kıracaktı, bu da neydi?

"Geldim, geldim!"

Kapının kulpunu kavrayıp yavaşça çevirdiğimde gördüğüm kişi karşısında ufak bir çığlık atmaktan kendimi alıkoyamadım. Hatta öyle ki ağzımdan çıkan nidaları kontrol dahi edemiyor, bedenimi kaskatı hissediyordum. Nasıl olmuştu da aklıma gelmemişti onun burada olacağı! İnanamıyordum. Turuncu saçları tıpkı gölge olduğu günkü gibi dağınık fakat bir o kadar da parlaktı. Çilleri yüzünün dört bir yanındaydı ve gülümsemesi öyle büyüktü ki gözlerimin dolmasına sebep oldu.

"Alnilam!" diye bir fısıltı dudaklarından koparken aniden boynuma atladı. Keyifle kıkırdadığımda bir süre birbirimize öyle sıkı sarıldık, sanki hiç bitmeyecek bir anın içindeydik.

Elbette onu hatırlıyordum! Anılarımın geri geldiğini dahi fark etmemiştim, oysa sandviçimi hazırlarken onun domatesleri kesişini, birbirimizi gördüğümüz o son günde onu videoya alışımı hatırlayabilmiştim.

"Polaris..." diye fısıldadım hâlâ boynuna sarılıyorken. Gözlerimden yaşlar akıp duruyordu. Hatta öyle ki hıçkırarak ağlıyor, kendimi durduramıyordum. Onu bir daha göremem zannetmiştim. Onu sonsuza dek kaybettiğimi, bu amansız diyarda bir başıma olduğumu sanmıştım. Kanlı canlıydı. Buradaydı. Küçük civcivim... Tıpkı o gün onu bıraktığım gibiydi.

"Seni çok özledim," dedi ve o an onun da ağladığını fark ettim.

Sarılmayı bırakıp öylece yüzüne baktım. Büyümüş müydü yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Polaris... Seni kaybettim sanmıştım."

Ellerinden tutup onu bahçeye sürükledim. İkimiz de bir yandan ağlıyor, bir yandan gülüyorduk. Adeta Gölgeler Diyarı'nın iki delisi gibiydik. Çimlerin üzerine tekrar kendimizi bıraktığımızda tüm uykum büsbütün dağılmıştı ve hatta öyle ki, bir daha hiç uuyamayacakmış gibi dinç hissediyordum kendimi.

"Nasıl oldu?" dedim ona doğru oturup turuncu, kıvırcık saçlarını süzerken. "Nasıl oldu da gölge olduğumu anlayabildin?"

"Rigel söyledi. Sokağın ortasında öylece, keyifle yürüyordu ve ben de bir an için o kibirli kibirli sırıtan suratına vurmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordum ki senin burada olduğunu söyledi."

Neşeyle kahkaha attığımda Rigel'in önüne düşen lacivert saçları arasında çarpık çarpık duran gülüşü aklıma geldi.

"Evimi de o mu söyledi?"

Bir süre sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı.

"Bu evin sana ait olduğunu hep biliyordum. Henüz sen burada değilken bile. O gökyüzündeki yıldızları görmüyor musun?" dedi dünyanın en basit şeyini anlatıyormuş gibi. Kafamı kaldırıp tekrar gökyüzünü incelediğimde ilk kez, sadece benim evimin üzerinde duran yıldızları fark ettim. Mahalleden ince bir sınırla ayrılıyor gibilerdi. Sanki sadece benim için kondurulmuşlardı.

"Sadece gölge olup olmayacağını merak ediyordum Alnilam."

"Eh, buradayım." Yüzümde sanki hiç bitmeyecekmiş gibi kabaran bir gülümseme vardı. Ah, onu o kadar çok özlemiştim ki! Yaramaz yaramaz konuşmalarını, her mimiğinde oynayan çillerini, gülüşünü...

"Polaris..." dedim yavaşça, sözcükleri nasıl toparlayacağımı arayarak. Konuşulacak, soracak öyle çok şey vardı ki! Bir süre ne diyeceğini kestirememenin sessizliği aramızda dikildi. Ardından dayanamayıp, bunlarca zaman aklımda dört dönen tek soruyu sordum: "Mutsuz insanların gölgeye dönüştüğünü biliyorduk. Neden mutsuzdun?"

Başını öne eğip sanki bu soruyu sormamdan korkuyormuşçasına bir süre öylece bekledi. Ardından dolmuş gözleriyle bana baktı.

"Annemin mektubunu buldum."

O derin bir nefes alırken ben de sessizce cesaretini toplayıp devam etmesini bekledim.

"Alnilam, çok kötüydü," dedi yüzünü buruşturarak. "Babamın mükemmel biri olmadığını her zaman biliyordum ancak bu kadarını tahmin etmemiştim. Resmen gölge olana dek ona işkence etmiş. Annem mektubunda öylesine üzgündü ki, okurken sanki içim kıyıldı."

Yavaşça kolunu sıvazladım. Babalarını küçüklüğümden beri tanıyordum. Anneleri gölgeye dönüştüğünde onu hatırlamamamıza karşın biz bile perişan olmuştuk, oysa babası çabucak başka biriyle evlenivermişti.

"Ama o mektubu okur okumaz gölgeye dönüşmedin," dedim o eylül akşamını hatırlayarak. "Seni asıl üzen şey o değildi."

Yavaşça iç çekti. Boynunu geriye yatırıp, başını gökyüzüne çevirdikten sonra ağır ağır cevapladı: "Capella'ya nasıl söyleyeceğimi bilemedim. O, benim aksime babama her zaman öyle

hayranlıkla bakar ve öyle severdi ki bunları duymak onu yıkardı. Üstelik annemizi hatırladığını da biliyordum. Yıllarca ağzımı aradı ve hiçbir şey anlamadığımı düşündü ancak içten içe hep biliyordum. Annemizin gülen yüzünü, onun saçlarını nasıl taradığını hatırlarken böylesi bir şeyi söyleyemezdim. Ona çok ağır gelirdi, yüzünün öylece düşmesine, çok sevdiği babamızdan nefret etmesine dayanamazdım."

O an Capella'nın babalarından ne zaman bahsedilse donuklaşan yüzü aklıma geldi. Babasını üvey annesiyle paylaşmaktan nefret ederdi. Babasını Polaris'le paylaşmaktan dahi nefret ettiğini düşünürdüm bazen. Polaris haklıydı. Bunu düşünmek belki de çok bencilceydi ancak Polaris gölgeye dönüşmese kim bilir, belki de Capella dönüşecekti.

"Peki sen küçük anne? Sen nasıl geldin buraya?"

Bana anne demesiyle tekrardan buruk bir biçimde gülümsedim. Bunca zaman onu hatırlamadan nasıl olmuştu da yaşamaya devam edebilmiştim?

"Birinin gölgeye dönüştüğünü zannettim fakat dönüşmemiş," dedim. Ancak söyler söylemez kendi sözcüklerim bana dahi çok saçma geldi.

"Nasıl yani?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Birinin gölgeye dönüştüğünü sandın ve bu yaşadığın en mutsuz an mıydı?"

"Evet. Ve nihayetinde gölgeye de dönüşmedi."

Kafası bir hayli karışmış olacak ki ifadesiz bir suratla öylece yüzüme bakıyordu. Dayanamayıp onun donmuş suratına karşı kırkırdadığımda o da benimle kahkaha attı.

"Bir başımıza kaldık ha?" dedim o, yıldızlara doğru başını çevirip muzipçe gülümserken.

"Teknik olarak bakılırsa milyonlarca yıldızdan biri olduk."

"Evet," dedim. Başını kollarının arasına alıp çimlere uzanmıştı. "Birbirimizden hiçbir farkımız kalmadı yani."

Ben de onu taklit edip tıpkı saatler öncesinde olduğu gibi be. denimi çimlerin üzerine bıraktım.

"Eğer öyle görmek istiyorsan..."

İkimiz de öylece çimlerin üzerinde uzanırken eskiden üçümü. zün ne kadar çok eğlendiği bir kez daha aklıma geldi. Bazen ya. şantım öyle çok anıyla ve deneyimle dolup taşıyordu ki asıl önemli olanı unutuyordum: güldüğüm ve çocuk olduğum zamanlar...

Lisenin ilk günlerindeydik. O zamanlar öyle bir alışkanlığımız vardı ki, ne zaman okuldan erken çıksak ikizlerin evine giderdik. Kocaman evlerinin tıpkı kendisi gibi kocaman olan bir balkonu vardı. Capella zamanında buranın çok güzel görünmesi için babasının başının etini yemiş olacak ki dört bir taraf çiçeklerle, ışıklandırmalarla kaplanmıştı. Bir gün yine okuldan erken çıkmış ve ikizlerin devasa evine gitmiştik ki Capella ve Polaris klasik bir kavgaya tutuşmuşlardı.

"Dans ederken sanki biri popona çubuk batırıyormuş gibi görünüyorsun Polaris!" diye azarlıyordu Capella.

O zamanlar geleneksel kış balosunda eşli danslar edilecekti ve Polaris kim bilir hangi muzırlığı gerçekleştirmek için Capella'yla eş olmayı kafaya takmıştı.

"Ben sana o turuncu saçlarınla lav püsküren bir yanardağa benziyorsun diyor muyum?"

"Biz ikiziz, senin de saçların turuncu. Ayrıca konumuz saçlarım değil."

Bunun üzerine Polaris, Capella'yla beni kocaman balkonlarındaki salıncağa oturttumuş ve eline geçirdiği ilk sopaya benzer şeyle dans etmeye başlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten poposuna çubuk batırılmış gibi dans ediyordu. Fakat asıl komik olan elindekinin bir vileda sopası ve ucundaki bezin tıpkı Capella'nın saçları gibi turuncu olmasıydı.

"Bak, şimdi iyi bak," dedi Capella'ya ve elindeki vileda so-

pasını sanki gerçekten Capella'yla dans ediyormuş gibi etrafında çevirdi.

"Gördüğüm en kötü şey," dedi Capella kıkırdayarak ve onu küçümsercesine bakmayı sürdürdü.

"Öyle. Çünkü elimdeki bir vileda sopası ve bu vileda sopasıyla Vega da dans etse berbat görünecek."

Vega o dönemlerde Capella'nın kafayı taktığı dansçı çocuktu ve belki de onunla çok ciddi bir gelecek hayal ediyor olmalıydı ki Polaris'le üç gün boyunca konuşmamış, vileda sopasını ise her gün çamura batırıp odasının kapısına bırakmıştı.

Nihayetinde Polaris ne yapıp edip baloya Capella'yla beraber gitmeyi başardı ve o gün, nasıl olduğu bilinmez, dans biter bitmez Capella Vega'dan hayatının en tatlı çıkma teklifini aldı.

Bunca hatırayı anımsamak bana tekrardan onu hatırlatmış olacak ki büyük bir merakla tekrardan Polaris'e döndüm.

"Capella'yla nasıl konuşabildin?"

"O Deli Turuncu sürekli rüyalarıma girip bana sesleniyordu," dedi gülümseyerek. "Bir gün ona ulaşmayı öyle çok istedim, içimde sizinle konuşmak için öyle bir arzu duydum ki birden karşımda beliriverdi. Size bir mesaj vermeyi, gölgelerin gizemini çözmenizi istemiştim."

"Çok telaşlı olduğunu anlatmıştı Capella. Birinden saklanıyormuş gibiydi, demişti."

"Çünkü size ne zaman yıldız olduğumu söylemeye, gölgeler diyarını anlatmaya çalışsam tıpkı bir deprem gibi buranın çalkalandığını hissediyordum. Anlatması çok zor ancak her söylediğim sözcükle kıyamet kopuyormuş gibiydi. Ben de size bilgi veremeyeceğimi düşündüm."

Söylediği her sözcük beni daha da çok şaşırtırken bir an için benim de Capella'yla konuşup konuşamayacağımı düşündüm. Ona çok ihtiyacım vardı. Onu öyle çok özlüyordum ki sanki gökyüzümdeki tüm yıldızlar tepemden aşağı kayıyordu.

"Sirius'u söylemen akıllıcaydı," dedim tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp gülümseyerek. Her şeyin başlangıcını hatırlamak şimdi hiç olmadığı kadar iç burkucuydu.

"Eh iş zekâysa elime kimse su dökemez." Göğsünü kabarta kabarta yandan bir bakış attığında ellerimle ağzımı kapatıp kıkırdadım. "Beklediğimden geç çözdün ama şifreyi."

"Dünyalıların da dediği gibi: Geç olsun, güç olmasın," dedim muzipçe ve Polaris, tıpkı eski günlerde olduğu gibi Dünya ile ilgili alıntılarımdan bıkarak yüzünü buruşturup güldü.

Ardından ikimiz de bir süre öylece uzanmaya devam edip yıldızları izledik. Ve belki de öyle çok yorulmuş, kırılmış ve mutlu olmalıydık ki çimlerin tüm rahatsızlığına karşın huzurlu bir şekilde uykunun anaç kollarına kendimizi bıraktık.

Sabah doğan güneşle beraber yüzümü kırıştırıp doğrulduğumda etrafıma bakıp şaşırdım. Güneş doğmuştu doğmasına ve tüm parlaklığıyla yüzümü yakıyordu ancak yine de etraf sanki mor ışıklarla kaplıydı. Anlatması öyle güç, gördüğüm şey ise öyle hayret vericiydi ki. Sanki tüm renkler, ne olursa olsun bir şekilde mora varıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda tutulmuş belimin ağrısıyla ciyakladım. Daha sonrasında ise dayanamayıp kendi halime güldüm. Akılsız olmalıydık. Polaris'le beni anlatan tek ve anlamlı sözcük buydu: akılsız.

"Hadi kalk," diyerek Polaris'i dürttüğümde zar zor açabildiği gözleriyle yüzüme baktı. Yüzünde adeta "burada ne işim var" der gibi bir ifade vardı.

"Sen misafirperverlik nedir bilmez misin?" dedi huysuzca yerinden doğrulurken. "Kocaman malikânen var ve beni çimde mi yatırdın?"

Bir an için acaba uyandırmasam daha mı iyiydi diye düşünmeden edemedim.

"Çok acıktım."

Bundan aylar öncesinde, henüz Polaris'in gölgeye dönüşmediği ve Skyera'da mutlu mesut hayatımıza devam ettiğimiz zamanlarda, biri kalkıp Polaris'in sabah huysuzluklarını özleyeceğimi söylese asla inanmazdım. Öyle ki biri kalkıp yeni bir gezegenin yaşam şartlarını öğrenmem için de Polaris'e ihtiyacım olacağını söylese hiç inanmazdım.

"Bu insanlar yiyecekleri bitince market alışverişini nereden yapıyorlar?" dedim ellerimi çimlere yaslayıp Polaris'e dönerek. "Ne iş var ne para denen bir şey."

"Ortak alanlar var. Zaten herkes hayalindeki hayatı yaşıyor, hırsızlık yapan da olmaz. Bak, bu sabah seni ortak alana götüreyim, orada kahvaltı yapalım. Hem diğer insanlarla da tanışmış olursun."

Elbette hırsızlık yapan olmayacaktı. Zaten hırsızlığa yol açan iki şey yok muydu: doyumsuzluk ve ihtiyaç. Buradaki insanlar ne ihtiyaç içindeydiler ne de doyumsuzluk edecek durumları vardı.

"İyi..." dedim mırıldanarak. "Kahvaltı hazırlamaya üşeniyorum demiyorsun da..."

Gülerek hafifçe beni ittirdiğinde ben de gülümsedim. Ardından ikimiz de ağrıyan vücutlarımızla yerden doğrulup evime doğru yöneldik. Elimizi yüzümüzü yıkayıp, birer bardak su içtik.

"Gerçekten böyle bir ev mi istiyordun?" dedi Polaris salonumun ortasında dikilmiş, şömineyi kurcalarken.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Annem böyle bir ev isterdi."

Aklıma annemin yüzü gelir gelmez, aniden donakaldım. Bir süre hiçbir şey söyleyemeden öylece dikilsem de nihayetinde gözlerim dolu dolu, hayretle şakıdım.

"Hatırlıyorum!" diye bağırdım Polaris'e.

Birdenbire ayaklanıp odanın içinde dört dönmeye başladım. Onu hatırlıyordum! Bunca zaman sonra onun yüzünü hatırladığıma inanamıyor, şaşkınlıkla oradan oraya dolanıyordum. Hatırlıyordum! Kahverengi, dalgalı saçlarını, gamzeli yanaklarını ve sıska bacaklarını... "Nil'im" derken sağa doğru kıvrılan dudaklarını ve incecik bileklerini... Annemi hatırlıyordum ve bir an için öyle bir mutlulukla kavruldum ki nerede olduğumu dahi unuttum.

"Ben kendi annemi bulamadım."

Birden düşüncelerimden kopup Polaris'e döndüğümde salonumdaki koltuğa oturmuş, öylece zemini izlediğini fark ettim. Ben de yanına oturup elimi omzuna koydum.

"Nasıl bulamazsın?" dedim hayretle. Az önce yaşadığım tüm sevinç nidalarının yerini anlamsız bir huzursuzluk kaplamıştı. Onun amansız arayışı sanki benim de umutlarımı söndürecekti.

"Bilemezsin ki nerede olduğunu Alnilam. Seni bulmam dahi mucize. Burada kim bilir kaç tane gölge var."

Söyledikleri bir kez daha tıpkı bir tokat misali yüzüme çarparken sessizce oturmaya devam ettim. Polaris annesini bulamamıştı demek. Ben de annemi bir kez daha göremeyecek miydim?

Ah, ne olursa olsun onu hatırlıyordum. Bana "Nil'im" deyişini hatırlamak dahi hangi rüzgâr eserse essin asla savrulmayacakmışım gibi hissettiriyordu. Şu an ne yapıp ne etmeli fakat ağlamamalı, Polaris'e destek olmalıydım. Annemi hatırlıyor olmak bile öyle bir lütuftu ki!

"Bir süre daha küçük anneyim, ha?" dedim ortalığı yumuşatmak istercesine.

Büsbütün gülümsedi.

"Sen hep küçük annesin."

Birbirimize sarılıp oturduğumuz yerden kalktık. Saat kaçtı bilmiyordum ancak açlık sert bir biçimde kendini hissettirmeye başlamıştı. Üstelik en son ne zaman doğru düzgün bir kahvaltı yaptığımı dahi hatırlamıyordum.

Polaris de benimle aynı fikirde olmalıydı ki sessiz sedasız, kocaman evimden hiçbir şey söylemeden ayrıldık. Ağır adımlarla ortak alana doğru yürürken etrafımı izlemeye başladım. Geçtiğimiz her yol birbirine benziyor, tıpkı Skyera'da olduğu gibi burada da ağaçlar dört bir yanı süslüyordu. Fakat yine de yolları aklıma kazımaya gayret ettim.

Burada gölgelerden başka hiç canlı yok muydu? Geldiğimden beri gördüğüm tek hayvan galaktik bir kuştu ki hâlâ hayal görmüş olabileceğimden şüpheleniyordum. Oysa Papatya burada olsa... Eminim evimin bahçesine bayılırdı.

"O çocuğu bana anlatmayacak mısın?" dedi Polaris bir kez daha düşüncelerimi bölerek. Ama anlayamamıştım, ne çocuğundan bahsediyordu?

"Kim?"

"Şu siyah dağınık saçlı çocuk. Ormanda geyik avladığın var ya hani."

Şaşkınlıkla olduğum yerde durup ona baktığımda muzipçe gülümsedi.

"Sen bunları nasıl bilebilirsin?" dedim bir kez daha duyduklarıma inanamayarak. Adeta küçük dilimi yutacaktım.

"Buradan, Gölgeler Diyarı'ndan, Skyera'yı izleyebilirsin. Ah, bazen ne kadar az şey bildiğini unutuyorum Alnilam. Tüm gün Capella ve seni izlerdim. Capella'nın hayatı çok sıkıcı olduğu için çoğunlukla seni izlemeyi tercih ediyordum. Seninki daha çok... nasıl desem, dizi gibiydi."

Hâlâ ağzım beş karış açık, şaşkınlıkla yüzüne bakarken söylediklerine dahi gülemiyordum. Alphard'ı görebilmemin bir yolu vardı demek. Onun güzel yüzünü bir kez daha görebilecektim demek...

"Nasıl... Nasıl izleniyor?"

Koluma girip dikildiğim yerden beni hareket ettirdiğinde tekrar yürümeye başladık. O da bir yandan sorumu cevapladı:

"Skyera'da duygusal olarak bağlandığın bir nesneyle oluyor sanırım," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Ben gitarımı ne zaman çalmaya başlasam birden görüntünüz orada beliriyordu. Anlam... Burada yaşanan her şeyi açıklamak çok zor."

Elbette çok zordu. Bazen öyle anlar geliyordu ki yaşamayı, anadilimizi konuşmaya benzetiyordum istemsizce. Nasıl yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu, ancak bir şekilde yapıyordum.

Skyera'da duygusal olarak bağlandığım bir nesne var mıydı acaba? Işıklarımı düşündüm. Yastıklarımı, penceremin önündeki minik saksılardaki çiçekleri, yatağımı... Hiçbiri yeterince bağlayıcı gelmedi.

Bir süre daha konuşmadan yürüdük. Tahminimce Polaris yaşananları düşünmem için izin veriyordu. Fakat ileride biriken insan topluluğunu gördüğümüzde durup beni kendine çevirdi. Başımı avuçlarının arasına alırken, "O da seni seviyordu. Sadece söyleyemedi," dedi tembihlercesine.

Buruk bir biçimde gülümsedim.

"Ben de," dedim fısıldayarak. Öyle sessiz söylemiştim ki neredeyse kendi sesimi sadece ben duyacaktım. "Ben de söyleyemedim."

Ardından insan topluluğunun birdenbire bize el salladığını gördük ve kıkırdayarak oraya doğru yöneldik. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi sesleniyor, bizi çağırıp el çırpıyorlardı. Doğrusu pek anlam verememiştim fakat eh, nihayetinde sorgulamayı da çok uzun zaman önce bırakmıştım.

"Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!"

"Sen burada yeni misin?"

"İyi ki geldin!"

Hepsi o kadar mutlu ve neşeliydi ki bir an için nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim. İyi ki gelmiş miydim? Mutlu olmak için insanın aklını yitirmesi gerekiyordu sanırım. Şayet ne taraftan bakarsam bakayım, buraya gelmenin iyi bir yanını bulamıyordum.

Ne yapmalıyım dercesine çaresiz gözlerimi Polaris'e çevirdiğimde kıkırdayıp omuz silkti. Ayak uydur der gibi elleriyle işaretler yaptığında istemsizce kendimi kalabalığın arasına attım. Herkes omzumu sıvazlamaya çalışıyor, kollarımdan çekiştirip aralarına dahil etmeye çalışıyordu.

Kocaman bir piknik masasına oturmuştuk. O kadar büyük bir masaydı ki bırakın Skyera'yı, tüm dünya toplansa burada doyabilirdi. Ağaçların arasına ve gölün hemen kenarına, açıklık bir alana yerleştirilmişti devasa masa. Bir an için Polaris'i kaybetmenin korkusuyla etrafa bakındığımda orada, yaşlı bir adamla konuştuğunu gördüm. Rahatlayarak tuttuğum nefesimi verip yanımdaki insanlara yönelttim dikkatimi. Belki Skyera'da Capella'ya katılıp mutlu görünmeyi beceremediğimi fakat bu sefer Gölgeler Diyarı'ndaki insanlara elimden geldiğince eşlik edecektim.

"Benim ismim Zosma, seninkisi ne?"

"Zosma çok konuşkan biridir."

"Ah, ama bizi hep güldürür!"

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Zosma'nın yüzünü incelediğimde kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Upuzun, beline kavuşan saçları, yer yer kırışmış gözleri vardı. Hiç de komik birine benzemiyordu fakat yine de kabalık etmemek adına gülümsedim.

Çoğunlukla onları dinleyip mümkün olduğunca az konuşarak kahvaltımı ettikten sonra bir kez daha gözlerimle Polaris'i aradım. Bir ağacın altında oturmuş, yalnız başına beni izliyordu. Elimle gelmesi için işaret yaptığımda kafasını iki yana salladı.

"Sizinle tanışmak çok büyük bir zevkti," dedim ben de masadakilere. "Fakat artık gitsem iyi olur."

Kalmam için ısrar edeceklerini, en azından yalandan da olsa bir şeyler söyleyeceklerini düşünmüştüm fakat sadece gülümsediler. Yalnızca Zosma isimli kadın oturduğu yerde doğrulup bana sarıldı.

"Kızım sana çok benzerdi," dedi gülümseyerek.

"O hâlâ Skyera'da mı?"

Yavaşça başını sallayıp onayladığında içinde bir burukluk hissedip hissetmediğini merak ettim. Öyle mutlu duruyordu ki, üzüldüğüne inanmaya bin şahit isterdi.

"Ona bir gün kavuşacaksın," dedim yine de içim rahat etmeyince. Bir kez daha sarıldıktan sonra oturduğu yere döndü ve az önce hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısını etmeye devam etti.

Koşarak çimenlik alandan geçip ağacın altındaki Polaris'in yanına gittim. Kocaman bir çınar ağacıydı. Tıpkı kendisi gibi de kocaman bir gölgesi vardı. Memnuniyetsizce tepesinde dikildim. Oysa o kıvırcık, turuncu saçları gözlerinin önüne düşerken muzip gülüşüyle dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Sen neden gelmedin?" dedim elimi uzatıp onu ağacın altından kaldırırken. Huysuz bir kediden farkı yoktu.

"Sence bu insanlar normal mi?" dedi iğneleyerek. "Manyaklar..."

"Ne bileyim, mutlular işte."

"Alnilam, Skyera'da mutsuzluğun en dibini yaşamış insanlar burada birdenbire çok mutlu oluyorlar. Üstelik seni gördükleri için."

"Çok sağ ol."

"Hayır, öyle değil," dedi hemen, fakat bıyık altında beliren o çocuk gülüşünü yakalayabilmiştim. "Farklı bedenlerde yaratılmış klonlar gibiler. Mutluluk insana bunu mu yaptırır? Bana kalırsa mutluluk farklılıktır. Ruhunu savurmak, hayattan uzaklaşmak, kendinle barışmaktır. Bu insanlar tüm gün sözde hayalleri olan eve gidiyorlar, ne isterlerse yiyip içiyorlar fakat yine de sıradanlar. Sıradanlar mutlu olabilir mi?"

"Mutluluğa programlanmış robotlar... Tüm insanlar böyle değil mi?"

"Biz öyle olmayalım."

Ardından hemen aklıma Capella geldi. O nasıl da güzel gülerdi!

Şimdi burada olsa, mavi boncuk gözlerini belerte belerte öyle bir kahkaha atardı ki insanlar o zaman anlardı mutluluğun ne olduğunu. Bir bülbül gibi şakırdı, işte o zaman inanırdım belki galaktik kuşların varlığına.

"İstesek de olamıyoruz ya," dedim Polaris'e.

Ortak alana geldiğimiz yoldan gerisingeri yürümeye başladık. Aynı uzun, ağaçlı, sıkıcı patikaydı. Belli ki muhabbet etmeden dönüş yolu cehenneme dönüşecekti.

"Konuştuğun yaşlı adam kimdi?" dedim bir şeyler söyleme ihtiyacıyla. Güneşte kısılmış gözlerini bana çevirdi:

"Burada kaç tane yaşlı var haberin var mı senin? Hangisi?"

"Şu, kahvaltıdan önce konuştuğun. Üstünde kahverengi bir hırka vardı."

O vakit kimden bahsettiğimi anlamış olacak ki hafifçe mırıldanıp gülümsedi.

"Burada sevdiğim iki kişi varsa biri de odur," dedi gözleri parıldarken. "Upuzun bir ağaç evde tek başına yaşar. Doğru düzgün kimseyle konuşmaz, biraz da aksidir aslında. Mutlu aksi..."

Hafifçe kamburu çıkmış yaşlı adamı hem aksi hem de mutlu hayal ederken istemsizce gülümsedim. Polaris bir şekilde huysuz insanları da kendine çekmeyi beceriyordu.

"İsmi ne?" dedim merakla. Belki bir gün ben de tanışırdım.

"Mintaka," dediğinde ise tüm merakımın uçup gittiğini, yerini ise anlamsız bir heyecana bıraktığını hissettim.

Olduğum yere, kim bilir bugün kaçıncı kez dikilip ağzım kulaklarıma vararak Polaris'e baktım.

"Mintaka mı?"

"Tanıyor musun?"

Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder, diye geçirdim içimden. *Alnitak ve Mintaka... Doğrultuları Sirius'u gösterir. Üçüncü yıldız henüz kayıp...*

"Polaris, Alnitak'ı bulmamız lazım!"

"Ellerinle dikip suladığın portakal ağacının başında tüm gün otur. Otur da burnuna portakal kabuğunun acımsı fakat bir o kadar da huzur dolu kokusunun gelmesini bekle.
İste ki çiçek açsın, inan ki onları gör.
Sen bir portakal için yıllarca bekle; oysa bil ki,
beklediğin ilkbahar hiçbir zaman gelmeyecek."

9

Hayaletin Gözyaşları

Talking to the Moon — Bruno Mars

"Enerji aslen dengenin ta kendisidir. Aldığı ve verdiği, götürdüğü ve yerine yarattığı her zaman miktarca eşittir. Dolayısıyla enerjinin atası olan yıldızların oluşumu, enerjinin zaman ve mekân değiştirmesinden başka bir şey değildir."

Uzay'ın Noktaları Yıldızlar, sayfa 128

Buradaydım. Oysa nerede olduğumu bile tam olarak bilmiyordum. Beni kocaman bir garaj olduğunu tahmin ettiğim genişçe bir odaya getirmişti. Doğrusu gözlerimi Gölgeler Diyarı'na açar açmaz kendimi burada bulmuştum. Boylu boyunca uzanan paslanmış gri duvarların ortasında sandalyeye bağlanmış oturuyordum. Ağzım kupkuru, karnım hiç olmadığı kadar açtı. Verdiği tatsız yemekleri bayılmamak için zar zor yiyor, önüme sıvı ne koyarsa koysun bir dikişte bitiriyordum. Pantolonumun paçaları bana yangın gününü her seferinde bir kez daha hatırlatırcasına is olmuş, sökülmüştü. Kendi kokum dahi midemi bulandırıyordu. Takatim kalmamıştı.

Beni burada tutuyordu çünkü bildiklerimden korkuyordu. O gölgeler diyarının hâkimiydi. Sinsi bir yılan gibi insanları kendine inandıracağını, masum görüntüsünün altında bu işleri yürüteceğini tahmin ediyordum.

Sandalyenin iki tarafına bağlanmış ellerimi bir kez daha sinirle çekiştirdim. Yemek saatim gelmişti. Birazdan ağzıma sıkıca bağladığı bezi çıkartacak, karnımı biraz olsun doyurmama izin verecekti. Haftalardır buradaydım. Cani herif yemeğimi tıpkı bir hayvanmışım gibi önüme koyuyor, bir kaşık, bir çatal dahi vermiyordu.

Geldiğim ilk birkaç gün yememekte ısrar etmiş, gururlu bir tavır ortaya koymuştum. Fakat nafileydi. Şu an, tam burada ölebilecek olsam dahi umursamazdı. Alnilam'a yardım etmeliydim. Belki Skyera'da başarısız olmuştum ancak pes etmemeliydim. O deli kız bana pes etmemeyi bir şekilde hatırlatıyordu.

"Adi herifin tekisin sen!" diye bağırdım bir kez daha ağzımı açtığında. Yüzünde öyle memnun bir gülümseme vardı ki onu tanımasam hakaretlerimi iltifat zannediyor sanacaktım. Hiç büyümüyordu. Ne görüntüsü ne de kişiliğinde hiçbir olgunlaşma göremiyordum.

"Kıvranıyorsun. Ne güzel..."

Eliyle ittirerek yemeğimi ayaklarımın ucuna getirdi. Gözleriyle dik dik bakıp, sinsice bıyık altından güldüğünde ona bu zevki tattırıyor olduğum için bir kez daha kendime kızdım. Ellerini ceplerine koyarak küstahça etrafımda küçük dairecikler çizmeye başladı.

"Başarılı olamayacaksın," dedim öne eğilip fısıldayarak. "İllüzyon'u kullanıp Alnilam'ı gölgeye dönüştürdün. Oysa şu kendi sefil haline dön de bir bak."

Yüzündeki gülüş donuklaştı. Enerjinin üç büyük gücünden birini kullanmış, Alnilam'ı gölgeye dönüştürmüştü. Oysa bunun işe yarayacağını, Alnilam ve Alphard'ı ayrı tutabilmeyi başaracağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

"İllüzyon'u kullanmak için neleri feda ettiğimi tahmin bile edemezsin Gredi. Sorgulamaya sakın kalkma."

Meydan okumak istercesine adımlarını hızlandırdığında planlarına dair birkaç bir şeyi ağzından kaçırmasını ümit ettim. Fakat tıpkı Skyera'da olduğu gibi burada da temkini elden bırakmıyordu.

"Kızın en mutsuz anı Alphard'ın gölgeye dönüştüğünü sandığı andı," diye çıkıştım o anları hatırlatmak istercesine. "Sen istersen ikisini farklı evrenlere taşı... Başarılı olamayacaksın. Bir şekilde birbirlerini bulacaklar."

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar yakınım Alnilam'a. Kimsenin benden şüphelenmeyeceği kadar yakın..." dedi. Tükürüklerini suratıma saçarken delirmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Yavaş yavaş herkesten uzaklaşacak. Bir gün bir bakmışsın Alphard da gitmiş."

İçimde korkunun cılız tohumları filizlense de ona belli etmemek adına kocaman bir kahkaha attım. İsterse beni evrenin sonuna dek burada, bu soğuk ve kimsesiz odada tutabilirdi ama aşkı... Aşka söz geçirmenin hiçbir yolunu bulamazdı. Aşk en tehlikeli halindeyken dahi o ikisinin ellerinde çiçek açardı.

"Enerji..." dedim yüzümü iyice onunkine yaklaştırarak. "İyiyi ve kötüyü hisseder."

Sonucundaysa göz açıp kapayıncaya dek, kafama aldığım darbeyle yere yığıldım.

İnce patikada Polaris'in evine doğru yürürken ona Alnitak, Mintaka ve üçüncü kayıp yıldızla ilgili bildiğimiz her şeyi anlattım. Gredi'nin kitabı Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'ı, bu üç yıldızın bir araya geldiğinde Sirius'u göstereceğini, onun mesajıyla alakası olduğunu düşünüşümüzü... Oysa şimdi açıkça belliydi ki Sirius'un tek önemi bir yıldız olmasıydı. Fakat ne olursa olsun,

Polaris mesaj vermeye çalışmadıysa bile üçüncü yıldızın gizemini merak ediyordum. O kadar az şey biliyorduk ki, sanki ne öğrensem kârdı.

Gölgeler Diyarı neden oluşmuştu mesela? Neden tıpkı Dünya'da olduğu gibi Skyera'da da yaşayıp, yaşlanıp ölemiyorduk? Bir yıldız olmak istemiyordum. O çok sevdiğim yıldızların duyguları olduğunu bilmek istemiyordum. Bazen bazı şeylerin değersiz olması insanı bir şekilde güvende hissettiriyordu. Onlar benim için tekrardan gökyüzünün çöpleri olursa bir şekilde daha huzurlu olacaktım.

"Belki de üçüncü yıldız henüz gölgeye dönüşmemiştir," dedi Polaris ben ona tüm hikâyeyi anlatır anlatmaz. Gerçi öyle ya, bazı kısımlarını bizi izleyerek öğrenmişti bile.

"Yani bu eski kitap yüzyıllar önce Alnitak ve Mintaka'yı yazdı ama üçüncü yıldızın gölgeye dönüşmesini beklemeye karar verdi, öyle mi?"

Sıkıntıyla ofladığında neredeyse evine yaklaşmıştık. O, küçükken kitap okumayı dahi sevmezdi. Kitapların onu düşünmeye zorladığını söylerdi. Hatta öyle ki çoğu zaman onun kitaplardan korktuğunu düşünürdüm. Şimdi bunlara kafa yormak onun için pek iç açıcı olmasa gerekti.

"Oflama," dedim huzursuzlanarak. "Bir 'Sirius' dedin diye Skyera'yı ayağa kaldırmıştık biz."

"İzledim." Kaşlarını kaldırarak kafasını bana çevirdi. "Yolunu kaybetmiş tavuklar gibi oradan oraya koşturup duruyordunuz."

Ardından aklına komik bir an gelmiş olacak ki dudaklarını bastırıp kahkahasını tutmaya çalıştı. Ancak dayanamayıp yüzüme bakarak gülmeye başladı.

"Ne oldu?" dedim ben de gülerek. Tüm sokak sesimizle yankılanıyordu.

"Capella'ya Sirius'u söylediğiniz an aklıma geldi," dedi gülüşünün arasında zar zor nefes alarak.

Kaşlarımı muzip muzip çattım. Polaris komik buluyordu bulmasına ama o gün ben yerin dibine girmiş, Capella'yı üzdüğümü düşünerek kahrolmuştum. Nihayetinde üzüldüğümü hatırlamış olacak ki hemen ekledi:

"Teleskopla bakalım falan demişti ya." Ardından bir kez daha dayanamayıp kahkahaya boğuldu. "Yemin ederim çatlak bu kız."

Dayanamayıp ben de ona katılarak güldüm.

"Sonra gidip teleskopla baktı, biliyor musun?"

Duyduklarıma inanamayıp otuz iki diş ona doğru döndüğümde bir kez daha kahkaha attım.

"Seni orada göreceğini mi zannediyormuş?"

"Bilmem. Diyorum ya çatlak diye." Gülmekten kızarmış yüzünü ovuşturdu. "Sana kızdı ya sözde 'kardeşim yıldız mı olacakmış' diye; ben de bir bakayım dedim ne yapacak, ne edecek... Gitti teleskopla gökyüzünü izledi, gündüz vakti."

Bazen gerçekten işleri zorlaştırmada Capella'nın üstüne olmuyordu. Hatta öyle sinir bozucu fakat tatlı oluyordu ki kızsam mı gülsem mi karar veremiyordum.

"Polaris," dedim ince patikada yürümeye devam ederken. "Bu gece evime gitsem, bana kızar mısın?"

Onun hayalindeki evi çok merak ediyordum. Polaris'i daha yeni bulmuşken tüm zamanlarımızı telafi etmek, onunla olabildiğince çok şey paylaşmak istiyordum fakat bazen kendi kendime olduğumda bile etraf çok kalabalıklaşıyordu.

"Saçmalama," dedi olduğu yerde dönüp bana sarılırken. "Ama bir sorun yok, değil mi?"

Hayır anlamında kafamı salladım. O da yorulmuş olduğumu düşünecek ki çok üstelemedi. Doğrusu yorulmuştum da.

Ona çabucak veda edip hızlı adımlarla kendi evimin yolunu tuttum. Çok uzaklaşmış sayılmazdık. Hoş, yolu bulamayacak olsam dahi yıldızlar bana yönümü gösterirdi.

Kocaman bahçemin kapısını açtığımda bir süre öylece çimlerin üzerinde dikilip evimi, buraya taşıdığım Alphard'ın denizini, tepemdeki yıldızları gözlemledim. İtiraf etmek gerekirse Polaris'e söylemek istememiştim ancak Alphard'a ya da Capella'ya ulaşmanın yolunu bulamazsam delirecektim. Konuşamayacaksam dahi yüzlerini görmek istiyordum. Ne halde olduklarını merak ediyor, Alphard'ın yumuşak sesini, Capella'nın şen şakrak gülüşlerini bir kez daha duymak istiyordum.

Önce Alphard'ın denizine gittim. "Duygusal olarak bağlandığın bir nesne..." demişti Polaris. Bu, deniz olabilir miydi? Tıpkı Skyera'da olduğu gibi sakin sakin dalgalanıyordu. Önünde bir bank vardı, tıpkı Alphard'ın oturup gözyaşlarını döktüğündeki gibi.

Bir süre orada oturup simalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım ancak Polaris'in anlattığı gibi karşımda belirmiyorlardı. Aradığım şey onun denizi değildi demek ki. Belki de tüm bağlarımızı, taşıdığı dalgalarla uzaklara götürmüştü.

Banktan kalkıp evimin içine girdim. Yastıklarımın arasına uzanıp onları görmeyi denedim. Mutfakta sandviç hazırlayıp onlara ulaşmayı diledim. Kitaplara gittim, balkona çıktım, evin her odasını tavaf edip her eşyaya dokundum. Fakat nafileydi. Ne yapsam olmuyor, hiçbir şey hissettirmiyordu. Usulca içime yerleşen yılgınlıkla gözlerimin dolduğunu hissettim. Yanımda yoklardı ve onlarsız, her ne kadar Polaris yanımda olduğu için şükretsem de, yolumu kaybetmiş hissediyordum.

Kendime ağlamayacağıma dair söz verip tükenmiş vücudumla evimin çatısına tırmandım. Başta çıkması öyle zordu ki bir an için buradan yuvarlanıp düşsem, ölüp ölemeycceğimi kafamda tarttım.

"Çatı katım senden çok daha güzeldi."

Bir yandan zar zor kendimi çatıya atıp bir yandan söylenirken tam köşeye iliştirilmiş bir battaniye gözüme çarptı. Her şeyin hayalimdeki gibi olduğunu söylerken Rigel şaka yapmıyordu belli ki.

Battaniyeye sarılıp gözlerimi öylece yıldızlara diktim. Aslında hiç var olmayan, kendimi kandırdığım yıldızlarıma. Eskiden onlarla konuşurdum. Eskiden onlarla konuştuğumda birileri sesimi duyardı; oysa bunu bilmiyordum bile. Ancak birkaç hafta öncesine dek çok görkemli olduğunu düşündüğüm yıldızlar şimdi gözüme çok zavallı geliyorlardı.

"Farklısınız sanmıştım," dedim tıpkı Skyera'daymışım gibi onlarla konuşarak. "Her şeyden önce güzel olduğunuzu, üstelik tüm kusurlarınıza rağmen parıldadığınızı düşünmüştüm. Ama bakın, ben de sizden biriymişim."

Sanki içimde öyle bir his vardı ki bir tanesi kalkıp çıkacak, benimle kavga edecekti. Ben de onlara soracaktım: Neden diyecektim. Neden beni bu kadar erken onlardan kopardınız? Sanki annemi almanız yetmiyormuş gibi neden sevdiğim herkesi birer birer kaybettirdiniz? Oysa siz güzeldiniz. Siz herkesin gördüğünün aksine benim için farklılığın ve kusursuzluğun en muhteşem haliydiniz.

"Demek ki siz güzelliğin sadece bir yansımasıymışsınız," dedim tekrar onlara bağırarak. Oturduğum yerden kalkmış, ayaklanmıştım. "Güneşin saçtığı ışıklara rağmen insanların aya şiir yazması gibiymişsiniz."

Aniden kopan gürültüyle sarsıldım. Dengemi sağlayamasam az daha aşağı yuvarlanacaktım. Gökyüzünden, hem kulağıma bir ninni fısıldar gibi hem de kemiklerimi kırarcasına bir ses geliyordu. Kafamın içine milyonlarca çivi çakılıyormuş gibi hissettiriyordu. Sonra yavaş yavaş sesler dindi ve yerini bir erkek vücudunun gölgesine bıraktı. Başta görüntü çok silikti. Alphard olduğunu tahmin etsem dahi onu tam olarak seçememiştim. Bir an için korktum. Bir an için yolunda gitmeyen bir şeyler olabileceğini düşündüm. Fakat görüntü tüm detaylarıyla önümde dikildiğinde histerik bir kahkaha attım.

Önümdeydi. Alphard çatı katımdaydı. Benim her gece oturup yıldızları izlediğim gibi oraya oturmuş, battaniyemi örtünmüş, çarpık sokağıma ve yıldızlarıma bakıyordu. Üstelik Papatya da hemen battaniyenin yanına sinmiş, kuyruğunu sallaya sallaya Alphard'a pati atıyordu.

Görüntüye dokunmak istedim fakat uzanır uzanmaz bir hayalet gibi içinden geçti parmaklarım. Bu gerçek miydi? Başarmış mıydım? O gerçekten de benim çatı katımda oturmuş, yıldızlarımı mı izliyordu? Gözyaşlarımı tutamazken pes edip Alphard'ın güzel yüzünü seyretmeye koyuldum. Göz altları iyice çökmüştü. Bacaklarının tam dibinde onun için yaptığım, bunca zaman sakladığı çizimlerim vardı. Oysa şu an onun için bir anı bile olamıyordum.

Artık çatı katımda mı yaşıyordu? Çatı katımın ona ev sahipliği yapacağını düşünerek bir an için tüm dertlerimi unuttum. Sanki küçükken onu takip edip izlediğim gibi, bu sefer gözlerimle yine resmediyordum onu.

Yer yer halkalar oluşmuş fakat güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş ela gözlerini yukarıya çevirdi. Onun da gözlerinden akan minik yaş damlalarını kendi ormanımın yağmuru sandım. O öyle güzel baktı ve beni öylesine hatırlamadı ki bir an için hiç var olmadığımı zannettim. Oysa o tıpkı gözlerimin içine tekrar bakmak ister gibi, "Gül minik yıldızım," dedi.

"Alphard..." diye fısıldadım sesim çatallaşırken. Oysa beni kimse duymadı.

"Özür dilerim," diyerek konuşmaya devam etti. Bir yerlerde onu duyabildiğimi biliyor muydu yoksa sadece kendini mi rahatlatmaya çalışıyordu, anlayamıyordum.

"Evinde benim için yazdığın mektupları buldum. Özür dilerim Alnilam. Hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamıyorum. Hayatımda bu kadar büyük bir yer kapladığına dahi inanamıyorum. Sanki senden önceki tüm günler biraz silik, biraz buğulu gibi. Sana unutmayı

nasıl anlatırım bilmiyorum ama sanki... Dilimin ucunda, bir türlü çıkaramadığım kelimeleri düşünmek gibi. Sanki bizim için çalan şarkının melodisini hatırlıyorum ama sözlerini bulamıyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudakları titriyordu. Gredi'nin gölgeye dönüşmesinin ardından yazdığım mektupları bulmuştu demek.

"Senin gölgeye dönüşmenin sorumlusu benmişim, Capella öyle söylüyor. Pek haksız da sayılmaz ya. Ben, senin neye bu kadar üzüldüğünü bilmiyorum Alnilam ama Capella diyor ki senden uzaklaştığım içinmiş. Eğer Gredi gölgeye dönüştükten sonra senden kaçmasam belki de şu an yanımızda olacakmışsın."

Gözlerindeki minik yağmurlar hıçkırıklara dönüşürken ona daha fazla bakamadım. İçimi yakıyordu. Dahası, orada olup onu omuzlarından sarsamıyor, gönlümden geçenleri dile getiremiyordum.

"Size son bıraktığım mektupta gülmeni söylemiştim Alphard," dedim her ne kadar beni duyamayacağını bilsem de. "Dudaklarının bir kez olsun neşeyle kıvrılmasını, ikimizin de anlamlandıramadığı hüznünün denizinle beraber uzaklara gitmesini dilemiştim."

Ah Alphard... Beni hissediyorsan anıların hiçbir önemi yok demek istiyordum ona. Oysa o Skyera'nın soğuğundan ve yalnızlığından başka hiçbir şey hissetmezdi. Biz bu yüzden gölge olanların arkasından günlükler tutmuyorduk, hatırlasana. Eğer yüreğindeki anılar gitseydi kahrolurdum. Beni hissedemiyor olsaydın, işte o zaman bu yıldızlı gökyüzü başıma yıkılırdı. Gözlerinle kaydettiklerine ihtiyacımız yok ki.

Daha fazla dayanamayıp aşağı, odama doğru yürümeye başladım ve görüntünün kendi kendine toza dönüp tükenmesine izin verdim. Tırmandığım çatıdan gerisingeri inerken görüntüden tıpkı yanan bir kâğıdın tükenmesi gibi sesler geldiğini hissettim. Belki de sadece hayalimdeydi.

Alphard'ı görmek iyi gelir sanmıştım oysa şimdi çok daha

kötü hissediyordum. Capella'nın onu suçlamayacağını ummuştum. Asıl sorun onun benden uzaklaşması değildi ki. Hiçbirinin bilmediği şey, ben onun o gün bir gölgeye dönüştüğünü sanmıştım. Onu unutmaktan korkmuştum.

Kafam allak bullaktı. Amansız bir baş ağrısı kafamı patlatırken mutfağa gidip bir ağrı kesici almak istedim. Sonra da uyuyacaktım. Tek dileğim biraz dinlenmekti.

Fakat her zamanki gibi evrenin planları daha farklıydı. Mutfaktan dışarı doğru kafamı çevirdiğimde turuncu ve mavi iki kafanın evime doğru yaklaştığını gördüm. Polaris ve Rigel miydi? Ah evet, gerçekten de o ikisiydi. Rigel tıpkı tanıştığımız ilk günde olduğu gibi yine bir pelerin giyiyordu. Fakat bu seferki bordoydu ve uçlarında minik ateş figürleri vardı. Doğrusu biraz komik gözüküyordu. Polaris ise hararetli hararetli ona bir şeyler anlatıyor, adeta kendini hırpalıyordu.

"Hadi bakalım, başlıyoruz."

Ağrı kesicimi içmeden mutfağımın kapısını aralayıp bahçeye indim. İkisi bahçeme girip evime doğru yaklaşırken bir şeyler konuşmadıklarını aksine kavga ettiklerini anlamam uzun sürmedi. Polaris'in yüzü öyle çok kızarmıştı ki her an Rigel'i ayağının altına alacak gibiydi. Rigel ise Polaris'i dinlemiyordu bile. Öyle umursamazca yürüyordu ki Polaris onu dövmeye kalksa aniden büyü yapacak gibiydi.

"Bu turuncu kafayı güvenliğin olarak tuttuysan vay haline," dedi Rigel bana doğru seslenerek. Sesi bunalmış gibi geliyordu fakat yine de sinirli değildi. Büyük adımlarla yanımda bittiklerinde bile bir kez olsun kafalarını bana çevirmediler. Bu evrenden soyutlanmıştılar adeta.

"Rigel," dedi Polaris onun aksine sinirlerine hâkim olamayarak. "Sen hep böyle amaçsızca gezer misin yoksa Alnilam'ın etrafında dolanmanın başka bir sebebi var mı?"

Mavi kafa bir kez daha gülümsediğinde sivri çenesi iyice ortaya çıkmış, gözleri çakmak çakmak parlıyordu.

"Seninle ilgilenemedim diye mi üzülüyorsun?"

Polaris hınçla yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Merhaba," dedim elimi yüzlerinin önüne getirip sallayarak. "Ben de buradayım."

İkisi de bir koro edasıyla merhaba dedikten sonra hız kesmeden tartışmaya döndü. Ah, başım gerçekten çok ağrıyordu. Eğer ikisi birbirini dövmezse ben onları dövmeye kalkacaktım.

"Özellikle evimde tartışıyor olmanızın bir sebebi var mı?" dedim onların soru-cevaplarını taklit ederek. Nihayetinde yüzleri bana döndü ve sanki ilk kez orada olduğumu fark ediyorlarmış gibi bakmaya başladılar.

"Sen yanımdan ayrılınca yolunu bulamayacağını düşünüp arkandan geldim," diye söze girişti Polaris. "Sonra bir de baktım bu, senin evinin önünde dolanıp duruyor."

Rigel sıkkınlıkla nefes verip ellerini beline koydu.

"İnsanlar iletişim kurarlar, senin aksine. Alnilam'la bir şey konuşmalıyım."

"Rigel, Rigel, Rigel..." Polaris şimdi tüm sinirini bırakmış, Rigel'i uyuz etmek istercesine gülümsüyordu. "Senin iletişim kuracak kimsen yok. Burada seni seven kimse yok. Hoş, kesin Skyera'da da yoktur."

Sanırım bu sefer onu çıldırtmayı başarmış olacak ki Rigel dişlerini gıcırdatarak Polaris'in üstüne yürüdü.

"Hey..." Seslenmemle ikisi tekrar bana döndü. "Polaris böyle şeyler söylememelisin."

Belki de hayatımda ilk kez Polaris'i bu kadar sinirli ve biraz da cani görüyordum. O hep huysuzluk yapar, insanları sinir ederdi ancak hiç bu kadar ağır konuştuğunu görmemiştim.

"Alnilam sen bunu tanımıyorsun," dedi tükürürcesine. Tüm o

soğuk kanlı hali gitmiş, kızarmış yüzü geri gelmişti. "Söylesene ne halt yediğini, ha?"

Bu sefer büsbütün Rigel'e bağırıyordu. Sadece bağırmakla kalmıyor, üstüne yürüyordu. "Söylesene ben buraya ilk geldiğimde nasıl insanların evlerine girip çıktığını, eşyalarını kurcaladığını. Hepsinin gözünde nasıl iyi çocuğu oynadığını anlatsana."

Şaşkınlıkla Rigel'e döndüğümde gözlerinin fıldır fıldır döndüğünü, kıracakmışçasına dişlerini sıktığını fark ettim. Gerçekten böyle bir şey yapmış mıydı? Ola ki yaptıysa, zaten her şey hayalimizdeki gibi değil miydi burada? Neden böyle bir şey yapmıştı?

"O iş öyle değil Polaris," dedi yumruklarını sıkarak.

"Ya... Nasılmış o iş?"

Bir tenis maçı izler gibi izliyordum onları; oysa hiç eğlenceli değildi. Tam ikisine gitmelerini, dinlenmek istediğimi söyleyecektim ki Polaris aniden Rigel'in üstüne atıldı. İkisi beraber yere düşüp yuvarlandılar. Polaris deli gibi Rigel'i yumrukluyor, tekmeliyordu. Gerçi Rigel'in de pek ondan kalır yanı yoktu.

"Eee, yeter ama!" diye çığırdım sabrım taşarken.

Normal şartlarda bağırmazdım. Normal şartlarda birinin sesini yükseltmesine dahi dayanamazdım fakat iyice sinirimi bozmaya başlamışlardı. Bu neydi böyle, sabaha kadar atışmalarını mı izleyecektim?

"Sizin aklınız başınızda mı?"

İkisinin de yüzü gözü kızarmıştı. Rigel'in dudağı kanıyordu.

"Git buradan," diye bağırdı Polaris son bir kez daha. "Seni bir daha görmeyeyim."

"Polaris! Evimden kimi kovacağıma ben karar verebilirim."

Öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdığında omuz silktim. Sabrım gerçekten taşmıştı. Burada olduğumu görmüyorlar mıydı acaba? Burasının benim evim olduğunun farkında değiller miydi?

Rigel son bir kez daha Polaris'e huzursuzca bakış attığında

aralarında sessiz bir kavga daha döndü. Ardından pelerinini savurarak arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Küçük şeyler hiçbir zaman görülmez Polaris," dedi bahçenin kapısına iyice yaklaştığında bağırarak. "Önemsemediğin tüm o detaylar bir gün elinde patlayacak."

Ardından kapıyı çarpıp çıktı ve gecenin sessizliğinde Polaris'le ikimizi yalnız bıraktı.

Ah, onu gerçekten azarlamak istiyordum. O kadar hızlı gelişmişti ki tüm kavga, ne olduğuna dahi anlam verememiştim. Sanki daha önce hiç karşılaşmadığım bir canavar fırlayıvermişti Polaris'in içinden.

"Her ne yapmış olursa olsun söylediklerin çok acımasızcaydı," dedim kavgada iyice birbirine karışmış saçlarını düzeltirken. "Ayrıca ben yokken tam olarak ne yaşadınız siz?"

"İnsanların mutluluklarından faydalanıyordu," dedi kaşları hâlâ çatık, bakışları yüzüme dikilmişti. Sinirle bacağını sallayıp duruyordu. "Mutluluğun insanı kör ettiğini söylerler ama buradakiler gerçekten farklı Alnilam. Normal değiller. Rigel bunların evine girip çıkıyordu her gece. Hiç kimse çıtını çıkarmadı. Ben fark etmeseydim kim bilir belki de hâlâ evlere girip çıkacaktı."

"İnsanların evlerine ne yapmaya giriyor?"

"Bilemiyorum. Sapık mıdır, hırsız mıdır, nedir anlamadım. Senin evinin önünde görünce de o yüzden bu kadar sinirlendim. Özür dilerim."

Benimle belki de küçüklüğümüzden beri ilk kez bu kadar ciddi konuşunca dayanamayıp güldüm. Polaris'in bu tarz kelimeleri bildiğini bile düşünmezdim.

"Gülmesene," dedi o da kıkırdayarak. Sonra masum masum yüzüme bakıp gönlümü alıp almadığından emin olmak istedi.

"Eh, biraz haddini aştın," dedim gülümseyerek.

Daha fazla uzatmak istemeyip koluna girdim ve onu mutfağa

sürükledim. Muhtemelen gözüne yediği yumruk yüzünden bir süre şiş suratıyla gezecekti. Üstü başı da iyice dağılmıştı.

İkimize birer sıcak çikolata yaptım ve tüm gece mutfağın küçük orta tezgâhında oturup muhabbet ettik. Bana ben henüz buraya gelmeden önce yaşadığı her şeyle ilgili tüm detayları anlattı. Burada insanlar gerçekten çok garipti. Üstelik anlayamıyordum. Herkes madem bu kadar mutlu ve huzurluydu, biz neden onlar gibi olamıyorduk? Robotlaşmak gibi bir isteğim yoktu ancak yine de garip geliyordu. Madem her şey hayalimizdeki gibiydi de neden hâlâ içimdeki acının beni yiyip bitirdiğini hissediyordum?

Çünkü bazen acı, doğru yolu seçmen için bir fırsattır, diye telkin ettim kendime bir kez daha. Eğer acılarını sevmez, onun kaynağından korkarsan sıradanların arasında kaybolup gidersin. Mutlu olmanın birinci şartı: Kırıldığın her şeyle kucaklaş.

Gece saatler birbiri ardına akar ve sohbetimiz dur durak bitmezken uykuyla gözlerimi ovuşturdum. Mutfak masasına başımı dayadığımda Polaris yüzümün önüne eğildi. Gözkapaklarım yavaş yavaş ağırlaşırken son duyduğum şey muzipçe çıkan sesi oldu:

"Affedildim yani?"

"Farklı evrenlerde aynı hayatı sürdürmeye çalışıyoruz. Senin beni hafızanda bulamadığın her gün hatıralar usul usul kayıp gidiyor ellerimin arasından ve umutsuzca gökyüzüne uzanıyorum. Çünkü sen ela gözlerin, minik çillerin ve hüzünlü bakışlarınla güneşin, ayın ve yıldızların ötesinde, aradığım tek ışık kaynağısın. Çoğu zamansa ben, boşluklarda amansızca seni ararken, ışığının dipsiz bucaksız bir siyah olduğunu varsayıyorum."

10

Kimsesiz Canavar

Echo — Jason Walker

"Delirmeyeyim diye aynalarda aksimi aradım.
Kaskatı, kambur vücudum bir çıta gibi dikildi.
Gözlerimle aradım kendimi amansızca.
Ellerimle uzandım sanki çekip çıkarabilirmişim gibi kendimi dipsiz kuyulardan.
Oysa yoktu.
Benim gülmeyi bilmeyen görüntüm bana bakmıyordu.
Çığlıklar içinde ruhum hâlâ duvarların arasındaydı.
Şimdi ben tüm çaresizliğimle kendinden korkan,
Ve belki de kendi aksini bile kaybetmiş bir adamdım."

Üç gündür buradaydım. Onun yastıklarının arasına sığınmış, onun ışıklarının altında uyuyup kalkıyordum. Alnilam'ın çatı katı... İçeriye adımımı attığım ilk anda sanki çocukluğumdan kalma bir anıymışçasına biraz buğulu fakat bir o kadar da net hatırlayabilmiştim burayı. Minicik odalar, oraya buraya dağılmış bitkiler, tepedeki yıldızlı gökyüzü... Hepsi çok tanıdıktı. Buralarda

bir yerlerde onun gözlerine değdiğimi biliyordum. Oysa bu küçük fakat anaç yeri her ne kadar hatırlarsam hatırlayayım onun sesini duyamıyordum. Kokusu yabancıydı. Ev buradaydı burada olmasına ama sanki ruhunu kaybetmişti.

Sevimli, siyah bir kedisi vardı. Başta onu tanıyamadım ama birkaç dakika içinde yapbozun parçaları yerine oturdu. Bacaklarına dolanışıyla, kuyruğunu sallayışıyla ve o simsiyah yumuşacık tüyleriyle denizin yamacında dertleştiğim kediden başkası değildi. O gün küçücük patileriyle oraya oturmuş, beni dinlemişti. Bu kedinin Alnilam'a ait olduğunu bilmiyordum. Biliyorduysam da şimdi hatırlayamıyordum.

İsmini bilmediğime emindim fakat görür görmez, "Güneş..." diye seslenmiştim ona. Güneş tanıdığım en büyük yıldızdı ve bu kara kedi bana, şimdi gökyüzünün uçsuz bucaksız karanlığında kaybolmuş o minik yıldızı hatırlatıyordu.

Gözlerimi usulca kapatıp açtığımda bir süre öylece Alnilam'ın tavanını izledim. Ne kadar burada kalacaktım bilmiyordum ama gönlüm gitmeye el vermiyordu. Bir şeyler bulabileceğimi umarak Capella'dan anahtarını almıştım. Oysa ne bir şey bulmak istiyor ne de gölgeleri merak ediyordum. Onlardan nefret ediyordum. O çirkin, gaddar karaltılar, gecenin ortasında gözlerimi tavana dikip karanlıklarda sevdiklerimin çehrelerini aramama, bulamadıkça aklımı yitirmeme sebep oluyordu.

Alphard: 07.45

"Günaydın."

Capella ise hâlâ benimle konuşmuyordu. O geceden sonra onu gördüğüm tek an okulda bana anahtarları verdiği andı. Oysa o zaman bile yüzüme bakmamıştı.

Fakat her ne olursa olsun belki vicdanımı rahatlatmak için, belki sevdiklerimden geriye sadece o kaldığından, ona her sabah mesaj atmayı bırakamıyordum. Bana bir böcekmişim gibi bakmasını kendimle baş başa kalmaya yeğliyordum.

Alphard: 07.53

"Nasılsın?"

Güneş'e son bir kez mama verip evin kapısını kilitlediğimde Skyera tüm ayazıyla adeta bir tokat gibi yüzüme çarptı. Montuma iyice sokulup hafif hafif çiseleyen yağmurda okula doğru yürümeye başladım. Şapırdayan su birikintilerinde kendimi görmeye çalıştıkça daha da silindim bu evrenden. *Belki de ben hep siliktim*, diye sayıkladım kendimce; fakat sanki öncesinde ben silindikçe tüm yanlarımı tamamlayan bir kalem vardı. Kalemler...

Skyera'nın ince sokaklarından geçerken dört bir yanda fısıldayıp gülüşen insanları ve onların korkunç gölgelerini seyrettim. Çay içiyorlar, gülümsüyorlar, etrafı izliyorlardı. Ağaçların mis kokusunun altında koşup kıkırdayan çocuklarına bakıyorlardı çoğu zaman. Onlar her ne kadar birbirlerinin gölgelerini fark edemeseler de birer gardiyan gibi başlarında dikiliyordu yüzlerce karaltı. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım çocuklara doğru. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, içimde mutluluğun o ender huzurunu hissetmeye çalıştım. Beceremesem de o güzel kadının giderken mektubunda söylediği gibi gülümsemek istedim.

Okulun kampüsüne vardığımda ise çimlere kurulup çantamı açtım. Uzay'ın Noktaları Yıldızlar... Bir süredir dur durak bilmeksizin onu okuyor, içinden anlamlar çıkarmaya çabalıyordum. Alnilam'ın penceresinin önünde bulmuştum bu kitabı. Üzerine notlar alınmıştı. "Üçüncü yıldızı bul.", "Sirius'un anlamı ne?"

Kitabın satırlarını birer birer süzerken kafamı kaldırıp şöyle bir etrafa göz gezdirdiğimde Capella'yı gördüm. Her zaman olduğu gibi yine bir grup insanı çevresine toplamış, kahkahaları tüm okulda yankılanıyordu. Sanki birkaç gün önce hiçbir şey yaşanmamış, giden onun en yakın arkadaşı değilmiş gibiydi. Şıkır şıkır eteğini, topuklu ayakkabılarını giymiş, makyajını tüm özeniyle yapmış, hayatına devam ediyordu. Oysa ben üstümü en son ne

zaman değiştirdiğimi hatırlayamıyordum. Muhtemelen iğrenç koku-yor ve kesinlikle kahroluyordum.

Üstelik Alnilam'ı hatırlayamıyordum bile. Hayatımdan tam olarak neyin eksildiğini kestiremiyordum. Anlamlandıramadığım, içimdeki boşluktu beni mahveden. Fakat Capella için durum farklıydı. O Alnilam'ı hatırlıyordu. Ondan yalvarır, yakarırcasına yardım ummuş, bana biraz olsun Alnilam'ı anlatmasını istemiştim. Oysa yüzüme dahi bakmamıştı. Burada kahkahalar atıyor, gününü gün ediyor ama her geçen gün bana daha fazla vicdan azabı çektiriyordu.

İçimde biriken öfkeye yenik düşerek kitabımı çantama koydum ve hararetle ayaklandım. Ona gerçekten inanamıyordum. Polaris gölgeye dönüştüğünde de bir nebze olsun üzülmemişti. Bense bir an için onun Capella olduğunu unutup belki bu sefer farklı olur zannetmiştim.

"İyi eğleniyor musun bari?"

Umursamazlıkla yüzüme baktı. Bakışları buz kesmiş gibiydi. Kaşlarını hafifçe kaldırarak etrafındakilerden müsaade istedi.

"Ne oldu," dedi dişlerini sıkarak. "Sıradaki hedefin ben miyim? Beni de mi gölgeye dönüştüreceksin?"

Ona gerçekten anlam veremiyordum. Bazen insanların kendilerini dahi anlamsızlaştırdığına çok tanık olmuştum bu yaşıma dek, ancak özlemin anlamsızlaşacağına hiç inanmamıştım.

"Bana iğrenilesi bir şeymişim gibi davranma. Hiç aynada kendine bakıyor musun Capella?" dedim. O kadar çok cümle boğazımda düğümleniyordu ki sanki bir kelime daha etsem her şey sular seller gibi dağılacaktı. "Nasıl onun yokluğunu bu kadar çabuk benimsersin? Nasıl burada keyfine keyif katıyorsun da hâlâ beni suçlayabiliyorsun?"

Turuncu saçlarını kibirle savura savura insanlardan uzağa doğru ilerledi. O kendine güvenen topuk tıkırtılarını takip edece-

gimi biliyor, bir kez olsun arkasına dahi dönüp bakmıyordu. Ücra köşede bir çınar ağacının altında durduğunda tekrardan gözlerimin içine baktı.

"İnsanların en zavallı yanı ne biliyor musun Alphard?" dedi kollarını göğsünde bağlayarak. "Akıllarından çok gözlerine güvenmeleri. İnsanı bu bitirir."

"Bir de," dedim onun sözlerini iğneleyerek, "akıllarında yürüttükleri her şeyi gözleriyle de görmeye çalışmaları. Senin sorunun da bu. Kendini benim suçlu olduğuma inandırmak istiyorsun. İstiyorsun ki bir günah keçisi bulabil, bulabil ki acına bir bahane olsun. İnsan en çok kendi acılarını kendisinin yaratmış olmasından korkar Capella. Oysa sen, kanımca aynada gördüğün aksinden bile tırsıyorsun."

"Hayır, sen..." diye söze girişti fakat devamını getiremedi.

Mavi gözleri dolu dolu olmuş, nefretle yüzüme bakıyordu ki birdenbire hıçkırarak ağlamaya başladı. Yüzünü ellerinin arasına alıp içli içli gözyaşlarını döktü. Bense olduğum yerde kaskatı kesilmiştim. Ne yapacağıma karar veremezken bir an için söylediklerim yüzünden pişman oldum.

"Özür dilerim," dedim pişmanlıkla. "Öyle demek istememiştim."

Fakat tıpkı her zaman yaptığı gibi tekrardan bir kahkaha patlattı ve kıpkırmızı olmuş gözleriyle bakışlarını yüzüme dikti.

"Öyle demek istemiştin."

O kadar hızlı duyguları değişiyordu ki ne demem gerektiğini kestiremiyordum. Kahkaha atıyor, ağlıyordu. Ağlarken birdenbire durup tekrar kahkaha atıyor sonra tekrar hıçkırıklara boğuluyordu.

"Alphard mutlu olmak istemiyorum," dedi yüzü ellerinin arasındayken titreyen sesiyle. "Sana yemin ederim mutlu olmak istemiyorum. Kendimi engelleyemiyorum. Onun sabahları bana kahvaltı hazırlayışını, evimde kaldığı zamanlar saçlarımı okşayıp

dertlerimi dinleyişini, etrafına huzur veren o sesini, oradan oraya koşuşturmacalarını, ona dair her şeyi öyle çok özlüyor fakat kendime o kadar söz geçiremiyorum ki! Mahvolmak istiyorum. İçimde bu özlemi taşırken gözlerimden yaşlar akmasını, içten içe üzüntüyle kahrolmayı o kadar çok istiyorum ki."

Capella şimdi gözümde çok daha farklı görünüyordu. Hiç bu taraftan bakmamıştım ancak belki de benim içimde alevlenen, bitmek tükenmek bilmeyen hüzün gibiydi onun mutluluğu. Ben ne yaparsam yapayım mutlu olamıyordum. O ne yaparsa yapsın üzülemiyordu. Ben, üzerime üzerime gelen duvarların arasında çığlık çığlığa un ufak oluyordum; o ise duvarları olmayan uçsuz bucaksız bir odada nereye gideceğini bilmiyordu.

"Herkes mutluluğu arıyor. Herkes çaresizlik olarak tanımladığı karanlıklarda sözde mutluluk ışığını arıyor. Karanlık dediğin ne ki? Alnilam karanlıkların en mutlusuydu. Işıksız yapamayacağını sanan herkese gözlerinin parıltılarını pusula etmeyi gösterirdi. Oysa bak şimdi mutsuz, şimdi burada yok. Kardeşim ve o ışıkların içinde kaybolup gittiler."

"Benim ışığım hiç olmadı," dedim fısıldayarak. O ise karşılığında histerik bir gülüş attı.

"Işığını kaybedenler, hiç olmadı diyerek kendilerini teselli ederler."

Derin bir nefes alıp çınar ağacının dibine çömeldi. Ben de onunla beraber kendimi çimlere bıraktım.

"Alnilam'a zarar vermek istemedim," dedim balo gününü kastederek. "Her ne kadar hatırlayamasam da ona zarar vermek istemediğime, hiçbir zaman da istemeyeceğime eminim."

"Biliyorum. Aşk gölgelerde bile kendini belli ediyor."

"Nasıl yani?"

Öyle konuşuyordu ki sanki kafasında başka bir şey düşünüyor, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Polaris gölgeye dönüştüğünde üvey annem onu hatırlayamadığı halde perişan olmuştu. Babamın kendi oğluna üzülmediği kadar üvey annem Polaris'e ağladı."

"Üvey annen Polaris'e âşıktı, öyle mi?"

"Bilmem." Elleriyle çimlerin arasından minik bir papatya kopardı. "Artık her ne hissediyorsa hepimizden farklı olduğu kesin. Başta anlam verememiştim ama şimdi, seni görünce daha iyi anladım. Beynin unutmayı çoktan öğrenmiş oysa kalbin reddediyor."

Bir süre sessizlik ikimizin arasında bir paravan misali dikildi. Ben de düşüncelerimde bir süre kayboldum: Acaba Alnilam neden mutsuzdu? Her ne kadar Capella onun gidişinden beni sorumlu tutsa da asıl sebebin bu olmadığını tahmin edebiliyordum. Capella'nın söylediğine göre günlerdir ondan kaçıyor, cevap vermiyordum. O halde neden daha önce değil de o akşam, yanımdayken gölgeye dönüşmüştü?

"O gerçekten bir yıldız mı oldu şimdi?" dedim Capella'ya biraz meraktan biraz da öylesine.

"Gitmeden önce o ve sen gölgelerin yıldızlarla ilgisi olduğunu düşünüyordunuz. Çok garip Alphard... O giderken oluşan mavi, kırmızı ve beyaz ışıklar, yıldızların renkleri, Sirius... Onun bir yıldıza dönüşmüş olabileceğini ummak içime bir nebze olsun su serpiyor sanki."

Bu son iki üç günde Alnilam'la ilgili öğrendiğim en önemli şey yıldızlara olan tutkusuydu belki de. Çatı katının görkemli gökyüzüne tanık olmadan önce dahi kitaplarından, dört bir tarafı aydınlatan ışıklarından, çizimlerinden anlayabilmiştim. Onun bu güzel gezegende huzura erdiremediğim yüreğinin yıldızlarda emin ellerde olacağını hayal ediyor, biraz olsun teselli buluyordum.

Oturduğum yerden doğrulup çim izi olmuş pantolonumu silkeledim. Kalkması için Capella'ya da elimi uzattığımda bir süre öylece yüzüme baktı. Bir an için küslüğümüzü devam ettirdiğini,

az önce aramızda hiçbir konuşma geçmemiş gibi davrandığını zannederek sinirlenmiştim ki kıkırdayarak elimi tuttu ve doğruldu.

"Duygularını gizlemek konusunda daha çok çalışman lazım," dedi muzipçe. Çantasını koluna taktığı gibi önden önden yürüdü ve ben çınar ağacının altında kalıp öylece arkasından bakarken bir kez olsun gururundan ödün vermeden kalabalıkların arasında kayboldu.

Günler birbiri ardına geçip gidiyordu, oysa hayatlarımız hep aynı sefil halindeydi. Böylesine görkemli bir gezegende acı çekmeyi yalnızca insan ırkı başarabilirdi ya. Alnilam'ın çatı katında kaldıkça Dünya ile ilgili daha çok kitap okuyor, okudukça kendi gezegenime duyduğum hayranlığa engel olamıyordum. Onun evinde onlarca Dünya'yı anlatan kitap vardı. Daha önce ismini dahi duymadığım pek çok yazar, şarkıcı, bilim insanı...

Dünya'daki yaşama her gün biraz daha şaşıyordum doğrusu. Oradaki insanlar sanki birbirlerinden hem korkuyor hem de saygıyla yukarı kıvrılan sinsi tebessümlerinin altında nefret besliyorlardı. Selamları sabahları yoktu, konuşmuyorlardı. Konuştuklarındaysa dinlemeyi unutuyorlardı. Bir günlerini mutlu geçirirlerse başka bir gün mutlaka birbirlerinin başına dert yaratıyorlardı. Ruhları olan kuklalar gibiydiler. Vücutlarından mutsuzlardı, birbirlerinin vücutlarında kendilerine hak görüyorlar, sevmeyi bilmiyorlardı. Benim neşeyi tatmamış karanlık ruhum dahi gülmeyi onlardan daha iyi beceriyordu. Paranın, hırsın, korkunun koşuşturmacasında kaybolan bu varlıklar, şimdi bana Skyera'nın çelimsiz, zavallı gölgelerini hatırlatıyordu.

Alnilam'ın ışıklarına gözlerimi açtığım bir gün daha penceresinin önüne gidip minik kedim Güneş'le bir süre oturdum. Küçük kedi benden önce nasıldı bilmiyordum ama onunla yaşadığım şu

üç-dört günde biraz gözlemleme fırsatım olmuştu. Bakışları her daim biraz buruktu. Saatlerce başını bükûp pencereye kafasını yaslıyor, orada öylece duruyordu. Yemek yiyor, kimi zaman kucağıma kıvrılıyor fakat daha sonra tekrar camın başına kuruluyordu. Bense çoğu zaman, özellikle geceleri ona eşlik ediyor, umutla gökyüzünün minik ışıklarını seyrediyordum.

Yattığım yerden doğrulup el çabukluğuyla giyindim. Bugün artık kendi evime gidecektim, en azından gitmeye çalışacaktım. Telefonum bir köşede titreyip dururken bir yandan da Capella'ya söylendim içten içe. Bugün onunla buluşacak, Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'ı ulaşamayacağımız bir yere bırakacaktık. Yorulmuştuk. En kötüsü çok üzülmüştük. Gölgeleri geri getirmenin yolunu Alnilam olmadan hiçbir zaman bulamayacağımızı söylemişti Capella. Hoş, haksız da sayılmazdı. Neredeyse haftalar geçmişti, haftalardır bu kitabı kim bilir kaç kez okumuştum. Oysa hâlâ daha bir yere varamamıştım.

Capella: 14.48

"On beş dakika içinde burada olmazsan vazgeçeceğim."

Capella: 14.49

"Vazgeçtim."

Capella: 14.50

"Vazgeçmedim."

Capella: 14.51

"Vazgeçip vazgeçmediğime karar veremiyorum."

Capella: 14.52

"Ama biraz daha gecikirsen muhtemelen sen hayatından vazgeçmek zorunda kalacaksın."

Ben evden çıkmış, caddeyi koşar adım arşınlarken Capella ardı arkası kesilmez mesajlar gönderip duruyordu. İnsanı delirtmek gibi yadsınamaz bir yeteneği vardı ki bunu her gün, ben çıldırana dek üzerimde uyguluyordu.

Alphard: 15.01

"Lütfen sabretmeyi öğrenir misin?"

Güneş bugün ayrı bir sıcaklık veriyor, yakmaktan ziyade kalbimi ısıtıyordu. Sağlı sollu ağaçların arasında küçük esnaf dükkânlarından el sallayan kadın ve adamları gördüğümde ben de gülümseyip selam verdim.

Capella: 15.03

"Hahahaha"

Capella: 15.04

"Güldüğüme bakma çok sinirliyim Alphard."

Telefonumu sessize alıp cebime koyduğumda neredeyse buluşacağımız kafeye varmıştım. İçeride yüzünü ellerinin arasına almış öylece etrafa gülümseyen Capella'yı gördüğümde ister istemez iç geçirdim.

"Başlasın işkence."

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz ayağa kalkıp deli gibi el sallamaya başladı. Öyle ki hem çığırdan çıkmış gibi görünüyor hem de burnu havada duruşunu elden bırakmıyordu.

"Getirdin mi kitabı?" dedi ben masaya oturur oturmaz, ağız çabukluğuyla garsondan iki kahve rica etti.

Çantamın içinden ağır mı ağır kitabı çıkarıp masaya koydum. Altın yazıları camdan vuran güneşle parıldıyordu.

"Bitiyor ha?" dedim içten içe bir kararsızlıkla.

"Bitiyor," dedi o da aynı düşünceli tavrıyla.

Garson kız kahvelerimizi özenle masaya yerleştirdiğinde bir süre onunla muhabbet ettik. Bu Capella'yla aramızda oluşan derin sessizliğin silindiği ilk anlardı. Ardından kıza işinde başarılar diler dilemez kafasını tekrar bana çevirdi.

"Alnilam ve Polaris kesin geri gelemeyecek, değil mi?" dedi.

Yüreğindeki umut kırıntıları elbette kolay kolay tükenmiyordu. Alnilam'ın yüzünü hatırlıyor olması nasıl da büyük bir lütuftu, bir bilebilseydi!

"Öğrenmenin bir yolunu bulamıyoruz en azından," dedim biraz da kendi kendime konuşarak. "Sanki toprağa bırakılmış bir gemiye rüzgâr bulmaya çalışıyoruz; oysa eksik olan deniz."

"Evet," dedi mırıldanırken, "ve sanki gemi de dümensiz."

Bir süre daha Capella, ben ve taşlaşmış kitap sessizce birbirimize baktık. Zaman üzerimizde ağırlaşırken, yıllar yılı sürüp geçmeyecek bir anda gibiydik. Kahveler soğudu, insanlar caddeleri geçti. Nadiren görünen arabalar sessiz sedasız yoluna devam etti. Garson kızın öğle vardiyası bitti ve biz, cesaretini toplamaktan aciz iki kafa, orada tek kelime etmeden, sadece oturmakla yetindik.

"O halde şöyle yapalım," diye söze girişti Capella nihayetinde. "Okula gidip bunu ilk gördüğümüz kişiye verelim ve sonra ne yaparsa yapsın."

"Ya da mahalledeki köpeklere verelim, onlar parçalarlar."

Lafımı bitirir bitirmez pişman edercesine yüzünü buruşturup kibirlendi.

"Iyy, böyle canice, böyle korkunç şeyler nasıl aklına geliyor?" diyerek hesabı ödeyip kalktı.

Daha sonra kitabı eline alıp topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak önden önden yürümeye başladı. Ben de her zamanki gibi peşine takıldım.

Gerçekten her şey bitiyordu demek. O kitabı bugün birine verecektik. O biri, ne yapacak ne edecek bir daha göremeyeceğimiz çıkmaz bir yere varacaktı kitapla. Belki de günler, aylar, yıllar sonra başka birileri gölgelerin gizemini araştıracak, bizim bulamadığımızı onlar keşfedecekti.

Fakat ne olursa olsun her şeyden önemlisi, bugünden itibaren o güzel kadın, o minicik, mini minnacık kadın hayatımdan sonsuza dek silinecekti. Ona ulaşmanın bir yolu vardıysa da bunu asla bilemeyecektim. Yıllar yıllar sonra yaratılışımda bahşedilen nankör vücudum ona ihanet edecek, bir başka kalbe tutulacaktı belki.

Oysa ben ondan hiçbir zaman vazgeçmiş olmak istemeyecektim. Yoksa tam da şimdi yaptığım şey bu muydu?

Düşüncelerimin arasında okulun bahçesine varırken Capella çoktan içeri girmişti. Onun bir kıza doğru yürüdüğünü gördüm. Ben de okulun bekçisine selam verip tam Deli Turuncu'nun yanına gidecektim ki fısıltıya karışık bir inleme duydum. Usulca başımı çevirdiğimde önce sesin nereden geldiğini kavrayamadım. Fakat Capella'ya doğru ilerleyen adımlarımla iniltiler dört bir yanda artmaya başladı.

"Deliriyor muyum?" dedim Capella'ya doğru eğilerek. Bunca şey yaşarken sağlam kalan aklım şimdi deliriyorsa bir hayli gülecektim.

"Sesleri kastediyorsan eğer," koluma girerek iyice sindi, "ben de duyuyorum."

Okulun dört bir tarafından, özellikle kıyıda köşede yerlerden ufak ufak fısıltılar halinde sesler yükseliyordu. İnce nidalar olmasına karşın öyle korkutuculardı ki!

Capella tüm bu korkunçluğa karşı çıkmak istercesine kolumdan ayrılıp kitapla emin adımlar attığında onu hemen, şu an birine vereceğini anladım. Bunu yapanın kitap olduğunu mu düşünüyordu?

Onun uzaklaşmasıyla yumuşak bir esintinin etrafımı sardığını hissettim. Şöyle bir etrafı kolaçan ettiğimde şaşkınlıkla olduğum yerde döndüm. Neler oluyordu? Etrafımızda, okulun bahçesindeki hemen hemen herkes donarcasına tir tir titriyordu. Zihnim bu hatıranın tanıdıklığıyla beraber tehlike çanlarını çalarken karaltıları gözlemlemeye başladım. Üşüyen, üşüdükçe büzülen insanların etrafındaki karaltılar bir an için sabit kaldı. Fakat neden sonra bilinmez, aniden titreşmeye, göz açıp kapayıncaya kadarsa artmaya başladılar.

Korkuyla Capella'ya doğru döndüğümde fark ettim ki o da endişeyle bana bakıyordu. Gölgelerdeki değişimi göremiyordu belki ancak bir şeyler döndüğünü pekâlâ anlayabiliyordu.

Aniden okulun etrafındaki insanlardan çığlıklar yükselmeye başladı ve acıyla kulaklarımı kapattım. Çığlıkları dur durak bilmezken ağlama seslerine de yer vermeye başladılar. Istırap içinde dört bir yana koşmaya yelteniyor, hem ağlıyor hem üşüyorlardı. Etraflarındaki karaltılar bir bir artarken gökyüzündeki güneşin yerini kapkara bulutlara bıraktığını gördüm. Saniyeler içinde göğü yararcasına bir yağmur yeryüzüne düşmeye başladı. Beraberinde ise şimşekler...

Capella daha da hiddetlenip koşarak etrafında birilerini aradığında ben de ona doğru koşmaya başladım. Yaklaştıkça ise onun da ağladığını, çaresizce kitaba vurduğunu fark ettim.

"Dur Capella!"

"Alphard!" diye çığlık attığında bir an için onun da gölgeye dönüştüğünü düşünerek dehşetle bağırdım. Neyse ki bir saniye sonra tam yanımda, tekrardan koluma sinmiş haldeydi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Yağmur öyle yeri dövercesine yağıyordu ki birbirimizi dahi zor duyuyorduk. Sırılsıklam olmuştuk ve hâlâ insanlara ne olduğunu çözememiştik.

"Gölgeleri artıyor," dedim sık ve kesik kesik nefeslerimin arasında. "Sayamıyorum Capella. Çok fazlalar."

Beni sakinleştirmek istercesine sırtımı sıvazladığında daha çok boğulduğumu, sanki tüm havanın içimden çekildiğini hissettim.

"Capella, dayanamıyorum!" diye bağırdım son bir can havliyle. Ardından yalpalayarak okulun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Duramıyordum. Ciğerlerim patlayacak gibiydi. Sanki üşüyen, ağlayan insanların etrafındaki her bir karaltı üzerime üzerime geliyor, beni boğmak istercesine boğazıma sarılıyordu.

Okulun kapısına dayanıp güç bela kendimi yere attım. Ardından, belki hava değişikliğinden, belki de gölgelerden kaçmış olduğumdan nefesim yerine geldi. Sırtüstü gözlerimi kapatmış öy-

lece yatarken hırıltılı sesimin geçmesi için yavaş yavaş bekledim. Öyle ki kulaklarımdaki uğultu azalmış, yağmur sesi ve çığlıklar hiç duyulmayacak hale gelmişti.

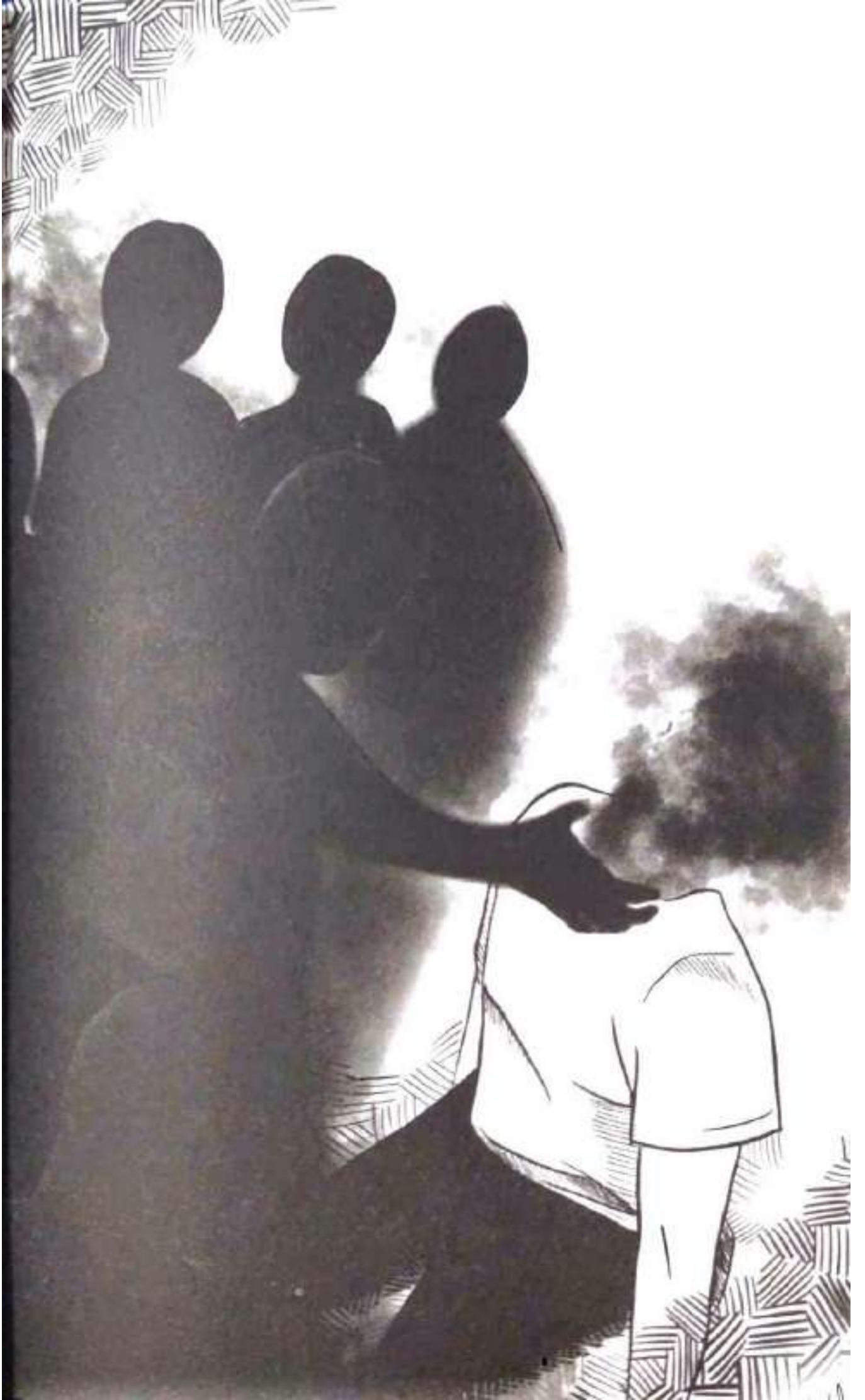
Birden irkilerek olduğum yerde gözlerimi açtım ve işte o an bir şeylerin ters gittiğini anladım. Tepemdeki güneş az önce bir fırtına çıkmamış gibi var gücüyle parıldıyor, hatta bu sefer yakıyordu.

Yerden destek alarak doğrulduğumda topallayarak okulun bahçesine gittim. Kapıdan girer girmez ise bir kez daha gördüğüm manzara karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Fırtına dinmiş, insanlar çığlıklarını kesmiş, ıstırap dolu vücutlarını gevşetiyorlar, yerden kalkmak için birbirlerine dayanıyorlardı.

Sırılsıklam okulun bahçesinde ne olduğuna bir türlü anlam veremezken bahçenin ortasında tıpkı bir korkuluk misali dikilen Capella'ya döndüm. Kaşları çatılmış, sorgulayan bakışları benimkilerle buluşurken hızlı adımlarıyla önümde bitiverdi. Gözlerimin içine bakarak sanki az önceki fırtınayı ben yaratmışım gibi irdelemeye başladı.

Ardından kolumdan tuttuğu gibi beni okulun çıkışına sürükledi ve tüm o şaşkınlık nidalarının arasında tek duyabildiğim:

"Bu kitabı geri vermiyoruz," oldu.

MEKTUP

Aynaya Bakınca

"Sevgili Alnilam,

Sanırım annemin mektubunda dediği gibi sahiden de bir canavarmışım.

Alphard"

11

Yaşlanmış Sırlar

Run to You — Lea Michele

"Bitkin vücudum ile gece ve gündüzden dahi bihaber zihnim kaç haftadır burada olduğumu artık hesaplayamıyor. Metal dört duvar arasında günlerin ardı ardına geçip gittiğini biliyor oysa uyku saatini dahi kestiremiyorum. Güneşi görmeyeli öyle çok zaman geçti ki sanki neye benzediğini dahi unuttum. Yaşadığıma dair tek inancım kimi zaman uzaklardan, adeta minik bir fısıltı gibi gelen insan sesleri. Onların kahkahalarının arasında hiçbir zaman yer bulamayacağım ve çoğu ansa bu hiçlikte çürüyüp gideceğim korkusuyla uyuyup uyanıyorum.

O yüz karası, adi herif ben uyurken yemeğimi önüme bırakıp gitmiş, yüzüme bakmaya dahi tenezzül etmemişti. Duyacaklarından korktuğunu umut ederek kimi zaman seviniyordum bu tavrına. Oysa daha söylemek istediğim çok şey vardı. Ellerimi bağlasa, ağzımı tıkasa ve beni sonsuza dek burada tutsa dahi birini, sadece bir tanecik kimseyi görsem gözlerim o kadar çok şey anlatacaktı ki!

Karnımın gurultusu tüm odada yankılanmaya başlayınca sandalyemi yere yatırdım. Pat sesiyle beraber yere düşen vücudum

yerin o soğuk mermerine çarpmaya alışmıştı. Dizlerimi karnıma çeke çeke yemeğe doğru yaklaştığımda bacaklarımın üzerinde doğruldum. Bağlı olduğum sandalye tepemde öylece dikiliyordu. Sırtında evini taşıyan bir kaplumbağayı andırıyor olmalıydım.

Ağzımdaki bezi bugün çıkarmıştı. Demek ki dönüşü yakındı. Ben yemeğimi yer yemez yine burada bitecek, ağzımı tıkayacak. Gölgeler Diyarı'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde olsak dahi işini sağlama alacaktı.

Kafamı iyice gömerek bıraktığı tastan soğumuş yemeği ağzımla güç bela yemeye başladım. Yüzümün neredeyse tamamı yemeğe bulanıyor, midem ağzıma gelecek gibi oluyordu. Sinirlerime engel olamayıp kusarcasına kahkaha attığımda sesim büsbütün odada yankılandı.

'Mahvolacaksın,' diye bağırdım istemsizce. 'Bir gün rolleri değişeceğiz ve sen mahvolmak için yalvaracaksın.'

Benim sessizliğe bürünmeme karşın kapının girişinden gelen ayak patırtılarıyla beraber aniden irkildim. Biri geliyordu. Yavaş yavaş ve tahminimce ürkekti adımları. Baharın ardından gelen hafif bir meltem gibi usul usul içeriye yaklaşıyordu. Anlaşılan o ki gelen o değildi. Evet evet, mutlaka bir başkası olmalıydı.

'Buradayım!' diye bağırdım yere mıhlanmış dizlerim ve göğsümle zar zor ses çıkarırken.

Kapının girişinde kısa boylu, tıknaz bir çocuk belirdi. Beni fark eder etmez ağzından bir nida koptuysa da yaklaşmaktan çekinmedi. Yavaşça, altındaki minik elbiseyi sağa sola sallaya sallaya dibime dek geldi. Gözlerinden korktuğunu anlayabiliyor fakat neşeyle kıvrılan dudaklarını gördükçe gölgelere bir kez daha hayret ediyordum.

'Ne olur,' diye yalvardım küçük, güzeller güzeli kız çocuğuna. 'Ne olur ellerimi çöz. Yardım et.'

Ancak minik kız söylediklerimi hiç duymuyormuş gibi gülümsemeye devam etti.

'Oyun oynuyorum,' dedi elbisesinin eteklerini sallayarak. 'Niçin bana katılmıyorsun?'

'Yardım et. Ne olur, ellerimi çözersen seninle oynayabilirim.'

Bir müddet düşünüyormuş gibi yaptı, dudaklarını büktü. Birkaç saniye sonra tekrardan gitmeye yeltendi.

'Gitme!' diye bağırdım çaresizlikle. 'Lütfen ellerimi çöz.'

Kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım. Öyle kapana kısılmış hissediyordum ki kaderim, tek derdi oyun oynamak olan bir çocuğun ellerindeydi.

'Oyun oynamaya gidiyorum.'

Ardından kahkahalar atarak, biraz da koşar adım, gerisingeri odayı terk etti. İnanamıyordum. Tek yapması gereken ellerimi çözmek, beni serbest bırakmaktı. Sonra ne isterse yapabilirdi fakat iki dakikasını ayırmak dahi zor gelmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse umurunda olmamıştı. Skyera'da gölgeleri ve Gölgeler Diyarı'nı araştırırken burası hakkında öğrendiğim ilk şey insanların ne olursa olsun mutlu olduklarıydı. Skyera'da kalanlar nasıl gölgeleri ve hatıralarını hatırlayamıyorsa buradaki insanlar da üzüntüyü unutuyorlardı, üstelik farkında dahi olmadan. Küçük kızdan daha önce yaşamadığı bir duyguyu yaşamasını, bana acımasını beklemiştim. Merhamet dilemiştim. Oysa ne aptaldım! O mutluydu. Duygularından korkan ve kendilerini bir hisse mahkûm edenlerin sonuyla aynıydı onunki de: sıradanlık ve vicdansızlık.

Kızın şen şakrak gülüşleri yavaş yavaş uçup giderken soğuk mermere kafamı bir kez daha dayayıp sessizce gözyaşlarımı dökmek ve kimsenin duyamayacağı çığlıklar atmakla kaldım."

Gecenin tüm sessizliğinde Gölgeler Diyarı'nın mor ışıklarının altında ilerlerken neyi görmek istediğim hakkında en ufak bir

fikrim yoktu doğrusu. Burada gününün tamamını kahkahalarla geçiren insanların aksine hayallerimin evinin her geçen dakika bir cehenneme dönüştüğünü hissediyordum. Huzuru bozulmuş bir tuğla yığını gibiydi.

İşte tam da bu yüzden herkes mışıl mışıl uyurken, gecenin bir vakti Gölgeler Diyarı'nın sokaklarına dökülmüş, bir şeyler keşfetmeye çalışıyordum. Tıpkı Alphard'la geyiğin öldürüldüğü günde nasıl yollara izler bıraktıysak yine geçtiğim tüm sokakları taşlarla donatıyordum. "Yolunu kaybetmekten korkanlar uçurumun kenarında öylece beklemekle yetinirler," derdi annem ben küçükken. Yolumu kaybetmek istemiyordum; ne gerçek ne de mecaz anlamda.

Asıl isteğim Alnitak ve Mintaka'nın gizemini çözmekti. Elimde olan tek ipucu olmasına karşın aynı zamanda buncadır anlamlandıramadığımız en büyük sorundu da. Kime sorarsam sorayım Alnitak diye birini tanımıyordu. Üçüncü yıldız yalnızca bir metafor muydu yoksa gerçek biri miydi anlayamıyordum. Mintaka'yla konuşmak istiyor fakat söyleyeceği bir şeyi olduğunu hiç mi hiç sanmıyordum.

Küçük patikaların içinde zamanı arşınlarken tıpkı Skyera'daki okulumuzdakine benzer kocaman bir çınar ağacı gördüm. İçim hoş bir duygu seliyle çalkalanırken devasa ağaca doğru koşmaya başladım. Sanki birazcık olsun yaklaşırsam kollarını bana dolayacak, sevdiklerimin tatlı kokusunu bana taşıyacaktı. Kimi yaprakları pembe, geri kalanları ise alabildiğine mordu. Gölgeler Diyarı'nın ışıklarına göre bunlar yer yer sararmış yemyeşil yaprakları temsil ediyor olmalıydı.

Kocaman dallarının altına oturup bir süre kafamı sert gövdesine yasladım. Minik ağaç kabukları sırtımı gıdıklıyor, yaprakları esen ince rüzgârla beraber kimi zaman görüş alanıma giriyordu. Oturduğum yer ise kısa fakat gür çimlerle kaplıydı. Gölgeler Diyarı'nın cennetiydi belki de burası.

Bir kadın kadar güçlü gövdesini yavaşça okşayıp bir süre gözlerimi kapattım. Çok garipti fakat bu kocaman, bu kudretli ağaç Skyera'nın oluşumunda büyük rol oynayan o güçlü kahramanları anımsatıyordu bana. Dünya'dan gezegenimize taşıdığımız salgınlara ilaç bulan doktorları, ruhumu beşikteki bir bebek gibi huzura erdiren müzisyenleri, rahatsızlığın en güzelini yaşatan savaşçı şairleri...

Tam gözlerimi kapatmış büsbütün simsiyah gökyüzünü ve nadiren geçen galaktik kuşları izliyordum ki çınar ağacından küçük fısıltılar duyduğumu hissettim. Sabahın ilk saatlerinde kıyıya çarpan minik dalgalar gibiydi fakat bir müddet geçip, sesler artmaya başlayınca irkilerek etrafımı kolaçan ettim. Sesler artıyordu artmasına ancak görünürde kimsecikler yoktu. Kulağımı ağacın kalın gövdesine dayayıp sesleri daha net duymak istedim. O an fark ettim ki gerçekten de çınarımdan geliyordu fısıltılar.

Sımsıcak hava üzerimde yoğunlaşırken ellerimi ve yüzümü dayadığım çınarım soğuyup kaskatı kesildi. Telaşla vücudumu geriye çekip şaşkınlıkla bakakaldım. Şimdi bu tok çınarın yanında kaldıkça hava öyle soğuk geliyordu ki! "Gölgeler..." diye düşündüm ilk bakışta. Bir ağacın, üstelik Gölgeler Diyarı'ndaki bir ağacın gölgeye dönüşmesi mümkün müydü?

İncecik tişörtüme iyice sokulup çınara son bir kez yaklaştığımda büyük bir dirayetle yüzümü dayadım. Yanaklarım üşümekten ziyade yanmaya başlamıştı. Fısıltıları duyabilmek için çıtımı dahi çıkarmadan acıya göz yumdum. Bir kız ve bir erkeğin konuşmaları geliyordu kulağıma ancak ne dediklerini kavrayamıyordum. Dudaklarının birbirine çarpan görüntüleri dahi zihnimde beliriyor fakat yine de sözcükleri anlamlandıramıyordum.

Zaman sonra sesler iyice artmaya, aynı zamanda netleşmeye başladı. Önce erkeğin yumuşak sesini duydum. Hüzünlüydü. Hatta konuşmaları öyle iç burkucuydu ki sanki göğsümün daraldığını, sı-

kışıp patladığını hissettiriyordu. Ağzından seçebildiğim ilk cümle, "O gerçekten bir yıldız mı oldu?" oldu.

Karşısındaki kız bir süre bekledi. Hiçbir şey söylemedi, söylediyse de ben duyamadım. Ardından, "Onun bir yıldıza dönüştüğünü ummak..." diye söze girişmişti ki devamını kaçırdım. Yüzüm öyle çok yanıyor, merakım ise öyle çok körükleniyordu ki! Yoksa birileri gölgelerin gizemini mi çözmüştü?

Neden sonra bir müddet hiçbir şey duyamadım. Hızlandırılmış bir filmi zihnimde canlandırmaya çalışıyor gibiydim. Sesler geliyor gidiyor, kimi zaman netleşiyor kimi zaman buğulanıyordu. Gölgeler Diyarı'nın mor ışıkları seslerle beraber titreşmeye başladığında içimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım. Oysa gelen çığlıkla beraber çok daha körüklendi:

"ALPHARD!"

Olduğum yerde sıçrayıp dehşetle çınara baktım. Neler oluyordu? O kız ve erkek Alphard ile Capella mıydı? Birine bir şey mi oluyordu?

"Dayanamıyor..."

"Gölgeleri artıyor!"

"Sayamıyorum, çok fa..."

Alphard'a neler oluyordu? Koşarak çınarımdan ayrılıp taşları takip etmeye, evime varmaya çalıştım. Bir an önce evime varmalıydım ki enerji bağını kurup, şu an nasıl olduklarını bilebileyim. Yıldızlarıma varmak, onları görmek istiyordum. İyi olduklarından emin olmak istiyordum. Adımlarım öyle hızlıydı ki, Alphard'ın yanındayken dahi böyle koştuğumu hatırlamıyordum.

Gözlerim biraz rüzgârdan, biraz da korkuyla buğulanırken ağlamamak için kendimle mücadele ettim. Çok az kalmıştı. Taşlar yavaş yavaş azalıyor, sokaklar kısalıyordu. Ancak yine de yol gözümde büyüyordu sanki. Onları kaybetme korkusu şeytanım olmuştu; başlarına bir şey geldiği düşüncesi ise düşmanım. Burada

elim kolum bağlı, onlara tek kelime dahi edemezken boğazlarında biriken cümleleri duyamamaktan öyle çok ürküyordum ki gecenin bir vakti evime doğru ipini koparmışçasına koşuyor, minik damlalar gözlerimden süzülüyordu.

İnce sokağa doğru dönüp evin kapısına yaklaştığımda karşı patikadan bana doğru koşan Polaris'i gördüm. O da benden farksız, elinden geldiğince hızlı koşuyordu. Tüm yüzü kıpkırmızı olmuş, nefes nefese kalmıştı.

"Alnilam!" diye bağırdı zar zor çıkan sesiyle.

"Polaris!" diye karşılık verdim ona sesim iyice çatallaşırken. "Bir şeyler oluyor. Capella ve Alphard'ı görmem la..."

"Biliyorum, dur."

Dizlerinin üzerine çöküp soluklanmaya başladığında onun da yüzünün dehşetin ufak kırıntılarıyla kaplandığını gördüm.

"Kaçırdın, dinle," dedi hâlâ daha kesik kesik konuşurken. "Onları izliyordum, anlatacağım her şeyi. Ama ne olur önce biraz soluklanayım."

Omzunun altına girip ayağa kalkmasına yardım ettim. Sakinlikle evime adım atarken bir yandan içim içimi yiyordu. Mutfaktan bir bardak su getirip şömineli salonumdaki koltuğuma oturttum onu.

"İyiler mi?" dedim sabırsızlanarak. "Polaris, ne olur anlat."

"İyiler, korkma."

Tuttuğum nefesimi huzurla dışarı verip tekrardan ona döndüm:

"Ne olmuş peki?" dedim. "Alphard insanların gölgelerinin arttığını söylüyordu."

"Bir dakika, bir dakika..." Şaşkınlıkla tüm vücudunu benimkine döndürdü. "Sen dışarıdan koşarak eve gelmiyor muydun? Alphard'ı nasıl duydun?"

Bunun üzerine ona çınar ağacının yanında geçirdiğim zamanı, duyduğum fısıltıları ve sesleri özetledim çabucak. Şaşırmıştı, hatta

bir süre ağzını beş karış açıp bana bakmıştı. Fakat neler olduğunu anlatması için öyle sabırsızlanıyordum ki tepki dahi vermeye fırsat bulamadan konuşmaya başladı.

"Önce okula girdiler," diye girişti söze, tane tane anlatırken. "Uzay'ın Noktaları Yıldızlar, Capella'nın elindeydi. Muhtemelen onu birine vereceklerdi."

"Ne?" Bunların akılları yerinde miydi? Tek umudumuz olan kitabı da öylece bir başkasına mı vereceklerdi?

"Valla inan ne yaptıklarını ben de pek anlamadım. Sonra okulun bahçesindeki herkes birden üşümeye, üşüdükçe titremeye başladı."

"Biri gölgeye mi dönüşüyordu?"

"Bana çok saçma geldi. Düşünsene öyle biri gölgeye dönüşüyor ki tüm okul onu tanıyor ve herkes gidişini hissediyor."

Biraz düşününce pek akıl kârı olmadığının ayırdına ben de varabildim.

"Ardından dört tarafı kasıp kavuran bir rüzgâr çıktı. Capella korkarak Alphard'a bağırdı. Bir yandan da kitabı verecekti ki bu sefer Alphard ona seslendi."

Böyle böyle bana tüm olayı özetledi. Alphard'ın nasıl gölgelerin arttığını gördüğünü, kendini bir çırpıda okulun dışına atışını ve onun orayı terk etmesiyle beraber her şeyin nasıl normale döndüğünü. Sonuç olarak kitabı da birine vermemişlerdi.

"Alphard ve Capella bizim birer yıldıza dönüştüğümüzü biliyorlar," dedim bir yandan ipuçlarını kafamda birleştirmeye çalışarak. "Yıldıza dönüştüğümüze inanmak istiyorlar."

"Alnilam, eninde sonunda bulacaklardı. Bizi aslında hiç kaybetmediler ki."

Onun ela gözlerini, soğukla kızaran yanaklarını ve utandığında kıvrılan dudaklarını hayal etmeye çalıştım. Capella'nın kirpiklerini kırpıştırışını, karanlıkta kırmızılaşan turuncu saçlarını

savuruşunu, kendinden emin dik yürüyüşünü gözümün önüne getirdim. Belki de onlar beni değil ama ben onları kaybediyordum.

"Alphard'a bir şeyler oluyor."

Çaresizlikle başımı öne eğip onu hayal ettim. Şimdi kim bilir kafasında ne tilkiler döndürüyor, kendini hangi kötü adamın yerine koyuyordu.

"Belki de sadece bir tesadüftür," dedim huzursuzlanarak. "Belki de insanların o hallerinin Alphard'la hiçbir ilgisi yoktur."

Polaris tek kaşını kaldırarak gözlerimin içine baktı. Dışarda neredeyse sabah olmak üzereydi ki hava yavaş yavaş morun en açık tonlarına bürünmeye başlamıştı bile. Turuncu kafa dayanamayıp kolunu omzuma attı. Başımı onun göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Keşke gözlerimi açtığımda bu kâbus son bulsaydı.

"Mintaka'ya götüreceğim seni," dedi sakince. "Sana söz veriyorum buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

Elbette bu diyardan çıkmanın bir yolunu bulmak istiyor, onlara kavuşmayı dört gözle bekliyordum fakat bir yandan da bazı düşünceler vardı ki... Bazı zamanlar geliyor asıl kurtarılması gerekenin biz değil de onlar olduğunu düşünüyordum. Bazı zamanlar geliyor Skyera'nın sevgi dolu havası sevdiklerimi boğuyormuş gibi hissediyordum. Ya o ikisini buraya getirmenin bir yolu olsaydı? İstedikleri evde yaşayabilirlerdi ve sonsuza dek beraber olabilirdik. Ay sonunu nasıl getireceğimizin hesabını hiçbir zaman yapmamız gerekmezdi. Okula gitmezdik, her ne kadar çalışmayı sevsem de karşılığında para bekliyor olmamanın huzurunu yaşayabilirdik.

Ve en önemlisi onun onaramadığım kırık kalbi belki burada mutluluğu tadabilirdi. Gölgeler Diyarı denen bu yer hayallerimizin yansıması değil miydi? Alphard'ın nadiren de olsa güldüğünde beliren o gamzelerini yaşatmak için neler yapabileceğimi tahmin bile edemiyordum. Kahkaha atsın istiyordum. Bir kez olsun hayatında öyle çok kahkaha atsın ki ona sarıldığımda kalbindeki

soğuğun son bulduğunu hissedeyim. Çünkü onun çoğu zaman gülüyormuş gibi yaptığı anlarda bile içten içe elleriyle kendini boğduğunu, hangi benliği savaştan galip gelirse ona yenik düştüğünü biliyordum. Tek isteğim yalnız savaşmasına izin vermemekti.

"Lütfen biraz uyuyalım olur mu?" dedi Polaris eliyle yüzümü tutup yanağımı okşayarak. "Bir tane kız kardeşimi çoktan kaybettim, öbürüne de zarar gelmesin."

Ona sıkıca sarılıp onaylayarak başımı salladım. Ayaklarımı sürüyerek karşı koltuğa yürüdüm ve o bir yanda ben bir yanda iki büklüm kıvrılıverdik. Hava tamamen aydınlanmış, Gölgeler Diyarı'nın neşeli insanları uyanmaya başlamışlardı. Gülücüklerini herkesten uzak bu kocaman evden bile duyabiliyordum. Çaresizlikle gülümsedim. "Bir gün..." diye fısıldadım kendi kendime. "Bir gün kendi hayatımla verdiğim mücadeleden galip geleceğim." Ardından uyku eski bir dost gibi zihnimi karşıladı.

Gülüşen çocukların sesine uyandığımda fark ettim ki gün neredeyse öğlen olmuştu. Biraz sızlanarak, biraz da uyku mahmuru gözlerimi ovuşturup yattığım yerde doğruldum. Vücudum kaskatı kesilmiş, boynum tutulmuştu. Karşı koltuğa kıvrılmış Polaris'i görünce onun da üşürmüşçesine dizlerini sımsıkı kendine çektiğini fark ettim. Ayaklanıp başucundaki ince battaniyeyi üstüne örttüm. Upuzun boyuyla minicik kalpli bir çocuktu sanki. O ne halde olursa olsun bana ufak bir erkek çocuğunu anımsatıyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye mutfağıma doğru ilerleyip bir bardak su doldurdum. Dışarısı her zamanki gibi pasparlak, denizimse bir o kadar sakindi. Çiçeklerim yüzlerini güneşe dönmüş, rengârenk bir şölen sunuyordu.

"Alnilam..."

Yavaş yavaş yudumladığım suyum biterken Polaris de uyanmış, yarı yarıya açabildiği şiş gözleriyle bana bakıyordu.

"Günaydın uyuyan güzel."

Uykulu sesiyle neşeli neşeli kıkırdayıp yanıma doğru gelmeye başladı. Bir yandan da yüzünü ovuşturuyordu.

"Çok mu uyudum ya?" diye mırıldandı. "İnsan uyandırır."

O da kendine bir bardak su doldurup beni ittirerek yanıma oturdu. Rigel'le ettiği kavganın bıraktığı izler hâlâ yüzündeydi.

"Mintaka'ya götüreceksin beni değil mi?" diye sordum o bir yandan suyunu yudumlarken. Kaşlarını kaldırıp yutkunarak başını salladı.

"Götüreceğim ama beklediğin gibi geçmeyebilir," dedi her daim biraz alaycı çıkan sesiyle.

"Nasıl yani?"

"Tanışınca anlarsın. Garip bir adam vallahi."

Yüzümü keyifsizlikle buruşturduğumda Polaris halime kıkırdadı. Etrafımızda bir tane normal insan yoktu ki Mintaka beni şaşırtsın.

Polaris buzdolabımı kurcalayıp ikimize de birer sandviç yaptığında keyifle yiyip Mintaka'yla buluşacağımız anı düşündüm. Acaba ne zaman, niçin gölgeye dönüşmüştü? Tüm bu neşenin arasında tattığımız hüznü bizim gibi o da hissediyor muydu? Doğrusu Polaris'le iyi anlaştıklarına göre buradaki diğer hiçbir insana benzemediğini tahmin ediyordum.

Hızlıca sandviçlerimizi bitirip evden ayrıldık. Doğrusunu söylemek gerekirse çok gergin hissediyordum. Öyle ki tüm yol boyunca Polaris'in durmadan bir şeyler anlatmasına karşın ağzımı açıp tek kelime dahi etmemiştim. Bize yardım etmek istememesinden korkuyordum. Ya da belki de hiçbir şey bilmiyor olmasından.

"Geldik."

Kocaman, kalın gövdeli bir ağacın önünde dikiliyorduk. Belki de ilk kez hayatımda bu kadar büyük bir ağaç görüyordum. Etraf başka bir sürü ağaçla kaplıydı ancak bu devasa bitkinin yanında diğerlerine ağaç demeye bin şahit isterdi.

"Şaşırdın değil mi?" dedi Polaris ve eliyle ağacın en tepesini gösterdi. Yukarıda, en tepede bir ağaç ev duruyordu. Fakat Skyera'da gördüklerim gibi şirin, kutu kadar değil de basbayağı ağacın üzerine yerleştirilmiş bir ev gibiydi. Hayretler içinde ağacı ve evi incelemeye devam ettim. Rigel'in, "Her şey hayalimizdeki gibi," derken kastettiği buydu demek. Evrenin sıkıcı gerçeklerinin işlemediği bir hayal dünyası...

"Mintaka yaşlı değil miydi? Buraya nasıl çıkıyor?"

İtiraf etmek gerekirse buraya biz bile çıkamazdık. Çıkmaya kalkarsak belki de bir yerlerimizi kırardık. Polaris tüm bu şaşkınlığımdan keyif alıyor olmalıydı ki bir süre öylece aval aval bakınmama izin verdi. Ardından ağacın kalın gövdesini ittirip içeride öylece dikilen bir asansörü gözler önüne çıkardı. Kelimenin tam anlamıyla ağacın içine gizlenmişti. Hayatımda böyle bir şeyi ilk kez görüyor, bir mimarlık öğrencisi olarak ise hayranlık duyuyordum.

"Gözlerim fotoğraf çekemediği için kahroluyorum," diye fısıldadım istemsizce. İkimiz de kıkırdayarak asansörün içine adım attık.

Takırdaya takırdaya yukarıya doğru çıkan asansörün içi minik meşalelerle aydınlatılmıştı. Loş ve bir o kadar da sıcak bir ambiyansı vardı. Emektar asansör en yukarı kata varıp yine aynı takırdamalarla durduğunda kapı açıldı ve ağaç evin içine adımımızı atmış olduk.

"Mintaka?"

Polaris buraya kim bilir daha önce kaç kez gelmişti ki hiç yabancılık çekmeden içeriye adımını atıp geniş evde Mintaka'yı aramaya başladı. Ben de onu takip edip merakla evin içini gözlemlemeye koyuldum. Doğrusu dışardaki mimariyi gördükten sonra evin içini çok daha farklı hayal etmiş, gördüklerim karşısında ise hayal kırıklığına uğramıştım. Tüm eşyalar seçilebilecek en gri tonda seçilmiş, salon renkten ve dekordan yoksun bırakılmıştı. Bu zamana

dek gördüğüm en sıkıcı evlerden biriydi belki de. Birkaç koltuk gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş, ortaya bir masa atılıp geçilmişti. Kalın kalın ansiklopediler bir kule misali üst üste dizilmiş, bir köşede öylece bekliyorlardı.

"Yine geldin ha?"

İçerde, odaların birinden çıkan bastonlu kambur adam bize yaklaşırken Polaris muzip gülümsemesiyle ona yöneldi.

"Beni özlediğini biliyorum."

Fakat adam hiçbir mimik oynatmadan eliyle Polaris'i savuşturup salondaki koltuklardan birine kuruldu. Ufak bir bakış aralığında Polaris'le göz göze geldiğimizde adeta "ben sana demiştim" der gibi bakıyordu.

"Bu kız kim?" dedi Mintaka çatık kaşları ve memnuniyetsizlikle bükülen dudakları tüm yüzünü kaplarken.

"Alnilam ben," dedim kendimi tanıtarak. "Sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorduk."

"Kim demiş önemli diye?"

"Anlamadım?"

Yaşlı adam sıkılarak nefes verdi ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Neden kızdığını dahi anlayamamış, ne yapmam gerektiğini bilemez bir vaziyette onu izliyordum.

"Senin için önemli olan bu konunun benim için de önemli olduğunu nereden çıkardın?"

"Çıkarmadım. İsterseniz önemsiz olduğunu düşünebilirsiniz."

"Önemsiz bir şey için vaktimi harcamalı mıyım?"

İstemsizce yüzümü Polaris'e döndürüp gözlerimle yardım diledim. O ise bıyık altından gülmeye devam edip omuz silkti.

Ben çaresizce bakınırken yaşlı adam oturduğu yerden kalkıp altında ansiklopediler yığılı cama doğru yöneldi. Bir yandan oflıyor bir yandan kamburunu tutuyordu.

"Sirius'u bulamazsın," dedi hâlâ camdan dışarıyı izleyip hiç istifini bozmazken.

Şaşırarak ona doğru döndüm.

"Sirius'u aradığımı nereden biliyorsunuz?"

Sorduğum soruyu hiç duymamış gibi gıcık gıcık öksürüp kendi kendine konuşmaya devam etti:

"Sirius diye biri yok çünkü. Hiçbir zaman da olmayacak."

"Gökyüzünün en parlak yıldızlarından birinin hiç var olmadığını mı söylüyorsunuz?" dedim mümkün olduğunca sakin tuttuğum sesimle. Oysa içimde ne yangınlar dönüyor, soracağım sorular boğazımda durmaksızın birikiyordu.

Yaşlı adam tekrardan oflayarak, belki de daha şimdiden konuşmaktan yorulmuş bir vaziyette iç geçirdi. Bir saniyeliğine gözlerini camdan ayırıp yüzümüze baktı ve ikimize de oturmamızı işaret etti.

"Bana üç elin olduğunu söyleyemezsin değil mi?" dedi.

"Söyleyemem," dedim.

"Ben de gördüklerimi inkâr edemem. Sirius elbette var. Uzaklarda bir yerlerde senin ve benim gibi parlıyor. Fakat Sirius daha önce hiç Skyera'da yaşamadı. Bizim gibi gölge olmadı, olamaz da."

Dikildiği yerde zar zor eğilip kalın ansiklopedilerden birini eline aldı. Ardından yüzüme hiç bakmadan kitabı bana uzattı. Birkaç sayfa ismi söyleyip resimleri incelememi istediğinde gözlerimi hiç ayırmadan kitabı kurcalamaya başladım. Bana açtırdığı sayfalarda insanlar başlarını yukarı çevirmiş gökyüzündeki küçük bir yıldıza dualar ediyorlardı. Devamında gelen resimlerde ise vücutları o yıldıza doğru süzülüyor, zaman geçince de onunla tamamen bütünleşiyorlardı.

"Sirius..." diye mırıldandı aynı keyifsiz tavrıyla. "Onun senin benim gibi atan bir kalbi yok kızım. Tek sahip olduğu şey enerji."

"Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder," dedim Gredi'nin kitaba yazdığı cümleleri hatırlayarak.

Yaşlı adam hiddetlenerek birdenbire yüzünü bana çevirdi. Ba-

kışları karşısında biraz ürkerken fark ettim ki belki de bugün ilk kez tam olarak gözlerimizin içine bakıyordu. Eliyle yaklaşmamı işaret etti. Bir an için Polaris'e bakıp tereddüdümü gizleyemedim. Ancak o, adamın şaşkın yüzünü hiç görmemiş, hiç ürkmemiş gibi umursamazca omuz silkti.

"Neden gölge oldun?" dedi bir an için bile gözlerimin içine bakmayı bırakmazken.

"Birinin gölgeye dönüştüğünü zannettim."

Öyle korkunç bakıyordu ki içten içe buradan bir an önce ayrılmayı diliyordum. Her sözcüğümle biraz daha yaklaşıyor, sanki gözlerimin içinde bazı şifreler gizliymiş gibi dimdik süzüyordu.

"Ama dönüşmedi, öyle mi?"

"Evet," dedim, "dönüşmedi."

Yer yer beyazlaşmış sakallarını sıvazlayıp yüzümü incelemeye devam etti. Gözlerimi istemsizce kaçırıp camdan dışarıya odaklanmaya çalıştım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Sirius insanların içindeki, her zaman ulaşmaya çalıştıkları ışıktır," dedi sanki önemli bir sır veriyormuşçasına fısıldayarak. "Yalnızca iki sefer ulaşabilirsin: doğumda ve ölümde."

Ardından bir kez olsun arkasını dönmeden diğer odalara doğru yürümeye başladı ve ben bir süre ne yapacağımı bilemez halde orada öylece dikildim. Nihayetinde Polaris sessizliğini bozup öne atılarak Mintaka'yı durdurdu.

"Dur, bir şey daha var," dedi aceleyle. Adamın tavırlarından anlaşılıyordu ki telaş etmezsek öylece odasına girecek, bizi biraz olsun bile umursamayacaktı. "Alnitak'ı bulmamız lazım. Yerini biliyor musun?"

Yaşlı adam olduğu yerde bize doğru dönüp kıs kıs gülmeye başladı. Korkutucu bakışları uçup gitmiş, çatık kaşları düzelmişti. Bastonunu kaldırıp beni işaret etti ve bıyık altından sinsice gülümsedi.

"Görünen o ki arkadaşın çoktan biliyor."

Usul usul sürüdüğü ayaklarıyla bir kelime daha etmeden yürüyüp gitti ve büyük bir patırtıyla kapısını kapattı. Şimdi çıkardığı patırtı dahi zihnimin sesleri arasında ufak bir fısıltı gibi kalmıştı.

12

Sahneye Davet Edilen

To The Sea — Seafret

"Sevgili kayıp ruh... Lütfen sana her ne oluyorsa biraz daha sabret, bir müddet daha dayan. Ve belki de takatin kalmamışken yine de son bir kez gökyüzüne çevir başını. Elini göğsüne koy ve hisset, oradayım. Evrenin tüm zorluğuna baş kaldırabilmek için bir kez daha gülümsemene ihtiyacım var."

"Günler birbiri ardına sıralanırken ve yalnızlığım özenle bilenmiş bir bıçak gibi dokunduğum her şeyi paramparça ederken bir kez daha kapatıyorum gözlerimi. Sanırım zihnim bu kadar bulmacayı artık kaldıramıyor. Önünde oturduğum denizin dalgaları asil asil kıyıyı kamçılıyor ve sessizlik bir paravan gibi dikiliyor dalgaların arasında. Ayaklarımın dibinde minik çakıl taşları var. Onları kimi zaman, çaresizce atan bir kalbe ihtiyaç duyduğumda, adeta kendimi kandırmak istercesine fırlatıyorum denizime. Senin denizine. Doğrusu denizinde geçirdiğim onca vakitten sonra burada böyle kupkuru durmak da pek iyi hissettirmiyor. Yavaşça üstümdeki ince elbisenin kollarını aşağı indiriyorum. Tül parça-

sı ellerimin arasından kayıp usulca yere süzülürken ayaklarımı minik minik sokuyorum sularına. Bu denizi çokça kez izledim ve biliyorum, biliyorum ki gözyaşlarınla oluşturduğun bu yerde yine kendin boğuluyorsun. Bense tüm karmaşalardan yorulmuş, senin sularında boğulursam seninle bütünleşebileceğimi zannediyorum. Hâlâ daha ne yaptığımdan bihaberken suyunun soğuk suları kemiklerimi titretiyor. İnatla biraz daha sokuyorum vücudumu. Yüreğim içten içe biliyor ki sen burada olsaydın bu denli soğuğu hissetmeyecektim. Bu denli aç olmayacaktı ruhum ve belki de çaresizlikle hiç beslenmeyecekti. Bu sefer yüzümü büsbütün daldırıyorum ve o an tüm düşünceler zihnime akın ediyor: Sevgili güzel ruh... Seni kaybettim oysa bazen sesini tam kulağımın dibinde hissediyor gibi oluyorum. Kendimi ufalaya ufalaya ışıktan bir noktaya dönüştüm fakat senin yüreğine dokunmuş olmanın mutluluğuyla yanıp tutuşuyorum. Şu an neredesin bilmiyorum. Beş yıl sonra kime âşık olacağını, on yıl sonra kiminle evleneceğini ve bizim dünyamızın kaçınılmaz gerçeği gölgelere ne zaman katılacağını merak ediyorum. Ancak her şeyi bir kenara bırak, sana ne olduğunu merak ediyorum. Hangi çıkmazda ışıksız kaldığını anlamlandıramadıkça kahroluyorum. Üstelik ben bir yıldıza dönüştüm oysa hâlâ yürüyeceğin yolları aydınlatamıyorum."

"Alnilam..."

Kulağımda o tanıdık ve asılsız sesi duyduğumda tekrardan irkildim ve elimdeki kâğıt yere düşüp denizin sularında ıslandı. Kaç saattir burada oturuyor, aklıma ne geliyorsa kâğıda döküyordum. Oysa yeterli olmuyordu. Öylece durup sorguluyor, cevaplar arıyor fakat olduğum yerden bir adım ileriye gidemiyordum. İşte böyle zamanlarda önünde oturduğum bu alabildiğine geniş deniz sanki bana fısıldıyor, kendine çağırıyordu.

Suyun içine soktuğum ayaklarımı bir kez daha sallayıp oturduğum yerde doğruldum. Mintaka'yla konuşmak yalnızca kafamı

daha çok karıştırmış, başka hiçbir işe yaramamıştı. Sorularıma cevap ararken bir o kadar daha soru edinmiştim.

"Alphard..." diye fısıldadım gökyüzüne doğru. "Ne yapacağım?"

Gözlerimi kapatıp dalgaların yüzüme çarpan esintisini hissetmeye çalıştım. Saat kim bilir gecenin kaçıydı. Mintaka'nın evinden döner dönmez kendimi bu denizin önünde bulmuş, bir daha da önünden ayrılmamıştım. Sahi ne yapacaktım? Şimdi kime gidecek, nerede cevaplar arayacaktım? "Koş..." dedi içimden bir ses. "Ne olur koş. Öyle kaç buradan ki en uzaklarda huzur bulacakmışçasına. Bir daha hiç duramayacakmışçasına."

Bu sefer de tıpkı her zaman olduğu gibi, kalbim beni nereye götürüyorsa onu yapacaktım. Ayakkabılarımı çabucak giyip bir kez olsun arkama bakmadan koşmaya başladım. Cılız çimlerimi ezip evimin bahçesinden çıktım. Evet kaçacaktım. Vücudumun beni götürdüğü yere kadar bu akıl almaz evrenden kaçacak, soluğum kesilene dek koşacaktım. Bir zamanlar onun evini çiçeklerle donatmak için nasıl da koşmuştuk alabildiğine. İşte yine öyle kaçacaktım. "Biraz daha," diye bağırmıştım ona o gün. O hem nefes nefese kalmış hem de gerçekten gülmüştü. Şimdi aklıma dolan anılar bacaklarıma ayrı bir kuvvet veriyordu. Soğuk yüzümü gıdıklıyor fakat yollar önümde davetkâr bir biçimde uzanmaya devam ediyordu. Gölgeler Diyarı'nın upuzun ince patikaları tam da bu an için yaratılmıştı sanki. Ayaklarım beni dinlemez oldular. Onu resmettiğim günlerde bir kez olsun dengesini kaybetmekten korkmadan yüzünü gökyüzüne çevirip koşuşu aklıma geldikçe biraz daha zorladım ciğerlerimi. Deliler gibi, hiç yorulmayacakmış gibi koştum. Bir an için içimin uçsuz bucaksız bir huzurla kaplandığını hissettim. Bağırarak kahkaha attım ve gözlerim biraz keyiften, biraz da rüzgârdan sulanırken ipimi koparmışçasına koşmaya devam ettim.

Son günlerde Gölgeler Diyarı'nda da bir gariplik vardı. Gökyüzünün moru bugün çok açık bir lilaya bürünmüş, galaktik kuşlar

evlerine çekilmişlerdi. Açıklaması bir o kadar güç olsa da enerjideki değişimi iliklerime dek hissediyordum. "Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder." Keşke Gredi'nin neyi kastettiğini anlamanın bir yolu olsaydı, diye düşündüm istemsizce. Mintaka bu sözü duyar duymaz nasıl da şaşkınlıkla yüzünü çevirmiş, donakalmıştı. Oysa enerjiyle ne demek istediklerini bir türlü kavrayamıyordum. Yalnızca bir his vardı içimde. Sanki kanlı canlı, damarlarımın içinde harlanıyor; kimi zaman karnımın tam ortasında bir yumruya dönüşüyordu. Ve kimi zamansa gecenin bir vaktinde beni alabildiğine koşturuyor, bulamadığım cevapların yollarda olduğunu düşündürüyordu.

İnce patikaları adeta kör bir biçimde geçtiğimde açıklık bir araziye geldiğimi fark ettim. Kafama göre saptığım yollarda burayı nasıl olmuştu da bulmuştum, onu bile kavrayamıyordum. Tıpkı buraya geldiğim ilk gün Gölgeler Diyarı halkıyla kahvaltı yaptığımızdaki gibi geniş fakat bir o kadar da can sıkıcı bir araziydi. Hatta belki de Gölgeler Diyarı'nda gördüğüm en çirkin yerdi. Ağaçların dalları kurumuş, çimler cılız kalmıştı. Esen her rüzgârla tozlar havaya uçuşuyor, kocaman arazinin bir köşesindeyse bakımsız, terk edilmiş bir depo boy gösteriyordu.

Uçuşan tozlar yüzünden öksürmeye başlamışken ve burayı terk edecekken gözüm ağaçların arasına kaydı. O an fark ettim ki lacivert saçlı, uzun boylu bir adam orada öylece oturuyor, gökyüzünü seyrediyordu. *Rigel,* diye fısıldadım kimsesiz sokağa. Bir an için yanına gidip gitmemekte tereddüt ettim ancak içimde körüklenen merakım evime dönmeme engel oldu. İki ağacın arasında, ellerini dizlerinde bağlamış Rigel'e yaklaştım yavaşça.

"Merhaba."

Sesimi duymasıyla arkaya dönmesi bir oldu ve bir an için hayretle suratıma baktı. Buraya geldiğimden beri belki de ilk kez pis gülümsemesinin dışında yüzünde herhangi bir duygu esamisi okuyordum. Pelerinini giymemiş, sıradan bir Skyeralı gibi duruyordu.

"Alnilam..." Gözleriyle etrafı kolaçan edip tekrardan yüzüme baktı. "Burada ne işin var?"

"Eh, 'hoş geldin'i tercih ederdim ama..."

Kendine has çapkın gülümsemesiyle kıkırdayıp eliyle oturmamı işaret etti. Bir süre gülümsemesi yüzünde asılı kalsa da saniyeler içinde gülümsediği zamanlar dışında takındığı meymenetsiz surat ifadesine geri döndü.

"Şimdi seni buraya hangi rüzgârın attığını sorabilir miyim?"

"Koşuyordum," diye söze girdim tıpkı onun gibi ellerim dizlerimde otururken. "Sonra kendimi burada buldum. Ne o, gizli mabedin falan mı burası?"

Bilmem dercesine kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturdu.

"Senin yıldızları izliyordum. Kafa dağıtıcılar."

Açık gökyüzünde var gücüyle parlayan yıldızlarıma baktım gururla. Buradan bile çok net görünüyorlar, adeta bir yol gösterici gibi evimi işaret ediyorlardı.

"Kendi yıldızlarını yaratamıyor musun?"

Soğuk ve umursamaz yüzünü gökyüzünden tekrar bana çevirdi ve sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi bir süre öylece baktı.

"Kendi yıldızlarımı yaratacak kadar hayranları değilim. Doğrusu yıldız dediğin şeylerin bizler olduğunu da göz önünde bulundurursak..."

Eh, pek de haksız sayılmazdı. Yalnızca mutsuzluğumuzda ışık saçan toz zerrecikleriydik. Bir yandan ironik de geliyordu kulağa.

Bir süre ikimiz de çıtımızı çıkarmadan öylece gökyüzünü izledik. Rigel'i en son Polaris'le ettiği kavgada görmüş, sonra bir daha konuşma şansı bulamamıştım. Yüzünde hâlâ o günün izleri duruyordu. Doğrusu özellikle kavgadan sonra ona sormak istediğim çok şey birikmişti. Buranın sahibi gibi davranıyordu, çoğu zaman duygularını anlamlandıramıyordum ve her geçen gün hakkında pek çok şey duyuyordum. Bu da gitgide merakımı körüklüyordu.

"Sor, tamam sor," dedi bıkkınlıkla ve beni bir kez daha hayretler içinde bıraktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedim istemsizce. İlk karşılaştığımız gün de sanki yine aklımı okumuş, söyleyeceklerimi harfiyen tahmin etmişti.

"Ben bir şey yapmıyorum, sen duygularını çok açık ediyorsun."

Bu sözleri duyduğum ilk kişi Rigel de değildi. En yakın arkadaşımın Capella olup benim böyle davranmam akıl alır gibi değildi doğrusu.

"İnsanların evine haberleri olmadan girip çıkıyor muydun gerçekten?"

"Alnilam..." Sıkıntıyla nefes verip boynunu büktü. "Polaris kendini alaycı zanneden önyargılı bir çocuktan başkası değil. Anlamayacak biri için yüzlerce söz dökmek mantıklı mıdır?"

Polaris'le ilgili söyledikleri her ne kadar hoşuma gitmese de ses etmedim. Burada bilgi alabileceğim tek kaynak kalmıştı ve bu kişi Rigel olunca iş halihazırda zor oluyordu zaten. Bir de ben mahvetmemeliydim.

"Sorumu cevaplamadın?"

"Evet, giriyordum. Ancak onun zannettiği gibi hırsızlık yapmaya değil."

"Burada istediğimiz her şeye sahipken hırsızlık yapmayacağını biliyordum."

Eliyle olmayan sakallarını sıvazlayıp vücudunu büsbütün benimkine çevirdi. Ben de onu taklit ederek dönüp ona karşı bağdaş kurdum.

"Söyleyeceklerim aramızda kalacak mı?" dedi. Skyera'nın mor ışıklarının altında küçük bir çocuğun yüzünü andıran bir ifadesi vardı. Başımla onu onayladım. Zaten tahminimce kastettiği şey Polaris'e söylememem gerektiğiydi.

"Enerji hakkında ne biliyorsun?"

Ona ne kadarını anlatmam gerektiğine bir an için emin olamadım. Rigel'i neredeyse hiç tanımıyordum. Skyera'da nasıl bir yaşam yaşamıştı, niçin gölgeye dönüşmüştü... Ve en önemlisi güvenilir olup olmadığına karar veremiyordum. Fakat karşımda oturmuş, taş kalbini ilk kez kenara bıraktığını görürken birkaç bilginin zarar getirmeyeceği kanısına vardım.

"Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder," dedim tıpkı Mintaka'ya da söylediğim gibi. "Tek bildiğim şey bu."

Mintaka'da olduğu gibi Rigel de hayretle yüzüme bakıp bir an için hiçbir şey söylemedi. Minik bir zaman aralığında gözünün seğirdiğini dahi yakalayabilmiştim.

"Neden herkes bu tepkiyi veriyor?"

Çabucak toparlanıp eski yüz ifadesine döndü. Ardından omuz silkerek sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi başını salladı.

"Eski bir sözdür," dedi umursamazca. "Bileceğini düşünmemiştim."

"Sen ne biliyorsun peki enerji hakkında?"

Elini cebine götürüp oradan küçük bir cisim çıkardı. Başta ne olduğunu pek anlayamasam da sonradan fark ettim ki küçük bir broştu. Noktalardan oluşturulmuş küçük bir geometrik cisim vardı üstünde. Doğrusu bir takımyıldızını da andırıyordu fakat hangisi olduğuna emin olamıyordum. Beşgenin altına bir yamuk çizilmiş gibiydi. Bu beşgenin iki yanından çıkan kollar vardı aynı zamanda.

"Her şeyin bir kaynağı var Alnilam," diye söze girişti. "Dünya'nın, uzayın, hatta insanların. Nasıl hayatını geçirebilmek için besleniyorsan, oluşan tüm varlıkların da öyle bir besin kaynağına ihtiyacı oluyor. Dünya'daki bilim insanları ise Skyera'yı oluştururken kaynak olarak enerjiyi seçtiler.

"Şimdi anlatacaklarımı karışık gelse de hayal etmeye çalış. Her şeyin bir kaynağı olduğu gibi enerji dönüşümünü sağlayacak

bir şeyin de bulunması gerekiyor. Devridaim bir sistem gibi düşün: Bilirsin bir miktar enerji kaybolacak ve bunun yerine yine bir miktar enerji gelecek. Buna insanlar Dünya'da ölüm diyorlar. Birileri gidiyor ki doğan insanlar yeni enerjiyi ortaya çıkarırken bir yandan fazla enerji de atılabilsin. Aksi takdirde belki de enerji birikimi hepimizi yok edecek olurdu. Skyera'da ise gölgeler oluşuyor. Aslında yıldıza dönüşmemizin bir sebebi de bu. Orada kaybettiğin enerjiyi bir yıldızınkiyle değişiyorsun."

Kafam karışmıştı karışmasına fakat yine de anlıyor gibiydim. *Demek bir yıldızla değişiyorum enerjimi*, diye düşündüm. Rigel bunların hepsini sanki fantastik bir kitaptaymışız gibi basitçe anlatıyordu fakat duyduklarım beni şaşırtmakla kalmıyor aynı zamanda deli gibi meraklandırıyordu da.

Elinde tuttuğu broşu işaret edip gözlerimin içine baktı.

"Enerji yanlış ellerin elinde çok kötü sonuçlar doğurabilir. Dolayısıyla denetlenmesi, korunması gerek. Bu yüzden insanların evlerine giriyordum."

"Nasıl yani?"

"Gölgeler Diyarı tüm insanların mutluluğu tatması için bilim insanları tarafından oluşturuldu. Başta yalnızca mutsuz olan insanlar Gölgeler Diyarı'na geliyor, mutluluğu tadar tatmaz Skyera'ya dönüyordu. Kimse kimseyi unutmuyordu Alnilam. Her şey geçici bir yolculuk gibiydi. Oysa artık öyle değil. Fakat... Gölgeler Diyarı ister ebedi olsun ister geçici olsun benim bir görevim var."

Broşunu tekrardan cebine götürdü. Gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki söyleyeceklerini tam olarak anlayamamamdan korkuyordu sanki.

"Ailem enerjinin en eski koruyucularındandır. Benim görevim buradaki herkesin mutlu olduğundan emin olmak. Huzurlu olduğundan... Burada bir insanın dahi mutsuz hissetmesi enerjide dengelerin değiştiğini, bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir."

"Rigel..." diye fısıldadım tereddütle. Bunu nasıl söylesem bilemiyordum fakat anlattıkları doğruysa enerjide büyük bir tehlike olmalıydı. "Ben mutlu hissetmiyorum. Yemin ederim deniyorum, nedenini anlamaya çalışıyorum ancak olmuyor. Bir şeyler eksik, o kocaman evimde bile bir şeyler eksik."

Yüz ifadesini bir an bile kıpırdatmadan sakince beni dinledi. Oysa biraz olsun şaşırmasını, belki de telaşlanmasını beklemiştim. Ben sözümü bitirir bitirmez anlayışla başını sallamaya başladı.

"Telaşlanmamız gerekmiyor mu?"

Tıpkı tanıştığımız gündeki gibi uyuz uyuz güldü. Ama ben her zamanki gibi neyin bu kadar komik olduğunu anlayamamıştım. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda pardon dercesine elini kaldırıp kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

"Kızınca yüzün komik oluyor."

"Sen gülünce daha çok kızasım geliyor."

Nihayet gülümsemesi dindiğinde yüzünü tekrardan yıldızlarıma çevirip derin bir nefes aldı.

"Alnilam... Çünkü senin mutluluğun hiçbir zaman herhangi bir nesneye ya da duruma bağlı olmadı. İnsanlarla bağ kurdun. Doğrusu kendini bile bu kadar sevdiğini düşünmüyorum. İşte tam da bu yüzden eksik hissediyorsun ve bu yüzden burası sana bir cehennem gibi geliyor."

"Ama," diye söze atıldım karşı çıkma içgüdüsüyle. "Kahvaltıda Zosma adında bir kadınla tanışmıştım. Kızını Skyera'da bırakmış oysa yine de mutluluğu hissediyor. Bir annenin çocuğuna duyduğu sevgiden daha büyük bir duygu olabilir mi?"

"Hissedilebilecek her duygu, hatta annelik dahi aslında bir çıkardır. İstisnalar kaideyi bozmaz Alnilam. İnsanlığın hamuru bencilliktir."

İçimden ona niçin gölge olduğunu öyle çok sormak istiyordum ki kendimi zor tutuyordum. Hiç sevdiği biri olmuş muydu?

Annesi de gölgeye dönüşmüş müydü? Çok şey yaşadığından mı böyle duygusuzdu yoksa hiçbir şey yaşamadığından mı?

Yine de dilimin ucuna gelen tüm soruları bastırdım. Onun yerine aklımda başka bir fikir vardı. Günlerdir aklımı çeliyor, şimdiyse ağzımdan dökülüverecek gibi oluyordu.

"Rigel." Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Sevdiklerimi buraya getirmenin bir yolu var mı? Yani onların gölgeye dönüşmesini beklemeden."

Bir süre hiçbir şey söylemeden bakışlarını ayakuçlarına dikti ve düşünmeye koyuldu. Aklındaki fikirleri birer birer savaştırıyordu sanki. Ayakuçlarından kaldırdığı gözleriyle tekrar bana baktı ve yüzümde bir cevap aradı. Ancak öyle hissediyordum ki, daha çok güvenilir olup olmadığımı sorguluyordu.

"Enerjinin üç büyük gücü olduğu söylenir: İllüzyon, Dönüş ve Takım. Bunlardan biri mutlaka işe yarıyor olmalı fakat nasıl bilmiyorum Alnilam. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Üçünden herhangi birini kullanmanın bedeli çok ağır olacaktır."

İşler daha ne kadar kötüleşebilir, diye düşündüm elimde olmadan. Alphard'a anlam veremediğim bir şeyler oluyordu, burada mutsuzluğun dibine vuruyordum ve dengeler değişmeye başlarken elimden hiçbir şeyin gelmemesi beni kahrediyordu. Ancak bunların hiçbirini Rigel'e söyleyemedim. Sen enerjinin koruyucusuysan Alphard'ıma neler oluyor söyle diyemedim. Ona ne yapacaklarını bilemezdim. Bencillikten yoğrulduğumuza inanan birinin sevdiğim adamı kurtarmasını isteyemezdim.

"Gidelim mi artık, hava soğumaya başladı."

Onu onaylarcasına başımı salladım ve yerden destek alarak doğruldum. Cılız çimenler yer yer elbisemi lekelemişti. Tam üstümüzü silkelemiş, ince patikada yürüyüp gidecekken büyük bir patırtı koptu ve ikimiz de olduğumuz yerde donakaldık.

"Neler oluyor?"

Ses, büyük arazinin bir kenarına kondurulmuş depodan geliyordu. Sanki biri durmaksızın yere vuruyor, gecenin karanlığında kuşları dahi ürkütüyordu. Kocaman metal binaya doğru yürümeye başladım. Rigel de arkamdan beni takip etti. Benim kadar telaşlanmamıştı besbelli fakat eh, sonuçta o Rigel'di.

"Orada ne var?" diye sordum sesler gelmeye devam ederken.

Adımlarını daha da hızlandırıp yanımda bitiverdi. "Bilmiyorum," dedi ellerini iki yana açıp omuz silkerek.

Kocaman bir hayvan mıydı içerideki? Oysa bu zamana dek Gölgeler Diyarı'nda kuştan başka bir hayvan görmemiştim. Metal depoya iyice yaklaşırken ağaçların arasından kaptığım bir sopayı sıkı sıkı tuttum. Muhtemelen boşuna kaygılanıyordum fakat Dünyalıların deyişiyle kurtla görüşürsen köpeğini yanından ayırmayacaktın.

"Sen Skyera'da da gördüğün her şeye böyle atlıyor muydun?" diye mırıldandı Rigel arkamdan keyifsiz keyifsiz.

"Ohoo, geyik bile öldürüyordum."

Kaşlarını çatarak iğrenircesine yüzüme baktı.

"Lütfen öyle bakma," dedim utançla. "Daha fazla acı çekmesin diye yaptım. Henüz bir avcı olacak kadar canavarlaşmış değilim."

Metal deponun kapısını beraber aralayıp içeriye adım attık. Bir an için önümü göremedim fakat ardından gözlerim çabucak karanlığa alıştı. İnce bir koridor hemen sağ tarafta bir odaya açılıyordu. Elimde sopam ve hemen arkamda Rigel ile koridoru arşınlamaya başladım. Patırtılar kesilmiş, yerini uçsuz bucaksız bir sessizliğe bırakmıştı.

Adımlarımı hızlandırıp koridorun sonuna geldiğimde sabırsızlanarak sağıma döndüm ve ağzımdan çıkan nidalara engel olamadım. Oda bomboştu. Bir şey hariç. Orada, odanın tam ortasında elleri sandalyeye kenetlenmiş, ağzı bağlı bir adam duruyordu.

Sandalyesi yere devrilmiş, kafası kanlar içinde kalmıştı. Bunu kendisine o mu yapmıştı? Telaşla elimdeki sopayı atıp adama doğru koştum. Güç bela sandalyesini doğrulttuğum anda adamın yüzünü tamamıyla seçebildim ve ağzımdan bir çığlık kopuverdi.

"Olamaz..."

Karşımda duran bu sıska adam Gredi'den başkası değildi. İnanamıyordum. O kadar çok zayıflamıştı ki! Sakalı uzadıkça uzamış, gözaltları iyice çukurlaşmıştı. Burada ne arıyordu? Onu kim, ne için esir tutmuştu?

"Gredi..." diye ağlamaya başladım. "Sana bunu kim yaptı?"

Ağzındaki bandı açmaya yeltenmiştim ki aniden kaşlarını oynatmaya, gözlerini pörtletmeye başladı. Bağırarak inlediğinde tam arkaya dönüp ne olduğuna bakıyordum ki başımda keskin bir acı hissettim. Etraf yavaş yavaş kararırken dengemi kaybettim ve saniyeler içinde yere yığıldım. Son duyabildiğim şey Rigel'in, "Abi!" diye bağıran sesiydi.

Soğuk zemin tüm kemiklerimi titretirken ayaza karşı gözlerimi araladım. Neredeydik? Bir anlığına durup neler olduğunu anımsamaya çalıştım. Başıma durmaksızın batan ağrı düşünmeme engel oluyor, acı çektiriyordu.

Gredi, dedi içimden bir ses. Ve anılar zihnime hızlıca dolarken aniden olduğum yerde doğruldum. Topluca kahvaltı yaptığımız günkü arazideydik oysa buraya beni kimin getirdiğini bilmiyordum. Kafama bir darbe almış ve saniyeler içinde bilincimi kaybetmiştim.

Telaşla ayaklanarak dört bir yanda Rigel'i aradım. Bir ağacın önüne bırakılmıştı o da tıpkı benim gibi. Koşarak yanına gidip dizlerinin dibine çömeldim. Lacivert saçları toz toprak olmuş, tişörtünde küçük bir yırtık oluşmuştu.

"Rigel..."

Yanaklarına hafif hafif vurarak kendine getirmek istedim. Çıtı çıkmadan usul usul yatıyordu ki yavaşça gözlerini aralamaya başladı. Tahminimce bir müddet nerede olduğunu, ne yaşadığımızı anlamlandıramadı fakat hemen sonra irkilerek ayağa kalktı.

"Başım..." diye mırıldandı aynı keyifsiz suratıyla. Ardından telaşla bağırdı: "Alnilam abim nerede?"

"Rigel, abin Gredi miydi?"

Hayretler içindeydim. Gredi, bana bir erkek kardeşi olduğunu söylemişti oyuncakçı dükkânındaki muhabbetlerimizde. Ancak bu kişinin Rigel olacağını asla düşünmemiş, o birkaç saat önce, "Abi!" diye bağırdığında dahi kulaklarıma inanamamıştım. İkisi birbirinden öyle farklıydı ki! Gredi her daim şen şakraktı. Kelime oyunlarını sevmez, keyifsiz olmaktan nefret ederdi. Rigel onun tam aksine çoğu zaman duygularını gizliyordu. Yalnızca, belki de tek benzer noktaları, tıpkı Gredi gibi her zaman yüzünde asılı, muzip bir gülümseme olmasıydı.

"Evet," diye onayladı. Onu belki de ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum. "Onu kaybetmiştim. Oysa buraya geldiği ilk gün, onu yine tam da burada ben karşılamıştım. Bir gün birdenbire kayboluverdi. O günden beri günlerim onu aramakla geçiyor."

"O depoya bakmak hiç aklına gelmemiş miydi?"

"İnan o depoyu nasıl bulduğumu bilmiyorum Alnilam. Ben de senin gibi ilk kez geldim o araziye."

Doğrusu Rigel gibi birinin Gölgeler Diyarı'nı avucunun içi gibi bilmemesi garipti. Ancak bir noktada da onu yargılamıyordum. Nihayetinde bu mosmor diyar her geçen gün beni şaşırtmayı bir şekilde beceriyordu.

Rigel öyle üzgün görünüyordu ki ne yapacağıma karar veremedim. Elimle omzunu sıvazladım fakat ne yaparsam yapayım moral veremeyecektim sanki.

"Skyera'dayken hep onu izliyordum," dedi dolmuş gözleriyle. "Gölgeler Diyarı'yla ilgilenmediğim her an onu izliyordum. Seni de bu yüzden bu kadar yakından tanıyorum Alnilam. Oyuncakçı dükkânında ettiğiniz sohbetler, Dünya'ya yardım günleri..."

Gredi'nin hoş sohbetlerini öyle çok özlemiştim ki! Evde yiyecek yemek olmadığı zamanlarda oyuncakçı dükkânının önüne bir yer sofrası kurardı. Tüm esnafları çağırır, herkesin karnını doyururdu. Her sabah içim ne kadar buruk olursa olsun bir günaydınıyla beni neşelendirmeyi pek iyi becerirdi. Alphard'a dahi yakınlaşmayı başarabilmiş, bir abi gibi olabilmişti onun için.

Tüm bu güzel anıları yad ederken aklıma Gredi'nin gölgeye dönüştüğü yangın günü geldi ve tam da o an sorular tekrar zihnime dolmaya başladı. "Bu benim son şansım," demişti giderken. Onu yalnızca bir kez görsem, bir kelime edebilse sanki öyle çok şey anlatacaktı ki!

"Gredi'nin nasıl gölgeye dönüştüğünü biliyor musun?" diye sordum merakla. Ellerini dizlerinde kavuşturmuş öylece yeri izliyordu.

"Sevdiklerinin gölgeye dönüştüğü anı buradan göremezsin," dedi kırgın sesiyle. "Nasıl oldu?"

Ona tüm detaylarıyla oyuncakçı dükkânında çıkan yangını, canavar alevlerin Gredi'yi nasıl yuttuğunu ve mektubunda yazdıklarını anlattım. Ağzımdan çıkan her sözcükle Rigel biraz daha şaşırıyor, gözlerini pörtletiyordu. Anlatacaklarım biter bitmez tekrar derin düşüncelere soktu kendini. Demek Rigel'in dahi cevaplayamayacağı bazı sorular vardı.

"Söyleyeceklerim seni üzecek," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak.

"Ne oldu?"

Elleriyle saçlarını karıştırıp oflayarak büyük bir nefes verdi. Gözlerinde anlamsız bir korku, hareketlerinde bir tedirginlik kol geziyordu.

"Abimin yanlış yolda olmasından korkuyorum," dedi nihayetinde cümleleri kafasında toparlayarak. "Çünkü daha önce yapmadığı şey değil."

"Nasıl yani?"

Bıkkınlıkla ayaklanıp volta atmaya başladı. Bir an için tekrardan gözlerimin içine baktı ve o saniyede anladım ki şimdiden söylediklerinden pişmanlık duyuyordu. Fakat tüm tedirginliğine karşın kararlılıkla karşımda dikildi ve elini uzatıp çömeldiğim yerden kalkmama yardımcı oldu.

"Gredi ailemize ihanet etti," dedi başını öne eğerek. "Enerjinin karanlık tarafını başlatan ve Gölgeler Diyarı'nın ebedi olmasına sebep olan kişi oydu."

"Bu insanlar deli Alphard. Bu dünya çıldırmış. Evren artık kendi olmaktan bile utanmış ve gökyüzü hayata küsmüş. Şimdi ben bu uçsuz bucaksız, kafayı sıyırmış dünyada öyle yalnızım ki mektuplarım dahi tükendi. Sanırım aklım ve kelimelerim de artık beni terk ediyor."

13

Uzaklardaki Hayaletlerine Ulaşmaya Çalışırken

If You Love Her — Forest Blakk

"Kafamı nereye çevirsem oradalar. Aynaya baktığımda ilk gördüğüm şey çehremin her bir ucuna dokunmaya çalışan simsiyah vücutlar oluyor. Zihnimin minik yaramaz gölgeleri hayatımı karartmaktan yadsınamaz bir zevk duyuyor. Yalnız kalmak istiyorum. Avazım çıktığı kadar bağırıyor, koşup kaçmayı deniyorum fakat olmuyor. Annemin gittiği gündeki kadar renksiz görüyorum artık dört bir yanı. Çünkü sen yoksun Alnilam. Ve üstelik seni hatırlayamıyorken bile yokluğun, başımı soktuğum tüm yuvaların tepemden aşağıya yıkıldığını hissettiriyorsa varlığının, bu karanlık aklımı nasıl büyük bir cennete çevireceğini hayal dahi edemiyorum."

"Lütfen sen aç," dedi bir kez daha yalvarırcasına. Saatlerdir Capella'nın odasında bir köşeye oturmuş tam ortamıza ise Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'ı almış, öylece bekliyorduk.

"Capella," dedim bir kez daha bıkkınlıkla. "Yalnızca bir kitap. Lanetlenmedik ya."

Okulda yaşadığımız korkunç anlardan sonra beni sürükleyerek buraya getirmişti. Şaka gibiydi ancak kitaptan korkuyordu. Onun bize, hatta daha çok bana zarar vermiş olduğunu, işte tam da bu yüzden ben okuldan ayrılır ayrılmaz her şeyin düzeldiğini iddia ediyordu.

"O halde sen neden açmıyorsun?" Ellerini oturduğu yerde beline koyarak bilmiş bilmiş bakmaya başladı. Doğrusu Capella'nın dediklerini her ne kadar saçma bulursam bulayım bende bir sorun olduğu konusunda hemfikirdim. Ve o kitabın içinden edinebileceğimiz bilgiler gözümü korkutuyordu. İnsanlara mutsuzluk verdiğimin yıllardır farkındaydım ancak kulaklarım bunu bir kez daha duymaya hazır değildi.

"Korkunu yenmeni istiyorum," dedim onu inandırmak istercesine. "Öyle çok tedirginsin ki etrafındaki gölgeler bile titreşiyor."

Bir süre uzun uzun onun gölgelerine baktım. Onlar da tıpkı bizim gibi kitabın başına oturmuş ağzımızdan çıkacakları dinlemeye çalışıyorlardı. Ya da ben öyle hayal ediyordum çünkü hiçbiri bir yüze sahip değildi. Duyguları yoktu ve Capella'nın duygu durumlarını saymazsak hareket dahi edemezlerdi. Yalnızca dört tanelerdi. Gredi, Alnilam, erkek kardeşi Polaris ve annesi olmalıydı bunlar.

Turuncu saçlarını Capellavari bir şekilde arkaya atıp titreyen elini kitabın kapağına götürdü. Altın varaklı yazılar Capella'nın sürekli renk değiştiren ledlerinin altında ışıl ışıl parlıyordu. Anlam veremiyorduk fakat bardaktan boşanırcasına yağan o yağmurun altında bile kitabın en ufak bir yeri ıslanmamıştı. Etrafımızı çepeçevre sarmış, gölgelerin ve diğer tüm garip olayların sebebi bir sihir olmalıydı bu sanki.

Yavaşça kitabın kapağını araladı ve en başından itibaren okumaya başladık. İlk başta irkilmiş, kanımca kitaptan fantastik yaratıklar fırlayacağını falan beklemişti. Ancak bir zaman sonra sa-

kinleşti ve böylece ikimiz de kitaba gömülüp çıtımızı çıkarmadan incelemeye koyulduk.

"Bak," dedi eliyle bir paragrafı işaret ederek. "Yıldızların enerjileri olduğunu ve bunu elde edip kaybedebileceklerini söylüyor."

"Hangi enerjiyi ama?" diye sordum istemsizce. "Hiç yoktan kendi enerjilerini mi yaratıyorlar yoksa?"

Bilmem dercesine omuz silkti. "Elde ediyorlar, yazıyor işte."

Saatler su gibi akıp geçti. Ay gökyüzünde belirdi, ailesi birkaç dakika için de olsa yemeğe gelmemiz için ısrar etti. Sayfalar sayfalar üstüne geçerken Capella esnemeye dahi başladı.

Fakat bir müddet sonra, belki de geçen saatlerin ardından her ikimiz de yılmışken olduğu yerde kıpırdanmaya başladı.

"Gredi'nin notlarının olduğu bölüme geldik."

Gredi'yi oyuncakçı adam diye kodlamıştım zihnimde. Capella hatırlamama yardımcı olmak için her bir gölgeleye lakaplar takıyor, dış görünüşlerini mümkün olduğunca çizmeye çalışıyordu. Eh, daha çok kıyafetlerini çizmeye özen gösteriyordu ve bu da pek işimize yaramıyordu fakat ses etmiyordum.

"Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder."

Gredi'nin özenle yazılmış notlarında bir kez daha gezdirdi parmaklarını.

"Enerji, enerji, enerji... Sürekli enerji deyip duruyorlar ancak kimse de açıklamıyor bunun ne olduğunu."

"Belki de ideoloji gibi bir şeydir. Yani yazdığı sözden bahsediyorum."

"Her neyse ne... Sirius falan filan bir şeyler diyor, yüz kere okuduk burayı."

Tam geçmeye yelteniyordu ki telaşla onu durdurdum. Öyle hızlı atılmıştım ki az daha sayfayı yırtacaktım. Capella her zamanki burnu havada edasıyla beni azarlamaya hazırlanıyordu ki elimle "Sirius" yazısının işaret edildiği paragrafı gösterdim. Önce yüzüme dik dik bakıp sonrasında okumaya başladı.

"Tıpkı evrende birbirine bağlı yaşayan her ikili gibi yıldızlar arasında da bağlayıcı bir güç, bir başka deyişiyle arkadaşlık mevcuttur. Yüzyıllardan bu yana takımyıldızlarının bütünlüğünü sağlayan şey de budur. Enerjilerini ortaklaşa kullanan bu arkadaş yıldızları küçümsemek, büyük bir gücü inkâr etmek demektir. Bu tarz birleşmiş yıldız güçlerine pek çok örnek verilebilir. Örneğin: Aynı takımyıldızında bulunan Alnitak, Mintaka ve Alnilam bir araya geldiklerinde... Alnilam mı?"

"Okumaya devam et."

"...doğrultuları gökyüzünün en parlak ikinci yıldızı olan Sirius'u gösterir."

Şaşkınlıkla oturduğu yerde doğruldu. Yüzü bir başka şekilde aydınlanmış, ağzı beş karış açık kalmıştı.

"Daha önce bu yazıyı nasıl gözden kaçırabildik? Üstelik özellikle burayı yüzlerce kez okuduk," dedim. Doğrusu aklım ermiyordu.

"Hayır," diye mırıldandı odasında volta atıp dururken. "Gözden kaçırmadık çünkü üçüncü yıldız hiçbir zaman yazmıyordu. İnanamıyorum... Üçüncü yıldızın Alnilam olduğuna inanamıyorum Alphard."

"Alnilam'a söylemeliyiz Capella," dedim.

Hayal meyal zihnimin bir yerlerinde Capella'nın Polaris'le konuştuğu geceyi hatırlıyordum. Tozların Capella'nın etrafında kol gezişini, uçuşan saçlarını ve tir tir titreyen ellerini... O geceye dair sadece birkaç konuşma silikti zihnimde, o kadar.

"Alphard ben... Aylardır iletişim kurmayı başaramıyorum. Oysa en son kardeşimle konuştuğumuz günden beri öyle çok deniyorum ki!"

Kaşları çaresizlikle çatılmış, yüzü ağlamaklı bir hale gelmişti. Yatağının hemen ayakucundaki pencerenin önünde dikilip dışarıyı izlemeye başladı. Başını gökyüzüne çevirmişti. Ben de otur-

duğum yerden kalkıp tıpkı onun gibi pencerenin önüne geldim ve pırıl pırıl parlayan yıldızlara karşı buruk bir biçimde gülümsedim. "Minik yıldızım..." diye fısıldadı içimden bir ses. "Ne olursun sana ulaşmamıza izin ver."

Capella'nın omzunu sıvazlayıp yatağının üzerine attığım ceketimi giydim. Gece büsbütün Skyera'nın sokaklarına çökmüş, beni çağırıyordu.

"Ona ulaşacağız. Söz veriyorum," dedim Capella'ya biraz da kendimi inandırmak istercesine. "Güneş'e yemek vermedim, gitsem iyi olacak."

"Güneş mi? O kim?"

Minik kedimin gece kadar kara tüyleriyle zıtlık oluşturan ismine karşı bir kez daha gülümsedim. Hazır fırsatını bulmuşken de hevesle Capella'ya yöneldim.

"Sahi Alnilam ona ne ismini vermişti? Evindeki minik kediye..."

O da hatırladığı anılardan ötürü zar zor gülümsedi. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Papatya koymuştu ismini," dedi bakışları odanın bir köşesine öylece dalıp giderken.

"Siyah bir papatya ha?"

"Siyah bir Güneş ha?"

Birkaç adımda yanımda bitip kollarını birden boynuma doladı ve ağzından küçük bir hıçkırık koptuğunu duydum. Ben de teselli vermek istercesine sıkıca sarıldım ona.

"Bu Alnilam içindi," dedi bir yandan gülümseyip bir yandan burnunu çekerek. Ve hemen sonrasında omzuma bir yumruk geçirdi. "Bu da benim içindi."

Odasının bir köşesine yürüyüp askıdan ceketini aldığı gibi sırtına geçirdi. Ayakkabılarını özenle seçerek giydi. Ardından kapının önünde dikilip kaş göz yapmaya başladı.

"E hadi, gitmiyor muyuz?"

"Sen de mi geliyorsun?"

"En yakın arkadaşımın evinden kovuluyorum, ha?"

Gülerek koluma girdi ve böylece söylemek istediğim tüm cümleleri ağzıma tıktı. Bir yandan onun her daim yanımda olmasından büyük bir mutluluk duyuyor, Alnilam'dan kalan tek hatıraya sıkı sıkı tutunduğumu hissediyordum. Üstelik Capella her daim öyle neşeliydi ki bazen beni bile keyiflendiriyordu. Fakat yine de kimi zaman onun kahkahalarının yanında kendimi öyle zavallı hissediyordum ki tek isteğim dört duvarın arasına, sessizliğe sığınmak oluyordu. İşte bugün de öyle bir zamandı. Alnilam'ın üçüncü yıldız olması ona zarar verecek miydi? Şu an her neredeyse kendini mutlu hissediyor muydu? Ya da evinde bir mektup daha bulabilir miydim önceden bana yazmış olduğu? Bu soruların cevabını bulmak istiyordum.

"Taa aylar önce oyuncakçı dükkânında niçin işe başladığını hatırlıyor musun?" diye sordu Capella karanlığın hâkim olduğu gecede yalnızca adımlarımız duyulurken.

Bir süre durup düşündüm. Ancak sebebi bir türlü aklıma gelmedi.

"Bilmiyorum," dedim mahcup bir biçimde. Hatırlayamamak beni deli ediyordu. "Para için olmadığına eminim çünkü maaş almıyordum."

"Evet," diye onayladı başıyla. "Alnilam'ın okula gidebilmesi için vardiyalarını devralmıştın. Tabii onun bundan haberi yoktu. Olsaydı asla müsaade etmezdi."

Demek onun okula gidebilmesine bir şekilde vesile olmuştum. Capella'nın onu bana anlattığı kadarıyla kafamda, vereceği tepkiyi şekillendirmeye çalıştım. Çok mu sevinirdi? Mimar olmak istediğini biliyordum. Capella onun çizim yaparken nasıl bir arzu duyduğunu ve gözlerinde beliren sevinci belki de milyonlarca kez anlatmıştı bana. Belki de o gün öyle çok mutlu olmuştu ki gelip bana sarılmıştı. Belki o gün okula beraber gitmiştik. Ya da belki

de kendi şeytanlarımla uğraşmaya o kadar dalmıştım ki en güzel anlarında hiçbir zaman yanında olamamıştım.

"Onu mutlu etmeye çalışırken bile eninde sonunda gölgeye dönüşmesine sebep oldum, ha?"

Capella eliyle beni savuşturup yüzünü buruşturdu.

"Alphard senin bazen gerçekten akılsız olduğunu düşünüyorum."

Söylediklerim bir şakaymış gibi gülmeye başladı hemen sonra. Onun bu ani duygu değişimlerine alışık olmasam alınacaktım.

"Alnilam'ın gölgeye dönüşmesinde garip bir şeyler var," dedi nefes dahi almadan. "Balo günü sizi izliyordum uzaktan. Durduk yere, sen tam önünde dikiliyor olmana rağmen her yerde seni arayıp bağırmaya başladı. Ne zamanki toz zerrecikleri ve ışıklar onu yuttu, işte tam o vakit seni görebildi. Başta seni suçlamak acıma bahane bulmanın en basit yoluydu. Ancak dediğim gibi yerine oturmayan bazı parçalar var. Yalnızca... Yalnızca onun yokluğu bazen kendimi o kadar kimsesiz hissettiriyor ki ne kadar az gölgelerin gizemini sorgularsam o kadar çabuk dindirebilirmişim gibi hissediyorum yalnızlığımı. Anlıyorsun değil mi?"

Anlıyordum. Aramızdaki tek fark o tek başınalıktan kaçarken benim siyah karaltılarımın arasında deliler gibi yalnızlığımın özlemini duyuyor olmamdı.

"Verecek bir cevabımızın olmamasından yoruldum Capella."

Başıyla onayladı ve başka hiçbir şey söylemedi. Neredeyse çatı katına da varmıştık zaten. İkimiz de tek kelime etmeden çarpık evlerin arasında Alnilam'ın evine dayanıp kapıyı araladık. Papatya, onun güzel minik kedisi, bizi görür görmez üstümüze atıldı. Kollarımın arasında adeta bir top yumağına dönüştüğünde başına bir öpücük kondurdum.

"E tabii bize selam yok," dedi Capella mahsusçuktan Papatya'ya kızarak.

Küçük kedi keyifle biraz daha yaladı patilerini. Capella odanın

bir köşesinden kaptığı mamayı bir güzel Papatya'nın kabına doldurdu. Ardından onu tıpkı bir bebekmiş gibi kucağımdan alıp kabının yanına bıraktı.

"Alnilam'ın kedisi olduğu o kadar belli ki," diye mırıldandı bir yandan. Bazen Capella'yı hatırlayabildiği tüm o güzel anılar için deli gibi kıskanıyordum.

"Çatıya çıkalım mı?" diye sordum ne yapacağımızı bilmez halde öylece dikilirken. Ellerini çırpıştırarak onaylayıp ikimiz için birer battaniye kaptı. Her zaman yaptığı gibi önden önden yürüyerek tırmandı merdivenleri. Bugün rüzgâr sanki sıcacık bir nefesmiş gibi esiyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlar, "Ben buradayım," dercesine ışıldıyorlardı.

"Özlemişim buraya gelmeyi."

"Capella..." diye mırıldandım aklımdan öylesine gelip geçen düşüncelerle. Boylu boyunca uzanmış gözlerini yıldızlara dikmişti. "Biz de bir gün o gökyüzünde mi olacağız?"

"Sanırım hepimizin sonu o."

Anlayamıyordum. Dile getirmesi çok garipti fakat niçin bu zamana dek gölgeye dönüşmemiştim? Ruhum bu kadar karanlıkken ve kendi sesimi duymaya dahi takatim kalmamışken nasıl oluyordu da hâlâ mutsuzluğu tatmamış oluyordum? Çünkü Alnilam, Polaris, annem ve diğerleri gölgeye dönüşmek için şu anda yüreğimde cayır cayır yanan mutsuzluktan daha büyük bir acı duydularsa onlar için içten içe kahroluyordum. Çünkü şu anda hissettiğimden daha büyük bir mutsuzluk varsa onu tatmaya hiç mi hiç hazır değildim.

"Sevdiklerimizden geriye kimse kalmadığında bizi kim, nasıl bundan daha mutsuz edebilir ki?"

Bir süre aramızda gecenin baykuşlarından başka hiçbir ses duyulmadı. Yapraklar hışırdadı ve rüzgâr kulaklarımızı uğuldattı. Ancak ikimiz de ağzımızı açıp tek kelime etmedik ve yalnızca yıldızları, onların hayalet kalplerini dinledik.

"Biliyor musun..." diye söze girişerek sessizliği bozdu Capella. Mavi gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Belki de Polaris ve o birbirilerini bulmuşlardır. Hatta belki Alnilam annesine bile kavuşmuştur."

"Capella, onun orada Skyera'da olduğundan daha mutlu olacağını bilsem tam şu anda gölgelere dair her ipucunu bırakırım. Fakat içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor."

"Benim içimden bir ses de onun sana olduğundan daha çok senin ona ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Cevap vermedim. Cevap vermeye yüzüm yokmuş gibi hissediyordum. O minik yıldızın bir yerlerde beni dinlediğini bilsem tam şu anda dizlerimin üzerine çökecek, beni affetmesini dileyecektim. Ancak bildiğim tek şey artık ona dair hiçbir iz kalmadığıydı. Yalnızca Capella... Onu sevdiğimi sadece o bilecekti.

"Alnilam bunca zaman onu hatırlamadığımı düşünüyormuş ya, neden ona hiçbir şey söylemedin?" diye sordum birden. "Sen tanıştığımız günü hatırladığımı, hatta çizimlerini sakladığımı dahi bildiğini söylemiştin."

Bunca zamandır bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturup keyifle gülümsedi. Derin bir nefes aldı yıldızlı gökyüzüne karşı.

"Çünkü ikinizin her halükârda birbirinizi bulacağını biliyordum. Bunu görmemek için kör olmak gerek Alphard," dedi kendinden emin bir şekilde. "Yalnızca aranızdaki enerjiyi yaratan üçüncü kişi olmak istemedim. Her şey size özel olmalıydı."

"Yine enerji diyorsun, ha?" dedim onun gülüşünü taklit etmeye çalışarak fakat yüzümde çok eğreti duruyor olmalıydı.

"Enerji peşimizi bırakmıyor."

Sırtındaki battaniyeye sıkı sıkı sarılıp geriye doğru uzandı. Uyumaya hazırlanıyor gibiydi. Elini gökyüzüne doğru uzatarak küçük, hayali takımyıldızları çizmeye başladı.

"Alphard," diye fısıldadı sesi iyice uykulu gelirken. "Neden sürekli koşuyordun? Alnilam senin hep koştuğunu söylerdi."

Buna verecek bir cevabım olup olmadığından emin değildim. Doğrusu pek çok sebep vardı ama aslında hiçbir sebep de yoktu sanki.

"Bilmiyorum. Yalnızca koşmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Hatta şu anda bile sanki koşarsam Alnilam'a ulaşabilirmişim gibi hissediyorum."

Yattığı yerden doğrulup ayaklandı. Battaniyesini sırtından tek hamleyle atıverdi.

"Koş o zaman," dedi. Ardından bunu birkaç kez sayıklamaya başladı. Ani tavırlarına gerçekten yetişemiyordum. Bir dakika üzgünse diğer saniye çığlık çığlığa kahkaha atabiliyordu.

"Alphard, koş!"

Ne diyeceğimi dahi umursamadan merdivenlerden indi bir çırpıda. İner inmezse tekrar bana seslenmeye başladı. Sıkıntıyla oturduğum yerde nefesimi verip ben de ayaklandım. Her zaman yaptığım gibi yine onu takip ettim. Alnilam'ın odasından ceketlerimizi alır almaz kolumu çekiştirmeye başladı.

"Capella bu nereden çıktı şimdi?"

"Dur, sorgulama. Yani durma koş!"

Sokağa adımımızı atar atmaz arkasına bir kez olsun bakmadan koşmaya başladı. Ben de hemen ardından... Adımlarımız tüm mahalleyi patır patır inletiyor olmalıydı. Baykuşların derin sesiyle bir tempo tutmuş gibiydik. Capella öyle umutlu ve mutlu görünüyordu ki tıpkı onun yaptığı gibi düşünmemeyi deneyip sadece koştum. Skyera'nın temiz havası ciğerlerime doluyor, içimi bir kıpırtıyla kaplatıyordu.

Koştuk. Öyle çok koştuk ki soluğumuz kesilene dek, bu evrenden kaçabilmemiz için bir şans varmışçasına koştuk. Nihayetinde ince uzun patikanın sonunda, limanın hemen yanındaki

boylu boyunca uzanan denize vardık. Buraya kimi zaman, kendi hayaletlerimden bıktığım o dakikalarda bir ses duymak istercesine çırpınarak gelirdim. Burada olmak bir şekilde beni rahatlatırdı fakat kimseye söylemezdim. Şimdi Capella'nın her ne kadar bilmeden de olsa bizi buraya getirmesi içimi anlamlandıramadığım bir huzurla dolduruyordu.

"Oluyor, oluyor!"

Capella'nın bağırışını duyduğumda aniden arkama döndüm ve birkaç adım arkamda kaldığını fark ettim. Bir şeylerin ters gittiğinden korkarak telaşla ona yaklaşmıştım ki etrafında beliren toz zerreciklerini gördüm. Mavi, kırmızı ve beyazın tonları etrafa saçılmış, tıpkı bir kafes gibi Capella'yı çepeçevre sarmışlardı. Zaman yavaşlayıp üzerimizde ağırlaştı. Tıpkı aylar öncesinde, o gecede olduğu gibi turuncu saçları hiçbirimizin hissedemediği farklı bir fırtınayla havalandı. Gözleri umutla parıldadı ve elini boşluğa doğru uzattı. Hipnotize olmuş gibi görünüyordu. Gözleri mutluluğun ender yaşlarıyla kaplandı. Oluyordu, başarmıştı. Demek bu yüzden koşmamızı istemişti. Oysa yine de bunu nasıl bildiğine anlam veremiyordum. Yalnızca yüreğime oturan huzuru olabildiğince tatmaya çalıştım. Şu anda onunla konuşuyordu. Benim toz zerrecikleri zannettiğim o boşlukta onun güzel yüzünü görüyor, sesini duyuyordu.

Minik zerrecikler dağılıp hava eskisi haline dönerken Capella'nın portakal rengi saçları da normale döndü. Mutluluktan ağlayarak dizlerinin üstüne düştüğünde bir çırpıda uzanıp tuttum onu.

"Capella..." diye fısıldadım. Eğer yapabilseydim ben de mutluluktan ağlayacaktım. "Onunla konuştun mu, oldu mu?"

"Oldu Alphard. Alnilam'la konuştum."

"Ama... Ama koşarak olacağını nasıl anladın?"

Gözlerinden neşe akarken kibirle gülümsedi. Saçlarını savurup ellerini tekrar göğsünde bağdaştırdı.

"Çünkü," dedi bilmiş tavrıyla, "onca delil gözümüzün önünde ancak biz inkâr ediyoruz. Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder. Eğer içindeki ses sana koşman gerektiğini söylüyorsa, koşacaksın."

"Koşuyorum. Gözümü kararttım ve yalnızca,
yalnızca sana varabilmek için ciğerlerim
patlarcasına koşuyorum.
Oysa uçurumun kenarında, gökyüzünün en karanlık olduğu o yerde var gücünle parlıyorsun minik yıldızım. Sana ulaşmaya çalışırken düşersem denizimin sularına kavuşacağım.
Ancak doğrusu, biraz karanlıktan da korkuyorum."

14

Söz Veriyorum

Döneceksin Diye Söz Ver — Yüksek Sadakat

"Bir gün gölgeye dönüşmeyeceğine söz verir misin?" dedi ben yanına otururken. "Gölgeye dönüşürsem de muhtemelen anlamazsın." "Hayır, anlarım," dedi. Buna kendisinin inanıp inanmadığını merak ettim. "Sadece söz ver." "Tamam, söz," dedim göğsüm ellerimin arasındaymış gibi hissederken. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, söz veriyorum."

Kocaman evimin bahçesinde oturup kara kara düşünüyordum. Gredi'yi gördüğümüz gecenin üzerinden üç gün geçmişti. Üç gündür Rigel evime sürekli gidip geliyordu ve Gredi'yi kurtarabilmek adına bir yol bulmaya çalışıyorduk. Oysa bugün geç kalmıştı. Doğrusu her ne kadar dile getirmek istemesem de geç kalmasına sevinmiştim. Bir günde çok fazla şey öğrenmiştim ve bunları hazmedecek vakti henüz kendime tanıyamamıştım bile.

Üstelik birkaç gün önce tam burada, bahçemde oturmuş Rigel'le planlar yaparken Polaris çıkagelmişti ve o zamandan beri

benimle konuşmuyordu. Adeta nefretle bakmıştı yüzüme. Ben ise ağzımı açıp tek kelime edememiştim. Gredi'yi bulduk diyememiştim ona. "Üstelik biliyor musun Polaris, Rigel Gredi'nin kardeşiymiş." Yalnızca onun bana güvendiğini umuyordum.

Başımı göz kamaştıran lila gökyüzüne çevirip minik kuşları izlemeye başladım. Çıkardıkları melodi ruhumu doyuruyordu. Ellerimi tıpkı onlar gibi uçmak istercesine gökyüzüne doğru uzattım. Eskiden, biz henüz çok küçükken geceleri Capella'yla bağıra bağıra söylediğimiz şarkıyı mırıldandım bir yandan. "Nerede olursan ol / Hiç uzak değilsin / Ama beni kaybedersen / Kalbime sahip çık / Ona sahip çık."

Ardından birkaç dakika belki geçmiş belki geçmemişken içime bir his doğdu. Doğrusu çok garipti. Öyle ki sanki kalbim bana seslenmeye çalışıyordu. "Alnilam, kalk," diyordu içsesim. Hatta bu öyle bir istekti ki nereden geldiğini anlayamamama karşın gerçekleştirmezsem tükenip gidecek gibiydim. Heyecanla oturduğum yerde doğruldum ve yalnızca içimdeki o enerjiyi dinledim. Koşarak Alphard'ın denizine, benim kimsesiz denizime gitmeye koyuldum. Tam bu andı. Geçen gün cesaret edip giremediğim o sularda bugün boğulmalıydım sanki.

Ayaklarımı denizin ılık sularına sokar sokmaz kulaklarım uğultularla çalkalanmaya başladı. Dört bir taraftan fısıltılar duyuyordum fakat bir ses vardı ki hepsini bastırıyordu.

"Alnilam..."

Capella'nın yumuşacık, neşe dolu sesi... Elimi uzatsam yakalayabileceğim somut bir şeymiş gibi dikiliyordu sanki havada.

"Capella?"

Hava küçük bir sis bulutuyla yarıldı ve tam önümde kocaman, yusyuvarlak bir ışık topu beliriverdi. Işığın parlaklığına karşın bir süre gözlerimi kapatmadan duramadım. Fakat sonra yerini renklere, toz zerrecikleriyle beraber gerçekliğe bırakmaya başladı ve

işte tam da o an Capella'nın güzeller güzeli yüzünü gördüm. Saçları her zamanki gibi gecenin karanlığına karşı koyarcasına ışıldıyor, yüzü bakımlı görünüyordu. Bir müddet dimdik bakındı fakat zaman sonra, belki de beni gördüğü an tam olarak bu olmalıydı ki tekrar, gözleri dolu dolu olmuşken ismimi haykırdı.

"Alnilam!"

"Capella... Sizi çok özledim, ne olur iyi olduğunuzu söyle."

Ona duyduğum hasret öyle büyüktü ki kocaman denizimin içinde cayır cayır yanmama sebep oluyordu. Elimi uzatsam sarılabilecek gibiydim oysa bunun yalnızca bir yansıma olduğunu da biliyordum.

"Alnilam biz iyiyiz. Senin için endişeleniyoruz. Orada her şey yolunda mı, mutlu musun?"

Mutluyum demek istedim. Dudaklarım mutluyum ve Polaris de burada demek için aralanmıştı ki Gölgeler Diyarı büyük bir depremle çalkalandı. *Demek Polaris'in bahsettiği buydu*, diye düşündüm. Bilgi veremiyordum. Onlara iyi olduğumu dahi söyleyemiyordum.

"Çatı katımda gibiyim," dedim iyi olduğumu anlamasını umarak. "Ancak sizin başınıza bir şeyler gelmesinden korkuyorum ve doğrusu konuşmak için pek zamanım yok."

Evimin önünden birileri geçecek, bu konuşmaya şahit olacak diye ödüm kopuyordu. Belki de mutluluklarının yanı sıra hepsinin hayaliydi Skyera'daki sevdiklerine ulaşmak. Capella'nın gizli yeteneğinin açığa çıkmasını, insanların onu zorla kullanmasını istemiyordum.

"Alphard seni çok özlüyor. Mümkün olduğunca seni anlatmaya çalışıyorum ama sanki... sanki zaten hatırlıyor gibi. Yalnızca yüzünü ve anılarınızı kaybetmiş. Oysa kalbi hâlâ seni tanıyor."

Gölgeler Diyarı bir kez daha var gücüyle çalkalandığında düşmemek için zor direndim. Sanki enerji yaptığım şey için beni azarlıyor gibiydi. Korkarak tekrar Capella'ya döndüm.

"Capella, konuşmama izin verilmiyor."

"Alnilam, dur!" Yüzü telaşla gerildi ve dudaklarını ısırmaya başladı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir depremle daha sarsıldığımızda bunu o da fark etmiş olacak ki sesini duyurmak istercesine bağırıp bir kez daha öne atıldı.

"Alnilam, üçüncü yıldız sensin. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu, işimize yarayacak mı bilmiyorum ama Gredi'nin kitabında, Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'da yazıyor. Alnitak ve Mintaka'nın yanındaki üçüncü yıldız sensin."

"Alnilam, seni seviyorum. Umudumuzu hiçbir zaman kaybetmeyeceğiz. Lütfen dönmenin bir yolunu bul."

"Alnilam... Görüntünü kaybediy..."

Işık topu büyük bir gürültüyle parçalanıp tozlar halinde denizime döküldü ve Capella'nın sesi sonraki birkaç dakika daha kulaklarımda yankılandı. Az önce yaşananlar zihnimde miydi yoksa onunla gerçekten konuşmuş muydum? Adeta dilim tutulmuştu. Öyle ki tek kelime dahi edememiştim. Nasıl olurdu da üçüncü yıldız ben olurdum? Üstelik üçüncü yıldız olmam ne işe yarayacak en ufak bir fikrim yoktu ve Capella'yı bu kadar özlemişken birkaç cümlecik daha duymak için ölüyordum. Hiç değişmemişti. Evrendeki tüm mükemmelliği üzerinde toplamış gibi görünüyordu. Sesi yumuşacık, bakışları bir anneninki kadar şefkatliydi. Karşımda belirir belirmez yanında olup ona sarılabilmeyi öyle çok arzulamıştım ki bir an için dediklerine dahi odaklanamamıştım.

"Alnitak ve Mintaka'nın yanındaki üçüncü yıldızsın..."

Nasıl olurdu? Ne yapmalıydım? Üçümüzün bir araya gelmesi mutlaka bir şey ifade etmeliydi. Eğer buradaki tüm insanları sevdiklerine kavuşturabilmenin bir yolu varsa, gölgelerden kurtulmak için en ufak bir çıkar yol varsa canım pahasına onu denemeye hazırdım. Bir an için Mintaka'nın evinde geçirdiğimiz o gün gözümün önüne geldi ve tekrardan düşündüm. Polaris Alnitak'ın yerini

sorduğunda, "Arkadaşın çoktan biliyor," demişti beni kastederek. Oysa burada dönen sihir karşısında bildiğim tek şey yoktu. Şimdi gidip kapısına dayansam, üçüncü yıldızın ben olduğumu söylesem bildiklerini benimle paylaşır mıydı? Sevdiklerimizi buraya, bu mutluluklar diyarına getirmenin bir yolunu bulabilir miydik? Evet, mutlaka Mintaka'ya gidip sormalıydım. Gerekirse yaşlı adamın karşısında dimdik durmalı, "Görmüyor musun, Skyera'da insanlar acı çekiyor. Burada hiçbir şeyi umursamadan şifreli konuşmalarla eğlenmenin adil olduğunu düşünüyor musun?" demeliydim.

Denizimin içinden bir çırpıda çıkıp ayakkabılarımı giydim. Sıcacık güneş tam ensemde alevleniyordu. Hızlı adımlarla evimin bahçesinden ayrıldım. Onun o ağaç evinin önünde gerekirse günlerce dikilecek fakat cevabımı almadan geri dönmeyecektim. Bana Alnitak'ın nerede olduğunu söyleyecekti. Hatta kalkıp beraber bulacaktık onu.

Bir yandan kararlılıkla yürüyor, bir yandan elimde olmadan kendime nasihatlerde bulunuyordum. İçimdeki his beni Capella'ya götürmüştü. Rigel her ne kadar Gredi'nin yanlış yola saptığını düşünse de ağabeyinin haklı olduğu su götürmez bir gerçek vardı: Sahiden de enerji iyiyi ve kötüyü hissediyordu. Öyle ki içimde bir kartopu gibi büyüyor, adeta bir kalp gibi attığını hissedebiliyordum. Belki de artık kalbimin beni doğru yola götüreceğine inanmalıydım. Çünkü orada yalnızca kendi yüreğimi değil, Capella'nın, Alphard'ın, annemin, Polaris'in, hayatımdaki herkesin parçalarını taşıyordum. Birinin dahi eksik olması beni bugünkü yolumdan çok daha farklı bir yere götürürdü. Oysa biliyordum ki burada olmamın, üzülmemin, kızmamın, mutluluğumun dahi bir nedeni vardı. Bir amaç... Tüm mesele ise onu keşfetmekteydi.

İşte ben tam da bunları düşünürken kendimi kocaman bir binanın önünde buldum. Alabildiğine uzanan, devasa bir kapısı, eski taş kaplamalı bir duvarı vardı. Etraf Gölgeler Diyarı'ndaki diğer

sokaklara çok benziyordu ancak burayı daha önce hiç görmediğime emindim. Hatta buraya nasıl geldiğimden dahi bihaberdim. Şaşkınlıkla etrafımda dönmeye başladım. Sahi ne ara yoldan sapmıştım?

Uzun, kahverengi kapıyı aralayıp içeriye doğru bakındım. Burası kocaman bir kütüphaneydi. Adımınızı atar atmaz kitap kokusunu hissedebildiğiniz türdendi üstelik.

"Kimse yok mu?"

Başta çıt çıkmadı ve bir an için buranın terk edilmiş bir kütüphane olabileceğini düşündüm. Ne de olsa nihai mutluluğa kavuşmuş, Gölgeler Diyarı'nın robot insanları sorgulamaktan ve düşünmekten yoksunlardı. Kitaplar onlar için gereksiz görünmeliydi. Oysa yine de bu görkemli yer, terk edilmiş bir kütüphane için fazla bakımlı görünüyordu.

Kapıyı büsbütün aralayıp içeri adımımı attığımda içimi anlamsız bir heyecan kapladı. En son kütüphane yüzü gördüğümde hâlâ Skyera'daydım. Okulumun aydınlık masalarından birine oturmuş, kendi dünyama biraz olsun ara vermiştim. Gölgeler Diyarı'nda bu şansı hiç bulamayacakmışım gibi hissediyordum. Fakat işte tam da burada, içimi huzura erdiren o yumuşak sayfalar tam karşımdaydı.

"Merhaba, Alnilam."

Gelen sese karşı çabucak arkamı döndüm fakat kimse yoktu.

"Bir bedenim yok, beni bulamazsın," dedi ses. Konuşan kütüphanenin kendisi miydi?

"Siz kimsiniz?"

Soruma cevap veren olmadı. Buraya nasıl gelmiştim, ne yapmam gerekiyordu anlayamadım. Tam vazgeçip gerisingeri kapıdan çıkacaktım ki rafların birinden havalanan kalın mı kalın bir kitap gördüm. Görünmez kanatları varmış gibiydi. Havada süzüldü, süzüldü ve en sonunda odanın bir köşesine yerleştirilmiş

masanın üzerinde durdu. Kitabın sayfaları kendi kendine açılıp dönerken heyecanla masaya yöneldim.

"İnanılmaz..."

Elimi kalın parşömen kâğıtlarında gezdirmeye başladım. Eski bir mürekkeple, elyazısı kullanılarak yazılmıştı tüm yazılar. Sayfanın kenarlarına minik çizimler kondurulmuştu. Kitabın ismine ve diğer sayfalarına da bakmak istedim fakat birbirlerine mıhlanmış gibilerdi ve çeviremedim. Sanki az önce konuşan ses kime aitse, bu sayfayı okumamı istiyordu.

"Skyeralı Alnilam... Enerji seni kendine çağırıyor. Ona layık olacak mısın?"

Kütüphane tekrardan bana seslendiğine kitabın üzerindeki yazıların da birden bulanıklaştığını, okunmayacak hale geldiğini gördüm. Bu bir sınav mıydı? Eğer öyleyse cevabın ne olduğunu bilmiyordum.

"Ben... Enerjiye layık olmak ne demek bilmiyorum."

"Enerji kimin içindir?"

"Sanırım kimse için değildir," dedim tereddütle. Ne duymak istediklerini bilmiyordum ancak bu zamana dek enerjiye dair öğrendiğim bir şey varsa o da her daim içimdeki sese yöneltmesiydi. "Enerji bir tür iç denge gibi. Aynı zamanda gezegenimin de dengesi. İçimden üzülmek geldiği zamanlar ya da koşmam gerektiğini hissettiğim her an beni buraya, tam da yaşadığım şu ana getirdi. Her zaman mutlu olan insanlara ne olduğunu burada, Gölgeler Diyarı'nda çok net gördüm. Her zaman üzgün olan insanların da..." Bir anlığına duraksayıp Alphard'ı düşündüm. Mağrur bakan gözlerini, zoraki gülümsemesini ve denizine gittiği günleri... "Her zaman üzgün olan insanların da en az mutlular kadar kapana kısılı olduğunu gördüm. Duygularım, içimdeki enerji ve aklım bunların hepsini dengeleyen şeyler olsa gerek."

"Skyeralı Alnilam, enerji hepimizin içinde yatan fakat hiçbir

zaman bize ait olmayan güçtür. Onu asla kendi çıkarların için kullanmamalısın, bunu sakın unutma."

Kitabın sayfaları büyüleyici bir şekilde tekrar okunur hale gelmeye başladı. Huzurla gülümseyip sayfalarında gezdirdim parmaklarımı. Kütüphaneye teşekkür ettim, orada gerçek bir insanın olup olmadığını anlayamasam da. Kalın kalın paragraflar zannediyorum ki Skyera'nın oluşumunu anlatıyordu:

"Bundan yıllar ve yıllar öncesinde Dünya'daki laboratuvarlarda çalışan bilim insanlarının Skyera'yı tamamlamasına belki de günler kalmışken, hâlâ oluşumu için eksik olan materyali bulamamışlardı. Dört bir yan savaşlarla, hastalıklarla çalkalanıyordu. Kaynaklar tükenmeye başlamış, susuzluk en büyük tehlikelerden biri haline gelmişti. Nüfusu kontrol altına alamıyorlardı. Üstelik hemen hemen tüm ülkelerde patlak veren isyanlar durumu çok daha kötü hale getiriyor, etraf adeta kan gölüne dönüyordu. İşte tam da bu yüzden yeni bir gezegene ihtiyaçları vardı. Mükemmel Dünya'yı artık harap etmişlerdi ve bu onların son umuduydu. Oysa yeni yaratacakları gezegende dahi bir şeyler eksikti. Gecelerini gündüzlerine katarak küçük gezegenin eksik yapı taşını aradılar. Dünya'ya döndürdüler başlarını ve kendi gezegenlerini kontrol ettiler. Ellerindeki tüm kaynaklar hazırdı. Nefes alabilmek için oksijen, oksijen yaratabilmek için bitkiler, Güneş sistemine olan yakınlık ve dolayısıyla ısı ile ışık...

Yalnızca yeni oluşacak gezegene hayat verecek gücü bulamıyorlardı. Canlı yaşamının kaynağını alacağı mutlak bir güç olmalıydı. Tanrı'nın onlara bahşettiği bin bir varlığın içerisinde mutlaka biri başka bir gezegene atılmalarına olanak sağlamalıydı. Tanrı onların geleceğini, bir gün bencil insanın kendi gezegenine sığamayacağını çoktan biliyor olmalıydı.

Günler, aylar süren çalışmaların ardından bir bilim insanı ortaya çıktı ki işte bu kadın, şimdilerde Skyera'nın kurucusu olarak bilinir. Canlı hayatın kaynağını uzayda halihazırda birikmiş enerjiden alacağını söyledi. Tüm gök cisimlerinin, hatta farkında olmadan da olsa insanın bile yaydığı bir enerji vardı. Mutlak bir şekilde açığa çıkıyordu ve öylece etrafta birikiyordu. Pekâlâ bu enerjiyi depolayabilirlerdi.

Başta ona karşı çıktılar. Saçmaladığını, enerjinin biriktirilmez ve depolanamaz, tekrar tekrar kullanılamaz olduğunu ileri sürdüler. Bunun üzerine bilim insanı karamsarlıkla başını öne eğdi ve inzivaya çekildi. Doğrusu gerçekten başardığını, nihayet o küçük fakat hayat dolu gezegeni kurabileceklerini, ülkeler savaşla çalkalanırken yaralı insanları ve çocukları kurtarabileceğini düşünmüştü. Oysa kimse onun öne sunduğu fikri denemeye dahi yaklaşmıyordu.

Bir an için istifa etmeyi dahi düşündü çaresiz bilim insanı. Bu onun en büyük projesi olacaktı. Yıllardır enerji üzerine çalışıyor, uykusuz kalıyordu. Ancak diğerleri onun çabasını dahi umursamamış, birden reddedivermişlerdi.

Evinin balkonuna döndü ve gözlerini gökyüzüne dikti. Gülümsermişçesine bakan yıldızlara doğru iç geçirdi. Hayır, mutlaka diğerleri bir hata yapıyor olmalılardı. Yıldızlar yalnızca havaya bırakılan toz bulutları değillerdi. Yaydıkları enerjinin mutlaka bir işe yarayacak olması gerekirdi çünkü bu zamana dek yapılan tüm araştırmalar gösteriyordu ki yaratılan hiçbir şey bir hiç uğruna değildi.

Yılmadan, belki de yıldızlardan aldığı cesaretle tekrardan dikildi diğer bilim insanlarının karşısına. Projesini bir kez olsun daha dinlemeleri için ısrar etti ve nihayetinde bunu da başardı. Anlattı, anlattı... Onlara farklı alternatifler ve kanıtlar sundu.

Bilim insanının projesi kabul edildi ve o dönemlerde gerçekten gördüler ki eksik olan kaynak enerji olabilirdi. İnsanlık yarattığı

aletlerle uzaydaki enerjiyi yıllar boyunca depolamaya başladı. Bir süre enerjinin tamamını kapsüllerin içinde, sopsoğuk odalarda uykuya yatırdılar. Ardından, zamanı geldiğinde Skyera'yı, o güzel gezegeni oluşturdular.

Ancak tüm bu güzel gelişmeler yaşanırken bilim insanı diğerlerinden habersiz başka bir işin peşindeydi. Kimseye ses etmeden, gizlice enerji kapsüllerinden birkaçını çaldı ve onları kendi laboratuvarına götürmeyi başardı. Dünya'da yaşananlardan ve elbette kendi deneyimlerinden ders çıkarması gerektiğini düşünüyordu. Burada insanlar mutsuz oldukları için isyan çıkarıyorlardı, mutsuz oldukları için savaşıyorlar, mutsuz oldukları için hastalanıyorlardı. Üstelik bilim insanının kendisi de mutsuzluğundan ötürü az daha tarihi fikrinden vazgeçecekti. Eğer Skyera bir kurtuluşsa, mutlaka mutsuzluk faktörünü ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmalıydı. İnsan ırkı Dünya'da bir kez riske atılmışken bir kez daha Skyera'da atılmamalıydı. İşte bu yüzden Skyera için alternatif bir evren oluşturması gerektiğini düşündü. Derin mutsuzluğu hisseden her insan oluşturduğu evrende, gerçeklik ve hayalin karıştığı bir yerde mutluluğu tatmalı ve sevdiklerinin yanına dönmeliydi. Tanrıların cennet olarak adlandırdığı yerin bilimsel karşılığı burası olmalıydı.

Çaldığı enerji kapsüllerini bir cismin içine hapsetti ve Gölgeler Diyarı'nı oluşturdu. (Günümüzde enerjinin hapsedildiği cisim hâlâ bulunamamaktadır.) Ancak bu yer öyle bir yerdi ki diğer bilim insanları fazlalık enerjiyi asla fark etmeyecek olmalılardı. Cisimdeki enerjiyi yıldızların enerjisine denkleştirdi. Onların arasında adeta görünmez bir bağ kurdu. Gölge adını verdiği mutsuz insanların enerjileri yıldızlarınkiyle değişecek, dolayısıyla kaybolan enerjinin yeri tekrardan doldurulmuş olacaktı.

Bilim insanı Gölgeler Diyarı'nı hayalindeki gibi oluşturabilmek için ömrünün sonuna dek çalıştı. Dünya'daki insan hasta-

lıklarından birine yakalandığında, belki de ölümü için çok az bir zaman kalmışken, yarattığı evrenin kötü ellere düşebileceği düşüncesiyle enerjiye üç ayrı güç bahşetti. Bunlar İllüzyon, Dönüş ve Takım'dı. Hepsi ayrı bir amaca hizmet ediyor, kişinin karşısına ise neredeyse hiçbir zaman çıkmıyordu. Bilim insanı bu zamana dek enerji üzerine yaptığı tüm araştırmalarda fark etmişti ki enerjinin kendine has, capcanlı bir mekanizması vardı. Sevgi ve hakaret sözcüklerini ayırt edebiliyor, buna göre titreşim gösteriyordu. Bunun gibi pek çok deney yapmış, uğraşmıştı ve hepsinde de sonuç aynıydı. Enerji mutlaka iyiyi ve kötüyü ayırt ediyordu. Dolayısıyla enerjinin güçleri de mutlaka iyiyi ve kötüyü ayırt edecek, ancak gerektiği zaman doğru kişiye görüneceklerdi."

Okuduklarım karşısında bir süre durup soluklandım. Okullarda gördüklerimiz bunun yanında bir çocuk masalı gibi kalıyordu. Yalnızca günler, geceler harcadıklarını ve bir şekilde gezegenimizi oluşturduklarını öğretiyorlardı. Oysa kimse eksik yapı taşından, enerjiden ve pekâlâ gölgelerden bahsetmiyordu. Gölgeleri Dünya'nın ölümü gibi sahiplenmiştik. Sorgulamıyorduk, doğrusu sevdiklerini kaybeden çoğu insan onları unuttuğundan yokluklarını dahi fark etmiyordu. Hepsinin bir Capella'sı yoktu ya.

Aynı zamanda enerjinin üç büyük gücünü de düşündüm. Bunlar Rigel'in bahsettiği güçlerdi. Kitap tekrardan kendi kendine sayfalarını çevirmeye başladı ve ufak illüstrasyonların da bulunduğu bir sayfada durdu. Kocaman başlıklarla İllüzyon, Dönüş ve Takım yazılmıştı.

"Doğru yerde, doğru kişiye, doğru niyetlerin ışığında, iyinin hissedildiği tek anda." diye başlıyordu ilk sayfa.

Dakikalarca üç büyük gücü tekrar tekrar okudum. Hepsi birbirinden ilginçti ve belki de ilk kez sorularımın cevabını tam anlamıyla aldığımı hissediyordum.

İllüzyon en kısa anlatımıyla birini insan müdahalesiyle gölgeye dönüştürmenin tek yoluydu. Gölgeler Diyarı'ndaki bir kişinin illüzyonu kullanarak Skyera'daki bir insana en büyük korkusunu gerçekmiş gibi yaşatabileceğini, dolayısıyla bu şekilde onu gölgeye dönüştürebileceğini yazıyordu. İsminden de anlaşıldığı gibi bir tür illüzyondu.

İstemsizce gölgeye dönüştüğüm o güne, balo gecesine gittim. Alphard'ın gölgeye dönüştüğünü zannetmiştim oysa o tam o an capcanlı karşımdaydı. Biri illüzyonu üzerimde mi kullanmıştı? O gün gördüğüm bir yanılsamadan başka bir şey değildi. Buraya geldiğim ilk andan itibaren içimi yiyen o suçluluk duygusu bana ait değildi demek ki. Zihnimin bir oyunu değildi, aksine başkası tarafından kurulmuş bir komployu. Fakat anlayamıyordum. Kim, niçin gölgeye dönüşmemi isterdi?

Heyecanla diğer iki büyük gücü de okumaya başladım. Sırada Dönüş vardı. Bir bakıma illüzyona da benziyordu aslında. Gölgeler Diyarı'ndaki birini Skyera'ya döndürmeye yarıyordu. "*Ancak ve ancak Skyera'nın geleceğinin tehlikeye girdiği durumlarda, yalnızca doğru kişiye açılan bir kapıdır,*" yazıyordu. "*Gölgeler Diyarı tarihinden bu yana henüz hiç kimsenin karşısına çıkmamıştır.*"

Takım gücü ise yıldız gruplarının enerjilerini birleştirmesiyle oluşuyordu. Söylenene göre her birleşen yıldız grubunun kendine has bir takım gücü vardı. Bir an için bizim de bir yıldız grubu sayılıp sayılmadığımızı düşündüm. Alnitak, Mintaka ve ben... Takımı kullanabilir miydik? Eğer kullanabileceksek gücümüz ne olurdu?

Ancak bir yandan, içimdeki bir ses tekrar enerjinin üç büyük gücünün gerekmediği sürece kullanılamayacağını ve yalnızca o kendini gösterirse ulaşabileceğimizi hatırlattı. Kısacası elimiz kolumuz bağlıydı. Üstelik bu bir anlamda, üç büyük gücün kullanılacağı bir an gelirse, o an çok büyük bir tehlikede olduğumuzu da gösterirdi.

Kitap büyük bir patırtıyla sayfalarını döndürerek kapandı ve havalanıp tekrardan eski yerine döndü. Sanırım bu gitme zamanımın geldiğini gösteriyordu.

"Skyeralı Alnilam..."

Başımı tekrar kütüphaneye döndürdüm. Etraf nereden geldiğini bilmediğim bir ışıkla aydınlanmaya başladı.

"Buraya ilk ve son gelişin. Bilge, cesur ve temkinli ol. Orion'un gücünü hisset."

"Orion mu?" diye sordum istemsizce. "O nedir?"

"Artemis'in öldürdüğü sevgili Avcı, karanlığın nihai bekçisidir," dedi. "Bilgilerin, zamanı geldiğinde sana doğru yolu gösterecektir, sabırlı ol çocuğum."

Ardından geniş kütüphanenin kocaman kapısı gıcırdayarak açıldı ve hiç tereddüt etmeden dışarıya adımımı attım. Saniyeler içinde, az önce gözümün önünde dikilen kütüphane bir ışık topu tarafından yutuldu ve sırra kadem bastı. O an etrafıma dönüp baktığımda fark ettim ki evimden pek de uzaklaşmamış, aksine tanıdık yolların birindeydim. Çok garipti. Az önce kütüphanede yaşadıklarım ya bir sihirdi ya da hayalimdeydi sanki.

Fakat artık hiç olmadığı kadar çok şey biliyordum. Tüm sorularım olmasa dahi büyük bir çoğunluğu cevaplanmıştı. Hızlı adımlarla Polaris'in evine giden yola doğru yürümeye başladım. Ona anlatacaklarımın yanı sıra içimi kemiren bir soru vardı sormam gereken.

İlk kez onun evine gidecektim. Dışarıdan birkaç kez görme fırsatı bulmuş fakat hayalindeki evin içine hiç girmemiştim. Doğrusu pek zamanımız da olmamıştı. Mahallemizdeki evlere çok benziyordu evi. Küçücük fakat bir o kadar da sımsıcaktı. Demir tutamaçları olan geniş bir balkonu vardı. Duvarları kırmızıya boyanmış, dört yanı ışıklarla kaplanmıştı.

Biraz daha yaklaştığımda balkonda öylece oturan Polaris'i gördüm. O da gelişimi fark etmiş olacak ki ayağa kalkıp bir müd-

det sadece baktı. Bana hâlâ sinirli miydi? Balkonundan içeri adım atıp saniyeler içinde evinin önünde bitiverdi.

"Rigel ile randevunuz bitti mi?" dedi huysuz huysuz.

"Ne kadar saçmaladığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok turunç kafa."

Arkasından geleceğimi tahmin ederek kapıyı açıp içeri girdi. Ben de onunla beraber... İçeride bir sürü müzik aleti, posterler, konsol oyunları vardı. Evin dışı her ne kadar onu yansıtmasa da içi buram buram Polaris kokuyordu. Lacivert koltukları, yeşil yastıkları vardı. Lüks bir öğrenci evine benziyordu adeta.

"Alnilam, Rigel tehlikeli biri. Olayın ciddiyetini kavrayamıyorsun."

Oflayarak yumuşak koltuklarından birine kuruldum. Ona anlatmam gereken çok önemli şeyler vardı ve Rigel muhabbetine sıkılmaya başlıyordum.

"Aklından geçenleri biliyorum," dedim konuyu kapatmak istercesine fakat sinirlenmeden. "Yalnızca bana güven, olur mu?"

Pek ikna olmasa da uzatmamak adına hiçbir şey söylemedi.

"Polaris bugün tahmin edemeyeceğin kadar ilginç şeyler yaşadım. Ama önce sana bir şey sormam lazım."

Oturduğu yerde dikleşerek yüzüme baktı. Merakla kaşlarını kaldırmıştı.

"Beni gölgeye çeviren sen miydin?"

"Ne miydim, ne miydim?"

"Beni," dedim tekrardan yavaşça, "gölgeye çeviren sen miydin? Gölge olmamı istemiş miydin?"

Ne dediğimi idrak edemiyormuşçasına yüzüme bakmayı sürdürdü. Sudan çıkmış balık gibiydi.

"Birini gölgeye dönüştürmek ne demek bilmiyorum ama hiçbir zaman sizin gölgeye dönüşmenizi istemedim Alnilam. Ne senin ne de Capella'nın. Burası iğrenç bir yer, nasıl gelmenizi isterim?"

Bunun üzerine ona Gölgeler Diyarı'nın oluşumu ve üç büyük güç hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Önümde beliriveren kütüphaneyi, benimle konuşan sesi, Orion'u... Şaşkınlıkla yüzüme bakıyor, bir yandan kafasında söylediklerimi birleştirmeye çalışıyordu.

"Alphard'ın gölgeye dönüştüğünü sanmamın başka açıklaması olamaz. Biri illüzyonu üzerimde kullanmış olmalı."

O da tıpkı benim gibi bir cevap arıyor fakat bulamıyordu. Tamamıyla kafası karışmış görünüyordu.

"Anlıyorum, bu aynı zamanda Skyera'ya dönebileceğimiz anlamına gelir. Dönüş ile..."

Kütüphanedeki kadının, "Onu asla kendi çıkarların için kullanmamalısın," diyen yumuşacık sesi kulaklarımda yankılandı. Oysa Polaris'in gözleri öyle umutla parıldıyordu ki adeta dönebilme düşüncesiyle sarhoş olmuştu.

"Ya da onları buraya getirebilirdik. Alphard burada mutlu olabilirdi Polaris, düşünsene," dedim biraz da kendi kendime konuşarak. "Her şey hayalindeki gibi olacaktı. Her gün dört bir yanda onu tutsak eden gölgeleri bir daha asla görmeyecekti. Capella'dan bahsetmiyorum bile... Onun mutlu olamayacağı bir evren zaten yaratılmamış."

Fakat o ellerini göğsünde kavuşturmuş yüzüme bakarken hiç de memnun görünmüyordu. Buradan gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

"İllüzyonun üzerinde kullanılması seni mutlu etmiş miydi ki?"

"Beni asıl kahreden sevdiklerimi geride bırakmaktı. Gölgeye dönüşmek değil."

Oturduğu yerden doğrulup küçük salonunun içinde volta atmaya başladı. Gözleri sürekli bir yerlere dalıyor, eliyle ensesini kaşıyıp duruyordu.

"Anlattığına göre istesek de illüzyonu ya da dönüşü kullanamayız, değil mi?" dedi teyit etmek istercesine.

"Evet. 'Doğru yerde, doğru zamanda, doğru kişiye, gerektiği zaman görünürler.'"

"Anlıyorum, her şey bir yana ama senin üzerinde kimin illüzyonu kullandığı hakkında Rigel'le konuşmalısın."

Şaka yaptığını düşünerek hayretle gözlerinin içine baktım. Fakat gayet ciddi görünüyordu. Gerçekten gidip Rigel'den akıl almam gerektiğini söylemiş olamazdı.

"Sen, Rigel'e danışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ondan gerçekten nefret ediyorum. Bana kalırsa bir 'günaydın'ı dahi hak etmiyor." Gelip yanıma oturdu ve eliyle omzumu sıvazladı. "Ama burayı avucunun içi gibi bilen bir kişi varsa o da Rigel'den başkası değil. Üzerinde illüzyonu kullanan kişi Gölgeler Diyarı'ndan biri ve bu kişiyi bulsa bulsa Rigel bulur."

Başımı omzuna yasladım. Çocuk görünümünün altında yatan ve yalnızca yakınları söz konusu olduğunda ortaya çıkan yetişkin bir tarafı vardı. Ne zaman o böyle konuşsa gururla dinlerdim.

"Ben de seninle geleyim ama olur mu?"

Öyle masum sormuştu ki, "Hayır," demek elde değildi. Doğrusu yanımda olmasını her şeyden çok istiyordum da. Ayaklanıp beni de oturduğum yerden kaldırdı.

"Rigel'i nerede bulacağız?"

"Her yerde kulağı vardır onun, mutlaka bir yerden çıkar. Merak etme sen."

Evinin kapısını kilitleyip birkaç kez kontrol etti. Gölgeler Diyarı'nda evinin kapısını kilitleyen tek kişi Polaris'ti belki de. Rigel'in gerçekten kötü adam olduğuna ve tıpkı daha önce dediği gibi her an evine girebileceğine inanıyor olmalıydı. Evhamlı hareketlerine karşı içten içe gülmeden edemedim.

Yolda ilerlerken bana sözde küs olduğumuz zamanlarda neler yaptığıyla ilgili pek çok şey anlattı. Taş çatlasın iki gün aramız soğuk kalmıştı fakat o burada, Gölgeler Diyarı'nda bile edinecek

deneyimler buluyordu. Zaman zaman, özellikle geceleri Capella'yı izlediğini anlattı. Neredeyse günlerinin tamamını Alphard ile geçiriyordu söylediğine göre.

"Polaris!" dedim birden Capella'yla olan konuşmamı hatırlayarak. "Sana bunu söylemeyi nasıl unuttum!"

"Ne oldu?" Heyecanla yüzünü bana çevirdi. Turuncu saçları lila güneşin altında parıl parıl parlıyordu.

"Capella ile konuştum."

Birdenbire olduğu yerde durup, evrenin en ilginç şeyini söylemişim gibi bakışlarını üzerime dikti.

"Nasıl oldu?" dedi sabırsızlıkla. Tahmin ediyordum ki o da aylardır Capella'ya ulaşmaya çalışıyordu. Öyle ki şu an bile gözleri dolu dolu olmuş, dokunsalar ağlayacak gibi bir hali vardı. Polaris bazen o kadar umursamaz görünürdü ki içindeki duygusal çocuk kalbini unuturdum. Capella'yı gerçekten çok özlemiş olmalıydı.

Ona tüm detaylarını anlattım. Benden mümkün olduğunca Capella'nın nasıl göründüğünü anlatmamı istemişti. Saçlarını özenle taramış mıydı? Çünkü bu demekti ki, onun hayatında her şey yolundaydı. Kırmızı rujunu sürmüş müydü? Kibirli kibirli bakmış, en güzel kıyafetlerini giymiş miydi?

Ardından ben henüz ona üçüncü yıldız olduğumu söyleyemeden ağlamaya başladı. Bir an için olduğum yerde donakalıp ne yapacağımı şaşırdım. Ancak o bana zaman tanımadan sarılıverdi ve omuzları çok daha sert sarsılmaya başladı.

Her ne kadar didişseler ve çoğu zaman birbirleriyle dalga geçseler de yapışık, birbirine dayanan iki dağ gibiydiler. Hayatları boyunca, Skyera'ya gözlerini açtıkları ilk andan itibaren birbirleri olmadan bir dakika dahi geçirmemişlerdi. Öyle zannediyordum ki şimdi bana sıkı sıkı sarılan bu çocuk yüreğinin yarısını kaybetmiş gibi hissediyor fakat belli etmemeye çalışıyordu. İçinde biriktirdiği duygularsa onu yiyip bitiriyordu.

"Polaris'im..." diye fısıldadım.

Nihayetinde Capella'yı ben de deli gibi özlemiştim ancak yine de Polaris'in hissettiklerini anlamam imkânsızdı. Sıkı sıkıya sarılmış, başını omzuma yaslayıp hıçkırarak ağlayan bu turuncunun hali beni mahvediyordu. O an kendime bir söz verdim. Başımıza ne gelirse gelsin, gerekirse yer yarılıp içine girsin, bir şekilde ikisini kavuşturacaktım. Nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu doğrusu fakat eğer kütüphanecinin, Gredi'nin ve Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'ın söylediği gibi içimde harlanan enerji iyiyi ve kötüyü ayırt edebiliyorsa en temiz dileğimin bu olacağını bilirdi.

"Özür dilerim," dedi kollarımın arasından ayrılırken. "Kendimi tutamadım."

Bu sefer ben bir kez daha sıkı sıkıya sarıldım.

"Asla umudunu kaybetmeyeceğini söyledi," dedim Capella'yı kastederek. "Onun gücünü içinde hisset."

"Sesi hep kulaklarımda."

Hafifçe gülümseyip koluna girdim ve yavaşça tekrar yola koyulduk. İkide bir gözlerini siliyor, burnunu çekiyordu ancak görünürde ağlamayı bırakmıştı. Ona isterse geri dönebileceğimizi, Rigel'i başka bir gün arayabileceğimizi söyleyecektim ki yolun sonundaki insan kalabalığını fark ettim. Bağırırcasına konuşan bir topluluk vardı ileride. Öyle ki sesleri ta buraya kadar geliyordu. Gölgeler Diyarı'na ilk kez adım attığımız o açıklık alanda birikmişlerdi. Gruba seslenmeye çalışan ve onları bir öğretmen edasıyla sıraya sokmaya çalışan pelerinli bir adam gördüğümde Polaris'i dürttüm.

"Baksana, Rigel orada."

Kafasını gösterdiğim yere çevirip insan karmaşasını görünce şaşkınlıkla ıslık çaldı.

"Bunca insan tartışıyorlar mı?" dedi kinayeli bir ifadeyle. "Gölgeler Diyarı'nın insanları tartışıyor, ha?"

Merakla insan topluluğuna doğru yürümeye başladık. Yüzlerce insan bir arada sıkış tepiş duruyor, hepsi bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Rigel bizi görür görmez rahatlayarak nefes verdi ve hızlı adımlarla yanımızda bitiverdi.

"Alnilam beni kurtar." Kan ter içinde kalmıştı. Gerçekten bıkmış usanmış bir tavır vardı üstünde. "Sana da merhaba Polaris."

Polaris sinirlendiğini belli etmemeye çalışıp alaycı bir biçimde kafa salladığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu insanlar ne yapıyorlar böyle?" diye sordum. Girdiğim ortamlarda herkesle tanıştığım söylenemezdi fakat buradaki hiçbir yüz tanıdık gelmiyordu.

"Hepsi gölgeye dönüşmüş," dedi Rigel çaresizlikle. "Bugün geldiler."

Polaris çatılmış kaşlarını kaldırarak insan kalabalığını işaret etti:

"Hepsi bugün mü gelmiş? Bu kadar insanın bir anda gölgeye dönüşmesi nasıl mümkün olur?"

Üçümüz arasında bu diyara en yabancı olan bendim belki de fakat bana bile inanılmaz geliyordu gördüklerim. Benim bu diyara adım attığım ilk gün yalnızca iki kişi gölgeye dönüşmüştü, sonraki gün üç, bir sonraki gün ise hiç kimse. Ancak tam şu anda gözlerimin önünde adeta bir insan ordusu dikiliyordu.

"Skyera'da bir şeyler oluyor," dedi Rigel. Bir yandan korkmuş görünüyor, bir yandan kim bilir kafasında ne tilkiler döndürüyordu. "Enerjinin dengesini bozan bir şeyler ya da biri var."

O an zihnimi birkaç dakikalığına da olsa susturmak istedim. O an enerjinin dengesini bozabilecek birini düşünmemeye çalıştım çünkü aklıma gelen tek ihtimal vardı ve bu ödümü koparıyordu. Çınar ağacının orada duyduklarım, okulda yaşananlar ve Polaris'in anlattıkları... Tam da ona veda ettiğim gün, "Gölgelerimin sebebi benim," demişti. İnanmak istememiştim, hâlâ onun ışık

saçan ruhunun birine zarar verebileceğine inanamıyordum. Ama neden, neden ona bağlanıyordu her şey?

Hayır, diye karşı çıktım düşüncelerime. Kimsenin, hatta öz annesinin bile kendi dünyasına sığdıramadığı o güzel ruhtan asla şüphe etmeyecektim. Bütün bu şeyler bir hiç uğruna yaratılmamıştı. Bir zamanlar başımı soktuğum görkemli gezegen Skyera'yı yaratan bilim insanları dahi böyle düşünüyorsa demek ki doğru olmalıydı. Pekâlâ onun buruk dudaklarının ve hüzünle atan kalbinin de bir sebebi vardı. Ancak yaşadıklarımızın sorumlusu o değildi. Emindim, biliyordum. O sevgiyle kucaklamaya çalıştığı aynadaki görüntüsüne baktıkça ezilip büzülen ve yalnızca kendini, kendi elleriyle yok eden bir kaybolmuştan başkası değildi.

Alphard, dedim insan kalabalığını izlerken. Sana daha önce de gölge olmayacağıma dair söz vermiştim. Ancak sana bir kez daha yalan söylemeyeceğim. Bu sefer sözümde duracağım ve sana söz veriyorum, söz veriyorum ki seni huzura erdirmenin er ya da geç bir yolunu bulacağım.

15

Diyarlar Arası Bir Labirent

Wings — Birdy

"Vega, sen oraya geç. Hayır, hayır, sağa. Hayır, daha sağa."

Saatlerdir açıklık alanın bir köşesine oturmuş, Rigel'in gölge insanları evlerine yerleştirmesini bekliyorduk. Bitmek tükenmek bilmiyordu. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor, kimisi gördükleri karşısında mutlu nidalar atıyor, kimisi sıra beklemekten bıkmış söylenip duruyordu. Fakat Rigel'e hayret etmemek imkânsızdı doğrusu. Her ne kadar yorgun görünse de her söyleneni sabırla karşılıyor, hiçbir tepki göstermiyordu.

"Rigel bazen bir robotmuş gibi geliyor," diye fısıldadım Polaris'e doğru, bir yandan kolunu dürterek. Komik peleriniyle oradan oraya koşturan Rigel'e bakıp kıkırdadı.

"Rigel olduğunu bilmesem bu hallerinin tatlı olduğunu düşüneceğim."

Hemen sonra söyledikleri karşısında yine kendi yüzünü buruşturdu.

"Lafımı geri alıyorum, rezalet görünüyor."

Gülerek tekrar insan kalabalığına döndürdüm başımı. Yalnızca birkaç kişi kalmıştı geriye oysa yine de hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Polaris yanımda olmasa çekilecek çile gibi değildi.

"Capella'yla konuştuğunu Rigel'e söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Polaris kulağıma doğru eğilerek.

Hayır dercesine kafamı salladım.

"Rigel'e güveniyorum ama bunu hiç kimseyle paylaşamayız." Oturduğum yerde omzumu dikleştirip gerindim. "Capella'nın bu özelliği bilinse neler olurdu, bir düşünsene."

Ne Polaris ne de ben bu senaryoyu hayal etmek istiyorduk. Titrercesine kafasını salladı. "Asla..." diye mırıldandı gözleri ayaklarının ucuna dalarken. "Asla..."

Birkaç dakikanın ardından son insan da evine bırakıldı ve patikaların birinden Rigel ile onun uçuş uçuş pelerini göründü. Kıvırcık, lacivert saçları ter içinde kalmış, sırılsıklam olmuştu. Gerçekten bitkin duruyordu oysa sinir bozucu gülümsemesi her daim olduğu gibi yine üzerindeydi.

"Çok bekletmedim değil mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

"Üç saat, on üç dakika, yirmi beş saniye." dedi Polaris saatler sonra oturduğu yerden kalkarak.

Rigel tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu. Ciddi misin dercesine bir tavrı vardı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Hafifçe omuz atarak Rigel'in arkasına yürüdü. Ardından büyük bir hınçla birbirlerine döndüklerinde tekrar yüz yüze geldiler. Aynı senaryoyu bir kez daha yaşayacak olmaktan korkarak ben de ayaklandım ve ikisinin arasına girdim.

"Rigel, sana anlatmam gereken bir şeyler var," dedim ilgilisini başka bir yere yöneltmeye çalışarak. Başarılı olmuş olacaktım ki Polaris'e kilitlenmiş gözlerini merakla benimkilere döndürdü.

"İyi misin?"

Polaris'in arkadan yapmacık bir şekilde üflediğini duydum. İkisiyle aynı ortamda bulunmak o kadar zordu ki bazen kendimi bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi hissediyordum.

"İyiyim," dedim sorusunu cevaplayarak. "Ama bugün çok garip bir şey oldu ve sanırım bunu yalnızca sen anlamlandırabilirsin."

Ellerini beline koyup dikkatlice dinlemeye başladı. Ben de ona yolda yürürken aniden karşımda beliren kütüphaneyi anlatmaya koyuldum. Fakat ben kütüphaneyi gördüğümü söyler söylemez sözümü kesip kollarımı tuttu.

"Gölgeler Diyarı'nın kütüphanesini mi buldun?"

Şaşkınlık ve bir bakıma da dehşetle yüzüme bakıyor, adeta yüzümde bir cevap arıyordu. Gerginlikle kollarıma yapışmış ellerine baktım.

"E... evet ama... Ne oldu?"

Ellerini üzerimden çekerek olduğu yerde bir ileri bir geri gitmeye başladı. Bir yandan ensesini kaşıyor, bir yandan düşünüyordu.

"Oranın bir efsaneden ibaret olduğunu düşünürdüm," dedi volta atmaya devam ederken. Bize anlatmaktan ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. "Küçüklüğümüzden beri ailemin anlattığı masallarda duyardım. 'Doğru anda, doğru yerde, doğru kişilere...' derdi annem."

"Kütüphanedeki ses de bu cümleyi söyledi," dedim lafını bölerek. "Doğru anda, doğru yerde, doğru kişilere..."

Enerjinin koruyucusu olan biri için bu kütüphanenin neden bu kadar önemli olduğuna pek akıl erdirememiştim. Bilmediği ne olabilirdi ki? Bu sayede ağabeyine ulaşmanın bir yolunu bulacağını mı düşünüyordu acaba? Bunun, onu kurtarmanın tek yolu olduğunu... Oysa enerjinin üç gücü de Skyera ve Gölgeler Diyarı arasında bir bağlayıcılık taşıyordu. Rigel'in ne tarz bir bilgiye ulaşmaya çalıştığını tahmin edemiyordum fakat kesinlikle bu olmasa gerekti.

"Ne öğrendin peki?" diye sordu merakla. Kaşları kafa karışıklığını gözler önüne serercesine çatılmıştı.

Ona da Polaris'e anlattıklarımın birebir aynısını anlattım. Ka-

dının sesini, enerjinin hapsolduğu bir nesne var olduğunu ve üç büyük gücü. Ancak anlattıklarımın en ufak bir kısmına dahi şaşırmış görünmüyordu.

"Biri benim üzerimde illüzyonu kullandı Rigel," dedim inatla, hayrete düşmesini bekleyerek. "Gölge olduğum gün sevdiğim birini kaybettiğimi zannettim oysa o anda dahi gözlerimin önündeydi. Sence de burada ters giden bir şeyler yok mu?"

"Kim, neden senin üzerinde illüzyonu kullansın ki? Birine bir zararın dokundu mu?"

Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana doğru salladım. Zaten bir avucu doldurmayacak kadar insan barındırmıştım hayatımda. Kırmaya, kırılmaya yol açacak birine hiç yer vermemiştim. İmkânı yoktu.

"Anlıyorum, üzgünüm ama ben medyum değilim. Gölgeler Diyarı'nın efendisi hiç değilim." Pelerinine sıkıca sarılıp çatık yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Biri illüzyonu kullandıysa bile bunun kim olduğunu bilemem."

O an her ne kadar umutlarım bir nebze kırılmış olsa da bir an durdum ve saniyeler içinde zihnimde şimşekler çakmaya başladı. Nasıl bunu daha önce düşünememiştim? Fakat elbette! Elbette, bu bir yol olmalıydı.

"Rigel, dinle," dedim heyecanla. Ellerimi koyacak bir yer dahi bulamamıştım. "Üç büyük güç yalnızca doğru yerde, doğru kişiye ve doğru zamanda görünüyor, değil mi?"

Kendinden emin bir biçimde başını salladı. Bir yandan sözü nereye getireceğimi de anlamaya çalışıyordu.

"Benim üzerimde illüzyonu kullanan kişiye göründüğüne göre bu, doğru yer, doğru zaman ve doğru niyetti demek ki."

Polaris konuşmanın başından beri ilk kez yaşam belirtisi vererek yüzünü bana çevirdi.

"Eğer doğru kişi bensem illüzyonu tekrar kullanabilirim. Alphard ve Capella'yı, sevdiklerimi buraya getirebilirim."

Duymak istediği bu olmamalıydı ki Polaris sıkıntıyla nefes verip uzaklara doğru yürümeye başladı. Buradan bu denli nefret ediyor olmasını bir türlü anlamlandıramıyordum.

"Polaris, niçin mantıklı düşünmüyorsun? Her şeyin hayalimizdeki gibi olduğu bir yerde, sevdiklerimizle olmaktan daha güzel ne olabilir?"

Hiddetle tekrar bana doğru yürümeye başladı ve bir süre sakinleşmeye çalışarak bakışlarını yüzüme dikti.

"Sen ciddi misin?"

"Bu nefretin sebebini anlayamıyorum."

"Alnilam, geceye gece diyorsun çünkü onun belirmediği, tam zıddının gerçekleştiği bir an var. Karanlığın yanı sıra dört bir tarafı ışıldatan bir aydınlık olduğu için karanlığın ne demek olduğunu biliyorsun. Mutsuzluğu tatmadan, acıyı hissetmeden nasıl mutlu olmayı beklersin? Buradaki insanların halini hiç mi görmüyorsun? Zannediyor musun ki her şey hayalindeki gibi olduğunda Alphard bir daha hiç mutsuz olmayacak? Üstelik çoğu zaman bizden, kendinden çok o çocuğu düşünüyorsun. Sadece onu."

Duyduklarımı hazmedemeyerek aynı sinirle karşı çıktım. Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu?

"Benim bencil olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim tükürürcesine. Yüzümü iyice onunkine yakınlaştırdım. "Mutsuzluğun insanlara neler yaptırabileceğini nasıl görmezsin Polaris, aklım almıyor. Dünya'nın halini görmüyor musun? Sence bu diyarın yaratılmasının hiçbir sebebi yok muydu? Pekâlâ o bilim insanı burayı oluşturdu ve insan ırkını korudu. Nasıl olur da bencillik ettiğimi düşünürsün?"

"O bilim insanı hiçbir zaman mutsuzluğu ortadan kaldırmadı. Yalnızca tehlikeye düşmemize yol açacak mutsuzlukları önlemeye çalıştı. Sadece bir duygudan beslendiğimizde asıl ırkımızı tüketecek duruma geliriz. Böyle insan olunmaz Alnilam. Hissetmekten korkarak yaşadığını anlayamazsın."

"Hissetmekten korkmuyorum," diye çıkıştım. Sinirim içimde bir alev topu gibi kabarıyor, ciğerlerimi yakıyordu. Fakat daha da söyleyecek bir şey bulamadım. Hayır, bencil olmadığıma emindim. Aksine onu, Capella'yı ve diğer tüm Skyeralıları bu ıstıraptan kurtarmaya çalışıyordum ancak o bir türlü göremiyordu.

Rigel ise tüm bu tartışmayı bir film izlermişçesine pür dikkat takip ediyordu. Hiçbir şey söylemedi. Hangimizin haklı olduğuna dair en ufak bir ipucu dahi okuyamadım yüzünden. Demek nefret ettiği Polaris'in bile doğru söylediğini düşünüyor olabilirdi.

Hayal kırıklığıyla arkamı dönüp açıklık alandan koşarak uzaklaştım. Rigel'in ne düşündüğü umurumda değildi fakat Polaris'in sözlerini bir türlü kendime yediremiyordum. O elbette Skyera'da daha mutluydu. Ömrünün sonuna dek, çalışmasa dahi yetecek kadar parası vardı. Mükemmel bir evi, evinden daha mükemmel bir kız kardeşi vardı. Her ne kadar nefret etse dahi bir babası ve onu çok seven bir üvey annesi vardı. En büyük derdi okuldan sonra gezeceği kafeyi seçmek ya da parasını yatıracak saçma sapan bir uğraş bulmaktı. Oysa anlamıyordu. Okula gidebilmek için gece gündüz çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Küçücük de olsa çatı katımın duvarlarına her gün yapayalnız sığınıyor olmanın ne demek olduğunu anlayamıyordu. Bencillik yapan biri varsa o da Polaris'in ta kendisiydi, ben değildim.

Koşar adım evimin bahçesine vardığımda demir parmaklıklı kapıdan içeri attım kendimi. Hava neredeyse kararmış, akşamın moruna bürünmeye çoktan başlamıştı. Gür çimenlerimi tepinircesine bir çırpıda geçip salonuma vardım. Oradan da odama... Girer girmez perdelerimi sonuna dek çektim ve vücudumu yorganın altına sakladım. Bir süre burada böylece uzanmak, hatta mümkünse buradan hiç ayrılmamak istiyordum. Öfkeliydim, korkuyordum ve belki de en zoru, yorgundum. Vücudumda, zihnimin her bir ucunda bitmek bilmeyen bir çöküntü, bir yılgınlık hissediyordum.

Duygularına yenik düşme, diye telkinlerde bulunmaya çalıştım kendime. Belki de biraz uyumalıydım. Belki hırsımın gözümü kör ediyor olmasına izin vermemeli bir süre sessizliğin haklı olabileceğine inanmalıydım. Bu arzuyla gözlerimi kapattım ve yalnızca uyumaya çalıştım. Oysa bahçe kapımın açılırken gıcırdayan sesini duyduğumda evrenin beni bir başıma bırakmaya pek niyetli olmadığını bir kez daha anladım. Dikkat kesilerek yaklaşan ayak seslerini dinlemeye başladım. Polaris gelmiş olmalıydı. Şimdi özür dileyecek, bencil olduğumu düşünmediğini mi söyleyecekti? Fakat buna inanmayacaktım.

"Alnilam?"

Rigel'in tok ve alaycı sesini duyduğumda bir çırpıda üzerimdeki yorgandan kurtulup irkilerek doğruldum. Burada ne işi vardı?

"Rigel..." dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. Gerçekten de evlere girip çıkma konusunda yetenekliydi. "Geleceğini tahmin etmemiştim."

"Neden edesin ki..."

Yavaş adımlarla odamı arşınlayıp beyaz çarşaflı yatağımın ucuna oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koyup boynunu yavaşça bana doğru büktü.

"Gölgeler Diyarı'nın asıl yaşamamız gereken evren olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" dedi yumuşacık bir tonda. Bir büyünün altındaymış gibi görünüyordu. Simsiyah gözleriyse kendine karşı koymak istercesine parıldıyordu.

"Denemeye değer olduğunu düşünüyorum," dedim. Sanki bir yandan zihnimdeki tilkilere de açıklama yapıyordum. "Polaris'in Skyera'da daha mutlu olmasını anlıyorum fakat durum herkes için aynı değil. Adil olmayan bir dünyaya dengeyi getirmeyi istemek bencillik midir ki?"

"Piramidin en tepesinde yer aldığın zamanlarda bile bunu savunuyorsan, değildir."

Yaklaşıp ellerime doğru uzandı. Gözleri buğulanmış mıydı bana mı öyle geliyordu?

"Bilmen gereken bir şey var," dedi karamsarlıkla. Rigel'in ağlayabilecek olması kulağa inanılmaz geliyordu fakat üstündeki hal ve tavır da tam bu yöndeydi. Merakla onu dinlemeye başladım. Bükük dudakları bana Skyera'daki o üzgün ruhu hatırlatıyordu.

"Capella ve Alphard'ı hiçbir zaman buraya getiremeyeceksin."

"Ne? Neden?"

Oturduğum yatakta sırtımı iyice dikleştirip bir açıklama beklercesine öne doğru eğildim. Sanki büyük bir sırmış gibi fısıldayarak konuşuyordu.

"Çünkü ne Alphard ne de Capella bizim gibi sıradan insanlardan. Onlar farklılar." Omuzları öne doğru büküldü. Çaresizce ellerini ovuşturmaya başladı. "Yin ile Yang nedir biliyor musun? Siyahın içindeki beyaz ve beyazın içindeki siyah nokta..."

"Karşıtlık," diye fısıldadım tereddütsüzce. "Dünyalıların anlayışına göre her şey zıddından doğar. Her iyinin içinde bir kötülük, her kötünün içinde bir iyilik bulunur."

Usul usul başını salladı.

"Skyera'nın enerjisini de kontrol eden iki zıtlık var. Alphard ve Capella birer denek Alnilam. Enerjinin ayakta kalması için güçler bahşedilen iki kişi. Bu yüzden Alphard kendini her daim üzgün hissediyor ve bu yüzden Capella ne olursa olsun üzülemiyor. Dengeyi sağlamak üzere görevliler, oysa bundan haberleri yok."

Duyduklarıma inanamayarak ellerimle ağzımı kapadım. Alphard, çaresiz fakat güzel yürek... İşte şimdi parçalar yerine oturuyordu sanki. Annesinin mektubu, Alphard'ın girdiği ortamda artan gölgeler ve her daim birer dost gibi yanında taşıdığı karaltılar... O bunca zamandır kendini suçluyor, içten içe her geçen gün kahroluyordu. Şimdi Rigel karşımda durmuş hiçbir şeyin onun suçu olmadığını fakat buna rağmen ömrü tükenene dek ıstırap çekeceğini söylüyordu.

"Onları neden buraya getiremeyeceğimi hâlâ anlayamıyorum Rigel. Bu söylediklerin onların bu zamana dek tanık olduğum ruh halini açıklar. Oysa inanmak da çok güç."

"Alphard'ın içinde yaşadığı evreni anlamamız hiçbir zaman mümkün olmayacak. O, bir gölgenin taşıyabileceğinden tonlarca kat fazla acıya sahiplik yapıyor. Onun üzüntüsü bir yıldızın bünyesinde barındırabileceğinden çok çok daha ağır."

Göğsümün ortasına sarp bir kayalık oturmuş gibi hissediyordum. Onun bir kâğıt parçası gibi buruşturulmuş kalbini düşündükçe benimki de silinip gidiyordu sanki bu evrenden. Alphard'a bir söz vermiştim. Kulaklarıyla olmasa da yüreğiyle verdiğim sözü duyduğunu biliyordum ve ona demiştim ki: "Ne olursa olsun seni kurtaracağım, güzel ruh. Hayatım pahasına bir kez daha gülmen için varımı yoğumu ortaya koyacağım." Demek yine ona yalan söylemiştim.

"Peki ya Capella?" İstemsizce gözlerim doluyordu. Kırpmamaya özen göstererek burnumu çektim. Zihnimdeki hırçın acı dört bir yanımı kasıp kavuruyordu.

"Tam zıddı. Nasıl Alphard'ın hüznü onu hiç terk etmiyorsa Capella'nın neşesi, kahkahaları da onu asla bırakmayacak. Hiçbir zaman gölgelerin tattığı acıyı tadamayacak. Hiçbir zaman tam olarak üzülemeyecek."

Buna sevinmeli miydim, oysa içten içe onlar için kahroluyordum. Capella'nın kardeşini kaybettiğinde dahi bir türlü burkulmayan dudaklarını, en üzgün anlarında bile çocuk neşesiyle parıldayan gözlerini düşündüm elimde olmadan. Bundan memnun olmadığını fark etmek bir yabancı için neredeyse imkânsızdı fakat biliyordum... Biliyordum ki bazen mutlu olmak dahi insanı yorabiliyordu. Polaris bir bakıma haklıydı, şimdi fark ediyordum. Denge... İşte bu yüzden bu kadar önemliydi. Gölgeler Diyarı, Skyera, denekler... Hepsi bir şekilde mutlak dengeyi sağlamak uğrunaydı

ve denekler, denge sağlanamadığı takdirde neler olacağını bariz bir şekilde gözler önüne seriyordu.

"Sen bunları nasıl biliyorsun?"

Sorumu sanki hiç duymamış gibi oturduğu yerde kıpırdanıp gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Alnilam, benimle gel. Bencillik yapmayacağını biliyorum. Skyera halkını kurtarmak için bir yol varsa bunu sadece senin masum yüreğinin deneyeceğini biliyorum."

"Anlayamıyorum Rigel." Yalvarırcasına gözlerimin içine diktiği bakışlarıyla öylece bekliyordu. Oysa benden ne talep ettiğini kavrayamamıştım.

"Kötü yola sapan Gredi'ydi fakat enerjinin dengesini bozan ve bu evreni ebedi yapan bendim."

Ayağa kalkıp elini bana uzattı. Adeta donup kalmıştım. Aklım söylediklerini bir türlü anlamlandıramıyordu. Pelerinini savurdu ve sivri çenesini usulca öne doğru eğdi.

"Skyera korkunç bir yer. Üstelik Dünya ondan da beter. Ya savaşları, açlığı, isyanları, cinayetleri durdurmanın bir yolu olacak olsaydı? Düşünsene ya insan ırkını tüketen insanın kendisi değil de yaşadığı gezegense? Yıllardır Gölgeler Diyarı'nın insanlarıyla yım. Buradaki bir kişi karıncayı dahi incitmedi, incitmez. Alnilam beni anladığını biliyorum. Lütfen benimle gel. Yalnızca mutsuzluktan en ufak korkusu dahi olmayan insanların birbirini sevebileceğini sen de biliyorsun."

Beyaz çarşaflı yatağımın üzerinden doğrulup Rigel'in karşısında dikildim. Bunca zamandır bana yalan söylemişti. Gölgeler Diyarı'nın nasıl ebedi olduğunu bilmediğini söylemişti. Üstelik bunun için Gredi'yi dahi suçlamıştı. Gredi'yi...

"Gredi'yi o depoda tutan sen miydin?"

Öfke sanki damarlarımda kanlı canlı kol geziyordu. Bunca zamandır söylediği her bir yalana göz yumabilirdim ancak Gredi'nin

o hali... Bir deri bir kemik kalmış, çaresizlikten kendini duvarlara vuracak hale gelmişti. Bunu ona nasıl yapardı? Kendi öz abisini öyle görmeye katlanacak kadar cani miydi?

"Yalnızca bugün içindi Alnilam. Çünkü o anlayamıyor. Sevilmemenin, istenmemenin ne demek olduğunu anlayamıyor. Beni engellemeye çalışacaktı. Polaris'in seni engellemeye çalıştığı gibi."

"Abin yalnızca seni sevdiği için çizdiğin yola engel olmaya çalışıyor, görmüyor musun?"

Skyera'da, oyuncakçı dükkânının önünde ettiğimiz muhabbetlerin birinde Gredi'nin bana kardeşini anlattığı o anlar zihnimde canlandı. Gözleri gölgelenmiş, kardeşinin uzaklarda, çok çok uzaklarda olduğunu söylemişti. Bir gün ona ulaşabilecek olursa mutlaka geri döndüreceğini anlatmıştı. Oysa karşımda duran genç adam şimdi hem çaresiz hem de kurtarılamaz geliyordu gözüme.

"Rigel, vazgeç... Ben bir an için buraya ait olduğumuzu zannetmiştim fakat Polaris haklı. Rigel, her zaman kendi en iyimizin kötüsünü yaratıyor olacağız. Üzüntülerimiz ve arzularımız hayallerimizi besliyor. Tüm insanları bu diyara getirdiğinde artık hayal etmek diye bir şey kalmayacak. Burada, en güzel koşulların altında dahi kendilerine dert edinecek meseleler bulacaklar."

Bu sefer, her ne kadar içim içimi kemirse de az önce onun yaptığı gibi elimi uzattım. Tereddütle bakışlarını elime dikti ve bir an için uzanmaya yelteneceğini zannettim. Oysa kendini çabucak geri çekti.

"En azından..." diye fısıldadı zar zor duyulurken. "Burada sevginin açlığını hiçbir zaman tatmayacağım."

"Nerede olduğun fark etmez. Rigel, abin seni seviyor. Ben seni seviyorum. Buradaki insanlar seni seviyor."

Çaresizce başını iki yana salladı. Tüm yüzü kıpkırmızı olmuştu, dudaklarıysa tir tir titriyordu. Biraz onu süzünce ellerini kıracakmışçasına sıktığını gördüm. Aradan ufak bir zaman geçmişti ki ani-

den hüzünle bakan gözlerini kızgınlık ele geçirdi. Çatık kaşları ve adeta delirmişçesine bakan suratını yüzüme yaklaştırdı. Oysa tüm hiddetine karşın hâlâ gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı ve bir adım daha yaklaştı. Bakışları çakmak çakmaktı. Nefesini yüzümün her bir köşesinde hissedebiliyordum. "Abim esnafları seviyor, Gölgeler Diyarı'ndaki insanlar kendilerinden başka kimseyi sevmiyor ve sen o çocuğa âşıksın. Demek onun için gerekirse canını verirsin ha?" Sesi şimdi tamamen alaycı bir tona bürünmüştü. "Deneyelim mi Alnilam?"

"Rigel, seni tanıyamıyorum..."

Odanın içinde büyük adımlarla volta atmaya başladı. Bir yandan ağlayıp bir yandan deli gibi kahkaha atıyordu. Lacivert saçları gözlerinin önüne düşmüş, kelebek desenli pelerini arkasında uçuş uçuş olmuştu.

"Sana bir şans vermiştim!" diye bağırdı tekrar suratıma doğru. Sözcükler ağzından keskin birer bıçakmış gibi çıkıyordu. "Ama küçük şeyler hiçbir zaman görülmez, değil mi?"

Anlam veremiyordum. Neye sinirlendiğini bile tam olarak kavrayamıyordum. Fakat ne olursa olsun bu hali ödümü koparıyordu. Zıvanadan çıkmış gibiydi. Sanki içinde bir şeytan vardı ve vücudunun tüm kontrolünü ele geçirmişti. Bunca zaman onunla sohbet etmiş, vakit geçirmiş, az ya da çok bir şeyler paylaşmıştım. Kimi zaman Polaris'e karşı çıkıp Rigel'i savunmuştum. Oysa şimdi fark ediyordum ki tüm bu anlar kocaman bir yalandı. Beni Alphard'dan, annemi benden ve Polaris'i Capella'dan ayıran en başından beri oydu. Bu diyarın her birimize birer hapishane olmasına, hatıralarımın bir köşesinde pervane olup anılarımı köşe bucak aramama sebep olmuştu. Enerjinin dengesini bozmuştu ve faturasını bize ödetiyordu.

"Sen çıldırmışsın," dedim umudumu kaybederek. Üstüme üs-

tüme yürümeye devam ediyordu. Birini bakışlarıyla parçalara bölmek mümkün olsaydı, şu an bunu yapacağına yemin edebilirdim.

"Bana o kütüphaneyi nasıl bulduğunu söyle."

Sırtımı duvara yaslayıp gözlerimle kaçacak bir köşe bulmaya çalıştım. Beni de Gredi'ye yaptığı gibi bir depoya kapatacak, kendi kendimi ziyan edene dek orada bekletecek miydi?

"Alnilam, söyle!"

"Bilmiyorum. Bilseydim de asla söylemezdim."

Dişlerini gıcırdatarak ayaklarına dolanan pelerinini bir çırpıda çıkarıp attı. Küçük adımlarla çizim masama doğru yaklaşmaya çalıştım. Kaçmama yardım edecek bir şey, bir nesne arıyordum gözlerimle. Bir yandansa onu oyalayacak, belki de kızgınlıktan gözünü kör edecek sözcükler seçmeye çalışıyordum. Kalbim göğsümde güm güm çarpıyordu.

"Başaramayacaksın, biliyorsun. Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder."

Ağzımdan bunları duyar duymaz daha da kabararak eliyle duvarı yumrukladı. Ağzımdan çıkan çığlığımı elimle bastırmaya çalıştım. Avucundan kanlar süzülüyordu. Bu anı fırsat bilerek ipini koparmışçasına koşmaya başladım. Ayaklandığımı fark eder etmez elini unutup beni takip etmeye koyuldu.

"Saçmalık!" diye haykırdı.

Ödüm kopuyordu. Öyle çok korkuyordum ki avuçlarıma batırdığım tırnaklarımı dahi yeni fark ediyordum. Bir kez bile durmadan koşmaya devam ettim. Büyük bir gürültü kopuyor, evimin içinde adeta bir kovalamaca dönüyordu. Salonumun içinden geçtim, mutfaktaki devasa, sürgülü kapıyı bir çırpıda açıp bahçemi arşınladım. Rigel hemen arkamda bana yetişmeye çalışıyordu.

"Korkuyor musun?" dedi gülerek. Birden nasıl böyle bir canavara dönüşüvermişti? Söylediklerini, yaptıklarını aklım almıyordu. Bir an için ona acımıştım. Bir an için karşımda küçük bir çocuk gibi eğilip bükülmüş, sanki tek ihtiyacı belki bir sarılmakmış gibi masum

masum bakmıştı. Cevap vermeden koşmaya devam ettim. İnce patikada arkama bir kez olsun bakmadan koştum. Ciğerlerim patlayacak gibiydi. Sanki Alphard'la koştuğumuz ya da enerjinin bana koşmamı söylediği tüm o anlar bugün içindi. Bugüne hazırlıktı.

"POLARİS!" diye bağırdım patikanın sonuna doğru gelip onun küçük, samimi evine yaklaşırken. Doğrusu nereye gideceğimi dahi bilememiştim. Aklıma ilk gelen yer onun eviydi. Kendimi güvende hissettiğim tek yerdi hatta.

Rigel'in gülüşleri kesilmişti. Ufak bir zaman aralığında başımı çevirdiğimde her ne kadar yakınımda olsa da nefessizlikten kızaran suratını ve daha fazla taşıyamadığı vücudunu görebildim. Fakat yine de yılmak bilmiyordu. Avına odaklanmış bir canavar gibiydi. Başka bir tabir bulamıyordum onu anlatacak.

Polaris'in evine birkaç adım kalmışken tekrardan adını haykırdım. Ne olur orada ol, diye iç geçirdim. Aksi takdirde ne yapacağımı bilemiyordum. Bu açgözlü adama yakalanmak ve bana yapacaklarındansa Polaris'i, her ne kadar birer yanılsama olsa da Capella ve Alphard'ı bir daha göremeyecek olmaktan korkuyordum.

"Alnilam?"

"Polaris! Yardım et, Polaris!"

Onun merdivenlerinden kopan büyük bir gürültüyü duyduğumda neredeyse evinin önündeydim artık. Bir çırpıda kendini dışarı atıp beni kollarına aldı. Rigel de yavaşlamış, bu kez sinsi adımlarıyla yürüyerek yaklaşıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Polaris kafa karışıklığıyla. Rigel'den kaçtığımın farkına dahi varamamıştı belli ki.

"Haklıydın Polaris. Bu diyar hakkında, Rigel hakkında..."

Gözlerini, lacivert saçları gecenin morunda koyulaşan Rigel'e çevirdi ve iğrenircesine baktı.

"Mutlu musun Polaris?" dedi Rigel pis pis sırıtarak. Hâlâ yaklaşmaya devam ediyordu. "Kötü adamı yakaladın, aferin." Elleriyle

alkış tutmaya başladı. Bu sefer olduğu yerde durmuştu. Aramızda birkaç metre vardı ve sanki bir savaşın ortasındaymışız gibi hissediyordum.

"Şimdi ne yapacaksınız, kaçacak yeriniz kalmadı. Ha, iyi antrenman yapmışsın Alnilam, beğendim," dedi özellikle Polaris'e gözlerini dikmiş bir vaziyette. Amacı her neyse ulaşmış olacak ki Polaris nefretle Rigel'in üzerine yürümeye koyuldu. Kolundan tutup onu durdurdum.

"İstediği bu," diye fısıldadım sadece turunç kafanın duyabileceği şekilde. "Yapma."

Ardından kafamı Rigel'e çevirdim. Ona öyle bakmak istiyordum ki her göz kırpışımda kendini çok daha zavallı, çok daha kapana kısılmış hissetsin.

"Bu savaşta yalnız olan sensin."

"Öyle mi?" Tekrar kahkaha atmaya başladı. Gözbebekleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Peki ya diğerlerini buna nasıl inandıracaksın?"

Hemen sonra üzerimize atılmaya koyuldu. O anda, yer yarılırcasına bir ses duydum ve Rigel'in de olduğu yere mıh gibi çakıldığını gördüm. Sesler adeta göğü dövercesine yükselmeye devam ederken tam önümde kocaman bir ışık topu beliriverdi. Gözlerini kamaştırmış olacak ki Rigel geriye doğru yalpaladı. Polaris'e baktığımda onun da kollarıyla yüzünü kapattığını gördüm oysa ışık topu benim gözlerimi biraz olsun yakmamıştı.

Genişlemeye, genişledikçe daha çok ışık saçmaya başladı. Bu neyin nesiydi, kim göndermişti? Tıpkı gölgeye dönüştüğüm ana benziyordu. Öyle ki sanki bir dejavunun içindeydim. Fakat biliyordum ki burada tekrar gölgeye dönüşmem mümkün değildi. Bir an için elimi ışık topuna doğru uzatmaya yeltendim. Yumuşacık bir dokusu vardı ve elimi yutuyordu.

"HAYIR!"

Rigel dizlerinin üzerine kapaklanmış bağırıyordu. Bu an onu rahatsız etmişti. Karşımda dikilen ışık topu her ne ise Rigel'in zararınaydı ve tam da o an yadsınamaz bir mutluluk duydum. Tekrar emeklercesine yürümeye çalıştı. Adeta ıkınarak üzerime doğru gelmeye çabalıyordu.

O an ışık topundan yayılan sıcaklığın tüm bedenimi sarıp sarmaladığını hissettim ve dikkat kesildim. İçeride, çok derinlerde bir yerde bir kadın konuşuyordu. "Doğru yerde, doğru kişiye, doğru niyetler ışığında..."

Üç büyük güç... Skyera'da açılan esrarengiz kapı... Dönüş kapısı! Karşımda dikilen dönüş kapısının ta kendisi olmalıydı. Bu zaman dek hiç kimseye görünmediğini söylemişti kütüphane, oysa şimdi capcanlı karşımdaydı. İnanamıyordum. Şaşkınlık ve huzurla histerik bir kahkaha attım. Ufacık bir dokunmayla Polaris ve ikimizi Skyera'ya geri döndürebilirdim. Alphard'ı kollarından sarsabilir, "Bak sen bu yüzden dudaklarını büküyormuşsun Alphard. Sen masumsun," diyebilirdim. Capella'nın neşe dolu sesine uyanacağım sabahlara kavuşurdum ve her sabah Polaris ile ona sandviçler hazırlardım. Alphard da bize katılırdı. Öyle ki Polaris ve Alphard'ın birbirleriyle iyi anlaştığını görerek mutlu olurdum.

Bir köşeye sinmiş Polaris'i kolundan tutarak ışık topuna doğru çekmeye başladım. O haklıydı. Buradan gitmeli, bir daha da dönmemeliydik. Gerekirse işleri Skyera'dan çözmeliydik.

Ancak beyaz hiçliğin içine adımımızı atar atmaz kapı bizi geri fırlattı ve o an kütüphanedeki kadının sesini tekrardan duydum:

"Yalnızca bir kişi..."

Çaresizlikle Polaris'e döndürdüm başımı. Ne yapacaktım? Onu burada bırakamazdım. Bu diyardan nefret ediyordu. Üstelik ben gittiğimde yanında kimse kalmamış olacaktı. Rigel'le baş başa kalacaklar, belki de Rigel ona işkenceler edecekti.

Öte yandan kapının hemen ucunda sevdiklerim beni bekliyordu.

Tekrar hatırlanacak olmanın o anaç duygusunu her şeyden çok özlemiştim. Hem Skyera'dayken onlara yardımcı olursam belki gölgelerin gizemini çabucak çözerdik ve belki Polaris'i hemencecik geri getirirdim.

Fakat ben kendi kendime savaş verirken ışık topunun usulca küçülmeye başladığını gördüm. Sahip olduğumuz tek şans avuçlarımızın arasından kayıp gidecekti.

Polaris'in kolundan tuttuğum gibi doğrulttum. Zar zor açabildiği gözleriyle suratıma bakmaya çalışıyor, ne yaptığımı kavramaya gayret ediyordu. Belli ki ışık topundan yayılan o sesi, kadının yumuşacık sesini duyamamıştı.

"Kendine iyi bak küçük civciv."

"Alnilam, ne yapıy..."

Bir çırpıda onu ittirerek ışık topunun içine attım. Saniyeler içinde turuncu saçları beyazlıkta kayboldu ve hiçlik onu yutuverdi. Gökyüzü eski haline dönerken adımı haykırdığını duydum fakat öylesine huzurlu hissediyordum ki aldırış etmedim. Gök kubbe tekrar mora büründü, kuşlar geçti ve Rigel ile ben öylece bakakaldık.

"Seni seviyorum Polaris," dedim kendi kendime, onun yok oluşu gözlerimin önünden tekrar tekrar geçerken. "Bir gün tekrar görüşeceğiz."

"Oraya vardığında kendine yollar çizdiğin defterinden, tıpkı seni sarıp sarmalayan ışıklar gibi bembeyaz bir sayfa aç ve yeniden başla. Benim yerime geride bıraktığımız tüm o insanlara sarıl. Çünkü sevgi hisseder Polaris. Ve ben nihayetinde her şeyin zıddıyla beraber geldiği konusunda sana katılıyorum. İçimde tükenmez bir yalnızlık hissederken, bana kalan tek şey sizin sevginizin hayat bulacağına inanmak oluyor."

16

Bir Turuncu Öykü

The Blower's Daughter — Damien Rice

"Gündoğumum, Capella'm...
Sen pek çok şeyden bihabersin oysa ben artık alışkanlık haline getirdiğim çatıya çıkma işini bir kez daha gerçekleştiriyor, seni, senin kuş gibi şakıyan melodini dinliyorum. Ne zamana dek bu uçsuz bucaksız diyarda olacağımı ise bilmiyorum.
Nihayetinde saatler ve günler birbiri üstüne akıp gidiyor, sen kaçırdığım tüm o anlarda gülüyor, yeni şeyler keşfediyorsun. Belki de bir hayat çiziyorsun kendine, oysa içinde hiçbir zaman olamayacağım. Fakat unutmadım ki en çok doğum günlerin...
Biliyorum, sen en çok doğum günlerini sever ve önemsersin. Işıldayan saçlarını narin parmaklarınla geriye atar, içindeki umut kıpır kıpır harlanırken bin bir farklı dilek dilersin. Üstelik sen her doğum gününde bir dilek listesi hazırlarsın ancak, ne yazık ki, benim param hiçbirine yetmez.
Umarım önümüzdeki tüm doğum günlerin için bu hediyemi beğenirsin."

Geçen soğuk günlerin ardından bahar nihayet Skyera'ya gelmiş gibiydi. Dört bir tarafta neşeyle şakıyan kuşlar, görkemli çiçeklerini doğaya sunan ağaçlar vardı. Güneşin sıcacık hareleri ensemizi yakıyor ve nemden köşe bucak kaçan insanların gölgeleri sıkış tepiş etrafta dolanıyordu. Deli Turuncu'yla okulun bahçesine serilmiş, öylece etrafı izliyorduk. Bugün kırmızı mı kırmızı, çiçekli bir elbise giymişti. Üstelik kendini öyle çok beğeniyor olmalıydı ki defalarca yanına yakışacak renklerde giyinmemi tembihlemişti.

"Şuradaki kızın kaç gölgesi var?" diye sordu biraz ileride, ağaçların arasına saklanan banka oturmuş kızı göstererek. Çilekli sakızının kokusu her bir yanı kaplayıvermişti bir anda.

"Dört."

Düşünceli düşünceli başını salladı. Bir yandansa elini tıpkı bir yelpaze gibi tutarak kendini serinletmeye çalışıyordu.

"Şu adamın?"

"İki."

Doğrusu iki gölgesi de birbirinden çirkindi. Adeta tartışıyormuş gibi kapkaranlık yüzlerini birbirlerine döndürmüşlerdi.

"İleride, kafeteryada gitar çalan bir çocuk var ya, onun?"

"Yok sanırım. Etrafındakilerin gölgeleriyle karıştırmıyorsam..."

"Benim kaç gölgem var?"

Muzip muzip gülümsedi.

"Hayırdır, gölgelerin nüfus sayımını mı yapıyorsun?" diye sordum onun gülüşünü taklit etmeye çalışarak.

Capella insanları imrendiren kahkahasıyla bir kez daha kıkırdadı ve aman dercesine eliyle savuşturdu.

"Skyera'yı gölgelerle nasıl gördüğünü merak ediyorum. Sanki iki farklı ırk görüyorsun," dedi bir yandan etrafı süzerken. Sesi heyecanlı çıkıyordu. "Bir günlüğüne senin yerine geçmek isterdim."

"Hayır," deyiverdim elimde olmadan. "İstemezdin."

Capella ve Skyera'nın tüm insanları, buradaki herkes hayatlarını kendi gölgelerinden ibaret görüyordu. Çoğu zaman onların karaltılarından başka karanlık hiç yokmuş ya da olmayacakmış gibi davranıyorlardı. Gölgelerine bakarak gülüyor, yine onlara bakarak ağlıyorlardı. Pencerelerini yalnızca kendi siyahına çevirmiş, gardiyanlarına esir olmuş, bencilce geziyorlardı ortalıkta. Bense tüm karaltıları hiç olmadığı kadar net bir biçimde görüyordum. Eğer kapalı bir ortamda on kişiden fazla insan varsa etraf gölgeleriyle öyle kalabalıklaşırdı ki boğulduğumu hissederdim. Korkunçlardı. Eciş bücüş, insan vücudunda fakat ağzı, gözü olmayan iğrenç yaratıklardı. Etrafımda taşıdığım gölgelerin arasında sevdiğim insanların olmadığını bilsem belki de onlardan ölesiye nefret ederdim.

Bu içinden çıkılamaz karamsarlıklarıma öyle alışmış olmalıydı ki yalnızca gülümseyip geçti. Eteğinin uçlarıyla oynamaya devam ederken başını gökyüzüne doğru döndürüp saçlarını savurdu.

"Kafanı gökyüzüne çevirsene," dedi yüzüme bakmadan.

Tıpkı onun yaptığı gibi ellerimi geriye yaslayıp yüzümü güneşe döndürdüm ve gözlerimi kapattım. Gözkapaklarımın karanlığı gelen ışıkla kırmızılaştı.

"Babamla annem biz henüz küçükken sürekli kavga ederlerdi. Babamın durmaksızın bağırdığı anlar var gözümün önünde fakat o normalde hiç sinirli biri değildir," diye söze girdi birden. Duruşumu hiç bozmadan kulak kabarttım. "Onlar kavga ettikleri zaman mutluluğumun benden çok, çok uzaklara gittiğini hissederdim ve Polaris böyle anlarda yüzümü avuçlarının içine alır, gökyüzüne çevirirdi. Eğer derin bir nefes alırsam her şeyin yoluna gireceğini söylerdi."

Derin bir nefes aldım gözlerim sıkı sıkı kapalıyken. Üstüne bir nefes daha aldım. Bir nefes daha. Bir nefes daha...

"Alnilam yıldızlarına bakıp nefes alırdı," dedi. "Ona masmavi

gökyüzü işlemezdi. Ama sanırım sen o yıldızlara karşı her gece nefes alıyorsun zaten."

Gözlerimi açıp yüzümü ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm. Bakışları üzüntüden ziyade daha çok acıyormuş gibiydi. Doğrusu evet, alıyordum. Alnilam'ın inci tanesi yüzünü gecenin karanlığında görmeye çalışırken öyle çok nefes alıyordum ki kimi zaman sanki soluk soluğa kalıyordum.

Fakat ben Capella'ya cevap vermek üzere dudaklarımı henüz aralayamamışken ağaçların arasında bağıran bir adamın sesini duyduk ve ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Başımızı telaşla döndürdüğümüzde orada, bahçenin ilerisinde adeta bir kargaşa meydana geldiğini gördük. Hatta öyle ki Güneş Skyera'ya, tam da okulumuzun ortasına inmiş gibi bir aydınlık vardı. İnsanlar hızlı adımlarla oraya toplanıyordu.

"Bir günümüz normal geçmez ki," diye söylendi Capella ve merakla ayaklandık. Tam olarak neler döndüğünü kavrayamıyordum ancak buradan bakmak dahi göz kamaştırıcıydı. Bu bir gösteri miydi?

"Buraya gelin! Buraya gelin!"

Yaklaştıkça bir ışık topu olduğunu fark ettiğim aydınlığı hayranlık ve dehşetle izledim. Bir an için şöyle bir etrafıma göz attım ve o vakit insanların gölgelerinin titrediğini gördüm. Ancak öncekinden farklı olarak sanki bu sefer yok oluyormuş gibiydiler. Bir gidip bir geliyor, ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyorlardı. Titrediler, titredikçe silikleştiler ve adeta insanların içinden ince bir kumaş parçası gibi geçip gittiler.

"İnsanların gölgeleri titreşiyor," diye dürttüm Capella'yı fakat o pek burada gibi görünmüyordu. Adeta hipnotize olmuş bir biçimde ışık topunu izliyor, usul usul yaklaşmaya devam ediyordu. Turuncu saçları esintiyle beraber geriye doğru havalanıyor, mavi gözleri parıl parıl parlıyordu.

Tişörtümün yakasını yüzüme siper ederek Capella'nın arkasından ilerlemeye çalıştım ama beceremedim. Diğer öğrenciler de tıpkı benim gibi kenara çekilmiş, hatta bir kısmı koşarak uzaklaşmıştı. Yalnızca Capella hiçbir zarar görmeksizin, ısrarla beyaz hiçliğe doğru yaklaşıyordu.

"Alnilam, sen misin?"

"Alnilam mı?"

Alnilam mıydı? Onu mu görüyordu?

Kocaman beyazlığa ve Capella'ya yaklaşmaya çalıştım. Pekâlâ Capella'nın gölgelerle iletişim kuruşuna daha önce de şahit olmuştum ancak hiçbir zaman devasa bir ışık topu belirmemişti. Gözlerimi bu denli yakmamış, üstelik gölgelere zarar vermemişti.

"Capella?"

Birkaç kez seslendim ancak beni duymuyor gibiydi. Bir terslik mi olmuştu yoksa? Bu ışık topu niçin Capella'yı bir dost gibi kendine çekiyor, kalanları ise yakıp itiyordu?

"Capella!"

Yer sarsıldı ve pek çoğumuz telaşla bulunduğumuz yere çöküp dengemizi sağlamaya çalıştık. Işık topu gitgide daha da büyüyerek çalkalandı ve büyük bir patırtı koptu. Gelen ses öğrencilerin çığlıklarına karışırken gök adeta yarıldı ve bembeyaz ışıkların arasından biri düştü. Yavaş fakat bir o kadar da hiddetli düşüşüne karşın çığlık atan insanlar duydum. Düşen her kim ise ışık topunun hediyesi, bir oyuncakmış gibiydi. Hemen sonra sanki az önce hiçbir şey yaşanmamışçasına beyaz top küle dönüşüp ufalandı ve yerini büyük bir sessizliğe bıraktı. İnsanlar korkuyla kaçıştılar ve ben nihayetinde gözlerimi tamamıyla açabilmişken Capella'ya doğru koştum.

"Neler oluyor?"

Capella'nın dudaklarından kocaman bir hıçkırık koptu ve bağırarak, yerde dizlerinin üzerine çökmüş, az önce ışık topundan düşen adama sarıldı. Kollarını o adama öyle kenetlemişti ki yüzünü se-

çemiyordum. Saniyeler içinde sarılmayı bırakıp adamın çelimsiz yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve ağlayarak inceledi. Bizim yaşlarımızda olsa gerekti. Tıpkı Capella'nınkilere benzer gündoğumu kadar turuncu saçları, yüzünü süsleyen çilleri vardı. Öyle yorgun ve kafası karışmış görünüyordu ki bir süre nerede olduğunu idrak edemeyerek uzun uzun Capella'yı izledi. Ardından bir çırpıda ayağa kalkıp Capella'nın yüzüne dokunmaya başladı.

"Capella? Bu sen misin, gerçek misin?" Ellerini telaşla yanaklarında gezdiriyor, saçlarından geçiriyordu. Hemen sonra o da tıpkı Capella gibi ağlamaya başladı. Bir kez daha birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar. Öyle için için ağlıyorlardı ki tek kelime dahi edememiş, neler olduğunu soramamıştım.

"Polaris'im..." diye fısıldadı Capella hıçkırıkları arasında sesi zar zor duyulurken ve o an ister istemez irkildim. Bu mutlaka ona Polaris'i andıran biri olmalıydı. Başka türlüsü nasıl olurdu?

"Alnilam orada yalnız kaldı," diye mırıldandı turuncu saçlı adam. Çaresizlikle Capella'nın kollarından ayrılıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Onu kurtarmama fırsat dahi vermedi, orada yalnız kaldı."

"Polaris'im... Geldin."

Capella tekrardan adamı tuttuğu gibi kollarının arasına aldı ve işte o an tehlike çanlarının zihnimde çaldığını hissettim. Önümde dikilen bu acıklı manzarada Capella'nın kollarına aldığı bu adam Polaris miydi? Peki nasıl olurdu? Gölgeye dönüşen biri nasıl olurdu da Skyera'ya geri gelirdi?

"Nasıl?" diye sordum kendime engel olamayarak. İkisi de etraflarındaki dünyanın ilk kez farkına varıyormuşçasına başlarını döndürdü. Polaris ağlamaktan kan çanağına dönmüş kıpkırmızı gözleriyle baştan aşağı beni süzdü. Kardeşinin kollarından zar zor ayrılıp yürümeye başladı.

"Her şeyi anlatacağım," dedi. Yüzünde öyle mahcup bir ifade

vardı ki bir an için onu kıracak bir şey sormaktan korktum. Kaşları çaresizlikle çatılmışken gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bir şeyler söyleyecekmişçesine dudaklarını araladı fakat hemen vazgeçti.

Doğrusu o tıpkı hayal ettiğim gibiydi. Yalnızca çok daha olgun bir duruşu ve Capella'nın tombul yanaklarına karşın zayıf mı zayıf bir yüzü vardı. Ancak belki yaşadıklarından, belki üzerindeki şoktan dolayı omuzları öne düşmüştü. İçinde her ne fırtına kopuyorsa kardeşine kavuşmanın mutluluğuna bir türlü varamıyordu.

"Sen Alphard'sın, değil mi?" diye sordu karşımda dikilmeye devam ederken. Oysa ses tonu sanki yıllardır beni tanıyormuş gibiydi. Başımla onayladım.

"Hoş geldin Polaris," dedim mümkün olduğunca tebessüm etmeye çalışarak. Üzerimde öyle yadsınamaz bir şaşkınlık vardı ki ne hissettiğimi anlamlandıramıyordum. Polaris gelmişti. O Alnilam'ın yanından gelmişti. Gölgeler Diyarı'ndan biri buraya gelebilmişti.

Elimi uzattım çekingenlikle. Fakat o elimi görmezden gelerek beni kucakladı. Saniyeler içinde ben de aynı sıcakkanlılıkla sırtını sıvazlayıp sarıldım. Capella ne zaman Polaris'i anlatsa onun için insan canlısı değil derdi; değişimden ve yeni insanlardan korktuğunu dile getirirdi. Oysa şimdi sıkı sıkıya sarılmış, omuzları titreyen bu koca çocuk pek de soğuk görünmüyordu gözüme.

"Çatı katına gidebilir miyiz?" diye sordu Capella'ya dönerek. Deli Turuncu başıyla onaylayıp Polaris'in koluna girdi ve hiçbir soru sormaksızın ikimizi Alnilam'ın evine doğru sürüklemeye başladı.

O, başını Polaris'in omzuna yaslamış, ikisi beraber yürürlerken birkaç adım geriden gelip öylece onları izledim. Hasret, mutluluk ve şaşkınlık somut bir şeymiş, sanki uzansam dokunabilirmişim gibi aralarında dikiliyordu. Birbirlerinin gözlerine hayatlarındaki

en kıymetli şeyi bulmuş gibi derin derin bakıyorlardı. Capella'yı pekâlâ her daim mutlu görsem de böylesi bir neşeye hayatımda ilk kez tanık oluyordum. Sarhoş olmuş gibiydi. Ardı ardına onsuz geçirdiği zamanları anlatıyor, sürekli gülüyordu. Üstelik onun bu anı nasıl da iple çektiğini belki de en iyi ben biliyordum. Elbette Alnilam'ı da çok özlüyor ve geri getirmek istiyor olmalıydı fakat kardeşi farklıydı. "Polaris'siz bir yaşamı bilmiyorum. Sanki aynadaki görüntüm kaybolmuş." demişti çatı katındaki konuşmalarımızın birinde. Şimdi önümdeki manzaraya baktıkça anlıyordum ki ikizi Polaris için de durum böyle olmalıydı. Birbirinden turuncu iki kafa çölde su bulmuşçasına umutla, gökteki yıldızları yakalamışçasına huzurla birbirlerine yaslanıyorlardı.

Çatı katına vardığımızda Polaris bir süre kapının önünde dikildi ve Alnilam'ın odasını uzun uzun süzdü. Yüzünden hiçbir duygu esamisi okunmuyordu.

"Hiçbir şey değişmemiş," dedi yutkunarak. Kocaman bir nefes alıp içeriye adım attı. Ellerini duvarlarda, orayı süsleyen minik ledlerde gezdirdi. Alnilam'ın çarşaflarının üzerine çöktü ve yavaşça yere oturdu. Papatya minik patilerini ardı ardına ata ata, koşarak Polaris'in dibine geldi, üzerine atılıverdi. Küçük kedi sanki günlerdir onu bekliyormuş gibi, hiç yabancılık çekmeden yapmıştı bunu. Bu sefer Polaris dayanamadı ve yüzünü bizden saklamaya çalışsa da omuzlarının deli gibi sallandığına tanık oldum.

"Neden yaptı ki bunu?" diye sayıkladı. Yüzü büsbütün avuçlarının arasına gömülmüştü. Çaresizce yüzümü Capella'ya çevirdiğimde o da ne yapacağını bilemez bir vaziyette omuzlarını silkti. Biraz olsun sakinleşmesine izin verdikten sonra Polaris'in yanına çömeldi ve elleriyle saçlarını okşadı.

"Polaris... Ne olduğunu bize anlatmayacak mısın?"

Şiş gözleri ve kızarmış suratıyla korkunç görünüyordu. Buraya gelmeden önce her ne yaşadılarsa üstü başı toz toprağa bürünmüş,

gözkapakları ağırlaşmıştı. Başını Alnilam'ın yatağına yasladı ve derin bir nefes verdi.

"Enerjinin iyiyi ve kötüyü hissettiğini ve buranın bilim insanları tarafından oluşturulduğunu zaten biliyorsunuz." Ne kadar sesinin titremesini engellemeye çalışırsa çalışsın beceremiyordu. Bir kez daha gözlerini ovuşturdu. "Herhangi bir tehlikeye karşı enerjiye bahşedilmiş üç büyük güç var."

Ardından Alnilam'ın gördüğü kütüphaneden başlayıp saatlerce Skyera'nın oluşumu ve enerjinin güçlerine dair her şeyi teker teker anlattı. Başta ebedi olmayan Gölgeler Diyarı'nı, enerjinin bozulduğunu ve yalnızca doğru zamanda insanın karşısına çıkabilecek İllüzyon, Dönüş ve Takım'ı...

"Işık topunun içinde bir kadın sesi duydum," dedi Capella. "Başta Alnilam olduğunu zannetmiştim. 'Doğru yerde, doğru zamanda, doğru niyetler ışığında...' diye fısıldamıştı."

Polaris usul usul başını sallayarak onu onayladı. "Dönüş kapısı Alnilam için açılmıştı. Ama o beni içeri attı."

Başını ellerinin arasına aldı ve pişmanlıkla kafasını salladı. "Oysa ben gitmeden önce ona bencil olduğunu söylemiştim," dedi.

İstemsizce düşünmeden edemedim. O minik yıldızın buraya dönmesi için bir umut doğmuştu demek. Şu an burada, yastıklarının arasına oturmuş başından geçenleri bize anlatıyor olabilirdi. Bakışlarını, saçlarını, ellerini, konuşurken yüzünün aldığı halleri uzun uzun izleyecek olurdum. Belki buraya gelir gelmez bana sıkı sıkı sarılır, bir daha hiç gitmeyeceğini söylerdi. Bir daha çirkin karanlığın acımasız yıldızlarını izlemek zorunda kalmazdım. Tıpkı daha önce onu nasıl unuttuysam bu sefer de onsuz geçirdiğim zamanları unutacak olurdum ve kim bilir belki her şeye yeniden, en güzel şekilde başlardık.

Oysa o bunların hepsini bir kenara atmıştı. Hiç düşünmeden hakkını Polaris'e vermişti. O burada değildi. Ve Polaris'in dediğine

göre tarihte ilk kez açılan dönüş kapısının bir daha açılıp açılmayacağı çok büyük bir muammaydı.

"O, orada iyi mi?" diye lafa atıldım. "Gölgeler Diyarı nasıl bir yer?"

"Orada her şey hayal ettiğimiz, en çok arzuladığımız şekilde," dedi. Yalnız, cümlelerinde amansız bir tedirginlik hissediyordum. "Ama Alnilam orada, o adi herifle baş başa kaldı. Ben onu bıraktım, yanında olamadım."

"Ne adi herifi?" diye sordum. Bazen ne kadar az şey bildiğimizi unutuyor, hatta çoğu zaman kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Rigel... O Gölgeler Diyarı'nın rehberi gibiydi. Gelen gölgeleri karşılar, her birimizin evini bilirdi. Alnilam beni dönüş kapısının içine atmadan önce ondan kaçıyordu." Midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "En başından beri Rigel'in iyi biri olmadığını biliyordum. Alnilam'a defalarca söylemeye çalıştım. Fakat o inanmadı."

"Alnilam inanmaz," diye mırıldandı Capella bakışları avuçlarındayken. "Onu bir insanın kötü olduğuna inandıramazsın."

"Rigel ona zarar verebilir mi?"

Mağrur bakışlarını yüzüme döndürdü, çatılmış kaşlarıyla uzun uzun baktı.

"Alnilam'a mı?" Gülmeye başladı fakat bir yandan gözleri seğirip duruyordu.

"Alnilam'ın ona vereceği zarar için daha çok endişeleniyorum. Mutlaka bir yolunu bulacak. Bulmalı..."

Polaris ne kadar kendinden emin konuşursa konuşsun ihtimallerin içini kemirdiğini yüzünün her bir köşesinden okuyabiliyordum. İçinden bir ses Alnilam'ın başaramamasından, Rigel denen adamın ona zarar vermesinden gerçekten korkuyor gibiydi.

"Polaris," diye lafa giriştim düşünceler kafamın içinde dört dönerken. Bu turuncu akşamda gölgelerim bile durmaksızın ko-

muşuyordu sanki. "Eğer dönüş kapısı Alnilam için bir kez açıldıysa, bir daha açılamaz mı? Onu geri getiremez miyiz?"

O an fark ettim ki Capella'nın acıyarak bakan gözlerinin aynısı kardeşinde de vardı. Buna kendin inanıyor musun der gibi bakıyordu adeta oysa ben ihtimallere gerçekten inanıyordum. Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder deyip duruyordu herkes. Madem hissediyordu, o halde içimdeki, Capella'nın ve Polaris'in içindeki duyguları da hissedecek olmalıydı. O halde o kimsesiz minik yıldızı buraya getirmemiz için mutlaka bir umut doğacak olmalıydı.

Polaris Capella'dan bir bardak su rica etti ve o, Alnilam'ın odasından ayrılır ayrılmaz yüzünü bana döndürdü. Dirseklerini dizlerine dayayarak daha çok öne eğildi ve adeta fısıldarcasına konuştu:

"Umutlara tutunmak insanı çıkmaz bir hayaller dünyasına hapseder Alphard," dedi. "Onun hiçbir zaman geri gelmeyeceğini söylemiyorum ama elimizden bir şey gelmeyeceğini kabullenmezsen... üzülürsün."

Zaten üzgünüm diyemedim kalbimi içeride un ufacık olmuş gibi hissederken. Bu karanlık, bu korkunç, bu gölgeli evrende hatırlayamadığım bir duyguyu özlemenin ne demek olduğunu ona anlatamadım; doğrusu ben de bilmiyordum. Boğazımda düğümlenen bir ses sürekli bağırmak, adeta haykırmak istiyordu oysa elle tutulur bir sebebi yoktu. O minik yıldızın gökyüzüne kaçıp gittiği günden beri kocaman bir boşluktu tek hissettiğim. Bir şey yapmalıydım, bir şeyler yolunda değildi ve elim kolum hiç olmadığı kadar bağlıydı. Umutlarım da giderse... Hayır, bana hiçbir şey kalmayacaktı.

"Gelmene çok sevindim," dedim az önce söylediklerini duymazdan gelerek. "Üstelik Capella sanki bir daha asla üzülmeyecekmiş gibi mutlu."

"Capella hep mutlu," deyip gülümsedi belki de bugün ilk kez.

Bir müddet sessizlik aramızda dikildi ve öylece Alnilam'ın

odasına göz gezdirdik. Ancak saniyeler içinde tekrar bakışlarını yüzüme dikti.

"Alnilam seni izleyebiliyor Alphard," dedi. "Bana hiçbir zaman anlatmadı ama seni izlediğini adım kadar iyi biliyorum."

İçimi mayhoş bir duygu kapladı. Capella biraz olsun onun bana karşı olan duygularını anlatmıştı. Yıllar öncesinde nasıl gizliden gizliye beni takip ettiğini, evimin önünde saatlerce çizim yaptığını, beraber ormanda geçirdiğimiz geceyi, evime çiçekler almak için nasıl koştuğumuzu... Üstelik hepsinde, anlatırken onun gözlerinin adeta ışıldadığını söylemişti. Ben de onun bir türlü hafızamda yerini bulamadığım güzel gözlerini hayal etmeye çalışmıştım. Fakat Alnilam'ın beni hâlâ, elimizde Capella'nın anlattıklarından başka hiçbir şey kalmamışken bile izlediğini bilmek içimi anlamsız bir kıpırtıyla dolduruyordu.

"Ona seslensem duyabilir mi?" diye sordum heyecanımı bastırmaya çalışırken.

"Teknik olarak yalnızca bizi izlediği anlarda duyabilir. Ama Alphard o seni öyle çok duyuyor ki. Kitaplarının arasında, kocaman salonunda, beyaz pervazlı evinin çiçekleri arasında... Hatta evinin önündeki kocaman denizde bile. Sanki her yerde seni görüyor."

"Onun evinin önünde bir deniz mi var?" diye sordum şaşkınlıkla. "Beyaz pervazlı evinin?"

Onaylarcasına başını salladı. "Kafayı kırmış," diye mırıldandı huysuz huysuz gülümseyerek. Oysa gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Capella'nın oraya buraya saçılmış kâğıtlarından birini kapıp Gölgeler Diyarı'nı çizmeye çalıştı fakat kardeşinin aksine onun çizimleri korkunçtu.

Kocaman bir malikâne çizmeye çabaladı. Malikâne kadar kocaman bir alan daha önünde boy gösteriyor, bu alanıysa çiçekler süslüyordu. Bahçenin hemen bitiminde alabildiğine uzanan, ucu bucağı kestirilemez bir deniz vardı.

Onun denizleri sevdiğini bilmezdim. Doğrusu onun hakkında bildiğim şeyler bir ceviz kabuğunu dahi doldurmazdı oysa emindim ki Capella bana bunu mutlaka anlatırdı. Demek ki o bile bilmiyordu Alnilam'ın hayali denizini. Ardından istemsizce Papatya'yı düşündüm. Onunla denizimin tam önünde konuştuğum, içimi döktüğüm günü düşündüm. Alnilam biliyor muydu? Herkesten sakındığım o kaçamak yeri Alnilam'a anlatmış mıydım?

Polaris karşımda öyle anlayışlı, öyle sakin oturuyordu ki bir an için Capella'nın kardeşini tanımlarken kullandığı tüm o kelimeleri tekrar zihnime doldu. Huysuz demişti, ciddiyetsiz demişti... Pek çok acımasız sıfat sıralamıştı onunla ilgili. Oysa karşımda oturan yorgun fakat gururlu adama baktıkça Alnilam için tekrar tekrar seviniyordum. Bunca zaman Gölgeler Diyarı'nda olduğu tüm o anlar için kahrolup durmuştum. Fakat şimdi anlıyordum ki gözüm hiçbir zaman arkada kalmamalıydı. Polaris dostluğuyla ona huzuru her daim hatırlatmış olmalıydı.

Pencerenin önüne doğru yürüyüp, bir köşeye kıvrılmış Papatya'nın yanına oturdum. Capella da çoktan Alnilam'ın odasına gelmişti ve Polaris'e bir şeyler anlatıp duruyordu. Odaklanmamaya çalıştım. Alnilam'ın penceresine sığdırdığı çarpık fakat bir o kadar görkemli doğayı görmeye çalıştım. Anladım ki bu sessiz gece ve anaç doğa bile bazen hiç kimsenin duymayacağı çığlıklarla gökyüzünü doldurabiliyordu.

Kapımın zili tüm ısrarcılığıyla zangır zangır çaldığında ayaklarımı sürüye sürüye kapıya yürüdüm. Doğrusu açlıktan midem karnıma yapışmış gibiydi. İkizler dün akşam, kahvaltı için evime geleceklerini söylemişlerdi oysa uykuya ne kadar düşkün olduklarından kimse bahsetmemişti. Bugün Polaris Skyera'ya geleli tam bir hafta olmuştu. Zamanın parktan eve dönen bir çocuk kadar isteksiz aktığı bu günlerde koskoca bir hafta öyle çabuk geçmişti ki! Beraber kah-

valtı yapacak, kendimizce bugünü kutlayacaktık. Tıpkı bir gün Alnilam da o korkunç diyardan döndüğünde yapacağımız gibi.

"Ağaç olduk Alphard. Umarım yeni uyanmamışsındır."

Capella sıcaktan bunalmış suratıyla beni ittirerek içeri dalıverdi. Halihazırda çekilmez tavırları yakıcı havayla beraber durmaksızın artıyordu sanki. Polaris bana baktı ve Capella'yı işaret ederek, "Deli," diye fısıldadı. Gülümseyerek içeri geçtik.

Onlara çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştım. Söylesem inanmayacaklardı belki ancak ilk kez evime bir arkadaşım geliyordu. Annem ben henüz küçücükken kimsenin arkadaşım olmak istemeyeceğini, insanların sevgiyi bilmediklerini söylerdi. Çoğu zaman bu yüzden parka gitmezdik. O çoğu zaman insanları görmeye katlanamaz, bu koskocaman, ruhsuz evimizde gece gündüz camın önündeki çiçekleri sulardı. "Sen de benim gibi olacaksın ve anlayacaksın," derdi biraz öfkeli, biraz kırgın. Doğrusu o böyle konuşmasa da davet edecek kimsem olmazdı. Şimdi bir duyguyu ilk kez tatmak yeni doğmuş bir bebek kadar umutlu hissettiriyordu.

"Ay unutmadan," diye ayaklandı Capella çoktan kendini atmış olduğu koltuktan. Kot eteğinin cebinden bir sürü posta çıkardı. "Bunlar sana gelmiş. Sen hiç postalarını kontrol etmez misin?"

"Bana gerek kalmamış, baksana."

Küçük bir posta dağı ellerinin arasında duruyordu. Birkaç fatura, belki birkaç markanın abonelik kâğıtları olsa gerekti. Uzanıp ellerinden kurtardım küçük yığıntıyı ve o an içlerinden biri, yalnızca bir tanesi gözüme farklı göründü.

Kahverengi, eski bir parşömen mektup zarfı sıradan postaların arasında dikkat çekiyordu. Kenarları yer yer yırtılmış, taşınırken harap olmuş duruyordu oysa okunacak kadar sağlamdı. Yığının arasından çekip çıkardım onu ve bir müddet elimde çevirdim. Doğrusu mektup beklediğim kimsem yoktu. Eğer o küçük yıldızın gökyüzünde bir yerlerden bana mektup ulaştırması mümkün değilse, hayır... Hiç kimsem yoktu.

"Ne o?" diye sordu Polaris mektubu fark eder etmez. Belki de aklına gölgeler gelmişti.

Merakla üzerindeki kırmızı mührü kopardım. İçindeki, tıpkı zarf kadar eski parşömen kâğıdı ellerimin arasına aldığımda kalbimde amansız bir heyecan vardı. Bir insan sesi... Sözcükler hep yazıldıklarından daha sesli olurlardı.

Ancak mektubu açar açmaz sözcükler ve insanlara dair tüm umutlarımı birer birer yuttum. Bir süre yalnızca kelimeleri ve kelimelerin sözlerini dinledim. Bu mutlaka hasta zihnimin bana oynadığı başka bir oyun olmalıydı. Benim çirkin, benim küskün zihnim bazen bana öyle kötü oyunlar oynardı ki gerçekle hayalin arasında bir boşlukta süzülüp gittiğimi hissederdim. Bazen bu kocaman ev tepeme yıkılacak, duvarlar üstüme gelecek gibi olurdu.

Çünkü hayır, mümkün olamazdı. Yalnızca yüreğim değil aklım da biliyordu gerçek olamayacağını. Oysa nasıl... Nasıl karşımda dururdu?

"Bir mektup..." diye mırıldandım Capella ve Polaris iyice meraklanmış, postalara doğru yaklaşırlarken. "Annemden."

"Bakışlarını kalbine döndürdüğünde sevgiden yapılma kudretli bir bahçe göreceksin minik yıldızım. Benim denizimde boğulmayı bırak ve senin için suladığım çiçekleri kokla. Çünkü ben hiç olmadığım kadar kayboldum bu evrenden. Ve eğer beni bulmak istersen, denizler sırların arasında nefes alamayacağın kadar uçsuz bucaksız."

17

Son Vals

Factory — Band of Horses

"Hikâyenin sonuna gelip gelmediğimizi nasıl anlayacağım Alphard? Bizim için tanrı tarafından yazılıp çizilen bu senaryo sen kaldığında mı yoksa ben gittiğimde mi son bulacak? Çünkü eğer senin dudaklarını kıvırırken görmeden gözlerimi açacağım bir gün yaşanacaksa yalnızca oturup gözlerimin olmamasını dileyeceğim. Ya da onları kendi isteğimle kapatacak ve bir daha açmayacağım. Doğrusu bazen insana, yaşananlara karşı gözlerini kapatmak en zahmetsiz seçenek gibi geliyor. Ne görebileceklerimden korkuyorum böylece ne de umut etsem dahi elde edemeyeceklerimden."

Usul usul ayaklarıma dolanan rüzgâra karşın sıcacık hırkama sokularak yürüyorum. Saat ise kim bilir gecenin kaçı... Denizin kenarında oturacağımızdan olsa gerek, bir hırçın esinti var gökyüzünde. Üşütmese dahi varlığını hissettirecek kadar hiddetli, tenimizi okşuyor. Dalgaların dibine bembeyaz örtülü, küçük bir masa kondurulmuş. Beraberinde iki beyaz sandalye ve üzerinde birkaç

ev yapımı sandviç... Domatesleri her kim kestiyse, buradan bile ne kadar yamuk yumuk kesildiğini görmek mümkün.

Hiç acele etmeksizin, gözlerimi ondan bir an olsun ayırmazken yaklaşıyorum. Siyah smokini onu tarifsiz bir asillikle sarıp sarmalamış. Elleri vücudunun iki yanında sallanıyor. Gözleri öyle sıcak, öyle görkemli bakıyor ki Skyera'nın sonsuz yıldızlarının dahi kıskanacağını düşünüyorum. Rüzgâr estikçe dağınık, siyah saçları hafif hafif kımıldanıyor. Bense bu eşsiz akşam için bembeyaz bir elbise giydim. Üstelik bugüne dek hiçbir kumaş parçasının bu kadar huzurlu hissettireceğini de düşünmezdim.

Masaya iyice yaklaşmışken birkaç adımda dibimde bitiveriyor. Yanakları her zamanki gibi soğuktan kızarmış, minik çilleri daha da belirginleşmiş. Uzanıp ellerimi tutuyor ve etrafımda döndürüyor beni.

"Bu dansı bana lütfeder misin minik yıldızım?"

Yüzümde tükenmek bilmeyen gülümsemeyi ondan saklamaya çalışıyor fakat pek de beceremiyorum. Bir çırpıda belimden tutup kendine çekiyor vücudumu. Sanki bugün, yaşadığı tüm o günlerin aksine buram buram huzur kokuyor. Başımı omzuna yaslıyorum. Kuşların ve kıyıyı döven dalgaların sesiyle soluksuz bir dansa kaptırıyoruz kendimizi. Adımları birer birer ayak uçlarımı takip ediyor, rüzgâr saçlarımı savuruyor. Dokunduğu her yer, biraz daha özgür, biraz daha bahardaymışım gibi hissettiriyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor fısıldayarak. Omzunda huzurla bekleyen başımı doğrultup ona bakıyorum. Boğazım düğümlenecek gibi oluyor.

"Hayallerimden nefret edecek kadar."

Bunun üzerine devasa evime çeviriyor başını. Gözleri tüm o kocamanlığa karşın sırıtan beyaz pervazlarıma takılıyor. Ancak halinden memnun olacak ki gülümsüyor. Hem de öyle güzel gülüyor ki, sanki gülmek sadece ona layıkmış gibi görünüyor.

"Kedimiz Papatya bu kocaman evde kaybolurdu," diyor mu-zipçe.

"Kedimiz..." diye tekrarlıyorum onu. O, kullandığı kelimeleri ancak kalbimin duyacağı şekilde seçiyormuş gibi. "Onu hiç bırakmazdık."

"Sulayacağımız bin bir farklı çiçek olurdu."

"Olurdu."

"Geceleri senin yıldızlarını izlerdik."

"İzlerdik."

"Bu denize beraber gelirdik."

"Bu denize gelmene hiç gerek kalmazdı."

Zihnimizde hiç durmadan çalan şarkı daha da yükseliyor. Elimden tutup etrafımda döndürüyor beni ve bu tutkulu dans daha da hareket kazanıyor. Doğrusu kafamda çalan müzik bile ondan, onun karışık, kapkara siyah saçlarından, pamuk ela gözlerinden ve yumuşacık yanaklarından daha gerçek geliyor. Bir şeyin, üstelik bir insanın nasıl bu denli kusursuz olabileceğini aklım almıyor.

"Belki bu gece hiç bitmezdi?" diyorum buruk kalbimi gizlemeye çalışarak. Nihayetinde ay bile güzelim geceye veda ediyor. İçten içe, *Elbet biz de veda edeceğiz*, diye sayıklıyorum.

"Bitecek. Ancak yüreğin burada olduğu sürece biz hep buradayız minik yıldız."

"Ama beni unutacaksın."

Aslında bu konuyu pek açmak da istemiyorum ancak sözcükler dökülüveriyor dudaklarımdan. Çünkü o hiçbir zaman kabullenmek istemez fakat ben en iyi gitmeyi beceririm.

"Unutacağım..." diye mırıldanıyor. Başını biraz daha saçlarıma gömüyor. "Zaten günlerdir hayaletinle dans ediyorum."

"Hayaletimle mi?"

"Hayaletinle."

Ellerimle uzanıp ensesindeki saçlarını okşuyorum. Öyle yu-

muşak, öyle sıcak hissettiriyorlar ki! Dakikalarca boğulduğum o uçsuz bucaksız denizin hiçliğinde son bir nefes almak gibi...

"Sen beni unutacak mısın minik yıldız?"

Beni tekrar kendi etrafımda döndürüp kollarının arasına alıyor. Ve son bir selamla dansımız son buluyor. Sıkı sıkı kollarına hapsediyor beni sanki her an kaçıp gidecekmişim gibi.

"Yıldızların gökyüzünü terk ettiği güne dek aklıma seni kazıyacağım Alphard."

Denizim, onun naif denizi çalkalanmaya başlıyor. Görkemli masa bir deprem yerindeymiş gibi tangırdıyor, sandviçler devriliyor. Beyaz çarşaf oyuncakçı dükkânındaki yangından bile daha büyük alevler altında kalıyor ve ısı dört bir yanımızı sarıyor. Hiç hareket etmeksizin onun gözlerini izliyorum. Dağ gibi alevler kimi zaman görüş alanıma girerken cayır cayır yanıyor eteğimin uçları, o kimsesiz ruhun gece kadar siyah saçları... Elleriyle uzanıp bir kez daha yanaklarımı okşuyor ve alnını alnıma dayıyor.

"Gidiyor musun?"

Sesi kırgın. O böyle hüzünlü baktıkça içim kıyılacak gibi oluyor, kahroluyorum.

"Senin yıldızların gökyüzünü terk ediyor."

"Alnilam..."

Kelimelerden korkarak durduruyorum onu cümlesini bitirmesine izin vermeden. Gözleri gözlerimdeyken sorgulayarak yüzüme bakıyor, bir cevap arıyor.

"Şimdi söyleme," diye fısıldıyorum. "Zaten bir gün tekrar görüşeceğiz."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizle beraber tüm Gölgeler Diyarı yangınlar içinde kalıyor.

Bir gece daha korkuyla yatağımda doğrulduğumda Gölgeler Diyarı'nın koyu morunu görüp derin bir nefesle başımı yastığa

geri bıraktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu oysa biliyordum ki bunlar huzurun izleriydi. Gözlerimi tavana diktim bir süre ve o sessiz dansı tekrar tekrar gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Polaris'i Skyera'ya göndereli koskoca üç gün geçmişti. O gittiğinden beri uyumakta zorluk çekiyor, başarabildiğim nadir anlarda ise ardı arkası kesilmez rüyalar görüyordum. Sanki aklım burada kapana kısılmış olmayı reddediyor, kendi gerçekliğimde olmasa bile hayal dünyamda bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım oysa beceremeyeceğimi daha o anda biliyordum. Bugün evren beni gördüğüm rüyayla yeterince ödüllendirmişti belki de. Nitekim içimde, bitmek tükenmek bilmeyen bir huzursuzluk kol geziyordu. Polaris'i Skyera'ya gönderdiğim o korkunç akşam Rigel'in acı çeken vücudunu fırsat bilmiş, kendimi bir çırpıda eve atmıştım. O günden beri hem bahçem hem de evim sıkı sıkıya kilitliydi. Öyle ki uyurken odamın kapısına ayrıca kilit vuruyordum. Fakat Rigel gelmemişti. Üç gündür bir kez olsun kapıma dahi dayanmamıştı. Neler karıştırıyor olduğuysa aklımı kurcalıyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye kapımın önüne gelip soğuk anahtarı çevirdim. Evin içinde her zamankinden farklı bir sessizlik hâkimdi. Dünyalıların ölüm sessizliği olarak adlandırdığı böyle bir şey miydi? Yorgun gözlerimle çatı katına doğru tırmandım. Bacaklarım hareketsizlikten sürekli kasılıyor, uyku uyuyamadığımdan her an bayılacak gibi hissediyordum. Ancak çatıya çıkar çıkmaz yüzümü okşayan hava biraz olsun dertlerimi de beraberinde alıp götürdü. Öyle yumuşacık ve merhametliydi ki yanaklarımı okşayışı. Bağdaş kurup oturdum, mosmor gökyüzünün yalancı yıldızlarını izledim.

"Baş başa kaldık ha?"

İç yakan gecemin tam ortasında artık aşina olduğum beyaz ışık topu tekrardan belirdi. Bu sefer kılımı kıpırdatmaksızın beli-

rişini, saniyeler içinde genişleyip büyüyüşünü izledim. Çatırdadı, kulağıma fısıldadı... Başta kim olduklarını tahmin etsem de tam olarak çıkaramadığım karaltılar belirdi ve hemen sonra netleşti. Gri, kahve tonlarına bürünmüş kocaman bir odadalardı. Tahta bir gitar duvara asılmış, tüm eşyalar göz kamaştıracak şekilde tasarlanmıştı. Ancak bir o kadar da sade bir hava veriyordu insana. İki turunç kafa ve üzgün ruhum, Polaris'in odasına yayılmış, muhabbet ediyorlardı. Capella turuncu saçlarını ilk kez umursamazca toplamış, tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi Polaris'in dizlerine uzanmıştı. Polaris ve Capella'nın gözlerinin içi gülüyor gibiydi. Kısa bir an için imrenmekten kendimi alıkoyamadım.

"Kızdığında nasıl tepki verirdi peki?" diye sordu Alphard usulca başını Polaris'e döndürerek. Ancak Capella kardeşine izin dahi vermeden atılıverdi:

"Alphard sana aylardır Alnilam'ı anlatıyorum ya zaten."

"Evet, giydiği, giymeyi düşünebileceği her kıyafeti adım gibi biliyorum."

Polaris ikisine karşı gözlerini devirip ofladı. Skyera'da hatırladığım huysuz fakat neşeli haline dönmüştü.

"Ben size verilen bir lütufum," dedi göğsünü kabartarak. Üstelik Capella buna karşı gelecek tek kelime dahi etmedi. Onları böyle görünce dudaklarımdan kopan kıkırdamalara engel olamadım.

"Alnilam'ı az çok tanıyorsam ve Rigel'den kaçmanın bir yolunu bulmuşsa, kesin gece gündüz bizi izliyordur."

"Merhaba Alnilam," dedi Capella biraz alaycı, biraz gülerek. "Kardeşimi bize göndererek kendini mi ödüllendirdin acaba?"

Polaris Capella'nın taklidini yaparak mırıldandı. Elleriyle kız kardeşinin halihazırda dağılmış saçlarını karıştırdı.

"Merhaba Alnilam, illüzyonu Capella'nın üzerinde uygular mısın?"

"Hey..."

İkisi de kıkırdayıp birbirlerine daha çok sokuldular. Eskiden ne zaman atışsalar günlerce birbirleriyle konuşmaz, üste çıkmanın yollarını ararlardı. Bir keresinde Polaris'in sırf Capella'nın intikam alışlarından kurtulmak için çatı katıma sığındığını hatırlıyordum. Oysa şimdi Skyera yansa umurlarında olmayacak gibi bir tavırları vardı.

Yalnızca Alphard... O, bu manzarada çok eğreti duruyordu. Ela gözlerinin imrenerek onları izlediğini fark etmek güç değildi. Üstelik annesinin mektubunda dediğine göre onun da zamanında bir kız kardeşi vardı. Annesinin gölgeye dönüşmesinden Alphard'ı sorumlu tuttuğu bir kız kardeşi...

Capella ve Polaris neşeyle atışmaya devam ederken Alphard ufak adımlarla balkona doğru yürüdü. Ardından sessizce kapıyı kapattı. Polaris'in ışıklarla donatılmış geniş mi geniş balkonunda demirliklere yaslanıp yıldızlara çevirdi başını.

"Şu an bizi izliyor musun Alnilam?" dedi belki de gölge olduğumdan beri bana ilk kez adımla hitap ederek. "Biliyor musun, Polaris bana seninle ilgili pek çok şey anlattı."

Yaslandığı demirlikleri bırakıp balkonun bir köşesine yerleştirilmiş salıncağa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak kimsesiz, yalancı yıldızlarla konuşmaya devam etti:

"Yedi yaşındayken günde üç sandviç yediğini, dokuz yaşındayken yalnızca salyangozların resmini çizmeye yemin ettiğini ve beş yaşında Polaris'in seninle evlenmek istediğini biliyorum."

İki yana kıvrılan dudaklarımı durduramazken sanki bir yerlerde beni görmesi mümkünmüşçesine utançla ellerimle yüzümü kapattım. Polaris üç gün boyunca ona bunları mı anlatmıştı?

"Bak," diye mırıldandı o da gülümsemeye gayret ederek. Elini cebine götürüp küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Yıldızlara doğru gösterdi kâğıdı görebildiğimden emin olmak istercesine. Kumral saçları esen rüzgârla uçuşan bir kız çocuğu çizimi vardı. Başının hemen üstünde mor ve maviliklerle kaplı bir gezegen taşıyordu.

"Bu kız sen olmalısın," dedi. "Bana bıraktığın başka bir mektup var mı diye dört bir yanı karıştırıp duruyorum. Üstelik kendi evimi bile kurcaladım ve nihayetinde bu çizimi buldum. Seninkinin yanında korkunç kalıyor ama beni resmettiğin tüm o güzel anlardan sonra bu çizimi sana yaptığımı tahmin etmek pek de güç değil."

Derin bir nefes alıp başını avuç içlerine yasladı. Çaresizce başını iki yana sallayıp büyüleyici yüzünü tekrardan gökyüzüne çevirdiğinde gözlerinin kızardığını gördüm. Acaba onu izlemediğim anlarda bile umutla, adeta bir günlük tutarmışçasına benimle konuşuyor muydu?

"Bazen her şey çok zor oluyor," dedi boynunu yana yatırarak. "Gölgeler dört bir yanda akıl almaz bir biçimde artmaya başladı. Bazen o karanlıkların arasında önümü dahi göremeyecek gibi oluyorum Alnilam. Hiç dinmeyecek mi? İçimde kendi ellerimle besleyip büyüttüğüm bu karamsarlık, bu dar odalar ve sessizce gözlerimden kustuğum bu çığlıklar beni hiç terk etmeyecek mi? Bir şey var. Orada, kalbimin tam ortasında bir yumru..."

Derin derin iç çekti. Gördüğü gölgelerle ilgili ilk kez bu kadar içini döküyordu. İnsanlar hatırlanmadıkça daha güvenilir olmalıydılar.

"Sanki artık ben, ben değilim. Ya da daha çok kendime dönüşüyor bile olabilirim. Sanki... Başkalarına dokundukça çoğalıyor, kendime dokundukça kırılıyorum. Kalbim aklıma ayak uyduramıyor. Üstelik kendi zihnime hapis olmak bu kadar kolaysa seni nasıl kurtaracağım minik yıldızım?"

Elimden öyle hiçbir şey gelmiyordu ki mahcup bir biçimde başımı öne eğdim. Demek kendi kafasında beni kurtarmak için yollar arıyordu. Oysa asıl kurtarılması gerekenin kendisi olduğunun farkında değildi. Bu iğrenç diyarın, bozulan dengelerin kurbanıydı. İçinde taşıdığı bu hüzün yüzünden kendini suçluyordu ve ben o ne zaman mağrur mağrur baksa hayattan bir kez daha nefret

ediyordum. Doğrusu nasıl yapacağıma, nasıl buradan kaçıp onu kurtaracağıma dair en ufak bir fikrim dahi yoktu. Gölgeler Diyarı'na her geçen gün daha fazla insan katılmaya devam ediyordu ve aradaki enerji dengesi git gide bozuluyordu. Çınar ağacımdan Skyera'yı gördüğüm zamanki gibi garip anlar sık sık yaşanıyordu. Sanki Skyera ve bu iç bulandırıcı diyar birbiriyle birleşiyor, benim güzel gezegenim insanlarıyla beraber gün geçtikçe silikleşiyordu. Nasıl yapacaktım? Burada bir başıma kalmışken hem gezegenimi hem onu nasıl kurtaracaktım?

"Biliyor musun Alnilam, belki de inanmayacaksın ama... Tıpkı senin için çizdiğim resimde olduğu gibi, seni hatırlayamadığım anlarda bile dünyamı kollarında taşımanın bir yolunu buluyorsun. İçimde hissettiğim gücün her bir zerresi sana ait," dedi beni kafamdaki tilkilerden kurtararak. Ardından yıldızlarla ne zaman konuşsa yaptığı gibi gökyüzüne el salladı, gülümsedi. İkizlerin yanına döndü.

İçimde hissettiğim gücün her bir zerresi sana ait, diye sayıkladım o ışıklı balkonu terk ederken. Dayanamayıp oturduğum yerden doğruldum ve ellerimle görüntüyü dağıttım. Tıpkı yanan bir kâğıt parçası gibi dağılıp küle dönüştü, çatırdadı. Bir süre toz olup uçan görüntünün karşısında dikildim ve o üzgün ruhun sözcüklerini tekrar tekrar çaldım kafamda.

Ne yapıp etmeli, burada böyle oturmayı artık bırakmalıydım. Üç gün... Üç gün kendinden kaçmak ve biraz olsun nefes almak için yeterli bir süreydi. Hayat üç günden fazla asla beklemezdi. Alphard'a bir söz vermiştim. Capella'ya, Polaris'e... Üstelik sevdiklerim uzakta da olsa adeta capcanlı göğsümde atıyorlardı ve onlar bana böyle umutla bakarken olduğum yerde beklemeyi kendime yediremiyordum. Skyera'yı izlemek bunu bir kez daha kafama dank ettirmişti.

Koşar adım odama gidip küçük gardırobumu araladım. Eğer

Rigel karşımda dikilecek olursa pekâlâ onunla yüzleşecektim, korkmuyordum. Gerekirse Dünya'nın ölümünü bile tadacak fakat bir an olsun tereddüt etmeyecektim. *Herkes hata yapar Rigel*, diyecektim ona. *Sorumluluk almayı bildiğin sürece bu sorun değil. Ancak karşımda dikilmeye cüret edersen canım pahasına sevdiklerimin duygularını korumanın bir yolunu bulacağım ve sen engel olamayacaksın.*

Pekâlâ yine de temkini elden bırakmamak gerekiyordu. Kendimi elimden geldiğince kamufle etmeme yarayacak bir şeyler aradım. Kahverengi, upuzun bir palto geçirdim üstüme. Saçlarımı ensemde toplayıp siyah bir şapka taktım. Yüzümeyse çirkin mi çirkin bir gözlük...

Usul usul yürüyerek bahçemin kapısını araladım ve arkamdan evimi tekrardan kilitledim. Yaşlısı genci bir sürü insan sokaklara dökülmüşlerdi. Gülüyorlar, sohbet ediyorlardı. Oysa konuşacak bir şeyleri olabileceğini bile hiç düşünmemiştim. Gölgeler Diyarı'nın mutluluk sarhoşu, robotlaşmış insanları bir kez olsun dönüp selam dahi vermedi ve koyulduğum yolda sessizce yürümeme yardımcı oldular. İnce patikamı arşınladım, ağaçları geçtim. Kimsesiz ormanın içine dalıp önceden aşina olduğum devasa gövdeli ağacı gördüğümde derin bir nefes aldım.

Tıpkı Polaris'in haftalar önce yaptığı gibi yaşlı ağacın kalın gövdesini ittirdim ve küçük asansör gözler önüne serildi. Bakışlarımla etrafı şöylece bir kolaçan edip kendimi içeri attım. Tıkır tıkır sesler eşliğinde hiç acele etmeksizin katları çıkmaya başladım ve nihayetinde ağaç evin önünde buldum kendimi.

"Mintaka?"

Hafifçe ittirdiğim kapı sonuna dek aralandı. Yaşlı adamdan her ne kadar çekinsem de umursamamaya çalışarak içeri daldım. Geçen seferkinden farklı olarak odayı sarıp sarmalayan bir tütsü kokusu vardı etrafta.

"Ben de seni bekliyordum."

Haftalar öncesindeki gibi yine camının önüne kurulmuş, elindeki ansiklopediyi karıştırıyordu. Yaşlı adam ağır hareketlerle, homurdana homurdana kitabını yere bıraktı ve eliyle yaklaşmamı işaret etti.

"Beni mi bekliyordun?"

Duymamış gibi yaptı. Adeta ciğerleri patlıyormuşçasına gıcık gıcık öksürdü.

"Enerjiyle ilgili öğrendiklerin seni mutlu etti mi bakalım?"

Tanıştığımız ilk günden bu yana aklımdan geçen her şeyi okuyormuş ya da günün her vakti beni izliyormuş gibi bir hali vardı. Bu yaptığı adeta medyumluktu ya. Oysa hayatımdaki ya da zihnimdeki her bir detayı nasıl bildiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Aklımı mı okuyorsun?" diye sordum. Üstelik şaka yapmıyordum.

"Boş sorular sorma."

Huysuz huysuz yüzünü buruşturdu. Bu yaşlı adamla iletişim kurmak deveye hendek atlatmaktan güçtü. Ancak keyifsiz bakışlarıyla cevabını beklercesine kaşlarını kaldırdığında bir kez daha istemsizce yola geldim.

"Enerjinin sevdiklerime etkisi beni mutlu etmedi," diye mırıldandım sorusunu cevaplayarak. "Rigel, Skyera'nın tamamını Gölgeler Diyarı'na çevirmeye çalışıyor."

Biraz olsun hayret etmesini, en azından söylediklerime ilgi duymasını beklemiştim ancak yaşlı adamın yüzünde şaşkınlığa dair en ufak bir iz yoktu.

"Evet. Onu durdurmazsan gitgide güç kazanacak ve başaracak."

"Rigel'in kötü adam olduğunu biliyor muydun?"

Madem bunca zamandır, ben Rigel ile yakınken dahi onun bir şeyler karıştırdığını biliyordu, niçin hiçbir uyarıda bulunmamıştı, Gölgeler Diyarı'nı kurtarmaya çabalamamıştı?

"Kötü adammış," diye söylendi neredeyse duyamayacağım bir ses tonunda. Bu yaşlı ve meymenetsiz adam çoğu zaman bana evrenin en iğrenç şeyiymişim gibi hissettiriyordu.

"Biliyordun ve söylemedin, öyle mi?"

"Siz gençlerin aceleciliği beni nihayetinde öldürecek. Her şeyin bir sebebi, bir zamanı var genç kız."

"Gençleri yargılamaktan ziyade işbirliği kurmayı denemelisin," dedim onun keyifsiz suratını takınarak. "Polaris gitti."

"Biliyorum ve sen Polaris gittiği için üzülüyorsun. Belki de ondan ziyade senin Skyera'ya dönmen gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Onun gibi huysuz huysuz başımı iki yana salladım. Üzülmüyordum. Aksine onun için içimde tarifsiz bir mutluluk duyuyordum. Yalnızca kalbimin derinliklerinde bir yerlerde, her ne kadar itiraf etmek istemesem de içimden bir ses eğer geri dönseydim neler olurdu diye merak ediyordu. Mintaka sessizliğimi cevap olarak kabul etmiş olmalı ki bilmiş bilmiş başını salladı.

"Rigel seni neden gölgeye dönüştürdü, biliyor musun kızım? Neden onca insan varken senin üzerinde illüzyonu kullandı?"

Başımı iki yana sallayıp merakla camın kenarına, onun yanına yürüdüm. Gerçekten, madem bunca zamandır enerjiyle ilgili her şeyi biliyordu, söylemek için şu anı mı beklemişti? *Doğru yerde, doğru kişiye, doğru niyetler ışığında*, diye mırıldandı kafamdaki sesler. Ancak bu adamın ne zamanın doğru an, kimin doğru kişi olduğunu tahmin edebileceğini düşünmüyordum. Tek yaptığı alengirli sözler kullanıp kafa karıştırmaktı. Buruş buruş yüzüyle gözlerimin içine iyice baktı.

"Çünkü Alphard, senin yanında olduğu sürece içindeki karamsarlığı, hüznü ve çaresizliği bir şekilde bastırıyordu. Ve Rigel'in Skyera'yı cehenneme çevirebilmesi için o negatif duygulara ihtiyacı vardı. Sen buraya geldiğinden beri enerjinin dengesi gitgide

bozuluyor ve Alphard'ın bastırılmış güçleri açığa çıkıyor, farkında değil misin?"

Gölgeler Diyarı'nda geçirdiğim tüm o anlar adeta bir film şeridi gibi gözlerimin önünde belirdi. Çınar ağacından Skyera'yı görüşüm, Alphard'ın okuldaki insanları gölgeye çevirişi, bu korkunç diyarda durmaksızın artan nüfus... Onun güçlerini ben mi bastırıyordum?

"Evet, sen bastırıyordun. Yalnızca senin ve belki de annesinin yanındayken içindeki huzursuzluk bir an olsun diniyordu."

"Aklımı okuyorsun," dedim hayretle. "Gerçekten aklımı okuyorsun."

Eliyle beni savuşturdu ve tekrardan pis pis yüzüme baktı.

"On yedi yıldır Gölgeler Diyarı'ndayım. En azından hesaplayabildiğim kadarıyla. Elbette senden çok daha harikayım."

Koskoca on yedi yılı gözümde canlandırmayı denedim fakat bir türlü beceremedim. Belki de buraya gelen en eski insan olmalıydı Mintaka. Hatta enerjinin dengesi bozulduğundan beri buradaydı belki de. Oysa ben burada değil on yedi yıl, beş ay dahi yaşayacak olsam aklımı yitirebilirdim.

"Savaş patlak verecek," dedi bakışlarını tekrardan camdan dışarıya döndürüp uzaklara dalarken. Olmayan sakallarını sıvazladı. "Rigel'in seni tekrardan ele geçirmeye çalışması muhtemel. Çünkü Polaris'i Skyera'ya göndermekle mutluluk deneğinin, Capella'nın güçlerini yoğunlaştırdın. Anlam veremediğim bir şekilde adeta kör ilerleyip yine de doğru yolu buluyorsun."

"Beni ele geçirirse ne olacak?" diye sordum merakla. Bir savaş... İşlerin bu raddeye geleceğini doğrusu düşünmemiştim.

"Benim bile bilmediğim bazı şeyler var. Ancak tahminimce Alphard'a acı çektirmek için seni kullanacak."

İstemsizce kaşlarım çatıldı ve ihtimaller silsilesini kafamda dört döndürmeye başladım. Beni asla yakalamamalıydı. En

azından ben onu yakalamadan asla beni ele geçirmemeliydi. Alphard'ın güçlerinden faydalanacak olma düşüncesi vücudumun korkuyla kavrulup tükenmesine sebep oluyordu. Onun buruk dudaklarını, acıyla kıvrılan gözlerini görmeye yüreğim dayanmazdı.

"Mintaka," diye mırıldanıp yaşlı adamın ellerine doğru uzandım. Beklemiyor olmalıydı ki dehşetle yüzüme baktı fakat saniyeler içinde bakışları yumuşadı. Bu yaşlı adamın bile içerde sevgiyle atan, kimi zaman sertleşip kimi zaman pamuklaşan bir kalbi olmalıydı ya.

"Mucizevi bir biçimde her şeyi bildiğine göre, muhtemelen Alnitak'la bir araya geldiğimizde takımı kullanacağımızı ve benim üçüncü yıldız olduğumu da biliyorsun. Savaş zamanı geldiğinde yanımda olacak mısın?"

Ufak bir saniye aralığında gözlerinin parıldadığını ve gülümsediğini yakalayabildim. Avuçlarımın arasındaki elleriyle parmaklarımı okşadı. Çıkık kamburuyla sevgi yumağı bir kaplumbağaya benziyordu bu hali.

"Enerji iyiyi ve kötüyü hissedecek," dedi gururla. "O zaman kazanan biz olacağız çocuğum."

Saniyeler sonrasındaysa dolu dolu olmuş gözlerini kaçırarak hafifçe beni ittirdi.

"Hadi şimdi git. Ben yaşlı bir adamım ve sen çok konuşuyorsun."

Mintaka'nın yanından ayrılır ayrılmaz sıkıca sarıldığım paltomla evime doğru yola koyuldum. Bir yandansa günler sonra dışarı çıkmanın verdiği huzurla etrafımı uzun uzun izledim. Mintaka haklıydı. Gölgeler Diyarı'na olan insan akınları devam ediyordu etmesine ancak sayıları Polaris Skyera'ya döndüğünden beri bir nebze azalmıştı. Capella'nın güçleri henüz Alphard'ın üzüntüsünü dengeleyememiş olsa da biraz olsun direniyordu.

Bir savaş patlak verecekti demek. Üstelik Rigel saklandığı ininde her ne planlıyorsa çok uzun sürmeyeceği kesindi. Ancak ben buna hazır olup olmadığıma karar veremiyordum. O, söylediğine göre enerjinin koruyucusuydu. Her halükârda benden tonlarca kat daha fazla bilgiye sahip olmalıydı ve Gölgeler Diyarı'nın sarhoş insanları ona körü körüne güveniyordu. Benim tek yandaşım Mıntaka'ydı. Kullanabileceğim tek güç Takım gücüydü; oysa Alnitak'ı henüz bulamamıştım bile. Şu an Rigel kapıma dayanacak olsa ne yapardım? Ona nasıl direnirdim?

Polaris bazen çok haklı olabiliyordu. Düşünmek hakikaten insanlığın gerçekleştirdiği en zor, en tehlikeli eylemdi.

Çıtımı çıkarmadan, ufak adımlarla ince patikamda yürümeye devam ederken Gölgeler Diyarı'nın mor ağaçlarının arasından gelen bir fısıltı duyduğumu hissettim ve korkuyla oraya çevirdim başımı. Küçük bir kedinin miyavlayışı kadar ipeksi fakat bir o kadar tüyler ürperticiydi. Daha iyi duyabilmek adına başımı uzattım ormana doğru. Ancak başta kimseyi göremedim. Fakat biraz sonra dallar tekrardan çıtırdayıp uğuldadı ve ağaçlar yapraklarını salladı. Sert bir rüzgâr tozları yüzüme fırlatırken kollarımla yüzümü korumaya çalıştım. Birkaç dal parçası yanaklarımı tırmaladı, gözlüğüm burnumun ucundan kayıp ayaklarımın önüne düşüverdi. Hırsla ağaçların arasına doğru yürümeye çalıştım. Bu Gölgeler Diyarı'nın tuhaflıklarından biriydi mutlaka.

Uzun otların arasına bacaklarımı daldırdığımda seslerin gitgide arttığını işittim. Kulak kabartıp dinlemeye çalıştım adeta çığlığa dönüşen fısıltıları.

"Dayanamıyorum anne."

Bir kıza ait olmalıydı bu cümle. Sesi telaşlı ve kesik kesik geliyordu. Nefes nefese kalmış gibiydi. Annesi kıza cevap vermedi, verdiyse de ben duyamadım. Ancak ben çaresizce olduğum yere yapışmış, aklımdaki soruları gidermeye çalışırken Gölgeler Diyarı'nın görüntüsü titreşti. Altımdaki zemin kayıp gidecek gibi oldu ve

korkuyla kendimi geri attım. Yok mu oluyorduk? Kalbim gümbür gümbür çarparken kaçacak gibi oldum. Ufak bir zaman aralığında arkama bir kez olsun bakmadan koşmak istedim fakat otların tam arasında beliren ışık topu beni durdurdu. Gözlerimi dört açıp tanıdık beyaz ışığa odaklanmışken az önce duyduğum kızın çığlığı tekrardan kulaklarımda yankılandı. Büyük bir gürültü koparken ışık topunun arasından o kız olduğunu tahmin ettiğim bir vücut düştü ve bedeni patırtıyla yere çarptı. Işıklar söndü, az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi rüzgâr dindi. Kız şaşkınlıkla tuhaf kostümüme ve bana bakıp ayaklandı.

"Sen kimsin?"

Sesi titriyordu. Korkusu mu yoksa endişesi mi daha çok ağır basıyordu karar veremiyordum fakat bakışları adeta bir canavar görmüş gibiydi. Onu sakinleştirmek istercesine ellerimi havaya kaldırdım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ufak ufak yaklaşarak. Yalnızca on üç on dört yaşlarında olsa gerekti. Onu bu denli üzüp gölge olmasına sebep olacak ne yaşamış olabilirdi ki? Üstelik gölgeler hiçbir zaman Gölgeler Diyarı'nın sıradan bölgelerinde belirmezlerdi. Hepsinin doğduğu ortak bir yer vardı.

"Neredeyim?" diye sordu küçük kız düşüncelerimi bölerek. Yerden bulduğu bir ağaç parçasını kendine siper etmişti. Doğrusu o küçük odunun onu koruyacağını düşünmesi bir yandan komiğime gitmiş, bir yandan minik kızın çaresizliğini gözler önüne sermişti.

"Gölgeye dönüştün," dedim mümkün olduğunda dost canlısı yaklaşmaya çalışarak. "Seni bu yaşta bu kadar üzecek ne yaşadın?"

Anlamayarak yüzüme baktı. Bir yandan da düşünüyormuş gibiydi.

"Üzülmedim," dedi ve hemen sonra kendini açıklamaya yeltendi: "Hiçbir şey yaşanmadı. Yalnızca haftalardır içimde bitmek bilmeyen bir huzursuzluk vardı. Nedenini hâlâ bulamıyorum. Gölgeler mutsuzlukla mı oluşuyor?"

Başımla onayladım. Biraz daha sakinleşmiş, korkusu az da olsa uçup gitmiş gibiydi.

"Adın ne?" diye sordu kararlı ve cesur görünmeye çalışarak.

"Alnilam."

"Bellatrix. Şimdi ne yapacağım Alnilam? Annem gelmeyecek mi? Sen buranın koruyucusu musun?"

Daha çok burayı yerle bir etmek isteyenim, demek geldi içimden oysa yalnızca, onu biraz olsun rahatlatmak isteğiyle gülümsemeye çabaladım.

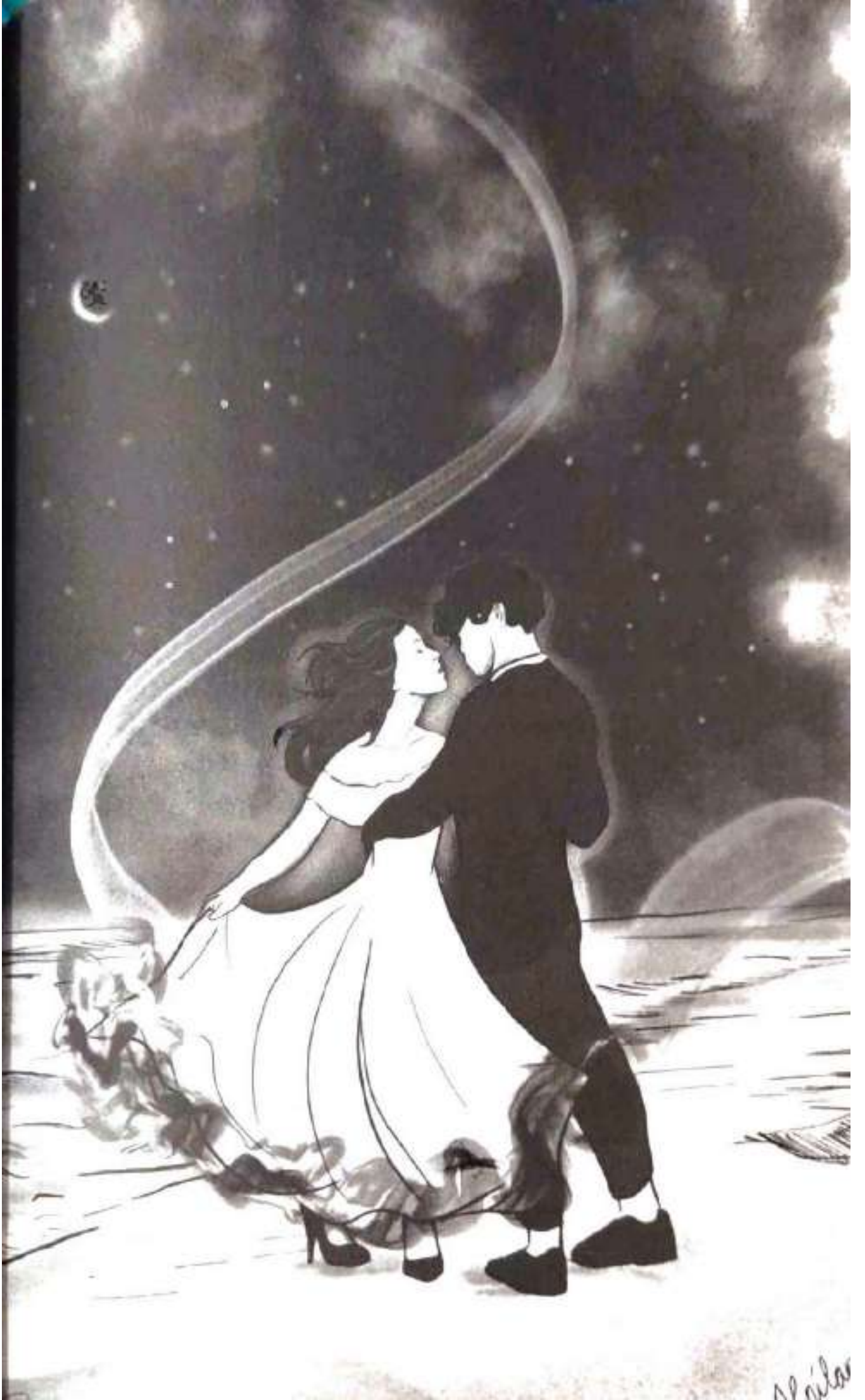
"Bu patikadan dümdüz gidip sağa dön," dedim küçük kıza, bir yandan elimle işaret ederek. "Orada pelerinli, lacivert saçlı bir adam göreceksin. O sana her şeyi anlatır. Ancak sen yine de ne yaparsan yap ona asla güvenme, tamam mı?"

Onaylayarak başını salladı. Dediklerimi uygulayıp patikada yola koyulur koyulmaz olduğum yere çöktüm ve başımı dizlerime dayadım. Yerin adeta altımdan silinip gidişini, yeni gölgenin her zamanki merkezinden ziyade öylesine bir bölgede belirişini düşündüm.

Bu savaş ne zaman başlardı bilmiyordum. Rigel ne planlıyordu en ufak bir fikrim dahi yoktu. Fakat her ne olacaksa çabuk olmalıydı. Bu gezegeni kurtarmanın bir yolunu bulacaksam hemen bulmalıydım. Aksi takdirde çok geç kalacaktım. Aksi takdirde Alphard'ın güçleri Rigel'in alçak arzularına hizmet etmeye devam edecekti ve nihayetinde hepimiz gerçekliğini kaybetmiş robotlara dönüşecektik.

Bir savaş... Dünya'daki insanların dahi bir savaşı bu kadar iple çektiklerini düşünmüyordum.

"Belki bir gün doğa bizim için uyanır, karanlık silinir ve rüyaların gerçek olur minik yıldız. Belki bir gün o müzik gerçekten çalar. Sen yeter ki umut et."

18

Alphard

Heart Like Yours — Willamette Stone

"Hepimiz kimi zaman özlemle dönüp baktığımız, kimi zaman hafızalarımızın en ücra köşelerinde prangalar vurduğumuz kapkara bir kitapla yaşıyoruz. Sayfaları tozlu, okumak neredeyse imkânsız oysa varlığı tüm kitaplığı ele geçirecek kadar büyük. Geçmişin karanlık sayfaları her seferinde bugünü doğuruyor, yerine bir ruhu öldürüyor. O ruh ise tüm insanlığı... Nihayetinde geçmiş, durmaksızın yaşattığı hatıralarla ve değiştirilemeyecek gerçeklerle insanlığın en büyük katili oluyor."

"Oğluma...

Çünkü artık huzurla öleceğim.

Merhaba Alphard... Bu sana yazdığım ilk, birine yazacağım son mektup olacak. Son kez kelimelerden korkmayacak, son kez güzelliğe açtığım savaşta galip geleceğim. Sözlerim de en az benim kadar çirkin, bana yaşattığın hayat kadar karanlık, sevdiğim adam kadar uzak ve soğuk olacak.

Baban, tanıştığımız ilk günler ve beraberinde geçirdiğimiz onca yıl boyunca bana bir şekilde o gezegeni, görkemli Skyera'yı tekrar tekrar sevmeyi öğretti. Üstelik bunu öyle fark ettirmeden, öyle usul usul yaptı ki bir an için bu gezegende sonsuzluğu tadacağımı, sizin gölgelerinizden birine dönüşene dek dar patikalarında soluklanacağımı düşündüm. Dünya halihazırda bir cehennemdi oğlum. Dünya hiçbir zaman görmek istemeyeceğin kadar vicdansız, güzelliğin hakikat kalacağı kadar acımasızdı.

Ancak ne oldu biliyor musun Alphard? Nihayetinde o gezegene döndüm. Hüznün gezegeni Dünya'ya bile isteye, huzurla döndüm ve orada ölümümü bekledim. Çünkü oğlum, gölgeye asla dönüşmemeliydim. Senin hafızandan hiçbir zaman silinmemeliydim ve ömrünün sonuna dek, sen kendi kendini yok edene dek beni, acılar içinde bıraktığın beni hatırlamalıydın. Eğer becerebileceksen, ışıksız odalarda geçirmeme sebep olduğun tüm o günlerin vicdanını içinde taşımalıydın.

Seni sevmek için hep büyük bir gayret gösterdim Alphard. Çünkü sen doğduğun günden beri tıpkı babana benziyordun. Çünkü sen bana hiç mi hiç benzemiyordun. Ve içinde barındırdığın o büyük karanlığa karşın öyle masum bakıyordun ki seni sevemedikçe kendimden nefret edecek oluyordum. Oysa oğlum, sen sıradan bir çocuk değilsin. Sen hiçbir zaman etrafta görebileceğimiz herhangi bir çocuk gibi olmadın ve şimdi, bana kaçmaktan başka bir seçenek bırakmadın. Skyera'ya gözlerini açtığın gün adeta kapkaranlık bulutlarla taşındın evimize ve gün, gittikçe ağarmaz oldu. Hiçbir şeyden haberin olmaksızın evin içinde dolanman dahi içimi anlamlandıramadığım bir huzursuzlukla doldururdu. Dört bir tarafımı sıkıntı kaplardı sanki ve bu ev yalnızca bir hapishane olurdu. Yalnızca seni emzirdiğim, sana sarıldığım o anlar... O nadir anlar belki de tek iyi hissettiğim anlardı.

Oysa sana sarılamazdım Alphard. Ruhunda her ne barındırıyorsan, nasıl bir sihir yapıyorsan, sana bir türlü sarılmak gelmezdi içimden. Hoş, gün geçtikçe yalnızca beni değil ailemizi de etkilemeye başladın. Baban bana katlanamaz hale geldi. Sürekli bir bağırış çağırış kopuyordu. Öyle ki bir göz kırpmak dahi içimizde yadsınamaz bir öfkeye, bir bıkkınlığa yol açıyor gibiydi.

Baban gitti Alphard. Bu mektubu ne zaman okuyacaksın bilmiyorum fakat mektubumdan yıllar sonra belki de o çoktan bir gölgeye dönüşmüş olacak. Sen onu hatırlamayacaksın ancak hayal etmek istersen, baban hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ela gözleri içimi öyle bir huzurla kaplardı ki, orada bir yuva kurmak, herkesten saklanmak isterdim. Güldüğü zaman gözlerinin kenarları kırışır, ela gözleri neredeyse görünmez olurdu. O güldüğünde dünyaların benim olduğunu hissederdim.

Ancak şimdi her şey bitti ve herkes gitti. Ben senin yüzünden, koskoca evrende başımı huzurla sokacak bir gezegen bulamadım. Ölümü beklemek şimdi, hiç gelmeyecek bir otobüs için durakların yalnızlığına katlanmak kadar zor geliyor. O yüzden bir kez olsun kendi istediğimi yapacağım. Bir kez olsun mutlu edilmeyi beklemeyecek, yalnızca kendim için bir şey yapacağım.

Bu mektubu sana yazıyorum Alphard çünkü bir annenin çocuğundan nefret etmesi ne kadar mümkünse o kadar nefret doluyum. Evimizi yıktığın için yadsınamaz bir öfke duyuyorum. Sende bir şeyler var, biliyorum. Güzelliğin aldatıcılığını öyle benimsemiş, masum bakışlarının ardında öyle felaketler çeviriyorsun ki bana başımı sokabileceğim bir ev dahi bırakmadın. Bulduğumdan da kaçmak zorunda bıraktın. Neden oğlum... Neden bize bunu yaptın?

Çoğu kişi ölümün soğuk hissettirdiğini söylüyor. Bir buz

dağından kayarmışçasına soğuk ve bir o kadar yakıcı olacağını... Ancak Alphard, benim ölümüm sanırım güzel olacak.

Belki de böylece amacına ulaşmış olacaksın.

Annen,

Hydra."

On bir yıl önce...

Okuldaydık. Bugün, koskoca geçen bir okul yılının ardından yıl sonu törenimiz olacak, başarı belgelerimiz verilecekti. Yıllar hız kesmeksizin akıp giderken ben büyümüş, kocaman bir abi olmuştum. Birinci sınıf bitmişti. Artık ayakkabılarımın bağcıklarını kendim bağlayabiliyor, bakkala tek başıma gidebiliyordum. Artık kendi kendime duş bile alabiliyordum!

Sınıfımızdaki her bir çocuk yepyeni kıyafetler almıştı kendilerine. Maviler, yeşiller, pembeler etrafta uçuşuyor, arkadaşlarım yan yana geldiklerindeyse görkemli mi görkemli bir gökkuşağı oluşturuyorlardı. Annem ise bana simsiyah bir takım elbise giydirmişti. O hep siyahın bana yakıştığını söylerdi, ben de seve seve üzerimde taşırdım. Boynuma taktığı gri papyon boğazımı sıkıyordu ancak ona ses etmiyordum. Benimle gurur duyuyor olmalıydı! Birazdan öğretmenim gelecek, her birimizi teker teker övecekti. Keplerimizi atacak, fotoğraflar çektirecektik.

Ancak okulun devasa konferans salonunda geçirdiğimiz birkaç dakika sonrası arkadaşlarımdan bazılarının ağladığını gördüm. Kıpkırmızı olmuş yüzlerini kimisi annesine, kimisi babasına çevirmiş, hararetle bir şeyler anlatıyorlardı. Onlar için çok üzüldüm. Ben üzüldükçe onlar benim için de ağladılar sanki.

Annem başını döndürüp önce arkadaşlarıma, ardından yüzüme sinirli sinirli baktı. Arkadaşlarım ağladığı için mi üzülmüştü o da? Annem insanların ağlamasına hiç katlanamazdı. Sanırım

onları üzgün görmek istemediğinden olsa gerek, evden zorunlu olmadıkça hiç çıkmaz, çiçeklerle konuşurdu.

"Ne yapıyorsun yine?" diye sordu adeta dişlerini sıkarak.

Oysa onu anlayamamıştım.

"Bir şey yapmıyorum anneciğim," dedim. "Arkadaşlarımın ağlamasına çok üzülüyorum."

Önce gülümsedi fakat, "Bir şey yapmıyormuşmuş," diye mırıldandığında bunun güzel bir gülümseme olmadığına karar verdim. Acaba ne demek istemişti ki? Aileler bazen gerçekten anlaşılmak istemiyorlardı.

Nihayetinde arkadaşlarım ağlamayı bıraktılar ve anneciğimin sıkı sıkı tuttuğum elini bırakarak sahneye koştum. Sıramız geliyordu. Öğretmenimin hakkımda söylediği şeyleri duyunca eminim ki annem bir daha hiç sinirlenmeyecekti. Başımı okşayacaktı.

"İşte Alphard, sınıfımızın küçük bilgini," diye anons etti öğretmen ve içimde hissettiğim garip huzursuzluğa aldanmaksızın zıplaya zıplaya yanına gittim. Annem şimdi çok mutlu olacaktı. Evet, evet tam şimdi.

"Hüzünlü filozof diyorum ben ona. Çok okuyor, çok düşünüyor. Bazen yalnızca bankın birine oturup insanları gözlemliyor ve işte o an diyorum ki küçük şairim yine iş başında! Üstelik her seferinde arkadaşlarıyla yemeğini paylaşıyor."

Öğretmenimin sözleri biter bitmez bütün salon tıpkı her öğrencide olduğu gibi neşeyle alkışladı. Öyle çok gururluydum ki içim içime sığmıyordu. Öğretmenim mikrofonu bana uzattığında hevesle ekledim:

"Arkadaşlarım benimle oyun oynamayı pek sevmiyor ama onlara ne zaman yemek ikram etsem çok mutlu oluyorlar!"

Velilerin birkaçının neşeyle kıkırdadıklarını duydum. Onları eğlendirmiştim demek. Öğretmenim de sırtımı sıvazlayıp gülümsedi. O an ışıklı salonun içinde gözlerim heyecanla annemi aradı.

Şimdi öyle mutlu olmalıydı ki! İnsanları eğlendirmeyi becerebilmiştim, öğretmenim ne de güzel laflar söylemişti!

Ancak duvarın dibine yaslanmış, umursamazca telefonuna bakan annemi gördüğümde hevesim çok uzaklara, Dünya kadar uzaklara uçup gitti. Yoksa beni dinlememiş miydi? Öğretmenimin hakkımda söylediği sözleri duymamış mıydı? Sahne, ışıklı salon ve veliler üzerime üzerime gelecek gibi oldu. Beni niçin dinlememişti?

Kendimi neredeyse ağlayacak gibi hissettim ve boğazım düğümlendi. Belki de günlerdir bu anı bekliyordum. Annem bugün nihayetinde büyüdüğümü görecekti oysa şimdi kendimi hiç olmadığım kadar küçük hissediyordum.

"Alphard?"

Şaşkınlıkla öğretmenimin yüzüne baktığımda bana ilk kez seslenmediğini fark ettim. Veliler hüzünle yüzüme bakıyor, meraklanıyorlardı. Olamaz, ağlıyor muydum yoksa! Evet, evet. Gözlerimden yaşlar süzülüp gidiyordu. Arkadaşlarımdan bazıları kahkahalar atarak güldü ve parmaklarıyla beni göstererek aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Alphard, canım iyi misin?"

Öğretmenime bakıp kafa sallamak istedim, biraz olsun gülümsemek, "iyiyim" demek istedim ancak sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Birden hüznün çok ağır geldiğini, ayakta dahi duramayacağımı hissettim ve yüzümü ellerimin arasına alarak ağlamaya başladım. Burnum akıyordu. Annem burnumun aktığını görecek olursa çirkin göründüğümü söylerdi. Ancak hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken kendimi bir türlü durduramıyordum.

Öğretmen elimden tutarak yavaşça sahneden inmeme yardımcı oldu ve ufak bir zaman aralığında bıkkınlıkla başını diğer öğrencilere çevirdi. Çok daha sinirli, çok daha hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve gözleriyle adeta onlara sitem etti.

Sahneden iner inmez annemin yanına koştum. Bu sefer başını

kaldırmıştı. Muhtemelen ağladığımı görmüş, hıçkırıklarımın tüm salonu doldurduğunu duymuştu. Ama bana hiç acımamıştı sanırım. Sinirle elimden tutup beni okulun salonundan çıkardı ve eve doğru hızlı hızlı yürüdük.

"Neden normal bir çocuk gibi davranamıyorsun?" diye mırıldandı kendi kendine. Normal çocuklar nasıl olurdu? Normal anneler oğulları üzgün olduklarında onlara sarılmaz mıydı? Benim annem niçin bana hiç sarılmıyordu?

Sanki o, bazı zamanlar hariç beni hiç mi hiç sevmiyordu. Oysa mutlaka, şimdi bile nankörlük yapıyor olmalıydım. Annem ağladığım için üzülmüş olmalıydı. Niçin orada durup ağlamıştım ki? Ağlamasaydım, normal bir çocuk olsaydım o bana kızmayacak, arkadaşlarım arkamdan gülmeyeceklerdi.

Annem evimize girer girmez elimi bıraktı ve kendini içeri attı. Kapı büyük bir pat sesiyle kapandı. Bahçede bir süre yoldan geçenleri izleyerek oturdum. İleride, ağaçların arasında üç çocuk koşup duruyor, birbirlerini çamura ittiriyorlardı. İki turuncu kafanın arasında kalmış uçuş uçuş elbiseli kız kahkaha atarak ikisinden kaçmaya çalıştı. Keşke onlarla oynayabilecek olsaydım. Annem benimle hiç oynamazdı.

Skyera... Burada derdimi anlatacak kimsem yoktu.

Ben hiçbir zaman iyi biri olmadım.

Hayır, çoğu zaman tıpkı güldüğüm anlardaki gibi rol yapmaya gayret ettim. Eğer yalandan gülümsemem yeterince gerçekçi görünürse birilerinin hayatlarına biraz olsun güzellik katabileceğimi zannettim. Ya da en azından onları artık üzmeyeceğimi...

Ben insanlarla yaşamayı sanırım beceremiyordum. Üstelik şimdi, Dünya'nın cenneti olan bu gezegen bile adeta boğazıma dayanıyor, beni bir uçurumun kenarına sürüklüyorsa yaşamayı hak

ettiğimi dahi zannetmiyordum. Artık yalnızca kendini dört duvar arasına hapseden bir canavar değildim. Annemin canavarıydım. Oysa benim annem ölemeyecek kadar güzeldi. O kaşlarını çattığında, siniriyle belki bilincinde olarak belki de olmadan beni un ufak ederken dahi bir gülerse her şeyin düzeleceğini bilirdi. Benim annem belki de bir kez bana sarılacak olsa hayatım boyunca ona minnettar kalacağımı bilirdi.

Ben hiçbir zaman annemin bana sarılacağı kadar güzel olmamıştım. O bana belki de ilk kez mektubunda "oğlum" demişti. Eğer o yıllar önce bana bir kez içten bir şekilde gülümseyip oğlum, diyecek olsaydı onu hiçbir zaman üzmeyecek olurdum.

Oysa hayır... Benim tek yaptığım insanlara zarar vermekti. Ben annemi, güzeller güzeli annemi öldürmüştüm. O bir yerlerde son nefesini verirken benim ruhum duymamıştı. O bir yerlerde, bir zaman diliminde ellerimin arasından kayıp gitmişti ve veda edecek zamanı dahi bulamamıştım. Şimdi o bana nerede olursa olsun, bir kez bile seni seviyorum, diyemeyecekti. Belki de beni hiçbir zaman sevmeyecekti.

"Alphard... İyi misin?"

Capella ve Polaris... Bu mektubu, bu nefret dolu sözcükleri okuduklarında ne kadar çaresiz olduğumu bir kez daha göreceklerdi. Onlar burada olmamalıydılar. Çünkü Capella her ne kadar inkâr ederse etsin, o minik yıldızı da ben gölgeye dönüştürmüştüm. Tıpkı anneme yaptığım gibi onu da hayata küstürmüş, içimdeki karanlıkla boğmuş olmalıydım. Bu yüzden o ufalıp, küçücük bir ışık olmayı seçmiş olmalıydı. Belki bir gün Capella'nın kahkaha dolu kalbini de kirletecek, belki bir gün onların da sonu olacaktım. Hayır, burada olmamalıydılar. Özellikle şimdi, canım bu denli yanarken ve nefes almanın dahi üzerime yük bindirdiği bu dakikalardayken benden kaçabildikleri kadar uzağa kaçmalıydılar.

"Capella, gidin."

Yüzüme bakıyorlardı. Acıyarak. Çünkü benim, en az benim kadar çirkin gözyaşlarım oldukları yerde bir türlü durmuyorlardı. Capella elini uzatmak istedi, yaklaştı ancak irkilerek geri çektim kendimi. Hayır, burada olmamalıydılar. Benim aynadaki görüntüsüne baktıkça iğrenen, koştukça kafamdaki sesi susturmaya çalışan ruhumun yanında bir saniye bile durmamalıydılar.

Göğsümün tam ortasında bir yumru hissediyordum şimdi, ancak bu seferki somut bir şeydi. Kalbimi yırtıp delen bir el gırtlağımı sıkıyor gibi nefessiz kalıyordum. Canım öyle çok yanıyor, kendimi öyle küçük hissediyordum ki sanırım bir daha asla büyüyemeyecektim. Ellerimle dayanacak bir yer aramaya çalıştım ancak etraf boşluktu. Gözlerim kararıyor, artık önümü bile seçemiyordum. Sanırım yere düşüyordum. Tam kestiremiyordum çünkü acı öyle dört bir yanı kaplamıştı ki yenisine yer bırakmıyordu. İki çift el dolandı kollarıma ve beni sürüklemeye başladılar. Sanki bir şeyler söylüyorlardı ancak kulaklarım duymuyordu. Yalnızca acı... Yalnızca boşluk...

"Alphard, ne olur kendine g..."

Gözlerimin önündeki perde hafif hafif ışıklarla aralandığında anladım ki bahçedeydim. Yalnızlığımın en büyük dostu bu koca bahçedeydim. Şimdi evimin önündeki o rengârenk çiçekler bile nefretle bakıyordu yüzüme. Burada, bu çiçekli bahçede, masmavi gökyüzünün altında ve denizimin birkaç sokak ötesinde kendimle baş başa kaldıkça geberip gidecektim. Ve kimse beni duymayacaktı. Benim ölümüm, insanlara huzur verecekti. Biliyorum ki annem huzur bulacaktı.

Ağlama sesleri geliyordu kulağıma. Çığlıklar... Yer sanki biraz sarsılıyor gibiydi. Ancak ayağa kalkamazdım. Kaçamazdım. Öyle parça parça hissediyordum ki tüm vücudumu, kılımı dahi kıpırdatamazdım. Yalnızca gözlerimi iyice açmaya zorladım. Çiçekler... Annemin, "Ne yaptın sen?" diyen yüzü oradaydı ve yine beni azarlıyordu.

Çünkü ben burada yatıp kıvranırken gördüm ki ormandaki, patikadaki insanlar birer birer ışık topları tarafından yutulmaya başladı. İnsanların hepsi, tüm Skyera gölgeye dönüşüyor gibiydi. Üstelik yalnızca insanlar değil; bisikletler, piknik örtüleri, kitaplar bile birer birer bembeyaz topun içinde kayboluyordu. Polaris çaresizce ormana koştu, onları koruyabilirmiş gibi. Ama hayır, yapamayacaktı.

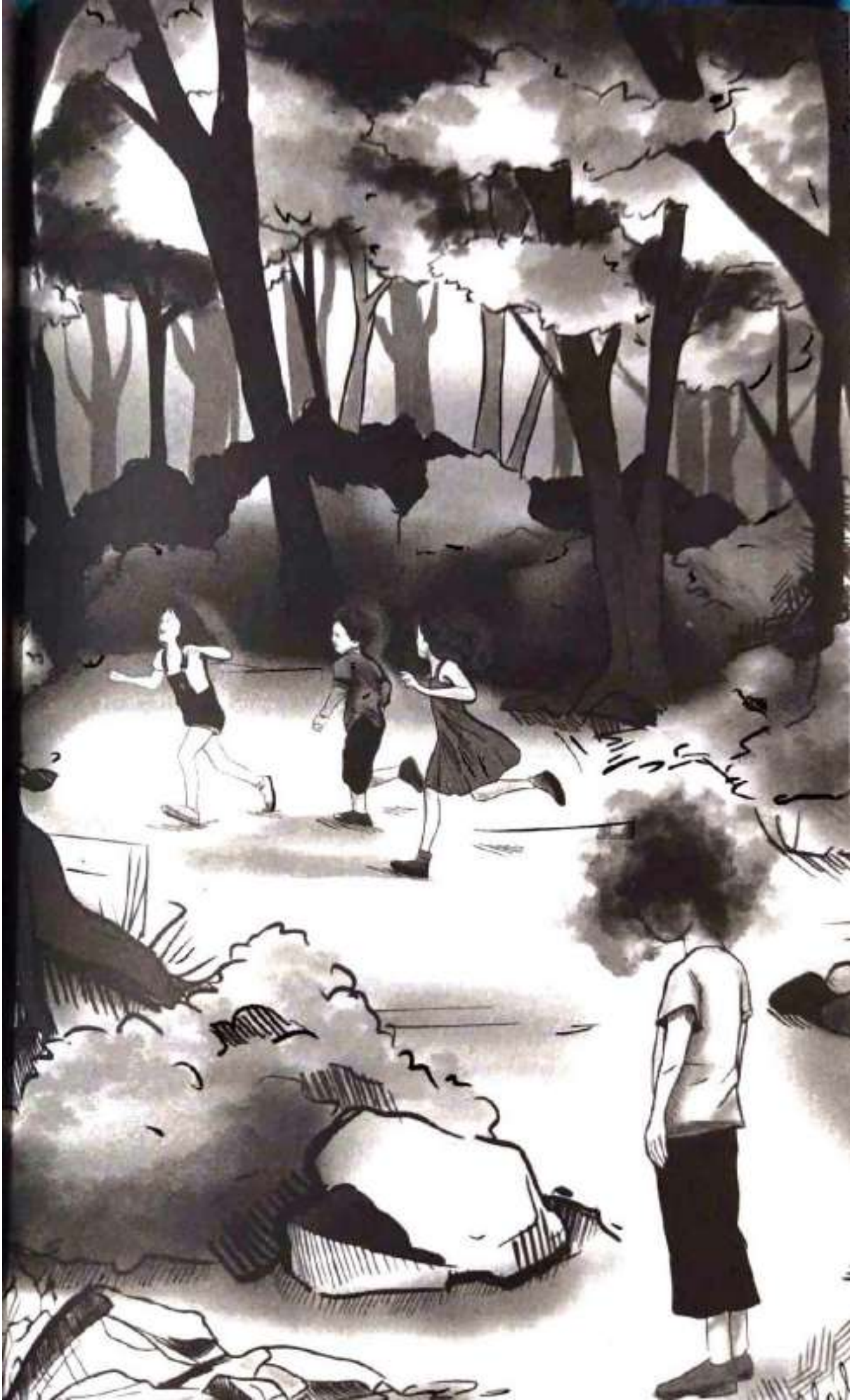
Büyük kasırgalarla beraber ağaçlar köklerinden kopacak gibi oldu ve toz toprak dört bir yanı sarmaladı. Polaris'in elleriyle koruduğu yüzünü görmek neredeyse imkânsızlaştı. Capella endişeyle ayaklanıp oraya yeltenecek gibi oldu fakat tereddütle geri döndü. Sanki... Sanki öyle felaketler yaşanıyordu ki gezegenim Skyera, Dünya'ya dönüşüyordu.

"Alphard," diye fısıldadı Capella yüzümün önüne eğilerek. Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Ne olur dur. Ne olursun..."

Korkuyla ağlamaya başladı. Bu evrene hediye edeceğim son felaket de buydu demek. Ormanda neredeyse kimse kalmamış, el değmemiş bir yere dönüşmüştü etraf.

Ben ne yapmıştım? Hayır, ben bu diyardan gitmeliydim. Ben bu diyardan öyle uzaklara gitmeliydim ki felaketlerim de benimle beraber gelmeliydi. İşte o zaman Alnilam geri gelecekti. Annem rahat uyuyacaktı ve babam... Babam benimle gurur duyacaktı.

"O gün gök yarıldı, ağaçlar savruldu, kuşlar ötmeyi bıraktı ve insanlar birer birer yok oldu. O gün Skyera nihai sonuna hazırlanmaya başladı. Oysa ne de az zaman geçmişti. Henüz hikâye belki de yeni başlamıştı; fakat bazı şeyler erken biterdi. Kocaman kahverengi evinin bahçesine boylu boyunca uzanmış acılar içinde ağlayarak kıvranan bu kimsesiz oğlan bunu biliyordu. Bilmeyenler onun o gün attığı çığlıklarla acının ne demek olduğunu, güneş ne kadar erken batarsa karanlığın o kadar çabuk çökeceğini öğreneceklerdi."

19

Savaşın Söndürdüğü Işıklar

Love in The Dark — Leroy Sanchez

"Denizinin sıcacık suları dalgalanıyorsa kumlar eşlik ettiği için ve papatyalar açıyorsa güneş sayesinde. Eğer güzel gözlerin benimle olacaksa, Capella'nın kıkırdayışı kulaklarımı dolduracaksa ve Polaris tıpkı bir hafta önce olduğu gibi yanı başımda oturup saçlarımı okşayacaksa bu savaşa hazırım. Senden tek isteğim: ışıkların arasında bir yansıma aramaya çalışma. Çünkü o vakit nerede olduğunu bilmediğim, hiç bulunamayacağım bir labirentte kayboluyorum sanki. Belki de tek yapmamız gereken kendi karanlığımızı affetmek Alphard. O, orada, yüreğinin tam ortasında. Hayatın bize bıraktığı izler küçük bir mürekkep lekesi değil ki silesin. Onları senin için bir resme dönüştürecek insanlar olmasına izin ver."

Aşina olduğum o sesler... Gölgeler Diyarı'nın aldatmacalarla dolu, o yanıltıcı fısıltıları... Sanırım uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Kulaklarımı çınlatan sesler rüyamdan mı yoksa Gölgeler Diyarı'ndan mı geliyor bir türlü karar veremiyordum.

Polaris'in gittiği günden bu yana gördüğüm tüm bu rüyalara artık o kadar alışmıştım ki doğrusu bazen gerçek gibi geliyordu. Bazen yalnızca yatağımda dört dönüyor ve kâbusların dinmesini bekliyordum. Şimdiki de mutlaka öyle olacaktı. Bir müddet daha aklımı kurcalayacak, nefesimi kesecek, korkuyla gözlerimi açmama sebep olacak fakat nihayetinde dinecekti.

Adeta bir ordu yürüyormuş gibi patır kütür bot sesleri geliyordu sanki penceremin dışından. Tam başucumda ise yanan birkaç kâğıt vardı. Usul usul çıtırdıyor, kimi zaman birkaç eşya düşüyormuş gibi alevlerin arasından pat sesleri duyuluyordu. Huzursuzlanarak yatağımda bir o yana, bir bu yana döndüm oysa gözlerimi bir türlü açamıyordum. Günlerdir zihnimi o kadar yorgun hissediyordum ki sanki bir kerecik derin mi derin bir uykuya dalsam tüm dertlerimden kurtulacaktım. Parmak uçlarım gün içinde bazen karıncalanıyor, midem durmaksızın bulanıyordu. Yalnızca birkaç saatlik, huzur dolu bir uyku... Bir kerecik tadına varabilsem bir daha hiç mızmızlanmayacaktım.

Ancak zaman geçerken ve ben yatağımda huzursuzca dönmeye devam ederken sesler zihnimi bir türlü rahat bırakmadı. Adeta çoğaldılar ve gitgide yakınlaştılar. Yanan kâğıt seslerinin arasına karışmış o insan fısıltılarından birini çok net duyabiliyordum. "Uyanmayacak mı?" diyordu bağırarak. Yanında, mümkün olduğunca ses çıkarmadan konuşan insanları hiç mi hiç umursamıyormuş gibiydi. Uyanmalı mıydım? Nasıl uyanacaktım?

Kapım büyük bir gürültüyle, hatta kırılırcasına açıldı. Öyle gerçek hissettiriyordu ki vücudum gelen sese karşı irkildi. Kocaman bir insan cüssesini üzerimde hissettiğimde korkuyla zıpladım ve işte o an gözlerim açıldı. Önce yavaş yavaş, mağrur bakışlarla gösterdiler kendilerini. Ancak vakit bulamadan korkuyla koskocaman oldular.

"Alnilam?"

Gördüklerim karşısında bir süre zihnim öylece donakaldı ve olup biteni kavrayamayarak yalnızca etrafa bakakaldım. Önümde boylu boyunca uzanan kocaman bir insan silsilesi vardı. Onlarca yabancı insan evimin içinde şaşkın şaşkın geziniyor, kimi zaman durup birbirlerine sarılıyorlardı. Birkaç çocuk köşeye sinmiş ağlıyordu. Neye uğradığımı şaşırarak birkaç kez gözlerimi kapatıp açtım. Tüm bu insanların evime girmesinin bir yolu yoktu. Hâlâ rüyada olmalıydım. Gölgeler Diyarı'nda köşe bucak kaçıp kendimi kilitlere vururken böylesi bir kalabalığın evimde belirmesi imkânsızdı. Girdiklerini duymamam imkânsızdı. Üstelik Gölgeler Diyarı'nda bu kadar çok insan olduğunu dahi düşünmüyordum. Sıkış tepiş etrafa dağılmışlar, çaresiz bakışlarını bir cevap ararcasına birbirlerine çevirmişlerdi.

En garibi ise şu an karşımda durmuş, korkuyla beni uyandırmaya çalışan bu adamdı. Tıpkı Skyera'da olduğu gibi yine üzerinde bir takım elbise, bakışlarında ise bir sertlik vardı. Ancak bu sefer çok daha yardıma muhtaç ve zincirlerinden koparılmıştı. Capella ve Polaris'in babası tüm ciddiyeti ve bir yandan endişeli gözleriyle tam karşımda dikiliyordu.

"Rüyadayım..." diye sayıkladım yatağımdan bir çırpıda kalkarken. Capella ve Polaris'in babası gölgeye mi dönüşmüştü? Bu mutlaka o huysuz turuncunun bana bıraktığı kâbuslardan biri olsa gerekti.

Ancak babaları Hamal üzerime gelmeyi bırakmadı. Beni ürkütmekten çekinircesine yavaş yavaş yaklaştı ve korkutucu bakışlarını yumuşatmaya gayret etti adeta.

"Rüyada değilsin," dedi. "Kendini çimdiklemeyi dene. Rüyalarda insanların canı acımaz."

Yanılıyordu. Bu son bir haftada gördüğüm rüyalar kadar hiçbir şey canımı yakmamıştı. Ancak bir köşeye sinmiş bu korkunç kâbustan çıkmayı dilerken aklım bir şekilde Hamal'ın sözlerine

ikna oldu. Parmaklarını koluma götürüp çimdikledim. Canım acıyordu.

"Acıyor," dedim sanki yüzümdeki tepkiyi göremiyormuş gibi.

Neler oluyordu? Olduğum yere mıhlanmıştım. Adeta kelimeleri unutmuş, hareket etmekten dahi yoksun kalmıştım. Bunca insan nasıl olmuştu da ruhum duymadan evime girebilmişti?

"Alnilam biz neredeyiz?" dedi Hamal sorgulayan gözlerle. Elini uzatarak beni baba edasıyla yatağıma oturttu ve başucumdaki su dolu bardağı uzattı. Birkaç yudum alıp ona döndürdüm gözlerimi. Sevdiklerinden ayrılan biri daha... Pekâlâ Polaris başının çaresine bakardı. Skyera'dayken dahi babasını mümkün olduğunca görmezden geldiğini biliyordum fakat Capella o olmadan ne yapacaktı?

"Gölgeler Diyarı'ndasınız," dedim insan kalabalığına göz gezdirerek. Bunca insan şimdi, tam burada, evimin ortasında mı gölgeye dönüşmüştü? Ancak niçin... niçin benim evimdi? Demek duyduğum o yanan kâğıt sesleri bu insanlar için açılan o beyaz topa aitti. Pat sesleri ise düşen vücutlarına. Yalnızca evimin en üst katında dahi otuz-kırk kişi var görünüyordu.

"Birden tüm Skyera soğudu, çok büyük bir fırtına çıktı," diye söze girişti Hamal, benim sorularımı beklemeden. Gözlerini odamın bir köşesine kilitlemiş, adeta dalıp gitmişti. "Sanki... Nasıl anlatsam bilemiyorum ama devasa bir karanlık vardı. Gözlerimle görebileceğim türden değil. Yalnızca hissedebildim. Karanlık öyle büyüdü, beni öyle içine aldı ki hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi oldum. Sonrasındaysa kendimi burada buldum."

"Bu insanların hepsi şimdi mi gölgeye dönüştü?" diye sordum; oysa sorumun cevabını çoktan biliyordum.

Onaylarcasına başını salladı. Skyera'da mutlaka bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Aksi takdirde bunca insanın böyle sebepsiz yere gölgeye dönüşmesi akıl alacak şey değildi. Alphard... Ona

bir zarar mı gelmişti? Ya da Capella... Artık Alphard'ın güçlerini bastıramıyor muydu? İhtimaller sadece kafamın içini kemirmekle kalmayıp, içimi amansız bir endişeyle doldurdu. Üstelik eğer ters giden bir şeyler varsa yalnızca benim evimdekiler değil, çok daha fazla insan gölgeye dönüşmüş olmalıydı. Kocaman bir korku bulutu aklımın her bir köşesini kasıp kavurdu. Hayır... Hayır, onlara ne olur hiçbir şey olmasındı. Eğer uzaklarda varlıklarını ancak kalbimde yaşatabildiğim o iki ruh güçlerinin kurbanı olacaklarsa burada bin parçaya bölünecektim.

"Hamal, özür dilerim ancak bir şeyi kontrol etmeliyim," dedim anlayışla karşılamasını beklercesine ve bir çırpıda kalktım yatağımdan. Arkamdan birkaç soru sorduğunu duydum ancak bir kez olsun dönmedim. Dönemedim. Onları görmeli, işlerin yolunda olduğundan emin olmalıydım. Bu insanlar bir şekilde halledilirlerdi.

İnsan kalabalığı koskocaman evimi adeta küçük bir kutu gibi hissettiriyordu. Aralarından sıyrılıp geçmeye çalıştıkça elimi, kolumu tutup durdurdular. Her biri farklı bir soru soruyor, başka bir derdin peşinden koşuyordu. Nerede olduklarını merak ediyorlardı. Sevdiklerini bir daha görüp göremeyeceklerini, benim kim olduğumu ve muhtemelen Skyera'da maruz kaldıkları o kasırganın sebeplerini... Cevap veremedim. Orada, birkaç adım uzakta, sonsuza uzanan yıldızlı gökyüzümün altında görmem gereken üç insan vardı ve ancak o vakit cevaplarımı alacaktım.

Elimle insan kalabalığını yardım, hiçbiriyle göz teması kurmaksızın koşarak tırmandım çatı katımı. Yıldızlarım bu gece adeta var gücüyle yakmıştı ışıklarını. Ya da ben öyle hayal etmek istiyordum. Büyüleyici bir güzellikleri vardı oysa bazen güzellik aldatıcı olurdu.

Tam onlara seslenmeye yeltenmişken evime uzanan ince patikadan gelen bağırış seslerini duydum ve dikkatim büsbütün dağı-

lirken endişeyle oraya döndürdüm başımı. Biraz çekine çekine çatı katının ucuna doğru ilerledim ve o an patikanın en uzaklarında, evime doğru yaklaşan bir insan grubunu fark ettim. İnsan grubu değil, bir orduydu belki de. Bu kadar insanı, gölgelerin birdenbire arttığı o ilginç günde dahi bir arada görmemiştim. Yoksa hepsi gölgeye dönüşen insanlar mıydı? Oysa hâlâ anlayamıyordum: yeni oluşan gölgelerin, koşar adım yuvama yaklaşan bu kalabalığın benim evimle derdi neydi?

Ancak insan ordusu yaklaşmaya devam ederken ve neredeyse evimin önüne gelmişken evimle olan dertlerini anlamak çok da güçleşmedi. Yürüyen, durmaksızın gülümseyerek ne yaptığından dahi bihaber olan Gölgeler Diyarı'nın insanları, birkaç adım önlerinden ilerleyen bir adamı takip ediyorlardı: Rigel'i. Arkasına taktığı o iğrenç pelerini ise rüzgârla dalgalanırcasına süzülüyordu. Simsiyah kumaş parçasının uçlarında alev simgeleri vardı. Yüzünde ise pis mi pis bir gülümseme.

"Alnilam!" diye bağırdı adeta dalga geçercesine. Ağzını yaya yaya konuşuyordu. Oysa beni görmediğine emindim. "Sana bir sürprizim var!"

Bahçemin önüne geldiğinde kilidi hiç zorlanmaksızın kırıp açtı. Böylece bunca zamandır kendimi korumadığımı, yalnızca onun bana zarar verecek anı beklediğini bir kez daha anlamış oldum. Ancak arkasındaki bu insan ordusu neye yarayacak henüz anlayamamıştım. Bir savaş... Savaşların bile duyguları olurdu. Oysa Gölgeler Diyarı'nın insanları, içi boş vücutlardan başka bir şey değillerdi.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek apar topar terk ettim çatımı. Henüz yeni gölgeye dönüşmüş onlarca insan hâlâ daha evimde geziniyor, şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Hamal beni görür görmez koşarak yanıma geldi.

"Alnilam insanları zapt edemeyiz. Soruları var, merak ediyorlar."

Ederlerdi. İşte belki de bu yüzden Polaris insanlara karşı hep huysuz davranıyordu. Hepsinin kendi içinde yaşattığı, ötekilerden habersiz bir evren vardı ve sürekli merak ediyorlardı. Sürekli üzülüyorlar, gülüyorlar, merak ediyorlar, koşuşturup duruyorlardı. Kendi evrenlerinde kaybolmuşlardı ve biz buna genelde bencillik derdik.

Ancak her ne kadar kendimi aksine inandırmaya çalışsam da durmaksızın korkuyla çarpan kalbim tüm bu insanların bencilliklerini bastırdı. Yalnızca kendiminkini gözler önüne serdi. Çünkü kendi evrenimde her ne dönüyorsa, el atmadığım takdirde pek çok insanın dünyasını başına yıkacakmış gibi hissediyordum.

"Lütfen beni dinleyin," diye seslendim kalabalığa ancak Hamal hariç kimse bakmadı. Sürekli konuşuyorlar, durmaksızın birbirlerine soru soruyorlardı.

"Lütfen..."

"Bir saniye..."

"Çok önemli, dinleyin..."

"Ben bu evrenin koruyucusuyum!" diye bağırdım bu kez, tıpkı zamanında Rigel'in bana söylediği gibi. Hangi gezegende, hangi diyarda olursa olsun kendinden üstün bir varlık olduğuna inanmaya hasret bu insanlar merakla başlarını döndürdüler ve ortalığı elle tutulur bir sessizlik kapladı. Gözlerimin içine bakmaya başladılar.

"Birer gölgeye dönüştünüz," diye söze giriştim oysa ne söyleyeceğimi ben bile bilmiyordum. Enerjinin koruyucusu... Enerjinin koruyucusu ne söylerdi de bunca insanı ikna eder, sakinleştirirdi?

"Ve ben enerjinin koruyucusu değilim. Yalan söyledim."

Hevesle dikleştirdikleri omuzları bir çırpıda yere düştü ve dikkatleri dağılacak gibi oldu. Ağzımdan çıkacakların bu olacağını ben de tahmin etmemiştim.

"Size yalan söylemek istemiyorum." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Oysa insanları etkilemek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Dışarıda Skyera'yı yerle bir etmek, Gölgeler Diyarı'na bizi hapsetmek isteyen bir adam var."

Tehlikenin tam olarak farkına dahi varamamışlardı belki de oysa korkuyla başlarını salladılar. Bu mutlaka ciddi bir sorun olmalıydı ya.

"Gerçekliğimizi kaybettik," dedim üstüne basa basa. İşin ciddiyetini kavramalılardı. Belki de yalnızca Rigel'in karşısında tek başıma dikilmekten korkuyordum. Başaramamaktan... Bir şekilde oraya tek başıma gitmeyecek olmak beni zafere yakın hissettirecekti. Bir şekilde güç bulacak, ufacık da olsa içimde yeşermeye meyilli o umuda tutunacaktım.

"Birer yıldızın ruhuna hapsoldunuz. Şimdi Skyera'da geride bıraktığınız o insanların hiçbiri sizi hatırlamıyor. Burada bizi hayal dünyasının içine hapsetmeye çalışan bir adam var. Birazdan göreceğiniz Gölgeler Diyarı'nın insanları artık düşünmekten ve hissetmekten yoksun kalmış robotlardan başka bir şey değil. Unutulduk, ufalandık ve birer ışık topuna dönüştük. Ama ben burada kalamam, hislerimi kaybedemem. Arkamda üç insan bıraktım."

Tüm detaylarını duymadığı sürece insanlar acıklı hikâyeleri severlerdi. Bu onları bir biçimde daha iyi mi hissettiriyordu bilmiyordum. Skyera'da pek olmazdı ancak Dünya'daki insanların acıklı programları çok sevdiğini okumuştum hep. Biri başının ağrıdığını söylese, karşısındakinin hemen aynı duygular içinde olduğunu duyardınız. Sorsanız hepsi negatif duygular içinde, yalnızlıklarında kaybolmuşlardı. Ve çoğu zaman bu kimsesizliklerini birbirlerine, televizyonlarda hiç tanımadıkları binlerce insana açıyorlardı. İnsanlar insanlara öyle amansızca muhtaçlardı ki! Hepsi içlerinde taşıdıkları o karanlığın yalnızca kendilerine ait olmadığından emin olmak istiyordu. Ve kimi zaman, bir biçimde o karanlığın yalnızca kendilerine özgü olması hoşlarına gidiyordu. Şimdi karşımda dikilmiş, bilgiye aç bakan bu insanlar da hikâyemi can kulağıyla dinleyeceklerdi.

"O üç insandan birine söylemem gereken çok önemli bir şey vardı ve onu söyleyemedim. Üstelik size nedenini açıklayamam ancak o hiçbir zaman buraya gelemeyecek. Gölgeye dönüşemeyecek. Ve ben aklımdaki o cümleyi söylemeden buraya hapsolamam. Burada duramam."

Gözleri pür dikkat yüzüme dikilmişti. Hatta daha iyi duyabilmek için başlarını öne doğru uzatanlar vardı. Cesaretin o güçlü alevleri içimi kapladı.

"Dışarıda bir savaş olacak," diye bağırdım hepsinin duyduğundan emin olmak istercesine. Ve o an aşağıdan büyük bir gümbürtü geldi. Rigel'in iğrenilesi robotları duvarlarımı yumrukluyor olmalıydılar. Karşımdaki insan topluluğu korkuyla çığlık atıp birbirlerine sarıldılar. Bu açık bir tehditti. İstese Rigel'in içeri girebileceğini kendi gözlerimle görmüştüm.

"Ben buraya sıkışıp kalmak istemiyorum." Sesim adeta yalvarır gibi çıkıyordu. "Güzelliği hissedebildiğim o görkemli doğaya bir kez daha kavuşmak, dükkânların önüne atılan o banklarda bir kez daha oturmak istiyorum. Yardım günlerinde sizinle el ele tutuşarak Dünya'daki insanları karşılamak istiyorum. O güzel ruha aklımdaki cümleleri, gözlerinin en derinliklerine bakarak söylemek istiyorum. Birazdan gidip aşağıdaki tehditle yüzleşmek zorunda kalacağım. Benimle gelmek istemezseniz sizi zorlayamam."

Huzursuzca kıpırdanıp birbirlerine döndürdüler başlarını ve içten içe sorguladılar belki de. Korkuyorlar mıydı? Oysa tehlikenin büyüklüğünden, anaç gezegen Skyera'nın nasıl da un ufak olabileceğinden haberleri yoktu. Endişeliydiler zannediyorum ki. Ve en önemlisi neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Sıradan bir gün geçirme umuduyla açtıkları gözleri kasırgaların arasında kaybolmuş, kendilerini bir anda burada bulmuşlardı. Bu zavallı diyara geldiğim ilk günü hatırlıyordum. Kelimeleri çok iyi kullanıp yine de kendimi bir türlü ifade edememek gibi hissettirmişti. Ortama uyum sağla-

maya gayret ettikçe elimi, kolumu bağlayan zincirlere daha sıkı sıkıya bağlamıyormuşum gibi hissettirmişti. Ancak önümde dikilen bu insan silsilesi yalnızca Gölgeler Diyarı'na gelmekle kalmamış, aynı zamanda bir savaşın ortasına düşmüşlerdi. Dışarda beni bekleyen robotlardan nefret ediyor, onlara karşı amansız bir acıma duygusu hissediyordum. Fakat hiçbir şey yapmak istemedikleri takdirde bile karşımdaki bu insanlara kızamazdım. Alışılmışlığın bilindik sessizliği ve huzuru onları terk etmiş, savaşın kirli elleri bileklerini sarmıştı. Eğer yalnız kalacaksam da... pekâlâ bu ilk sefer olmayacaktı.

"Çocuklarım iyi olacaklar mı Alnilam?" diye fısıldadı Hamal, kulağıma doğru eğilip. Capella'nın gölgeleri unutmadığını o da biliyordu oysa yine de ne kadar az şey bildiği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

"İçimizdeki enerji sahip olduğumuz tek şey," dedim ne söyleyeceğimi bilemezken. Sahi, biraz sonra o sivri suratın, lacivert saçların ve sinsi bakışların karşısına geçip nasıl kendimi savunacaktım? "Ona tutunmaktan başka hiçbir seçenek yok Hamal. Eminim ki ikizler de uzaklarda bir yerlerde bunu biliyorlar."

Aşağıdan gelen gümbürtüler artmaya devam ederken derin bir nefes aldım ve çaresiz insan topluluğuna döndüm sırtımı. Demek zaman gelmişti. "Ya şimdi ya hiç..." diye fısıldadım yalnızca kendimin duyabileceği bir sesle. Mutfak camlarımın kırıldığını duydum. "Bu yalnız verdiğin ilk mücadele olmayacak ki." Ardından merdivenleri tadını çıkara çıkara son bir kez arşınladım. Bu bir son olacak mıydı? Evimin dışında durmaksızın hırçınlaşan bu adamın niyeti bir son vermek olmalıydı.

Geniş mutfağımdan bahçeye doğru yürürken dışarıda beklediğimden çok daha korkunç bir manzara olduğunu fark ettim. Yüzlerce insan kapıma dayanmıştı dayanmasına, üstelik en önde Rigel çıldırmış gözlerini fıldır fıldır döndürerek kana susamış bir

biçimde beni bekliyordu ancak arkalarında gördüklerim içimi çok daha fazla yakmıştı. Beyaz toplar durmaksızın farklı yerlerde belirip duruyor, içlerinden insanlar düşüp duruyordu. Gölgeler... Niçin durmaksızın artıyorlardı? Bu cani, bu kendini bilmez insan nasıl olmuştu da amaçlarına bu kadar yaklaşmıştı? Mutlaka acele etmeliydim. Işık topları öyle hızlı açılıp kapanıyordu ki sanki saniyeler içinde tüm Skyera buraya doluşacak, artık hepimiz kendi hayal dünyamızda kaybolup gidecektik.

Rigel geldiğimi görür görmez insanlarını geri çekti ve bahçeye çıkmama adeta izin verdi. Dalga geçer gibi suratıma bakıyordu. Sanki bunların hepsi birer oyunmuş, onun için komik bir şakaymış gibiydi. Oysa yüzünü görmek midemi bulandırıyordu.

"Yalnızlıktan sıkılmadın mı Alnilam?" dedi gülerek. Adeta birbirine cephe almış iki taraf gibi duruyorduk. "Senin için getirdiğim bu hediyeleri beğenmiş olmalısın."

"Zavallısın. Neyin peşindesin sen?"

Alay edercesine kıkırdayarak düşünüyormuş gibi yaptı. Olduğu yerde birkaç adım volta attı ve sonra bilmiş bilmiş yüzünü buruşturdu.

"Kendin görmek istemez miydin?"

Daha neyi görecektim? Sanki evimin ortasında beliren tüm bu karanlık ruhlar yetmiyormuş gibi daha gösterecek şeyleri mi vardı?

"Alphard'a seslensene," dedi meydan okurcasına. Bakışları korkunçtu. Kafasında döndürdüğü tilkiler gözlerinden okunuyor, merhametten hiç olmadığı kadar yoksun görünüyordu. Oysa Alphard'a seslenmem ne fayda edecek anlayamamıştım. Yıldızlarımın yanında değildim, onları göremezdim.

"Onları görmeyi dile Alnilam. Bu sefer güven bana," dedi bir kez daha. Gözleri tüm ciddiyetiyle benimkilere kilitlenmişti. Her ne planlıyorsa bu işin sonunda mutluluk olmadığını biliyordum. O böyle konuştuğu takdirde bir şeyler mutlaka ters gidiyor olmalıydı.

Yine de dayanamayıp ona son kez güvendim ve gözlerimi kapattım. Belki de böylesi daha çok işime geliyordu. Rigel pekâlâ bir şeyler döndürüyordu ve ben de o üç güzel ruhun iyi olup olmadığını ölesiye merak ediyordum. Büyük bir nefes alıp onların ışık saçan yüzlerini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Öyle hayal ediyordum ki okulumuzun bahçesine oturmuş, güneşli günlerin tadını çıkarıyorlardı. Capella artık yalnız kendi için değil, Alphard ve Polaris için de kıyafetler tasarlıyordu. Huysuz civcivim ve Alphard öyle iyi anlaşıyor olmalılardı ki kimi zaman Capella'nın çıkıntılıklarına karşı beraber gülüyorlar, onun neşeli ruhunu beraber yaşatıyorlardı. Ve Alphard ne olursa olsun gerçekten gülüyordu.

Yanan kâğıt sesi bugün bir kez daha kulaklarımı doldurduğunda yavaşça gözlerimi açtım. Beyaz top önce ufak bir halka halinde belirdi, ardından ışık saçıp genişledi. Başta her şey göz kamaştırırcasına parlaktı ve hiçbir şeyi doğru düzgün seçemedim. Hemen sonra ise beyazlık dindi ve yerini kocaman bir orman görüntüsüne bıraktı. İşte o an Rigel'i hiç dinlememiş olmayı, gözlerimin tam şu an körleşmesini umdum. Kışın sert günlerinde çatı katımın emektar tahtalarının sızdırdığı su damlaları tüm çatımı başıma yıkmış gibi bir his vardı içimde. Çünkü tam olarak öyleydi: Evimi kaybediyordum. Korkuyla elimi ağzıma götürdüğümde dilimden dökülen nidalara engel olamadım.

Skyera'm... Neler olmuştu böyle? Bu bir felaketti. Toz toprak adeta birbirine karışmış, her daim yemyeşil olan görüntüsünü kahverengilikler ele geçirmişti. Ağaçlar yer yer devrilmiş, sular kurumuştu. Öyle renksiz, öyle cansız görünüyordu ki gözlerime inanamadım.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdım Rigel'e. Güzel gezegenime ne yapmıştı? Sevdiklerime ne yapmıştı?

Ancak o yüzüme bakarak yalnızca pişkin pişkin gülümsedi. "İzlemeye devam et," dedi zalimce.

Görüntü yakınlaştı. Adeta uçan bir kamera varmış gibi görüyordum şimdi etrafı. Ağaçların arasından geçti, kurak toprakları aştı. Nasıl bu hale gelmişti benim her daim görkemli, yıldızlardan bile daha güzel gezegenim? Onu bu hale nasıl getirmişlerdi? İçim öyle yanıyordu ki bakmaya dayanamıyordum. Ancak görüntü gitgide ilerleyip beyaz pervazlı evin önünde durduğunda bu zamana dek tattığım acıların, aslında acının zerresine ait olamayacağını anladım.

İnsanın bazı zamanlarda kalbinin tam ortasına yerleşen sarp bir kayalık olurdu. Yazarlar bunu birer metafor olarak düşünürlerdi oysa ben o keskin kayalığı bazen gerçekten hissederdim. Sanki orada bir çukur açıp yerleşmiş, çıkıntılıklarıyla damarlarımı keserdi. İşte o vakit nefes alamayacak olurdum. O vakit duyguların kimi zaman fiziksel acıya yol açabileceğini anlardım.

Görüntü gitgide beyaz pervazlı, kocaman kahverengi evin önünde dönüp bahçeye yaklaştığında o sarp kayalık ani bir şiddetle kalbime uğradı. Gönlümün tüm denizleri sert bir biçimde o kayalara toslayıp geri çekildi. Bir an için yalnızca bu korkunç görüntüye bakıp bir şaka olmasını umdum.

Gözlerim sularını akıttı; onlara engel olamadım. Ellerim zangır zangır titremeye başlarken kendimi durduramadım. Görüntüye koşmak istedim. O beyaz topa koşmak, onu sıkı sıkıya kucaklamak ve bir şekilde sesimi duyurabilmek... Alphard'ım... Ona ne olmuştu? Çiçekli bahçesinin önünde Dünyalıların iğrenç cesetleri gibi boylu boyunca yatmış, titriyordu. Başını yan döndürüp şöyle bir etrafa baktı ancak pişmanlıkla yüzünü tekrar gökyüzüne döndürdü ve gözlerini sımsıkı kapattı. Hıçkırıyordu oysa dudakları öyle birbirine kenetlenmişti ki kıpkırmızı yüzü ağlarla sıkı sıkıya örülmüş gibiydi. Capella ne yapacağını bilemez bir vaziyette başına çökmüş, alnında biriken terleri silip onu kendine getirmeye çalışıyordu.

Ona adeta yalvardı. Durması için yalvardı. Alphard'ı anlayamadı. Tıpkı herkesin yaptığı gibi yaşananların hepsinin onun suçu

olduğunu, bir şekilde onun kontrolünde gerçekleştiğini düşündü. Onun o güzel ruhunu hiç kimse anlayamadı ve Alphard bir kez daha vücudunu sıkarak kıpırdanıp titredi.

Öyle sözcükler boğazımda birikiyordu ki, onları kusamazsam tükenecek gibi hissediyordum. İçimde bir kılıç adeta derimi kesiyordu ve orası durmaksızın kanıyordu. Niçin? Ne olmuştu? Onu bu hale kim, nasıl getirmişti?

"Ne yaptın?"

Ağlamaktan ağırlaşmış gözlerimi o sivri suratlı adamın iğrenç bakışlarına diktim. Ağlamam hoşuna gidecekti ama bunu engelleyemiyordum. Ancak içimde biriken nefreti bir kez görebilecek olsaydı, şu anda dahi yüzüne kondurduğu bu gülümsemeyi bir daha gün yüzüne çıkarmayacak olurdu. Eğer içimde biriken nefret somut bir biçimde aramızda dikilebilecek olsaydı tüm Gölgeler Diyarı yerle yeksan olurdu.

"Alnilam yine beni suçluyorsun." Cıklaya cıklaya başını salladı. "Ben bir şey yapmadım. Annesinin yıllar önce yazmış olduğu bir mektup vardı. Yalnızca onu eline ulaştırdım."

Ona inanamıyordum. Annesi demeye bile dilimin varmadığı o kadının mektubunu ona ulaştırmış olamazdı. Üstelik hüznünün onu bu kadar çepeçevre sardığını bildiği bir anda yapmış olamazdı. Bu nasıl bir canilikti? Rigel dahi olsa biri nasıl bu denli vicdanını kaybetmiş olabilirdi? Üstelik o kadın Alphard'ın en güvenli sığınağı olması gerekirken en büyük düşmanıydı belki de. Herkesten uzaklarda, yalnızca gökyüzünün sonsuzluğu bize şahit olurken geçirdiğimiz o unutulmaz gece aklıma geliyordu. Led ışıklarının altına oturmuş, gözlerini ormana diken ve kendinden utanan Alphard'ın güzel yüzü... Ağaçların arasında yıldızlar yüzümüzü aydınlatırken annesini anlatan gözleri geliyordu. "Canavar," demişti annesi ona. Kendi oğluna canavar diyebilecek kadar sevgiden yoksundu. Peki ya bu sefer onu bu hale getirecek ne söylemişti? Onun kendisi de

dahil kimsenin farkına varamadığı kıymetli ruhunu hangi yalan sözlerle incitmişti?

"Nasıl yaptın Rigel? Gölgeler Diyarı'nda olup nasıl her şeye müdahale edebiliyorsun?"

Ona nedenini sormayacaktım bile. Göğsünde kalp niyetine taşıdığı şey, çaresizlik ve sevgisizlikten oluşmuş kapkara bir kütüydü. İnsan kalabalığının arasından ayrılıp bana doğru yaklaştı sert adımlarla.

"Sana her şeyin bir bedeli olduğunu söylerken yalan söylemiyordum Alnilam. Enerjinin dengesini bozmak, yeni bir gelecek için zemin inşa etmek hiçbir zaman kolay olmadı." Dakikalardır pişkin pişkin sırıtan yüzü donuklaşıp ciddileşti. "Ancak götürüsü olduğu kadar getirisi de oldu."

Sırtını bana dönüp, arkasında sabırla ve bir o kadar boş gözlerle onu bekleyen robot ordusuna doğru kollarını açtı. Tıpkı hepsinin hâkimiymiş gibi seslendi onlara. Bense bir kez daha içimdeki dengeye şükrettim istemsizce. Duygularını kaybetmiş, beraberinde düşünmekten yoksun kalmış bu insanlar Rigel gibi birinin dahi buyruğu altına girebiliyorlardı. Belki de bunun bile farkına varamamışlardı ya. Artık onlar birer insan değillerdi. Eğer Rigel amacına ulaşırsa kimse o güzel gezegen Skyera'yı bir daha bilmeyecek, herkes yalnızca gezegenini değil aynı zamanda insanlığını da kaybedecekti.

"Dakikalar içinde bu gördüğünüz, bir açılıp bir kapanan beyaz toplar bizi terk edecek," dedi seslice. Yüzlerce insan gülümseyen, içi boş gözlerle onu dinliyordu. "Dakikalar içinde hepimiz bizi bağlayan o negatif duygulardan kurtulacağız. Bir daha kimse aç kalmayacak, üzülmeyecek, sevilmemenin ne demek olduğunu bilmeyecek."

Parmağıyla beni işaret etti oysa bir kez bile suratıma bakmadı:

"Bu ve bunun gibiler Skyera'nın Dünya'dan farklı olduğunu

sanıyor ancak hayır. İnsan her yerde insan değil mi? Şimdi değilse bile bir zaman sonra tıpkı biz de onlar gibi olacağız. Sizin gölge adını verdiğiniz şeyler birer manevi değer değil. Sevdikleriniz hiç değil. Onlar tıpkı Dünya'nın insanları gibi. Dakikalar içinde onlardan sonsuza dek kurtulacağız dostlarım. Dakikalar sonra bu toplar yok olacak ve Skyera'nın bir yerinde çaresizce bekleyen o iki denek farkında dahi olmadan güçleriyle tüm Skyera'yı yok edecek. Beraberinde ise kendilerini..."

Fal taşına dönmüş gözlerimle son cümlelerini dinledim. Zafere ulaştığını düşünüyor olmalıydı ki bu kez görebileceğim bir biçimde otuz iki diş kahkaha attı. "Dakikalar içinde..." diye fısıldadı aklım onun zalim gülüşleri zihnimi kasıp kavururken. "Skyera'nın denekleri kendilerini ve gezegeni yok edecekler." Ne yapacaktım? Sağıma döndüm, soluma döndüm. Kimse yoktu. Burada, insan ordusunun karşısında güçlü durmaya çalışırken kendimi kandırıyordum adeta. Benim hiç kimsem yoktu. Yalnızdım. Nasıl... Nasıl yapardım, ne yapacaktım?

İşte tam da o an evimin balkonundan kocaman bir yumurta fırlatıldı ve Rigel'in ayaklarının dibinde patlayıp dağıldı. Zalim gözleri şaşkınlık ve korkuyla yukarı çevrildiğinde ben de evimin balkonuna birikmiş insan topluluğunu gördüm.

"Avucunu yalarsın adi herif."

Başta Hamal olmak üzere evimin içinde birikmiş yüzlerce insan koşarak ve bağırarak bahçeme döküldü. Kimisinin elinde şöminemden bulduğu odun parçaları, kimisinin elinde yalnızca bir kaşık, kimisinde yastıklar vardı. Koşarak Rigel'in robotlarına saldırdılar ve adeta bir hengâme koptu. Rigel üzerine üzerine gelen onlarca insana karşın yalpaladı. Saniyeler içindeyse lacivert saçları, insanların arasına karışıp gitti. İçimde bir kahkaha yükseldi ve ne kadar endişeli olursam olayım onu durduramadım. Öyle çok gülümsedim ki karşımdaki şiddete, bir an için kendimi

uzaklarda, o çaresiz gezegende gibi hissettim. Doğrusu birkaç ender duygu daha vardı o kahkahalarımın içinde saklı. Umut... Ve daha çok gurur...

O gözden kaybolur ve ordusu Skyera'nın cesur halkına karışırken koşarak görüntüye, Alphard ve Capella'nın acı görüntülerine yaklaştım. Bir yol bulmaya çalıştım zihnimde. "Düşün Alnilam! Düşün!"

Ancak tek başıma olmadığımı anlamam pek de uzun sürmedi:

"Düşünme kızım. Çok düşünme."

Sıçrayarak arkama döndüğümde Mintaka'nın huysuz yüzüyle karşılaştım. Hiç fark ettirmeksizin yanıma yaklaşıvermişti. Bastonuna dayanmıştı, insanların arasında harap olmuş bir görüntüsü vardı. Muhtemelen kimseye sezdirmeden, karmaşayı da fırsat bilerek gelmişti yanıma.

"İnsanın gerçek dostları günlük tutmak gibidir," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sen dile getirmesen de içindeki enerjiyi bilirler ve doğru vakit geldiğinde bir zamanlar çok sevdiğin o yıldızlar gibi evinin yolunu gösterirler."

Ardından parmağıyla evimin önündeki ince patikayı işaret etti ve o an bahçeme girmek üzere olan iki insan gördüm. Tiril tiril elbisesini dört bir yana sallayarak, zıplaya zıplaya gelen bir kız çocuğu vardı. Saçlarını tıpkı Capella'nın küçükken yaptığı gibi iki yandan örmüştü. Elini ise simsiyah bir pelerin içinde, zayıf bir adam tutuyordu. Yüzünü görmek imkânsızdı. Yanındaki neşeli kıza karşın yürüyüşü çok daha ağırdı. Yaklaştılar. Rigel insanların arasından kendini kurtarmaya çalışırken gitgide daha çok yaklaştılar ve saniyeler içinde yanımızda bitiverdiler.

Adam küçük kızın elini bıraktı ve kalın parmaklarını pelerininin başlığına götürdü. Yavaşça başlığını aşağı indirip, solgun yüzünü gözler önüne sererken inanamayarak ona baktım. Uzunca bir süre baktım ve ardından yine dayanamayarak kahkahalarla

ona sarıldım. Yan tarafımızda hummalı bir savaş, bir koşuşturmaca vardı oysa karşımdaki bu adamı o kadar çok özlemiş, o kadar çok merak etmiştim ki kendime engel olamıyordum. Tıpkı Skyera'da beni bunlarca sene nasıl sarmaladıysa, yine aynı abi hissiyle sıkı sıkıya sarmıştı. Ağlamaya başladım. Kendimi durduramayıp hem onun varlığına hem yanı başımızda dönen savaşa hem de çaresizliğimize ağladım.

"Gredi..." Zar zor ismi çıktı dudaklarımdan. Hıçkırıklar göğsümü çalkalıyordu. "Seni bir daha göremem zannetmiştim."

Kollarının arasından bir türlü ayrılamazken şefkatle saçlarımı okşadı. Omuzları titriyordu. Yoksa o da ağlıyor muydu?

"Son diye bir şey yok," dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. Ardından bir kez daha beni kendine çekerek sarıldı. "Dostlar için hiçbir zaman son olmaz, veda olmaz."

Mintaka yanı başımızda midesi bulanırcasına, huysuz huysuz mırıldandı ve Gredi'yle gülümsedik. Oysa şimdi, bu yaşlı adamın dürtmesiyle adeta bir saniyeliğine girdiğim o mutluluk dünyasından çekilip tekrar insan kalabalığına döndürdüm başımı. Rigel, Hamal'ın darbelerine maruz kalıyordu ancak birkaç dakika içinde mutlaka onu alt edecekti. Gredi buradaydı. Mintaka buradaydı. Dostlarım buradaydı oysa benim elimde hâlâ elle tutulur bir plan yoktu. İkisi de umutla yüzüme bakıyordu ve ben onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Sabaha kadar bir dövüş, bir kavga da kopsa Alphard'ın acı çeken ruhu yorulmak bilmeyecek, beyaz ışıklar artmaya devam edecekti.

"Gredi, Uzay'ın Noktaları Yıldızlar'ı yüzlerce kez okudum. Yüzlerce kez buradan çıkabilmemiz için bir yol aradım. Özür dilerim..." Utanarak başımı avuçlarıma çevirdim. Kırgınlıkla bakacak gözlerini görmeye dayanamazdım. "Özür dilerim ama Rigel kazanacak. Hiçbir şansımız kalmadı."

Sessizlik... Hiçbir şey söylemediler ve ben yüzümü tekrar

onlara çevirmek zorunda kaldım. Birbirlerine baktılar. Ardından gülümsediler.

"Ne oldu?"

Gredi yere çömeldi ve yanındaki küçük kızın omuzlarından tuttu. Bir eliyle saçlarını okşadı.

"Seni bilmem ama kardeşimin senin için yapmış olduğu bu sözde sürpriz hiç hoşuma gitmedi. O yüzden kendi sürprizimi getirmeye karar verdim."

Eğilip tatlı kız çocuğunun kulağına bir şeyler fısıldadı. Küçük kız yüzündeki gülümseme hiç tükenmezken hevesle öne atılıp elimden tuttu ve yüzüme baktı.

"Ben Alnitak," dedi kıkırdayarak. "Niçin benimle oynamıyorsun?"

Dilim tutuldu. Sessizlik... Kargaşa... Şaşkınlık... Gerçek olduğuna dahi inanamazken öylece Gredi'ye baktım. Ardından küçük kıza. Öyle masum, öyle neşeli bakıyordu ki bana her haliyle Capella'yı hatırlatmıştı. Alnitak, üçüncü yıldız... Üçüncü yıldız buradaydı. Nasıl olurdu? Gredi onu nasıl bulmuştu?

"Nasıl buldun?" diye sordum hâlâ gözlerime inanamazken. Onu o kadar çok aramış, öyle çok soruşturmuştum ki. Oysa bunca zaman hiçbir cevap bulamamıştım.

"Rigel'in beni sakladığı depoya geldi," dedi acele acele. "Oyun oynamak isteyip istemeyeceğimi sorup durdu. Başta beni kurtarmadı. Fakat günler sonra dayanamayıp tekrar geldi. İçindeki enerji onu rahat bırakmadı Alnilam. İstersen sen buna vicdan de."

Büyük bir bağırış koptu ve o an Rigel'in insan kalabalığında her ne kadar hırpalansa da yılmak bilmeden bize doğru gelen vücudunu gördüm. Mintaka huzursuzlukla kıpırdanarak bir eliyle küçük kızı, bir eliyle beni tuttu ve başımızı Skyera'da çaresizce bekleyen o güzel insanların görüntülerine döndürdük.

"Hazır mısınız hanımlar?" diye sordu ve tanıştığımız günden bu yana ilk kez yeri göğü inleten kahkahalar attı.

İçimde bir ses yükseldi. Önce fısıltı gibi kendini belli ederken ani bir bağırışa döndü ve vücudum kaskatı kesildi. Göğsümün tam ortasından yükselen bir çift el tüm benliğimi avuçlarının arasına aldı ve minik bir gıdıklanma hissettim. Sanki yıllar öncesinde Capella ve Polaris'le itişip kakıştığımız, çamurların içinde parmaklarımızı durmaksızın birbirimizin üzerinde gezdirdiğimiz günlerdeki gibiydi. Beraberindeyse büyük bir kasırgayla saçlarımız uçuştu. Mintaka elimi daha da çok sıktı, küçük kız kıkırdadı.

Ruhumu bir duygu selinin alıp götürdüğünü hissettim. İçimde Takım'ın gücüne dair ne varsa kucaklayıp filizlendirmek istedim ve gözlerimi kapattım. Yalnızca damarlarımda kımıldanan ateşe odaklanmaya çalıştım. Fısıltıları güçlendirmeye çalıştım. Onlar sanki annemin yıllar önce başucumda durup saçlarımı okşadığı zamanlardaki gibi kalbime dokundular. Sımsıkı sarılıp içimdeki enerjiyi kucakladım. Bana dair ne varsa ele geçirmesine, büyüyüp adeta benden ayrılmasına izin verdim. O an gözlerim açıldı ve göğsümün tam ortasında bembeyaz bir ışık topu taşıdığımı fark ettim. Anne karnında bekleyen küçük bir tohum gibiydi. Mintaka ve Alnitak da tıpkı benim gibi kendi ışıklarına odaklanmış, izliyorlardı.

Ellerimiz hâlâ sımsıkı kenetliyken Mintaka işaret verircesine, parmaklarıyla avuç içlerimizi dürttü. Başım istemsizce geriye yaslanırken ışık topu tüm duygularımı yalayıp yuttu. Tarifi olmayan bir histi bu. Sanki kendi canavarımı ellerimin arasında taşıyor, besliyor ve aynı zamanda beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Oysa tek hissettiğim huzurdu. Enerjinin sıcacık, dostane huzuru tüm bedenimi ele geçirdi ve soluğum hızlanırken genişledikçe genişleyip Alnitak ve Mintaka'nın ışıklarıyla buluştu. Gözümüzün önünde tüm Gölgeler Diyarı'nı yutmak istercesine büyüdü, büyüdü. İçinden göğü yarıp geçen bir ışık huzmesi fırladı.

Önce gökyüzünde, benim yalancı gökyüzümde dahi var gücüyle parıldayan bir yıldıza fırladı ışık. Ne zaman çatı katıma

çıksam parlaklığıyla gözlerimi kamaştıran o yıldıza kavuşmuştu. "Sirius..." diye fısıldadı Mintaka. Gözleri yaşlarla dolmuştu oysa bunun içimizde filizlendirdiğimiz huzurdan kaynaklandığını biliyordum.

Bana bundan haftalar önce söylediği o sözler aklıma geldi. "Sirius, umuttur," demişti. Hiçbirimizin ulaşamayacağı ancak insanların her daim yüzünü döndürdüğü o umut. Alnitak, Mintaka ve Alnilam'ın bir araya geldiğinde işaret edeceği umut. Ve biz ona ulaşmıştık.

Bu diyara geldiğimden beri, hatta Skyera'dayken dahi gizemini çözmeye çalıştığımız pek çok şey üzerimize büyük karaltılar bindirmişti. Çok korkmuştum. Polaris'in arkasında bir mektup bırakıp hiçliğe karıştığı o geceden sonra bir daha hissedememekten korkmuştum. Capella'nın gölgeleri unutmadığını, Alphard'ın herkesin gölgesini görebildiğini öğrendikten sonra kendimde bir sorun olmasından korkmuştum. Bir gün onları da kaybedebileceğimden ve o vakit elimden hiçbir şey gelmeyeceğinden korkmuştum. Oysa şimdi buradaydım. Bir savaşın tam ortasında, sevdiklerimi teker teker kaybetmenin eşiğinde kocaman bir ışık topunu besliyor, büyütüyordum ve bu bizim umudumuzdu.

Sirius'a fırlayan ışık huzmesi yansıyarak Skyera'ya ilerledi. Başlarımızı görkemli gezegenimin korkunç görüntüsünü gösteren o beyaz kapıya çevirdik. Kalbimizle beslediğimiz o canavarın gönderdiği ışık adeta bir ok gibi kurak ormanın ortasına düştü. Capella korkuyla sıçrayıp başını aydınlığa çevirdi ve bir an sanıyorum ki ne yapacağına karar veremedi. Bir Alphard'a, bir ormanın ortasındaki ışığa baktı ve telaşla ayaklandı. Bir şeyler sayıkladı kendince, oysa duymak çok zordu.

"Seslen onlara," diye bağırdı Mintaka yanımdan. Dört bir yanımızda çıkan rüzgârlar ve yol gösterici ışığın yoğun uğultusu tüm sesleri bastırıyordu. Onlara seslenecek miydim?

"Seslen Alnilam!" diye bağırdı bir kez daha inatla. "Enerji duvarı çok ince. Yapabilirsin."

Koca man bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. Capella hiç olmadığı kadar korkmuş görünüyordu. Kızıl saçları toz toprak olmuş, iyice soluklaşmıştı. Ancak Alphard'a bakıldığında Capella bu yok edici negatiflikten hiç mi hiç etkilenmemiş kalıyordu. Ah Alphard... Hali berbattı ve içimi yakıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, gözaltları kıpkırmızı olmuştu oysa hâlâ gözlerini sımsıkı kapıyor, hiç açmıyordu. Boylu boyunca uzanmış, titriyor, kasılıyor ancak ne duyarsa duysun, ne olursa olsun gözlerini açmıyordu. Takım'ın yumuşacık gücü içimi kaplamaya devam ederken Alphard'a, onun çaresiz bedenine odaklanmaya çalıştım. Ancak seslenirken, bahçenin ortasına oturmuş gölgesiyle konuşan o kıza, "Ben seni duyabilirim," diyen çocuğa seslendim.

"Alphard?"

Kasılması durdu. Sıkı sıkıya yumduğu gözleri açılmasa da rahatlar gibi oldu ve ufak bir damla süzülüp bahçenin ortasına düştü.

"Sen..." diye fısıldadı usulca. Sanki konuşmak dahi imkânsızdı onun için. "Kimsin?"

Sarp kayalık... Onu tekrar hissettim. Sevginin ne demek olduğunu tattığım o ışıltılı ela gözleri göremezken sesinin yabancılığıyla yüreğime çöken sarp kayalığı tekrar tekrar hissettim. *Senin uçsuz bucaksız hafızanda hiçbir şeyim Alphard,* demek geldi içimden. Geride yalnızca birkaç çocuksu çizim ve çaresizlikten ne yapacağını şaşırmış birkaç mektup bırakan ufak bir ışıktan başka bir şey değilim. Ancak tüm cümleleri yüreğimin çöp kutusuna attım. Bu zamana dek dilimin ucuna varıp söyleyemediğim tüm o yığının arasında kayboldu sözcükler. Yalnızca ona duyduğum şefkati sahiplendim. Yalnızca ona izin verdim ve elimde olmadan gülümsedim.

"Alnilam'ım," dedim. Sesim titriyordu. "Beni özledin mi?" diye sordum tıpkı rüyamda onun bana sorduğu gibi.

Bu sefer dudaklarıyla beraber tüm vücudu tekrardan titremeye başladı. Capella sesimi duyamıyor olmalıydı ki ne dediğini anlamaya çalışırcasına Alphard'ın üzerine eğilmiş bakıyordu. Güzel ruhum hıçkırmaya başladı ve bir an için ne yapacağımı bilemedim. Bir an için onun gözyaşları sel olup kalbime aktı ve birkaç adım ötemde uzanan o deniz dahi küçücük kaldı.

"Alnilam... Seni kafamda mı kuruyorum?"

"Hayır Alphard. Başucundayım. Hemen yanı başındayım, sadece beni göremiyorsun. Lütfen gözlerini aç."

Başını hayır dercesine ve adeta kendini hırpalayarak iki yana salladı. Niçin onları açmıyordu? Gönderdiğim ışığı, Sirius'un ışığını görmesi, ona uzanması lazımdı. Umudun bizi götürdüğü yola koyulmaları lazımdı.

"Alnilam, açamam," diye mırıldandı ve hıçkırıkları daha da arttı. Şimdi bana oyuncağını kaybetmiş, minicik bir çocuğu hatırlatıyordu. Acı çekiyor gibi dişlerini sıktı. "Gölgeler her yerde. Önümü göremiyorum. Boğuluyorum."

Karanlık onu nihayetinde ele geçirmişti demek. Oysa ben bir zamanlar onun yanındayken, sayılı gölgesinin karanlığıyla dahi boğuluyordu. Evinde gördüğüm mektuplar adeta bunun kanıtıydı. Şimdi nasıl kapana kısılmış hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Yalnızca içimde yadsınamaz bir nefret, bir öfke duyuyordum. Alphard'a, benim üzgün ruhuma bindirdiği bu yükten ötürü Rigel'i asla affetmeyecektim. Ona tattırdığı bu acının hesabını misliyle burnundan getirene dek bu diyarda varlığımı sürdürecektim.

"Alphard, bunca zamandır geceleri benimle konuşurken beni gördüğün için değil, orada olduğumu bildiğin için bana sesleniyordun," diye fısıldadım ona içimdeki huzurun bir parçasını armağan etmek istercesine. "Her gece, her saniye seni dinledim ve

burada yalnız hissettiğim her anda senin ışıltılı gözlerini hayal ettim. Senin için gönderdiğim o ışığı görmene gerek yok; orada sabırla seni beklediğini biliyorsun."

Gözlerimi kapatıp gittikçe incelen o enerji duvarına, göğsümde fırtınalar koparan Takım gücüne odaklandım. Adeta dört bir yanım büyük bir kudretle kaplandı.

"Capella, sizin için gönderdiğim ışığa gidin."

Bu sefer Deli Turuncu da başını şaşkınlıkla döndürdü ve duyduğu sesime karşın gerçekliğini sorguladı. Ancak ikisi de, belki de birer harabeye dönmüşken, birbirlerine fısıldadılar, birbirlerinden güç buldular. Alphard boşlukta Capella'nın elini aradı ve nihayetinde buldu. Ormanın içinden çıkıp gelen Polaris onları gördü, koşarak yanlarına gitti. İkizlerin ikisi de Alphard'ın koluna girdi ve cılız, kurak ağaçların arasındaki ışığa diktiler gözlerini. Oysa görmeseler de olurdu. Şimdi bu üç güçlü beden kalan son güçleriyle umuda yürürlerken içlerindeki enerjinin onları her zaman kendi ışıklarına yönelteceğini yüreğimin en derinliklerinde adım gibi biliyordum.

"Senin ışığını hiçbir göz göremeyecek oysa hepsi hissedecek. Sen de ona tutun. Maruz kaldığın karaltılar içindeki karanlıktan değil Alphard, hiçbir zaman orada olduğunu düşünmediğin ışığını zincirlere vurduğundan."

20

Yangın Devam Eder Oysa Küller Kalır

I'll Be Good — Jaymes Young

17 yıl önce

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum valizimi bir kez daha çekiştirerek piste indirdim. Gredi bir yandan ona yardım etmem için söyleniyor, bir yandan kendi valizini sürüklemeye çalışıyordu. Annem ve babam ise bizi buraya getiren uzay gemisinin sürücüsüyle konuşuyorlardı. Zannediyorum ki yeni gezegen ile ilgili bilgi almaya çalışıyorlardı oysa sürücü de çok bir şey bilmiyordu. Annemin sıkıntıyla yüzünü buruşturduğunu gördüm. Babam ise onun sırtını sıvazlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Piste indiğimde kocaman bir nefes alıp başımı kaldırdım ve o an ilk kez yeni gezegenimizi gördüm. Burası... Burası tıpkı Dünya gibiydi ve bir an için huzursuzlanır gibi oldum. Oysa kabul etmeliydim ki Dünya'dan çok daha güzel görünüyordu. Sihirli bir yanı yoktu. Uçan arabaları, büyülü meyveleri, bilimkurgu film-

lerindeki gibi üst düzey teknolojileri yoktu. Yine de bir biçimde Dünya'dan çok daha canlı duruyor, çok daha hayat dolu hissettiriyordu. Pistin hemen dibinde alabildiğine uzanan bir kafeterya vardı. Kenarlarını ise yeşil mi yeşil ağaçlar süslüyordu. Güneş tepemizde göz kamaştırırcasına parıldıyor, usul rüzgârlar ayaklarıma dolanıyordu. Kuşların cıvıldayarak tepemizden geçtiğini gördüğümde Gredi'ye dönüp gülümsedim.

"Yeni evimize geldik, ha?"

Valizini zar zor piste indirmiş yanıma yaklaşırken alnındaki terleri elinin tersiyle temizledi. Göbeğini sıvazlayarak gülümsedi benim gibi.

"Bazen kötü olayların yaşanması, iyi şeylere yol açabiliyor."

Savaştan kaçmıştık. Dünya'da durmak bilmeyen, para ve teknolojinin devletlerin gözünü kör ettiği ve önüne çıkanları ezip geçtiği bir savaş vardı. Ne olursa olsun uzlaşamıyorlardı. Ele avuca sığmaz, koskoca Dünya hepsine dar geliyor, bir türlü paylaşamıyorlardı. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, beraberinde ise salgınlar yaşanmaya başlamıştı. Evlerine kapanıp adım dahi atamayan insanlar adeta kafayı yiyecek gibiydiler. İşte bu yüzden bilim insanları gece gündüz soluk vermeden çalışmış, bu görkemli gezegeni yaratmışlardı. Nüfusun en azından sözde "işe yarar" kesimini bu olumsuz şartlardan kurtarmak mecburi olmuştu.

Bir gün Gredi ile müzik dinleyip araştırma yaparken yakalamıştı savaş bizi. Yeri göğü inleten bir gürültü patlamıştı ve korkuyla kendimizi dışarı atmıştık. Pencereden atlar atlamaz evimizin yakınındaki ormanın içine saklanmıştık ve öylece izlemiştik. O gün anne ve babamız isteydiler. Tek çaremiz korkuyla birbirimize sığınmaktı. Ve o an askerleri görmüştük. Ellerindeki korkunç aletlerle, gözlerini kan ve hırs bürümüşken evimize dalan o askerleri görmüştük. Ateş etmişlerdi. Evimiz yerle bir olana dek, kitaplarımız yanana, yataklarımız dağılana dek ateş etmişlerdi ve kimseyi bulamayınca sükûnetle orayı terk etmişlerdi.

Böylece yanımızda valizlerini oraya buraya itekleyen tüm insanlar gibi biz de acımasızlığın içinden Skyera'ya kaçmıştık. Bu cennet gezegene gelmek için can atan onca insanın arasında bizim bir türlü çözemediğimiz bir sıralama mevcuttu. Doğrusu şanslıydık. Giredi ve benim okuldan kazanmış olduğumuz burslar belki de bizi pek çok insanın önüne geçirmişti. Bizi bir biçimde "işe yarar" kılmıştı.

"Giredi biraz kilo vermelisin," diye mırıldandı babam, nihayet yanımıza geldiklerinde. Abimin her ne kadar temizlese de sürekli alnında biriken ter damlalarını görmüştü.

Giredi hiçbir şey söylemedi ve babamızın bunu bir şakaymışçasına geçiştirmesine izin verdi. Oysa üzüldüğünü biliyordum. Anne ve babamız önümüzden ilerlerken kolumu abimin boynuna doladım.

"Çok iyi görünüyorsun."

Başını benimkine yasladı. Ellerimizde valizler, içimizde kıpır kıpır bir heyecan varken yeni evimizin yolunu tuttuk. O gün biliyordum ki annem ve babamdan da ziyade, yanımda bu tatlı göbekli, şakacı ve bir o kadar uysal genç varken tüm zorluklar, hatta savaşlar bile vız gelip tırıs gidecekti.

Günler birbiri ardına geçmeye devam ederken Skyera ile ilgili pek çok bilgi toplamaya başladık. İlginçliği karşısında sayısız kez hayrete düşüyor, meraklandıkça daha çok araştırıyorduk. Başta kimsenin hasta olmaması garibimize gitmişti. Ardından ayağımızın ucunda beliren gölgeleri fark etmiştik.

İlk kez, sınıfımızdaki bir kızın gidişiyle hayatıma dahil olmuştu gölgeler. Herkes onlardan bahsediyor, buranın ölümünü gölgeler olarak nitelendiriyordu ancak deneyimlemesi çok daha garipti. Sınıf arkadaşımın son birkaç gündür üzgün olduğunu, yalnızca

başını öne eğip defterine bir şeyler karaladığını görmüştüm. Ardından ailesi kızlarının gölgeye dönüştüğünü okula bildirmişti. Böylece hepimiz onun bir an önce dönmesini ummaya başlamıştık.

Gölgeler... Ne kadar da gariplerdi! Üstelik buradaki çoğu insan yeni yeni deneyimliyordu bu sevimli karaltıların gizemini. Elimizde yalnızca birkaç kitap vardı bilgi edinebileceğimiz. Gredi ve ben gece gündüz, durmaksızın kütüphaneyi arşınlıyorduk. Uzun zamandır bulabildiğimiz tek şey enerjiye dairdi. Oysa enerji denen şeyle neyi kastettiklerini bir türlü anlayamamıştık.

Küçük evimizin salonunda otururken de tek derdimiz önümüzdeki kitaptan enerjiye dair bir şeyler öğrenebilmekti.

"Enerji, enerji, enerji..." diye söylendi Gredi oflayarak. Bugün kim bilir kaçıncı kez alnındaki terleri temizledi. "Niçin yalnızca Dünya'nın ölümünü tatmıyormuşuz ki? Enerji dedikleri şey ne?"

"Bilmem. Dünya'dan farklı bir ortam yaratmaya çalışıyorlardı. Belki de yalnızca elde ettikleri, savaş çıkarmayan, birbirine saygı duyan nüfusu korumak istiyorlardır."

Bu aklına yatmış olmalıydı ki dudağını bükerek düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından onaylarcasına başını salladı.

"Sen bu evrenin sahibi olsaydın ne yapardın?" diye sordum. "Düşünsene, bu gezegeni oluşturan kişi sen olsaydın?"

Küçüklüğümüzden beri tek hayalimiz üzerinde ikimizin adının yazacağı bir proje tasarlamaktı. Öyle bir proje olmalıydı ki bu, tüm insanlık sonsuza dek bizi hatırlamalıydı. Hafızalara kazınmalıydık. Skyera'nın oluşturulacağını duyduğum ilk zamanlarda da o bilim insanlarından bir tanesi olabilmek için akıl almaz bir arzu duymuştum.

"Gölgelerin efendisi olsam güzel olurdu," dedi Gredi kıkırdayarak. Kim bilir o tatlı karaltılar nereye kayboluyorlardı. Sınıf arkadaşım döner dönmez ona soracaktım.

Tam Gredi ile tekrar kitabın başına üşüşmüş, gölgeleri araş-

ürkerken annemin mutfaktan seslendiğini duyduk. Gredi'yi çağırıyordu. Abim okumaya devam etmemi söyleyip ayaklanırken arkasından gülümsedim. Tek isteğim bu kalın kitabı bir an önce bitirip yenisine geçmekti. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki!

Oysa annemizin hararetli sesi kulaklarımı doldurduğunda kitabıma bir daha odaklanamadım. Sanki abimle bir tartışma içindelerdi. Meraklanarak mutfağa doğru yürüdüm. Cümlelerin arasında kendi ismimi duyunca ayaklarım bir türlü içeri gitmeye el vermedi ve yalnızca kulak kabartıp onları dinledim.

"Rigel'in okulundan aradılar," dedi annem. Sesi endişeli ve bir o kadar sinirli geliyordu. "Derslerine odaklanmadığını, saçma sapan işlerin peşinde koştuğunu söylüyorlar."

Nefes almadan konuşmaya devam etti:

"Rigel'in bir baltaya sap olamayacağını görüyorum oğlum. Ama sen öyle değilsin." İçime dağlar kadar bir yumrunun oturduğunu hissettim. "Sende umut var. Şu enerji saçmalığından vazgeç. Rigel'e ayak uydurma."

Abim başını salladı. Başta bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da ses etmedi ve annem bunun gibi pek çok korkunç şey söyledi. Okulun çok iyi gitmediğinin farkındaydım. Öğretmenler çoğu zaman başımda dikilip tahtaya yazdıkları işe yaramaz şeylerle vakit öldürmemi bekliyorlardı. Oysa gördüğüm tüm o birbirinden alakasız derslerin bana ne katkısı olacağını kimse söylemiyordu.

Annemin sözcükleri karşısında dünyam başıma yıkılırken daha fazla dinleyemedim. Orada duramadım ve gözlerim doldu. Başarana dek insanların gözünde umutsuz vaka olacaktım demek. Oysa bir türlü anlamıyorlardı. Her şey birdenbire gerçekleşmezdi ki! Araştırıyordum. Enerjiyi, gölgeleri araştırıyordum çünkü önemlilerdi. Projemi bulana dek sabır göstermezlerse, başarımı vicdanları sızlamadan nasıl keyifle tadacaklardı?

Gözpınarlarım yanarken tekrardan salona, kitaplarımızın ba-

şına kuruldum. Gredi nihayetinde yanıma geldiğinde yalnızca gülümsedi ve az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi kitabı okumaya kaldığı yerden devam etti. Ben de tek kelime etmedim. Belki de sessizliğimizin içinde kalbimin ne kadar kırıldığını hissediyordu da nasıl onaracağını bilmiyordu. Çünkü sevdiklerimiz hissederlerdi. Onun kalbi kırık olsa ben elbette hissederdim.

Günler su gibi akıp geçti. Anne ve babam çoğu zaman yüzüme gülüyorlardı; oysa ne zaman annemin yüzüne baksam mutfaktaki cümlelerini duyuyordum. Gredi'ye ettikleri bir güzel kelime dahi kaskatı kesilmeme sebep oluyordu ve içimde bencilce bir ses boy gösteriyordu. Elimde olmadan pür dikkat ailemi dinliyor, ardında benim için bekleyen bir güzel sözcük olup olmadığını kovalıyordum. Kimi zaman annem Gredi'yi kolundan tutup kenara çekiyordu ve öyle anlarda da benim hakkımda konuştuklarını biliyordum. Oysa mümkün olduğunca bilmezden gelmeye çalışıyordum. Geri döner dönmez Gredi'ye gülümsüyor, enerjinin ne kadar sıkıcı olduğundan bahsediyordum. "Boş verelim gitsin," diyordum bazen, kitapların üzerine gömülmüşken. "Mutlaka daha değerli bir proje bulabiliriz." Tek ümidim gözlerimin tam tersini söylediğini fark edememesiydi.

Ancak abim, anne ve babamız bana karşı ümidini kaybettikçe bana daha çok destek çıkmaya başladı. Her geçen gün bahçenin bir köşesinde beni yakalıyor, enerjinin benim için doğru yol olduğunu söylüyordu. Eğer yeterince sorgularsam ve çalışırsam bir gün herkese gölgelerin gizemini ispatlayacağımı, belki de Dünya'nın ölümünü geri getirebileceğimi söylüyordu. Oysa bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Bu zamana dek gölgelerin mutsuzlukla oluştuğunu düşünmüştük. Ve sınıf arkadaşım birkaç gün önce Gölgeler Diyarı'ndan gelir gelmez tezimizi doğrulamıştı.

söylediğine göre Gölgeler Diyarı insanların karanlıktan kaçabildiği bir cennetti. Orada her şey hayalimizdeki gibi ve insanları mutlu etmeye yönelikti. O böyle söyler söylemez düşünmeden edememiştim: Skyera'dan daha güzel bir cennet olabilir miydi?

Üstelik gelir gelmez onu ne kadar dikkatle dinlediğimi fark etmiş ve beni okul çıkışında kenara çekip gözlerime derin derin bakmıştı. Ardından cebinden bir mektup çıkarmış, elime tutuşturuvermişti.

"Gölgeler arkalarında mektuplar bırakıyor," demişti ellerimdeki zarfa uzanıp tombul, güzel mi güzel parmaklarıyla açarken. "Sanırım arkalarında kalan insanları bilgilendirmek için."

Mektubu dikkatle okumuş, pek çok anlam çıkarmaya çalışmıştım. Adeta çaresizlik akıyordu eskimiş kâğıdın üzerinden. O da bu çaresizliğini hatırlamış olacak ki bitiremeden hemen almıştı mektubu elimden. Utançla başını öne eğmişti.

"Sanırım gölgeler yıldızlara dönüşüyor Rigel," demişti bu sefer fısıldayarak. Kimsenin duymaması için özel bir çaba gösteriyordu. "Gölgeler Diyarı'nda her yer galaktik desenlerle bezenmişti, yıldız tozlarından yapılmış gibiydi."

O günden beri yıldızları düşünmeden edemiyordum. Küçük evimizin bahçesine çıkıp geceleri saatlerce yıldızları izliyordum. Gredi bunu fark etmiş olmalıydı ki bir gün elinde kocaman bir kitapla çıkageldi. Zar zor ceketinin altına sakladığı kitabı özellikle annemizin göremeyeceği bir yerde elime tutuşturdu. Altın harflerle Uzay'ın Noktaları Yıldızlar yazıyordu.

"Senin için bu kitabı buldum. İçinde enerjiye dair pek çok şey yazıyor."

Kitabı çantama sokuşturmak istedim. Uzun uzun okumalı, üzerine düşünmeli, tezler yaratmalı ve diğer kitaplardan edindiğim bilgilerle karşılaştırmalıydım ancak ağabeyim izin vermedi. Ellerimin arasına bıraktığı kitabı bir hışımla geri aldı ve ceketine sakladı tekrardan.

"Ben bunu okuyorum," dedi göbeğini sıvazlayıp. "Sen de farklı kaynakları tara."

Aklıma yatmıştı. Kalın kitapla beraber koşar adım evin içine girdi. Geriye dönüp baktığımda tek görebildiğim annemin memnuniyetsiz yüzü oldu. Bana hiçbir şey söylemiyordu oysa o mağrur bakışlarının altında nasıl bir hayal kırıklığı beslediğini çok iyi biliyordum. Aileler çocuklarını akılsız mı zannediyorlardı?

Okul benim için her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Anlattıkları tüm o karmakarışık bilgilere bir türlü odaklanamıyordum. Çünkü asıl öğrenmem gerekenler bunlar değildi. Belki sınıf arkadaşlarımdan bazıları için doğru bilgiler olabilirdi ancak benim yolum böyle çizilmemişti. Öğretmenlerim bunu bir türlü anlayamıyorlardı.

Bir gün babam işten gelir gelmez sinirle kravatını çıkarıp koltuğa attı ve beni yanına çağırdı. Kutu kadar salonumuzun karşılıklı köşelerine geçtik. Yüzünü bana dikmiş bakıyordu oysa neyi beklediğini anlayamıyordum. Yine okuldan aramış olmalılardı. Aksi takdirde yüzü bu denli gerilmezdi.

"Ne oldu baba?" dedim merakla. Annemin sert bakışları zaten içimi dağlarken babamın da öyle yapmasına dayanamıyordum.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu. Sesi yüksekti. Babamı duymuş olacaklar ki abim ve annem de yanımıza gelip oturdu.

Abim babamızın tavrına şaşırmış görünüyordu ancak annemin gözlerine baktığımda çoktan konuyu bildiğini anladım. Kendimi oynayacağı senaryoyu bilmeyen bir başrol gibi hissediyordum.

"Rigel, artık canımıza tak etti," dedi babam oturduğu yerden kalkıp volta atmaya başlarken. "Oğlum neden yapman gerekeni yapmıyorsun? Alt tarafı kırk dakika oturup anlatılanları dinleyeceksin. Bu

kadar zor olmamalı. İleride annen ve ben olmadığımızda, kendi ayakların üzerinde durman gerektiğinde ne yapacaksın? Nasıl bir meslek edineceksin?"

Ne mi yapacaktım? Onlara zaten istediğim mesleği, bunun için ne kadar çalıştığımı söylüyordum. Ne yapıyorlar, ediyorlar bir şekilde duymazdan geliyorlardı. Şimdi de ben suçlu olmuştum. Niçin yalnızca dinlemeyi denemiyorlardı?

"Bundan sonra okula gitmiyorsun," dedi annem oturduğu yerden tıpkı babam gibi hışımla kalkarken. "Zaten senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Ardından babamla beraber salonu terk ettiler ve arkalarında büyük bir sessizlik bıraktılar. Başım istemsizce öne eğilirken kendimi öyle küçük, öyle yalnız hissettim ki kafamı kaldırıp abime bakamadım. Oysa endişeli bakışlarını bana diktiğini biliyordum. Belki de ailemi anlayamıyordum ancak tek yapmaları gereken bana biraz olsun güvenmekti. Eğer annemin sıcacık kalbini arkamda hissedersem, babamın gururla bana baktığını görürsem bir şekilde işleri yoluna koyacağımı bilmelilerdi. Ancak ne ben onları anlayabiliyordum ne de onlar beni. Pekâlâ okulumu ödüyorlar, okuduğum tüm kitapları, gezdiğim yerleri, kıyafetlerimi, her şeyi onlar karşılıyorlardı. Ailem bir bakıma hem en büyük destekçim hem en büyük engelim oluyordu. Ve az önce gözbebeklerinden dökülen o amansız hayal kırıklığı içimi öyle yakmıştı ki ifade edecek sözcükleri bulamıyordum.

Gredi karşımda can sıkıntısıyla otururken "Benimle gel Rigel," dedi ve birden ayaklanıverdi. Karşımda dikilip elini uzattı.

"Nereye?"

"Bana güven. Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Abimin elini tutup beni yönlendirmesine izin verdim. Bazı anlar oluyor, bencilliğime yenik düşüyordum ve onun tüm bu yaşananlardan memnun olabileceğini düşünüyordum. Ailemiz onunla gu-

rur duyuyor, tek kurtuluşumuz olduğunu düşünüyordu. Bir ortama girdiğimizde iltifatları üzerine toplayan hep o oluyordu. Böyle anlarda kıskançlığın küçük tohumları yüreğime yerleşse de onunla gurur duyardım. Hayır, bunları düşünmemeliydim. Ağabeyim ne yaşanırsa yaşansın benimle beraber gülüyor, benimle beraber üzülüyordu. Bu yaşananlar onun da hoşuna gitmiyordu, emindim.

Beni sürükleyip sık ağaçlarla kaplı bir ormana getirdi. İnce bir patikanın kenarında yer alan bu ormanda ses seda çıkmıyordu. Yalnızca patikanın öbür ucunda dikilen beyaz pervazlı, kahverengi bir ev vardı. Dört bir tarafı çiçeklerle kaplı bu evin hayat dolu olduğunu görmek mümkündü. Bir kadın ve bir adam vardı bahçesinde dans eden. Çocukları olduğunu tahmin ettiğim sırma saçlı bir kız çocuğu ise onları alkışlıyor, paytak adımlarıyla etraflarında dönüyordu. Ormanın içine dalarken bir saniyeliğine de olsa onları izlemek eşsiz bir tabloya bakmak gibi gelmişti.

"Sana bunu göstermek için doğru zamanı bekliyordum. Hâlâ doğru zaman olup olmadığından, gösterip gösteremeyeceğimden emin değilim ama hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum Rigel. Çünkü anne ve babamızın aksine içimizde asıl zeki olanın, tuttuğunu koparanın sen olduğunu biliyorum."

Ağzımı açıp ona karşı çıkmaya yeltenmişken konuşmama izin vermedi ve eliyle beni susturdu. Kolumdan çekiştirmeye devam ediyor, hızlı adımlarla ormanı arşınlıyorduk. Dal parçaları kimi zaman yanaklarımı acıtıyordu.

"Enerji dedikleri şey Skyera'nın dayandığı temel," dedi acele acele. Bir sürü kelimeyi birbiri ardına sıralarken anlayabilmek için pür dikkat onu dinlemem gerekiyordu. "Bu yüzden ölemiyoruz çünkü Dünya'yla aynı oluşuma sahip değiliz. Hâlâ bazı şeyleri anlamlandıramıyorum ve saçma geliyor fakat gecelerdir emin olmaya çalıştığım bir şey vardı."

Bizi açıklık bir alana getirdiğinde nihayetinde durduk. Ellerini

dizlerine dayayıp soluklanmaya başladı. Aşina olduğum boncuk terleri tekrardan alnını süslemişti.

"Enerjinin saklanıp depolandığı bir cisim var. En azından okuduğum kitabın birinde böyle söylüyor. Kitabı nereden bulduğumu sorma, çok karışık. Fakat ben bu cismin cansız bir nesneden ziyade kanlı canlı, nefes alan bir varlıkta olduğunu düşünüyorum."

"Gredi..." diye mırıldandım sözleri durmak bilmezken. Ardı ardına o kadar çok şey sıralıyordu ki. "Neden bana hiçbir şey söylemedin? Enerjiyi bu kadar merak ettiğini bilmiyordum."

"Etmiyorum." Uzanıp omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Ama sen ediyorsun ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Abim durmaksızın açıklık alanı kolaçan edip, gözleriyle bir şeyler ararken ilginç bir şey yaşandı. Böyle şeylerin masallarda olacağını düşünürdüm. Bir müddet gözlerime inanamayıp kırpıştırmakla yetindim. Tam ortamızda birdenbire masmavi, görkemli bir kelebek belirmişti. Adeta ışık saçıyor, dört bir yanı aydınlatıyordu. Kanatlarını öyle asil çırpıyordu ki sıradan bir kelebek olduğuna inanmak imkânsızdı.

"Vay be."

Hayatımda gördüğüm en güzel canlıydı. Demek Skyera'nın hayvanları da ayrı bir hayat dolu oluyorlardı. Bu eşsiz kelebek bunun en büyük kanıtıydı.

Fakat Gredi'ye baktığımda onun benim aksime çok daha büyük bir hayretle kelebeği izlediğini fark ettim. Bir süre ağzı açık bir vaziyette donup kaldı ardından heyecanla kelebeğe yaklaştı. Sanki hipnotize olmuş gibiydi.

"Doğru yerde, doğru kişiye, doğru niyetler ışığında..." diye mırıldandı gözlerini bir kez olsun kelebekten ayırmazken. Ne saçmalıyordu?

"Ne oldu Gredi?"

Adeta kelebeği kaybetmekten korkarcasına bakışlarını bana çevirmeden konuştu, oysa karşımızda usul usul süzülen bu görkemli yaratığın zaten hiç gideceği yokmuş gibiydi.

"Rigel, ben bu kelebeği ilk kez görmüyorum ancak çoğu zamanımı bir kez daha göremeyeceğimi düşünerek geçirdim. Küçük şeyler hiçbir zaman görülmez kardeşim. Enerjinin saklandığı cisim bu."

"Enerjinin saklandığı cisim mi?"

Kelebek onu öyle büyülemişti ki gözleri dolu dolu olmuştu. Yüzüme bir türlü bakmıyordu ve ben onu tutup omuzlarından sarsmak için tarifsiz bir istek duyuyordum. Ancak şaşkınlık ve heyecanın o kıpır kıpır bilinmezliği benim de gönlüme yerleşmişti. Enerjinin depolandığı cisim... Kelebek... Bulmuş muyduk? Dünya'nın ölümünü geri getirmenin bir yolu var mıydı? Bu kelebek başarımızın kanıtı olur muydu?

"Rigel, okuduğum kitapta bu kelebeğin yalnızca doğru yerde, doğru kişiye, doğru niyetler ışığında göründüğü yazıyordu. Bir daha karşımıza çıkıp çıkmayacağı muamma. Eğer bize göründüyse, bir şeyler yapmalıyız demektir."

"Nasıl şeyler?"

Bileğimi kavrayıp beni kelebeğe iyice yaklaşırdı. Işık saçan tatlı kelebek adeta dostça bakıyordu; şimdi çok net görebiliyordum.

"Gölgeler Diyarı hüznü mutluluğa çeviriyor, değil mi?"

"Evet."

"Gölgeler Diyarı enerji ile oluşturuldu, değil mi?"

"Evet."

Nereye varmaya çalıştığını anlayamamıştım. Bir şekilde kendimizi gölgeye dönüştürmeyi mi deneyecektik? Oysa bu akıl kârı olmazdı. Üstelik gölgeye dönüşsek başarımızı da kimseye kanıtlayamazdık.

"Rigel, ya bu kelebeğin içinde taşıdığı enerji açığa çıkarılması

gereken bir şeyse? Düşünsene mutsuzluğu yok ettiğine göre tamamen saf ve iyi niyetli olmalı. Ya bu kelebeğin enerjisi Dünya'yı dahi kurtarabileceğimiz anlamına gelseydi?"

Dünya'daki arkadaşlarımın, tek ateşte öldürülen köpeğimin, akrabalarımızın görüntüsü birer birer gözlerimin önünden geçti. O yaşlı gezegeni kurtarmak için hâlâ umut kalmış mıydı ki?

"Kelebeği öldürecek miyiz?" diye sordum abim heyecandan yerinde duramazken. Her ne kadar enerjiyi temsil etse de, bu masum canlıya nasıl zarar verirdik?

"Yalnızca bir kanadını kopar. Neler oluyor görelim," dedi komut verircesine ve o an kafamın karışmasına engel olamadım.

"Ben mi yapacağım?"

Onaylayarak başını salladı ve iki yanda sallanan ellerini omuzlarıma koydu. Başını benimkine doğru eğerken gözlerime derin derin baktı. Tepemizde parlayan yıldızlı gökyüzünün altında bakışları sıcacık bir denizde yüzmek gibi hissettiriyordu.

"Rigel, anne ve babamız yanılıyor. Sen işe yaramaz değilsin. Bu en başından beri senin projendi ve başaracak kişi de sen olmalısın."

Abim birkaç adım uzaklaşırken görkemli kelebeğin yanında öylece dikildim. Sadece bir hamlemle içindeki enerjiyi açığa çıkarabilecek, insanlığı bu çileden kurtaracak mıydım? Her şey çok hızlı gelişmişti. Gredi'nin söyledikleri tekrar tekrar kafamda dönüp duruyor, yeni sorular doğuruyordu ancak söylediğine göre zamanımız yoktu. Bu kelebek karşıma çıkmıştı. Bu benim ilk şansımdı ve belki de son olabilirdi, hiçbir zaman bilemezdim.

Annem ve babam... Bu zavallı kelebek birkaç saniye sonra içindeki enerjiyi dışarı yaydığında ailem nihayetinde benimle gurur duyacak mıydı? Sanki tüm koşuşturmacanın ve araştırmaların arasında ihtiyacım başarılı olmak değildi. Yalnızca bir kez olsun Gredi'ye imrenmeden yüzlerine bakabilmek, bakışları karşısında ezilmemek istiyordum. Sorun sadece okulda değildi. Sorun kü-

çıktığımızdan bu yana elimi dokundurduğum her şeydeydi. Abimi hep bir biçimde benden daha iyi bir evlattı ve bunu annemin gözleri saklayamıyordu.

Ancak şimdi başaracaktım. Abime güveniyordum. Bu anlattıkları doğruydu, biliyordum. O kelebeğin canını bir an için acıtacak ancak insanlığa çok büyük bir armağan bırakmış olacaktım. Her şeyin bir bedeli olmaz mıydı?

Heyecandan tir tir titreyen parmaklarımı kelebeğe uzattım ve o an zaman üzerimizde ağırlaştı. Sanki kelebeği ve beni uğultulu bir kapsülün içine aldı. Kulaklarım tıkanırken bir çırpıda kelebeği yakaladım. Son bir kez izledim onu, asil kanatlarını ve dost bakışlarını. Oysa başına gelecekleri belki de anlamışken bile huzurla bakıyordu. Enerji sayesinde olmalıydı. Enerji hepimize iyi gelecekti. Canını acıtıyor fakat iyi bir şey yapıyordum. Evet, evet.

Kanadını bir çırpıda çekip kopardım. Görünmez kapsül bir cam kırığı gibi etrafa saçıldı sanki. Yer sarsıldı ve Gredi yuvarlanarak bir ağacın önüne kapaklandı. Korkuyla etrafımda dört döndüm. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Enerji harekete geçiyor olmalıydı.

Ancak yüreğimin derinliklerinde bir ses elinde bir tokmakla kalbimin duvarlarını deliyordu sanki. Garip bir sıkıntı, bir huzursuzluk hissediyordum. Çaresizce ağabeyime bakarken önümde kocaman beyaz bir ışık beliriverdi. İstemsizce geriye yalpalandım.

Işık büyüdü, büyüdü. Adeta kocaman bir kapıya dönüştü. Ancak o beyaz kapının yerini göz açıp kapayıncaya dek ailemin yüzü doldurdu. Annem koltukların birinde oturuyor, babam onun için meyve soyuyordu. Kahkahalarla televizyon izliyorlardı ve bir-iki saat önceki kızgınlıklarından eser kalmamış gibiydi.

Abim düştüğü yerden kalkıp topallayarak yanıma geldiğinde hâlâ pür dikkat ailemi izliyordum. Fakat zaman sonra o mutlu resimde bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Önce salonun duvarlarından süzülen dumanları gördüm. Dumanlar yerini amansız alevlere bıraktı ve annem korkuyla bağırdı. Babam onu korumak

istercesine önüne geçti ancak saniyeler içinde beliren bu yangın adeta bir canavarmışçasına yutmaya çalışıyordu onları.

"Gredi neler oluyor?" diye bağırdım korkuyla. Neler oluyordu?

Bağırışımla annem arkasına döndü ve o an tıpkı gözlerimin içine bakıyormuş gibi oldu. Beni duyabiliyor muydu? Sinirle yaklaştı ve babam alevlerle boğuşmaya devam ederken dolu dolu gözleriyle bana baktı. Tek hissedebildiğim nefret ve sinirdi. Öyle korkunç bakıyordu ki yerin dibine girecektim.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandı hayal kırıklığıyla. Büsbütün ağlıyordu. "Bunu bilerek mi yaptın Rigel?"

Cevap vermeye yeltendim ancak ağzımı açmamla kapamam bir oldu. Alevler anne ve babamı içine aldı ve onların amansız, acı dolu çığlıkları dört bir yanımda yankılandı. Nefes alamadım. Soluğumu derin derin almaya çabalıyordum oysa olduğum yerde boğuluyordum. Kalbim sanki un ufak oldu. Hâlâ bağırıyorlardı. Durmaksızın acıyla bağırıyorlardı. Bunu onlara ben mi yapmıştım? Minik kelebeğin kanadını alarak bir felakete mi yol açmıştım?

Olamaz... Ben ne yapmıştım!

Yanı başımda dikilen Gredi'ye çevirdim başını. Sanki az önce gördüklerimiz bir film sahnesiymiş gibi ışık topunu izliyordu. Dudaklarından tek kelime dökülmüyordu. Nasıl... Nasıl olurdu da böyle sakin kalabilirdi?

Yoksa... Yoksa bunu bilerek mi yapmıştı? Ona inanamıyordum. Elbette bilerek yapmıştı. Rigel okuldan nefret ederdi. Rigel yemek yapmayı beceremez, doğru düzgün arkadaş edinemezdi. Rigel küçüklüğünden beri yerinde durmaz, başını bin bir belaya sokardı ancak abisi Gredi onu her daim yola getirmesini bilirdi. Tüm bu söylenenlere nasıl göğsünü kabarttığı gözlerimin önüne geliyordu. Ona güvenmiştim. Hayatımdaki herkesten çok ona güvenmiştim oysa onun için atan kalbimi hiçe sayıp adeta üzerinde tepinmişti. Sevdiklerimiz niçin her seferinde bizi bir enkaza dönüştürüyorlardı?

"Bilerek yaptın," diye sayıkladım acı dört bir yanımı kavrarken. Annem ve babam gözlerimin önünde cayır cayır yanmışlardı. En acısıysa bir cesede dönüşmüş oysa ölememişlerdi. "Göz önünde olmak hep hoşuna gidiyordu ve bunu kaybetmek istemedin. Çünkü bir gün mutlaka başaracağımı biliyordun, değil mi?"

"Rigel hayır, ben..."

Abimden nefret ediyordum. Ailemden nefret ediyordum. Onlara güvendiğim ve bir an olsun beni gerçekten sevebileceklerini düşündüğüm için aptal olmalıydım. Hayır, herkes inkâr edilemez bir bencillikle yaratılmıştı. Benim için atan bir kalp asla olmamış, asla da olmayacaktı.

Öfke içimde öyle harlanıyordu ki dökülen gözyaşlarım dindirmeye yetmiyordu. "Ailemizi ne hale getirdim... Sana nasıl güvenirim?"

Ancak o cevap veremedi. Verdiyse de duyamadım. Yalnızca büyük bir şokla bana bakan, kıpkırmızı olmuş terli suratını görüyordum. Avucumun içinde duran kelebek kanadı parmaklarımdan kayıp havalandı. Önce tam karşımda süzüldü ardından tam kalbime işledi. O görkemli hayvanın içindeki enerji adeta büyüdü, damarlarımda gezindi ve bunca zamandır söndürdüğüm o ateşi yaktı.

Etraf karardı. Gözlerim görmez oldu. Buradan uzaklara, çok çok uzaklara gittim oysa arkamda bıraktığım tek şeyin hüzünlü bir yangın olmadığını biliyordum. Külleri kalmıştı. O küllerden bir fırtına yaratırsam bu benim suçum olmayacaktı.

"O gün kalbimi kırdınız ve bunu fark etmediniz. Her geçen gün benden bir parça götürdünüz oysa geceleri huzurla uyuyabildiniz. Yıktınız, yaktınız, döktünüz ve nihayetinde kapıyı çarpıp gittiniz. Enkazım da bana kaldı, yangınım da. Bu zamana dek sevmediğim kimseden zarar görmedim. Sanırım sevgi iyi bir şey değil. Ne varsa sevdiklerimden geliyor. Enkazımla başa çıkamıyorum."

21

Yakmaya Geldim

The Funeral — Band of Horses

"Gülümse Alphard. Beklediğin yıldızın parıltısı kalbine dokundu."

İkizler kollarıma her iki yandan sarılıp çekiştiriyordu. Zincir vurulmuş gözkapaklarım yüzünden çoğu zaman yalpalıyor, bedenimin ağırlığının ikisine de yük olduğunu içten içe biliyordum. Usulca yanaklarımı gıdıklayan kuru rüzgârın merhameti biraz olsun yüreğimi ferahlattı. Bir de uzaklardaki güzel yıldızımın gönderdiği ışık... Onun biricik umudu... Elimde kalan tek şeylerdi.

Alnilam'ın yüreğimi okşayan, narin sesini duymuşken ve unuttuğum o tınıya karşın hatıraların küçük anımsamaları zihnimi doldurmuşken gözlerimi açamamak öyle suçlu hissettiriyordu ki. Bal gibi sesiyle, "Alphard," demişti. "Senin için gönderdiğim ışığa git." Doğrusu dediklerine bile odaklanamamıştım. Yalnızca beni bu dipsiz kuyudan çıkaracağını bildiğim o tanıdık fakat bir o kadar da unutulmuş sesine şükretmiştim.

İçimde korkuyu bu denli filizlendirdiğim başka hiçbir zaman olmamıştı. Capella ve Polaris'e, biraz olsun aflarına sığınabilmek

için, gölgeleri tarif etmeye çabalıyor ancak bir adım ileriye gidemiyordum. Oysa biliyordum ki dakikalar önce, o içler acısı mektubu okuduğum anda gelen fırtınayla beraber artan karaltıları, adeta elimi uzatacak köşe kalmayana dek dört bir tarafı kaplayan siyah insan vücutlarını görebilmiş olsalardı beni çok iyi anlarlardı. İfadesini okuyamadığım, kim olduğunu dahi bilmediğim bir sürü el boğazıma dayanmıştı. Aklımın karanlığını örtecek bir insan ordusuyla karşılaşmıştım ve onları bir daha öylesine görmek istemiyordum ki sevdiklerimi bile yarı yolda bırakıyordum. Ah bu ben, zaten öyle yapmaz mıydım hep?

"Alnilam o ışıkta ne var?" diye sordu Capella sessizliğin arasında. Soluk soluğa kalmış gibiydi. Bedenim onlara ağır geliyordu.

Bir cevap gelmedi. Yarattığım felaket Alnilam'ın başını belaya sokmuş muydu? Çünkü aslında tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordum. Etrafıma bakabilmek gözlerimi açsam dahi imkânsızdı. Yalnızca endişeli nidaları, ormanın içinden yükselen çığlıkları duymuştum. Rüzgâr kulaklarımda acıyla uğuldamıştı. Capella her ne yapıyorsam durmam için yalvarmıştı. Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Polaris kollarımı daha da sıkı tutarak beni engebeli yollardan korumaya çalışıyordu. Ormanın içine girmiştik, zannediyorum. Dallar ayaklarıma çarpıyordu fakat yaprakları hissedemiyordum. Sanki kavrulan vücudumun acısı yetmezmiş gibi kuru bitkilerin dikenleri pantolonuma rağmen bacaklarıma batıyordu. Yapraklar neredeydi? Yapraklara, insanlara, evlere, ikizlere, Alnilam'a... Evrenime ne yapmıştım böyle?

Dakikalarca, mümkün olduğunca koşar adım ormanın içinde ilerlerken Capella ve Polaris yavaşlayıp nihayetinde durdular. İşte tam da o an gözkapaklarımın karanlığı çekildi ve önümde her ne duruyorsa öyle parlak olmalıydı ki kapalı oldukları halde gözlerimi ağrıtıyordu.

"Vay canına."

Işık... Şimdiden, henüz görmeden tüylerimi diken diken eden, sonsuz ışık... Sonunda onu bulmuş muydum? Alnilam ışığa gitmemi söylemişti. Önümde duran her ne ise ışığını benim için gönderdiğini söylemişti.

Ah Alnilam... Ona dair en ufak bir anı dahi yoktu hafızamda. Zamanın birinde kalbimi titreten gülüşü gökyüzüne karışıp kaybolmuştu. Zamanın birinde hayatımda ona dair ne varsa kocaman bir bavulla tüm aydınlığını alıp götürmüştü. Sanki tüm hatıralarımızı kömür karası bir kitapta toplamış, orada ufalanıp bir ışığa dönüşmüştü ve o kitabı da yüreğimin en derinliklerine gömmüştü. Yüzü yoktu. Gözlerini bilmiyordum. Sesini bugün ilk kez duymuştum. Sesini bir kez duymak dahi kendi romanımın yazarıymışım gibi hissettirmişti.

Bir şeyler yapmalı, bütün çabalarına destek olmalı, onu yalnız bırakmamalıydım. Üstelik onu ne kadar sevdiğimi bilmem için kollarımın arasında duruyor olmasına gerek yoktu. Uzayın derinliklerinde bir yerlerde parlıyordu ve onun ışığını hissedebilmem için başımı kaldırmama bile gerek yoktu. Ona duyduğum özlem ve sevgi hafızamda, gözlerimde, tenimde yaşamıyor; kalbimde, yalnızca kalbimde gümbür gümbür atıyordu. Bir kişi, yalnızca bir kişi tüm karanlığa baş kaldırmak için yeterdi.

Nihayetinde büyük bir cesaretle gözlerimi açtım. Sıkı sıkıya kapatmaktan adeta yangın yerine dönmüş, şiş gözlerimi sonuna dek açtım. Bir an için gölgeleri tekrardan görmekten korktum. Ancak önümde boylu boyunca uzanan sonsuz ışık, karaltıları geçtim, beni gözlerimi açtığımdan dahi şüphelendirdi. Parıldayan aydınlık her bir yanımızı sarıp sarmalıyordu. İkizler de büyülenmiş olmalılardı ki ağızlarından şaşkınlık ve hayranlık haricinde hiçbir nida dökülmüyordu.

Saniyeler içinde gözlerim yavaş yavaş ışığa alışmaya başladı. Gölgeler yoktu. Hatta bu görkemli ışık sebebini çözemediğim bir

biçimde bizi tüm evrenden koruyor gibiydi. Başımı sırasıyla Capella'ya, Polaris'e ve etrafımızda boylu boyunca uzanan ormana çevirdim. İkizlerin kollarını gözlerine siper ederek ışığa bakmaya çalıştıklarını görebildim. Capella gözlerimi açtığımı fark eder etmez şaşkınlıkla bana baktı. Ufak bir saniye aralığında gözlerinin dolu dolu olduğunu seçebildim.

Ardından, "Sakın yapma," diye fısıldadı çabucak sarılarak. Sesi titriyordu ancak ağlamadığına emindim. "Sana yardım edemeyeceğimi düşündüm Alphard."

"Özür dilerim."

Turuncu saçlarını kolumu kaldıracak takati bulabildiğimce okşadım. Geçirdiğimiz bunca zaman gözlerimin önünden geçtiğinde hep o Deli Turuncu'yu görüyordum. Sırtımı sıvazlayıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir el varsa omzumda, onun Capella'ya ait olduğunu bilirdim. O benim en yakın arkadaşım sayılır mıydı?

Ormanın kalanına bakmaya, en azından yarattığım enkazı görmeye çabaladım ama olmadı. Orada her ne varsa sanki uçsuz bucaksız bir hiçlikti. Yalnızca gözlerimizi ele geçiren bu kör edici ışık ve ikizler vardı. Bir de ışığın tam ortasında, henüz yeni yeni fark edebildiğimiz masmavi bir kelebek. Kanatlarından birini usul usul çırpıyordu, diğeri kırılmıştı sanıyorum. Bakışları öyle mağrur, öyle üzgündü ki canı yanıyormuş gibiydi adeta. Işığın arasında kanadına bir çare arıyor, bir merhem bulmak umuduyla bize bakıyor gibiydi.

"Kelebek..."

Alnilam'ın sesi... Onu tekrar duyduk. Ses tonundan hayrete düştüğünü anlıyorduk.

"Alphard, senin için yaptığım tüm o çizimleri hatırlıyor musun? Hepsi duruyor mu?"

Elbette duruyordu. Yatağımın hemen başucunda yer alıyor-

lardı ve onlara bakmadan uyuyamıyordum. Kimi zaman bizi bir kez olsun beraber resmetmediği için kızıyordum güzel yıldızıma. Belki de birlikte geçirecek o kadar zamanımız bile olmadı diye düşünüyordum bazen kendimce. O an içim sıkılıyordu. Pişmanlıkla dolup taşıyordum.

Alnilam'ın çizimleri... Bir kez daha adeta bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçtiler. Bana dair binlerce anı onun çizimlerinde hayat bulup zihnime doluştu. Fakat bir tanesinde film durdu. Bir tanesi vücudumda hissettiğim kavurucu acıyı unutturdu ve zihnimdeki tek sinyal şaşkınlık oldu. Küçük, masmavi bir kelebek... Çizimlerinin arasında minicik, umutla kanat çırpan, masmavi bir kelebek vardı.

"Çizdiğin kelebek bu muydu Alnilam?" diye sordum ona. Bu ne anlama geliyordu?

"Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder." Son zamanlarda Capella'yla aklımızı kurcalayan bu cümle tekrar gün yüzüne çıktı. "Enerji iyiyi ve kötüyü hisseder..."

İşte o an ışık titreşti ve yaşlı bir adama ait olduğunu tahmin ettiğim, kalın bir ses yeri göğü inletti.

"Öldürün onu," diye bağırdı yaşlı adam ve bu sefer, adeta varlığını unuttuğumuz Polaris dikkat kesildi. Birkaç adım daha atarak ışığa yaklaştı yaşlı adamın sesini daha net duymak istercesine.

"Mintaka?"

Sanki ismi bir yerden tanıdıktı. Fakat bir türlü aklıma gelmiyordu nereden olduğu. Polaris çatık kaşlarıyla etrafı kolaçan edip adeta sesin sahibini görmeye çalıştı. Bu onun Gölgeler Diyarı'nda edindiği arkadaşlarından biri miydi?

"Şimdi dediklerime varıyor musun genç adam?" dedi o yaşlı ses tekrar. Sanıyorum Polaris'e sesleniyordu. "Sana Sirius'u göndereceğimi söylemiştim."

"İnanamıyorum, üçüncü yıldızı bulmuşsun Alnilam!" Bu sefer

Capella'nın hayret dolu çığlıkları tüm gökyüzünü kapladı. "Takım gücünü kullanmışsınız."

Demek o yüzden bu ışık vardı. Alnilam ne yapıp etmiş üçüncü yıldızı bulmuştu! Bu işe dilsiz bir haritayla başlamıştık ve o minik yıldız, tıpkı Capella'nın söylediği gibi, bize pusula olmanın yolunu bir şekilde bulmuştu. İkizler, onsuz hiçbir bulmacanın çözülemeyeceğini söylerken şaka yapmıyorlardı.

"O kelebeği öldürün," diye bağırdı tekrar isminin Mintaka olduğunu öğrendiğim adam. Polaris kelebeğe yeltenecek gibi oldu fakat bir sebep bekledi. Çıtını çıkarmaksızın yaşlı adamın söyleyeceği cümleleri kovaladı.

"Enerji o kelebekte depolanıyor. Sirius'un ışığı asla yanılmaz. Bu ıstıraba, birbirimiz olmadan geçirdiğimiz bu günlere ve Rigel'in akıldışı saçmalıklarına son vermenin zamanı geldi. O kelebeği öldürün."

Olduğumuz yerde donup kaldık ve üçümüzden de adeta çıt çıkmadı. Bunun üzerine yaşlı adam bir kez daha bağırdı hiddetle:

"Hemen!"

Bu kelebeği öldürdüğümüzde her şey sona erecek miydi yani? Bu zavallı, acıyla kıvranan kelebeği gözünün yaşına bakmadan öldürecek ve hayatlarımıza geri mi kavuşacaktık? Bu evrenin bir ironisi olmalıydı. Gezegenimi, aklımı ve hayatları kurtarabilmek için başka bir cana kıymak gerekiyordu demek. Tıpkı Dünyalıların yapacağı türdendi.

Ancak ne olursa olsun kendime engel olamıyordum. Heyecanın tohumları daha şimdiden içimde yeşeriyordu. Eğer gönlümün dipsiz kuyularında kaybolduğum bu karanlık düşünceler labirenti olmasaydı anında o kelebeğe atılacak olurdum. Minik yıldızımın ışığıyla beraber kollarımın arasına düşecek olacağını umardım. Fakat başaramıyordum. Adım atacak kuvveti vücudumun hiçbir köşesinde hissedemiyordum.

Capella topuklu ayakkabıları yüzünden sendeleye sendeleye

kelebeğe doğru yaklaştı. İnanamıyor gibiydi; yüz ifadesinde alışılmadık bir tedirginlik seziyordum. Yine de yaşlı adamı dinliyordu. İncecik parmaklarını yavaşça kaldırarak kelebeğe doğru götürdü. Yutkunarak, hiçbir şey yapmaksızın mağrur kelebeğin çaresizliğini izledi. Tam onu kavramaya yeltenmişken Polaris'in sesini duyduk:

"Capella, dur!" diye bağırdı ve kardeşini kolundan tuttuğu gibi geri çekti. Capella yalpalayarak Polaris'in kollarına düştü ve kızgınlıkla bakışlarını ona döndürdü.

"Ne oluyor Polaris?"

Ancak Polaris onu duymuyormuş gibiydi. Kafasında tartıp durduğu bazı düşünceler olmalıydı ki gözlerini bir noktaya kilitlemiş, dalgın dalgın bakıyor, dudaklarını bir aralayıp bir kapatıyordu.

"Mintaka, o gün evine geldiğimizde bize Sirius'la ilgili anlattığın şeylerin hepsi doğruysa..."

Yaşlı adam büyük bir homurtu çıkartarak Polaris'in sözünü kesti, konuşmasına müsaade etmedi. Birkaç kez öksürdüğünü duyduk.

"Evet çocuğum," diye mırıldandı Polaris'e hemen ardından. "Sirius'un hangi iki durumda ortaya çıkacağını biliyorsun. Alnilam da biliyor ve biz buna hazırız."

Aralarında öyle şifreli bir dolambaç dönüyordu ki merakımdan çatlayacaktım. Polaris başını önüne eğdi ve adeta bakışlarını bizden kaçırdı. İkizi Capella ne olduğunu anlamaya çalışırcasına bana baktı ve gözleriyle neler olduğunu sordu. Oysa anlayamamıştım. Yaşlı adam ve Polaris arasında bizim bilmediğimiz ne dönüyordu? Alnilam neyi biliyordu, neyi kabul etmişlerdi?

"Polaris, bunu yapmak zorundasın."

Alnilam'ın sesini duyduk. Titriyordu. Hatta öyle ki ağlıyor gibiydi. Polaris Alnilam'ın kırgın sesini duyar duymaz daha çok eğdi başını ve utançla saklandı bizden. Dinmek bilmeksizin ışıl-

dayan ışık dahi aydınlatmaya yetmiyor gibiydi aklındaki dar sokakları. Kafasını kaldırıp nihayetinde gözlerini seçebildiğimizde dolu dolu olduğunu fark ettik. Bir Capella'ya, bir bana baktı. Ardından sanki görebilmesi mümkünmüş gibi etrafa göz gezdirdi.

Birkaç adımda acılar içindeki kelebeğin yanına vardı. Parmaklarıyla güçbela direnen mavi kanadını okşadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı ona. Duyduğu bu üzüntü ve utanç kelebeği öldüreceğinden miydi? Capella ve ben karşımızda bir film dönüyormuşçasına pür dikkat izliyor, gıkımızı çıkarmıyorduk. Birazdan her şey bitecekti. Birazdan Alnilam Skyera'ya, bizim biricik gezegenimize dönecekti. Birazdan onun varlığı sayesinde içimdeki tüm karamsarlığı bir kutuya kilitleyecek ve denizime atacaktım. Denizim bunca zamandır nasıl tüm dertlerimi söndürüp yuttuysa onu da dalgalarıyla sürükleyip benden uzaklara götürecekti. Bir daha hiç üzülmeyecektim.

Ancak Polaris kelebeği avucunun içine almaya kalkar kalkmaz silah sesini andıran bir gürültü koptu. Korkuyla olduğumuz yerde sıçradık. Polaris'in uzun, ince vücudu bir tüy parçası gibi havalanarak geriye düştü. Adeta küçük kelebek bir biçimde kendini sihirli bir kalkana almış, ona zarar vermek isteyeni bir hamleyle geri püskürtmüştü. Capella kardeşinin arkasından endişeyle bağırdı ve ona doğru gitmeye yöneldi fakat Mintaka'nın dehşet dolu, aceleci sesi onu durdurdu.

"Capella, bırak onu," diye emretti katı sözleriyle. Bu yaşlı adam onu hiç mi hiç umursamıyormuş gibiydi. "Polaris'e bir şey olmayacak ancak bizim zamanımız gitgide tükeniyor. Alphard'ı al ve kelebeğin yanına git. Onu öldürmelisiniz."

"Hayır!" diye geri bağırdı Capella huysuz adama ve hayretle ona dönmeme sebep oldu. Bakışlarını diktiği gökyüzüne bakarak konuşmaya devam etti: "Bizden bir şey saklıyorsunuz. Alnilam neden konuşmuyor, siz neye hazırsınız? Kardeşimi hırpalayan bu

kelebeğin bize zarar vermeyeceğini nasıl düşünüyorsunuz?"

Işık titreşti. Beraberinde kelebek de. Capella'nın eninde sonunda yola geleceğini, ne diyorlarsa harfiyen yerine getireceğini biliyordum ama inat ediyordu. Doğrusu aynı sorular benim zihnimi de meşgul etmişti.

"Capella, senin içinde hissettiğin mutluluğun, Alphard'ın karamsarlığının bir sebebi var. Siz enerji için önemlisiniz," dedi Alnilam. Sesi öyle aceleci geliyordu ki bilmesem birinden kaçtığını, şu anda dahi yerden havalanırcasına koştuğunu zannedecektim. "Bana güvenmek zorundasınız."

"Alnilam siz neye hazırsınız?" diye üsteledi Capella. "Bu kelebeği öldürünce yanımıza geleceksin değil mi?"

Alnilam bir süre sustu. Hatta bir süre Gölgeler Diyarı, Skyera ve rüzgârlar sustu. Kendi nefesimiz kulaklarımızı uğuldattı sanki.

"Alnilam geleceksin değil mi?"

"Sirius, size gönderdiğim umut ışığı... Yalnızca doğumda ve ölümde ortaya çıkar. Her an her şey olabilir Capella."

"Bu ne demek oluyor?"

Capella soruyordu sormasına oysa cevabı bastığımız kuru otlar dahi biliyordu sanki. Sessizlik, kanlı bir bıçak gibi aramızda dikiliyordu. Saplanmaya hazır bir biçimde zalimce bizi bekliyordu ve kime batarsa batsın hepimizin canını yakacaktı sanki. Hayır, kabul edemezdim. Bizden bunu bekliyor olamazlardı. Olamazdı. Eğer dediklerini doğru kavramışsam, ki zihnim tersine ikna olmak için yadsınamaz bir çaba gösteriyordu, nasıl o kelebeği öldüreceğimizi düşünürdü? Bile isteye, ellerimle o kelebeğin canını alacağımı nasıl hayal ederdi? Mutlaka başka bir yolu olmalıydı. Başka bir çıkar yol bulmalıydık. İnsanın en çok ruhunu yalnız hissettiği anlarda ortaya çıkan sessizliğin tüyler ürpertici çığlığı dört bir yanımızı kaplamışken birileri bir şeyler söylemeliydi.

"Capella bunca zamandır içinizde taşıdığınız o duyguların iki-

nizi de nasıl bir çıkmaza soktuğunu biliyorum. Şimdi her şeyin bitmesi için bir fırsat var elimizde." Sesi öyle çok titriyordu ki tüylerim diken diken oldu. "Eğer o kelebeği öldürürseniz bunların hepsi son bulacak."

Sabaha kadar durmaksızın konuşsa dahi bu söylediğinin elle tutulur bir yanı olmadığını anlayacaktı. Bizden böyle bir şeyi nasıl isterdi aklım almıyordu. Yüreğim tarifini bir türlü bulamadığım bir acıyla çalkalanıyor gibiydi. Onu, üstelik henüz bulamamışken kaybedecek olmanın çaresizliği daha şimdiden tüm gökyüzü tepemden aşağı yıkılıyormuş gibi hissettirmişti. Onu bir kez görmeden bu hikâyeyi bitirmemin imkânı yoktu. İçimde durmak bilmeksizin konuşan öyle bir ses vardı ki onu bir kez yanı başımda hissetmezsem bir daha hiç gölgelerimden kurtulamayacağımı tembihliyordu.

"Bu bir veda değil ki," diye fısıldadı. İşte şimdi büsbütün ağlıyordu. "Beni halihazırda, sizden milyonlarca ışık yılı uzaktayken bile başucunuzda yaşatmanın bir yolunu buldunuz. Bir kez olsun sizi kurtarmam için izin veremez misiniz? Skyera'yı kurtarmamıza izin veremez misiniz?"

Ne Deli Turuncu ne de ben böyle bir şeyi yapacaktık. Gerekirse gölgeye dönüşmenin bir yolunu bulurduk. Gerekirse Skyera'yı yok eder, Rigel denen caninin isteği her neyse onu gerçekleştirirdik. Ama ikimizden bunu kabul etmesini bekleyemezdi. Onun güzel yüzünü hiçbir zaman göremeyecek olmak, anılarının bir daha aklıma dolmayacağını bilmek ağaçsız bir yerde nefese muhtaç kalmak kadar acı olurdu.

Capella özür dilercesine yüzüme baktı ve kelebek kadar mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. Ardından saniyeler içinde mavi kelebeğe yürüdü. Ne yapıyordu böyle? O kelebeği öldürecek miydi? Nasıl bu kadar çabuk vazgeçerdi? Nasıl bunu kabul ederdi?

"Beraber olmalısınız," dedi Mintaka bir kez daha emir verir-

cesine.

"Hayır," diye mırıldandım elimde olmadan. Hayır, bunu asla yapmayacaktım. Capella'ya inanamıyordum. Bahsettiğimiz kişi en yakın arkadaşından bile öteydi, ondan nasıl olurdu da bu kadar çabuk vazgeçerdi?

"Alnilam, bir yolunu buluruz," diye bağırdım beni duyması için. İçimde durmaksızın biriken, sel olup taşan sözcükler dökülüveriyordu şimdi dudaklarımdan. "Alnilam gerekirse gölge olmanın bir yolunu buluruz ama bunu istememelisin."

Biraz olsun kendini toparlayabilmiş vücudum tekrar yalpalanmaya başladı. Oysa acıyı artık hissetmiyordum. Tamamen ona bürünmüştüm çünkü. Acının yürüyen bir temsili haline gelmiştim. Bedenime sinirliydim. Durmaksızın titreyen ellerime, bir kez olsun neşeyle kıvıramadığım dudaklarıma, onu hatırlamayan zihnime sinirliydim. Capella'ya sinirliydim. Skyera'ya böyle bir enkaza dönüştüğü için sinirliydim. Alnilam'a sinirliydim.

Hayır, beni duymalıydı. "Alnilam, yapamam," diye bağırdım tekrar. Beni anlaması lazımdı.

"Alphard, ışık titreşiyor."

Gerçekten de titriyordu. Peki kaybolunca bizi de beraberinde götürebilir miydi? Çünkü tek isteğim buydu.

"Alphard kendimizi düşünmek için fazla çaresiziz. Skyera, Dünya'ya dönüşmeden, henüz evrenimizi kurtarabiliyorken bencillik etmeye zamanımız yok. Üstelik senin içinde taşıdığın duyguları biliyorken, uçsuz bucaksız denizinde geçirdiğin dakikalarına şahit olmuşken seni kurtarabilmek için tuttuğum bu şansı harcamak canımı öyle yakar ki! Bir daha nefes alamam. Annenin dediklerinin aksine senin bir canavar olmadığını biliyorum Alphard. Bu enkazı senin yaratmadığını, tam tersine en ufak canlıyı yaşatabilmek için kendinden ne denli vazgeçebileceğini... Bunu sana kanıtlamama izin ver."

Işık bir kez daha titreyip saydamlaştı. Küçük kelebeğin ufak

bir zaman aralığında acıyla kırpıştırdığı gözlerini gülümsercesine yukarı kıvırdığını hissettim. Belki de yalnızca hayal görüyordum.

"İyileştiremiyorsan, acısını dindir. Bunu bana sen söylemiştin. Seni böyle görmek beni kahrediyor Alphard. Seni iyileştirmeme izin ver ve benim acımı dindir. Hem görmüyor musun, o da acı çekiyor."

Önce Capella'ya, ardından kelebeğe baktım. Hangisini kastediyordu bilmiyordum ama ikisi de halihazırda acı çekiyordu. Kelebek, dakikalardır aynı kederli kelebekti. Capella ise durmaksızın gülümseyerek ağlıyor, yalvarırcasına bir bana bir gökyüzüne döndürüyordu bakışlarını. Mutluluk onu bu kadar yormuş muydu? Gülmekten, hiç üzülememekten bu kadar mı bıkmıştı ki kendini kurtarmak için bir şans bulur bulmaz gerisini umursamaksızın ona tutunmuştu?

"Bu bir veda değil," dedi tekrardan.

Bu bir veda değil, diye sayıkladım.

İyileştiremiyorsan, acısını dindir.

"Seni iyileştirmeme izin ver."

"Benim acımı dindir."

Alnilam'ın acısını dindir.

Minik yıldızını gülümset.

Zihnim ağırlaştı. Gözlerim buğulandı ve kalbim hiç olmadığı kadar taşıması zor geldi. Bir biçimde o kelebeğe yürüyecek gücü kendimde buldum. Aklım sustu. Yüreğim çığlık çığlığa kaldı. Capella bana bakıp gülümsedi. Uzanıp elimi tuttu. Etraf sessizleşti. Kelebek itaatkâr bir biçimde havalanıp gözlerimizin önünde durdu. Sanki bir an önce bu ıstıraptan kurtulmak istiyor gibiydi. Bir saniye içinde ellerimizi uzattık. Geriye kalan acı içindeki kanadı bir ipek kadar yumuşaktı.

Düşünmeye vakit kalmaksızın onu çekip kopardık.

Mavi kelebek ufalanıp bir kül yığınına dönüştü. Gökyüzün-

den daha önce hiç duymadığım bir adamın haykırışı koptu. Beyaz ışık, nasıl mümkün olduğunu anlamadığımız bir biçimde, hiç olmadığı kadar parladı ve bembeyaz bir odada dikiliyormuşuz gibi hissettirdi. Capella elimi bıraktı.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Midem guruldadı, oysa bunun açlıktan olmadığını biliyordum. Damarlarımda bir şeyler gezindi sanki. Tüm vücudumu dolaştı, parmaklarımı titretene dek derimi acıyla kavurdu. En sonunda ise kalbimin tam ortasında son buldu ve orada yuvarlanıp devasa bir topa dönüştü.

Ardından o kocaman top bedenimi büyük bir gürültüyle terk etti. Bembeyaz hiçliğin içinde ayaklarım adeta yerden havalanıyormuş gibi hissettim. İçimin karanlığı dudaklarımın arasından devasa siyah bir ışık topu halinde çıktı ve tam önümde dikildi. O an göğsümü daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu kapladı. O an yüreğimi öyle kuştüyü kadar hafif hissettim ki belki de ilk kez bunu becerebildim: Gülümsedim.

Karanlığım önümde dikilirken ruhumdan bir kahkaha yükseldi. Onu tutamadım, bastıramadım ve kendime engel olamayarak deli gibi güldüm. Öyle çok güldüm ki bir an için nerede olduğumu dahi unuttum. Mutlu olmak böyle mi hissettiriyordu? Mutluluğun böyle bir şey olduğunu daha önce biri bana söylemiş olsaydı onu ne pahasına olursa olsun bulurdum. Kimse bir gülüşün beni kurtaracağından bahsetmemişti. Kimse gülmek dünyalara değer demeмişti.

Beyaz ışık dindi. Ayaklarım az önce nasıl havalandıysa, aynı asaletiyle yere, kuru otlara kavuştu. Orman ve bedenlerimiz karanlıklar içinde kaldı ve bedenimin hissettiği hafifleme, zihnimde ağırlık olarak yer bulmaya başladı. Bu zamana dek gölgelere sakladığım tüm o anılar birer birer hafızama doluştu. Babamı hatırladım. Babamın tıpkı benimkilere benzer ela gözlerini ve küçük çillerini hatırladım. Annemle tartışmalarını, başını kollarının ara-

sına gömüşünü hatırladım. Annemin mektubu bir kez daha anlam kazandı sanki.

Alnilam'ı hatırladım. Okul mezuniyetimden eve geldiğimde, annemin normal bir çocuk olmam için beni azarladığı o günde ormanın içinde Polaris ve Capella'yla koşuşturup durduğunu hatırladım. Yanında olmak istemiştim. Bir an için kaçıp gitmek, onlarla oynayabilmek istemiştim oysa korkmuştum. Beni istemeyeceklerdi.

Ardından yıllar sonra o benim evimin önüne gelmişti. Sanki kırık kalbimi sokakların, günlerin ardından hissetmiş ve benim için gelmişti. Tüm gün bahçemizde oturup gölgesiyle konuştuğunu gördükten sonra yanına gitmeden edememiştim. Tek isteğim, nasıl o benim kalbimi onarmak için geldiyse, onunkini de onarabilmekti. Oysa sanırım beceremediştim çünkü bana kızmıştı. Elime bıraktığı küçük kelebek çizimiyle beni orada baş başa bırakıp kaçmıştı.

Ancak ben o küçük kelebeği hiçbir zaman kaybetmemiştim. Çünkü o her ne kadar fark etmese de etrafındaki insanları anlamayı öyle iyi beceriyordu ki, her geçen gün gizliden gizliye ona hayran kalıyordum. Üstelik fark etmediğimi zannederek günlerdir beni çizdiğini biliyordum. Günün sonunda, çimlerin ortasında beni bekleyen bir çizim mutlaka oluyordu. Ne yazıktır ki buna rağmen onunla konuşma cesaretini kendime bulamıyordum. Nasıl annemi üzdüysem, tıpkı ilk buluşmamızda olduğu gibi onu bir daha üzeceğimden korkuyordum.

Fakat günün birinde doğan güneşe gözlerimi açtığımda, onun okula gidemediğini, çalışmak zorunda olduğunu duymuştum ve işte o an tüm korkularımın yerini endişe kaplamıştı. Onun okula gitmesini istiyordum. Onun hayallerinin peşinden koşmasını öyle tarifsiz bir biçimde arzuluyordum ki hiçbir şey yapmazsam kendimi affetmeyecektim.

Capella'da bulmuştum çareyi. Alnilam'ın okula gitmesini istediğimi söylemiştim. Bir şeyler yapmak istemiştim ve beni Gredi'yle tanıştırmıştı. Böylece para almaksızın orada çalışmaya

başlamıştım.

Böylece onunla tarifi olmayan bir gece geçirebilmiştim. Yıldızların, üstelik hiçbir zaman güzel bulmadığım yıldızların altındayken ışıldayan gözlerine bakmıştım. O, o anlarda öyle mükemmel görünüyordu ki! Sanki tanrı bana acımış gibiydi. Çaresizliğimi görmüş ve onu hayatıma bir hediye olarak göndermişti.

"Bir gün gölgeye dönüşmeyeceğine söz verir misin?" diye sormuştum ona. Dönüşürse de haberim olmayacağını söylemişti ve hemencecik karşı çıkmıştım. Şimdi fark ediyordum ki nihayetinde ikimiz de yalan söylemiştik. O gölgeye dönüşmüştü ve ben de onu unutmuştum. Onsuz nefes alabilmiştim. Onun iç yakan gözlerine bakmadan, güldüğünü görmeden doğan güneşe gözlerimi açabilmiştim ve bunu pek çok kez yapmıştım.

O bana koşmayı öğretmişti. İçimdeki karanlığa rağmen gülmeyi öğretmişti. O, günün birinde evimi çiçeklerle donatmıştı. Kendimden kaçmak için gittiğim o denizi bile düşünceleriyle süslemişti sanki. O benim yıldızım olmuştu. O benim denizim olmuştu ve denizler hiç tükenmezdi.

Ah Alnilam'ım! Ona ne yapmıştım! Ağaçların arasında hıçkıra hıçkıra, göğsünü tutarak ağlayan Capella'ya döndüm. İçimde bitmeksizin harlayan bir umut vardı. Alnilam, bir yolunu bulup buraya gelmiş olmalıydı. Ağaçların ardına baktım. Dört döndüm etrafımda ve az önce hissettiğim mutluluktan eser kalmazken onu aradım. Onun ışığını aradım ancak ellerim bomboş kaldı.

"Alnilam?"

Kimse yoktu. Herkes vardı ama kimse yoktu.

"Alnilam! Gitmedim de."

Ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladım. Gözlerimi kasıp kavuran yaşları durduramazken yalnızca ona, uzaklarda bulabileceğimi düşündüğüm Alnilam'a koşmaya başladım. Böyle bitemezdi. Henüz gözlerini yeni hatırlayabilmişken, nasıl güldüğünü anımsarken hikâyemiz böyle son bulamazdı. Nefesim kesilinceye

dek koştum. Ayaklarım kimi zaman taşlara takıldı; yere düştüm ancak düştüğüm gibi kalktım. Yalnızca koşmaya devam ettim. Ne olursa olsun, bir kez bile arkama bakmadan koşmaya devam ettim.

Kocaman bir açıklık alana geldiğimde artık yolun sonundaydım. Oysa o yoktu. Ne yolun sonu vardı ne de o. Yalnızca ben vardım ve bir de tepemde dikilen gökyüzü. Bir türlü varamadığım gökyüzü...

"Neredesin minik yıldızım?"

Karanlığın tam ortasında var gücüyle parıldayan aya çevirdim başımı. Bir meteor yağmuruymuş gibi yıldızlar kayıyordu. Hepsi birer birer gökyüzünü terk ediyor, hiçlikte kayboluyorlardı. Yalnızca bir tanesi orada, tüm siyahlığın içinde bir süre daha bekledi. Gözlerimi bir kez bile kırpmadan onu izledim. Gücü tam kalbimde hayat bulur gibi oldu.

"Alnilam, seni seviyorum."

Asil yıldız da tıpkı diğerleri gibi usul usul kaydı ve gökyüzünün sonsuzluğunda kayboldu.

"Işıkların altında hareleniyor yüzün
Mağrur bir bakış var durgun gözlerinde
Bu dokunduğum sen misin Saye?
Çünkü denizin başında dikilirken vücutlarımız
Ve çabalarken görmeye kendimizi
Yalnızlığımdan kahrolacak gibi oluyorum
Su bana bakıyor, ben suya
Bir kuş şakıyor uzaklara kaçarak
Ellerim ıslanıyor, dalgalar usul...
Birden sırra kadem basmışsın
Oysa az önce kollarımdaydın
Deniz olmuşsun zannediyorum..."

MEKTUP

Anilam

Bundan yüzyıllar önce insanlar cılız, çaresiz bedenleriyle sınanıyorlardı. Şimdikiler ise duygularıyla, çoğu zaman kaybettikleri insanlığıyla sınanıyor. İnsan zihninin yalnızca kendini sağ çıkarabilmek amacıyla topluma savaş açtığı bir dönemde yaşıyoruz Alphard. Eğer biz bu fedakârlığı yapmasaydık bizden sonrakiler sınanma şansını elde edemeyeceklerdi bile.

Bazen hayatın karmaşası içinde yalnızca ufak bir toz tanesi olduğumuzu kabullenmemiz gerekiyor.

Sevgili Alphard,
Mektuplarımı özledin mi?
Çünkü ben seni çok özledim.

Zamanında, ben çok çok küçükken, belki henüz seninle tanışmamışken, annemin saçlarımı okşayarak durmaksızın sayıkladığı bir söz vardı, gözlerimin içine bir inci tanesi gibi bakıp, "Nil'im," diye fısıldayarak ellerimi okşardı ve ne olursa olsun kalbime güvenmem gerektiğini söylerdi. Biliyor musun o zamanlar bu çok garip gelirdi Alphard. Beynimin kolumu kaldırmam ya da dudaklarımı açıp kapatmam için

komut vermesini anlamak zor değildi fakat duygularımı hissetmek garip gelirdi. Kafamda durmaksızın konuşan o sesin kimi zaman beni üzebileceğini, kimi zaman içimi heyecanla kaplatabileceğini anlamak çok güç gelirdi.

Ancak ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim yaptığım ve yapmak istediğim tek şey bu oldu Alphard. O gün hiç yoktan bir düşünceyle senin evinin önüne gidip gölgemle konuştum. Yalnızca içimden bir ses öyle söylediği için o kelebeği çizdim. Eğer bana soracak olursan, kelebek sadece insanların dikkat etmeyeceği kadar ufak olduğundan enerjinin depolandığı cisim değildi. Aynı zamanda üzerimizde bıraktığı etkinin temsiliydi de. Düşünsene, günün birinde evinin önüne oturup çaresizce seni resmettim ve yolumuz bu yıldızlı gökyüzünün altına dek kesişti.

Ne yazık ki bilim insanlarının inandığının aksine, her hikâye sonsuza dek sürmüyormuş güzel ruh. Ölümsüzlük denen bir şey yokmuş ve bir biçimde bazı hikâyelerin erken bitmesi yazarı hariç herkesi mutlu edebiliyormuş. Yazarlar ise duyguları beş para etmez fedakârlardan başka bir şey değilmiş.

Sana bundan önce de defalarca mektup yazmıştım. Oysa bu sefer aklımdakileri kâğıda dökemiyorum bile. Zihnimin köşelerinden geçip dudaklarımdan çıkamadan havada asılı kalıyor sözcükler ve en önemlisi sen bu mektuba hiçbir zaman ulaşamayacaksın. Zamanın birinde saçları kendisi kadar renkli olan bir kız yanıma oturmuş ve, "Bir mektubu en çok o kişiye hiçbir zaman ulaştırmak istemediğinde yazmış olursun," demişti. Şimdi onu çok iyi anlıyorum. Şimdi eskiden gözüme eşsiz görünen bu yıldızların senin için neden uzayın geri dönüşüm kutusundan başka bir şey olmadığını da çok iyi anlıyorum.

Siz o kelebeğin kanadını alır almaz burada bir curcu-

na koptu. Herkes çığlık atıp amansızca sığınacak bir köşe aradı. Ancak tüm kargaşanın arasında en çok kulak tırmalayan Rigel'inkiydi. O... O öyle acı, öyle çaresiz baktı ki Alphard! Yaptığı bunca şeye karşın bir an için ona acıyacağımı düşündüm. Oysa o, üzerinde bulunduğumuz zemin titrerken ve evimin camları teker teker kırılmaya başlarken nefretle yüzüme baktı. Upuzun pelerini arkasında dalgalanırken üzerime atılmaya yeltendi ancak Gredi onu durdurdu. Olduğu yerde adeta küçük bir çocuk gibi tepindi.

"Enerjinin koruyucusu sen değilsin Rigel. Hiçbir zaman olmadın, hiçbir zaman olamayacaksın. Enerjinin asıl koruyucuları biziz," dedim ona, etrafımızdaki kalabalığı da işaret ederek.

Ona, asıl kahramanların pelerine ihtiyaç duymayacağını söyledim Alphard. Beklediğinin aksine nefretle değil, yalnızca ufak bir çocukmuşçasına merhametle ona baktım ve hepimiz bu diyarı terk ediyorken bir kez olsun sevilmenin ne demek olduğunu anlasın istedim. Çünkü onu neyin bu hale getirdiğini tam olarak bilmiyorum. Yalnızca bu toplumun insanı delirtene dek, ailelerin çocuklarını uçuruma sürüklediğini fark etmeyene dek karaladıklarını öğrenecek kadar Dünya ile ilgili kitap okudum. Kötüyü yaratanın insanlar, sadece insanlar olduğunu bilecek kadar yaşadım Alphard. Şimdi bir kez daha gök kubbe başımdan aşağı yıkılacak gibi oluyor ve ben pılımı pırtımı toplayarak terk ediyorum gökyüzünü. Etrafta küçük canları andıran sesler yankılanıyor. Uzak tepelerin ardında seçebildiğim ağaçlar yavaş yavaş devriliyor, yer çöküyor. Yok edici dalga birazdan buraya da yaklaşacak, bizi de alıp götürecek. Senin denizini, beraber olacağımızı hayal ettiğim o beyaz pervazlı evi de yutacak.

Ancak nihayetinde, bunca acının ardından çok önemli bir şey öğrendim Alphard: Bazen bizim yolumuz, diğerlerinin hikâyesini tamamlamaktan geçebiliyor. Bazen birilerinin bu yıldızlı gökyüzü için fedakârlık yapması gerekebiliyor ve bu sanılanın aksine o kadar da korkutucu olmuyor.

Çünkü bundan saniyeler önce, senin karanlığının bedenini terk ettiğini görürken ve kahkahalarını duymuşken huzurun ne demek olduğunu bir kez daha anladım. Yüreğim asil bir kuştüyü kadar hafifledi ve şimdi gelen yıkımı da bir o kadar dostça karşılıyorum Alphard. Çünkü sen güldün. Sen tüm anılarımızı geri kazanırken yalnızca durdun ve güldün. Dudakların kıvrıldı, gözlerin parladı.

Zannediyorum ki artık zamanı geldi güzel ruh. Karnımın tam ortasında usul bir sıcaklık hissediyorum. Yıkımın dalgası bahçeme dayandı. Çimlerime açılan kapı şimdi bir girdaba yakalanmışçasına havalanıp parçalanıyor ve nihayetinde küle dönüşüp gökyüzünden aşağı süzülüyor. İşin garibi Mintaka durmaksızın kahkaha atıyor, bir film izlercesine huzurla karşılıyor felaketimizi. Gredi Rigel'e sarılmış Alphard. Sımsıkı. Aralarında ne geçti, hâlâ onu sakinleştirmeye mi çalışıyor bilmiyorum ama Rigel bile sevdiklerine kavuşmuş görünüyor.

Eğer benim için üzülecek olursan yalnızca gülümse güzel ruhum. Seni gülümsettiğimi bildiğim her an üzüntünün zerresine yer olmayacak gönlümde. Ve şu an düşündüğünün aksine, kendimi yalnız da hissetmiyorum. Sanki kocaman bir gökyüzünü size hediye edip öyle gitmişim gibi bir his var içimde tükenmek bilmeyen. Sadece bedenime ne olacağını merak ediyorum. Çünkü ne olursa olsun onu bulmanı istemiyorum. Çünkü Dünyalılar sevdiklerini kaybetmeye dayanamadılar

güzel ruhum. Bu onları ya acımasız ya da üzgün yaptı. Bir zamanlar coşkuyla kaplı olan bomboş bedenlere alışamadılar.

Yıkımın dalgası ayaklarımın ucuna dek geldi. Denizinin tam ortasında, tüm bu olanlara karşı çıkmak istercesine bir aydınlık var ama ona ulaşmak bile çok zor geliyor. Artık mektubumu gerçekten sonlandırmam gerekiyor.

Sana daha önce söyleyemediğim için özür dilerim ama elimizde kalan bu son dakikalarda cesur olmanın vakti sanırım artık geldi: Seni seviyorum Alphard. Günlerin, mesafelerin, yıldızların, hafızalarımızın, Dünya'nın ve enerjinin de ötesinde, kalbimin her daim seninle olduğu bir sonsuzlukta seni deli gibi seviyorum. Kıvrılıp uyumak istediğim ela gözlerini seviyorum. Çillerini, dağınık, gece siyahı saçlarını seviyorum. İsmimi senin yumuşacık dudaklarından duymayı her şeyden çok seviyorum. Bana son bir kez daha minik yıldızım diyebilmen için neredeyse tükenip bitiyorum.

Sen de biliyorsun Alphard, sanılanın aksine vedalar gitmeyi gerektirmiyor. Biz birbirimize veda etsek de hiçbir yere gitmiyoruz. Eğer hayal etmek istersen her zaman senin için orada olacağım.

Başka bir sonsuzlukta seni tekrardan bulacağım.

Seni seviyorum Alphard.

22

Veda: Gül Minik Yıldızım

In a Year of 13 Moons — Current Joys

"Çabuk olsana Alphard, tören başlıyor."

Capella dikmek için gecelerce uğraştığı smokinime son bir kez daha göz atıp boynuma sıkı sıkı bağladığı papyonumu düzeltti. Dakikalardır, uğraştığımız curcuna yetmiyormuş gibi bir o yana bir bu yana koşuyor, pürüz arıyordu. Bu halleri beni kimi zaman kızdırıp kimi zaman güldürse de düğünün bu kadar güzel oluşunu ona borçlu olduğumuzu kabul etmeliydim. Her şey olabileceği en görkemli halindeydi. Bembeyaz masaların üstlerini rengârenk mumlarla donatmış, konukların kıyafetlerine kadar düşünmüştü. Küçük kelebekler etrafta uçuşurken burası bir peri masalını andırıyordu.

Onu elimle savuşturup son bir kez aynada kendime baktım ve ardından apar topar odayı terk ettik. Bahçeye vardığımızda herkes çoktan yerleşmiş, yalnızca bizi bekliyor gibiydi. Capella yavaşça sandalyesine oturup saçlarını düzeltti.

"Güzel görünüyorsun," dedim ona. Çünkü her an başka bir kusur bulup ağlayacakmış gibi bir havası vardı.

Başını teşekkür edercesine eğdiğinde lafa giremeden Nil'in

koşa koşa bize doğru geldiğini gördük. Küçücük ayakkabıları ve paytak adımlarıyla dibimizde biterek Capella'nın eteklerini çekiştirmeye başladı.

"Çilekli sakız istiyorum," dedi mızmızlanarak. Capella onu duymazdan gelerek kucağına oturtturdu ve beraberinde sahnenin ışıklarının yandığını fark ettik. Gelin ve damat nihayet geliyor olmalıydılar. Kemanın içimizi okşayan tınısını duyduğumuzda oturduğumuz yerde ayaklanıp alkışlamaya başladık. Saniyeler içinde gelin ve damat da sahneye çıkmışlardı.

"Galiba ağlayacağım," dediğinde Capella'ya gülmeden edemedim. Halihazırda günlerdir gizli gizli ağlıyor, "Onun bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diye sayıklıyordu. Sanki aralarında yaş farkı varmış gibi!

Polaris üzerindeki asil smokinle ve nihayet şekle sokabilmeyi becerebildiği portakal saçlarıyla gördüğüm en güzel damatlardan biri olmuştu. Eşinin elinden tutup etrafında döndürdü ve onu zarif bir biçimde seyircilerin arasına gönderdi. Yan tarafta kendisini bekleyen gitarını boynuna takıp mikrofona yaklaştı:

"Bu şarkı gökyüzündeki tüm yıldızlara ve biricik eşime," diyerek gitarını tıngırdattı.

Bir müddet orada dikilip şarkısını dinlemeye çabaladım. Capella'nın mutluluğundan, kocaman bir aileye kavuşmalarından ötürü gülümsemeye çalıştım ancak belli bir süre sonra orada duramadım. Ayaklarıma engel olamadım ve mümkün olduğunca fark ettirmeden sıyrılıverdim aralarından. Ormanlık alanda yapılan bu güzeller güzeli kır düğününden ayrılarak hemen dibindeki sonsuz suya gittim: Alnilam'ın denizine.

"Sen gideli on iki yıl oldu."

Yıllardır otururak eskittiğim bankımın üzerinde doğrularak sırtımı dikleştirdim. Önünde uzanan deniz bugün bir başka hırçındı.

Dalgalar kıyıyı döverken can yakıcı bir ses çıkarıyordu. Martılar her zamanki gibi birkaç simit parçası bulabilmek umuduyla kayalıklara tünemişlerdi.

"Sen gittiğinden beri pek çok şey değişti," diye fısıldadım denizimize. Sözcükler iyi hissettiriyordu. "O gece koskoca Skyera'da yalnızca Capella, Polaris ve ben kalmıştık. Doğrusu korkutucuydu Alnilam. Otların, ağaçların, neşenin bir daha hiçbir zaman geri gelmeyeceğini düşünmüştüm. İnsansız, bizim de tükenip gideceğimizi ve gezegenimizin unutulacağını düşünmüştüm. Ama birkaç gün içinde Dünyalılar yaşadığımız değişikliği fark ettiler ve fark eder etmez pek çok insanı buraya taşıyarak nüfusumuzu tamamladılar. Çoğu ev yıkılarak tekrar inşa edildi. Oyuncakçı dükkânı halihazırda yangında küle dönmüşken çok daha güzeli yapıldı ve şimdi çocuklar oraya gitmeden duramıyor."

Denizim sanki beni dinliyormuş gibi hırçın dalgalarını dindirdi. Artık kıyıya vuran dalgalar yalnızca kulağa hoş gelen tıngırtılardı.

"Alnilam senin aramızdan ayrıldığın o gecede çatı katın mucizevi bir biçimde hiç mi hiç hasar görmedi. Benim evimi, ikizlerin deyim yerindeyse şatosunu bile tekrardan düzenlemeleri gerekti oysa senin çatı katının kılına zarar gelmedi. Sonrasında da orayı senin için koruduk. Her bir konuta Dünyalılar yerleşti ama orayı almalarına izin vermedik. Bir süre Papatya ile orada kaldım ancak geçtiğimiz yıl onu kaybettik. Çok üzgünüm Alnilam, elimden hiçbir şey gelmedi."

Sözcüklere ara verip derin bir solukla başımı oturduğum yere döndürdüm ve yanı başımda o sevimli, kara kediyi aradım. Sanki daha dün dizlerimin dibine kıvrılmış, dertlerimi dinlemişti. Sanki daha dün Alnilam onu çatı katıyla tanıştırmıştı. Ardından bu deniz ve tahta bank aklıma vapurları getirdi. Alnilam'ın okula giderken binmeye can attığı, martıların kanatlarını çırpışını büyük bir hay-

ranlıkla izlediği o vapurları. Bir de Capella'yı getirdi aklıma. Yıllar öncesinde, henüz gencecik ve yolun çok başındayken yalnızca onunla tanışabilmek için başvurduğum Capella'yı...

"Biliyor musun Alnilam, belki de inanamayacaksın ama bizim Deli Turuncu evlendi," dedim ona kıkırdayarak. "Kulağa söylemesi çok garip geliyor fakat o nihayet birine sınlsıklam âşık oldu ve Skyera'nın en görkemli düğünüyle evlendi. Muhtemelen bu sözcüklerimi duyduğunda tüm mütevazılığın ve alçakgönüllülüğünle beni reddeceksin ancak inan bana bunların hepsi senin sayende oldu. Ona da bana da duygularımızı hediye ettin. İnsanlığımızı sadece Skyera'ya değil, bize de tekrar verdin. Şimdi Capella'nın tıpkı kendisininki gibi turuncu saçları olan güzel mi güzel beş yaşında bir kızı var. Yalnızca gözleri babasına çekmiş; yemyeşiller. İsmini ise Nil koydular. Capella Nil'in başkasının anısını yaşatma sorumluluğunu yüklenmesini istemediğinden bu ismi seçtiğini söylüyor. Anlattığına göre senin ruhunu taşımayacakmış ancak bu isimle gücünü her zaman içinde hissedecekmiş. Sen Nil'in zihnindeki melek olacakmışsın. Doğrusu o henüz beş yaşında ancak daha şimdiden senin gibi gülüyor. Gözlerinin içi tıpkı seninkiler gibi umudu fısıldıyor.

"Şimdi hazır Capella'yı anlatmışken bana öbür turuncuyu soracaksın, değil mi? Merak etme, o da tıpkı kardeşi gibi inanamayacağın kadar iyi! Fakat o Capella'nın aksine biraz olsun değişmedi. Küçüklüğünde nasıl hayal ediyorsa aynı o şekilde müzisyen oldu. Skyera'nın en ünlü müzisyeni oldu hem de. Şarkılarının hepsini gökyüzüne bakarak yazıyor. Her seferinde bunun yalnızca onu rahatlattığını savunuyor fakat içten içe biliyorum ki hepsini seni düşünerek yazıyor.

"Eğer beni soracaksan Alnilam, iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Mutluluk bir insanın edinebileceği en büyük lütufmuş; bunu senin sayende anladım. Yalnızca içinden geldiği için ufacık bir meseleyi dahi komik bulup dakikalarca kahkaha atmak bu za-

mana dek dileyebileceğim en güzel şeylerden biriymiş. Fakat ne olursa olsun, ne kadar gülersem güleyim aklımın başköşesinde yeri dolmak bilmeyen bir boşluk var. Orası sana ait Alnilam. Gidişinin ardından nihayet mezun olup kendi kafemi açtım. Oraya senin ismini verdim. Şimdi türlü türlü insanlar, maneviyatından hiç haberleri olmaksızın senin tatlılarını yiyorlar ve her seferinde gülümseyerek ayrılıyorlar. Çocuklara bana bir çizim yapmaları karşılığında bedava tatlılar veriyorum. Onların masum, eğik bükük çizimleri kafemin duvarlarını süslüyor. Senin çizimlerinin kalbimin odalarını süslediği gibi."

Ormanlığın içinden bir çocuk kahkahası yükselirken sözcüklerime ara verip merakla başımı oraya döndürdüm. Bir süre kim olduğunu seçemesem de turuncu saçlar hemencecik kendini ele verdi. Nil koşarak yanıma geldi ve hiçbir soru sormaksızın yanıma oturdu. Muhtemelen yine Capella'dan kaçmıştı.

"Alnilam'la mı konuşuyorsun Alphard?" diye sordu bana minicik gözlerini pörtleterek. Bu haliyle tıpkı Capella'ya benziyordu.

"Evet güzellik."

"Bana Alnilam'ın kim olduğunu ne zaman söyleyeceksin?"

Ne ikizler ne de ben ona bir türlü Alnilam'ın kim olduğunu açıklayamıyorduk. Elbette her birimizden ismini defalarca kez duyuyor, belki de yalnızca eski bir dost olduğunu düşünüyordu ancak bir türlü asıl hikâyeyi anlatamıyorduk. Doğrusu beş yaşında küçücük bir çocuk için, her ne kadar Capella'nın küçük versiyonu da olsa, gölgeleri anlamak hiç de kolay olmasa gerekti. O minik yıldızın kendinden habersiz nasıl tüm dünyamızı aydınlattığını ifade etmek bizim için bile neredeyse imkânsızdı. Nil'in fındık burnuna ufakça dokunarak gülümsedim ve ona sarılarak denizi işaret ettim:

"Bak," diye fısıldadım onun uzun zamandır bu anı beklediğini biliyorken. "Önümüzde uzanan kocaman deniz Alnilam. Ve gökyüzü de. Ve görebileceğin tüm sonsuz şeyler de."

"Yaa..." diye mırıldandı düşünceli düşünceli. "O zaman Alnilam süper kahraman mı? Ya da peri? Ya da sihirli bir balık mı?"

Topuk tıkırtıları duymaya başladığımızda ikimiz de başımızı çevirdik ve bu sefer Capella'yı gördük. Yanında Polaris de vardı ve elinde metal bir tepsi tutuyordu. İkisi de kıkırdayarak yanımıza yaklaştıklarında Capella şaşırtıcı bir biçimde Nil'e kızmadan tepsiyi bize doğru uzattı. Beş tane sandviç boylu boyunca uzanıyordu.

"Alın bakalım," dedi Capella kızının yanına, banka oturarak. Polaris de hemen yanımıza kuruldu. "Damat bey kendi elleriyle yapmış."

"Domates kesmekten nefret ediyorum. Yerlerinde durmuyorlar ama yiyin bakalım güzel olmuş mu."

Hep bir elden sandviçlere atılıp yemeye başladık. Tadı enfesti ancak ikizler benimle pek aynı görüşte görünmüyorlardı.

"Her geçen gün iyileşiyor," dedi Capella başını takdir edercesine sallarken.

"Bir gün o kadar iyi yapabilirim belki de."

"O kadar"dan kasıtlarını pek anlamıyordum ama yine de çok umursamıyordum da. Dakikalar boyunca çıtımız çıkmadan, yalnızca denizi izleyerek sandviçlerimizi yedik. Tepside bir tane kalmıştı. O bir taneyi ne zaman sandviç yiyecek olsak yapıyor ancak hiçbirimiz yemiyorduk. Sanki... Sanki Alnilam bir biçimde geri gelecek, şaka yaptığını söyleyecek ve bizimle dalga geçerken kalan o tek sandviçi yiyecek gibiydi.

Nil olduğu yerde kıpırdanıp küçücük elleriyle sandviçini yemeye devam ederken bakışlarını bana döndürdü:

"Alphard, sana bir şey daha sorabilir miyim?" dedi ağzı doluyken. Onu başımla onayladım ve bir süre minicik ağzına sığdırdığı kocaman lokmayı yutmasını bekledik.

"Alnilam bir sandviç olabilir mi?" dedi meraklı meraklı. "Çünkü siz hep sandviç yiyorsunuz ve sandviçler de sonsuzdur."

İçimi mayhoş bir duygu kapladı. Bir süre cevap veremeden yalnızca saçlarını okşamakla yetindim. İkizler şaşkın bir biçimde yüzüme bakıyorlardı. Bu ufacık kız çocuğuna ne diyeceğimi, ona Alnilam'ı nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Belki de yalnızca gönlümün derinliklerinden geçenleri söylemeliydim. Belki de yalnızca Alnilam'a söylemek isteyip bir türlü dilimin ucuna varamayan şeyleri anlatmalıydım.

"Nil," dedim onu omuzlarından tutup iyice kendime döndürerek. "Alnilam etrafında sevgiyle baktığın her şey demek, anlaştık mı? Kimi çok seviyorsan o Alnilam. En sevdiğin oyuncağın, güzel bir deniz, bulutlar, çiçekler, müzik dinlemek, resim çizmek... Hepsi Alnilam."

Onaylayarak başını salladı. Ardından çocuk aklı, bunların hepsini bir kenara atmış olacak ki oturduğu yerden bir zıplayışta kalktı ve eteklerini sallaya sallaya bize baktı.

"Oyun oynayalım mı? Lütfen!" diyerek dudaklarını büktü. Hiçbirimiz ona karşı koyamadık ve az önce konuşulanlar hiç duyulmamış gibi biz de ayaklandık. Capella yüzüme bakıp buruk bir biçimde gülümsediğinde ona sorun değil dercesine baktım.

"Eee damat kaçıyor. Bakalım kim onu yakalayacak?" dedi Polaris ve hızla ormanın içine doğru koşmaya başladı. Nil minicik, çarpık adımlarıyla kahkahalar atarak Polaris'i yakalamaya koyuldu ve hemen ardından Capella da kızının peşinden koştu.

"Alphard gelmiyor musun?" diye bağırdı Nil bir yandan da kahkaha atarken.

"Geliyorum!"

Son bir kez daha Alnilam'a baktım. Zamanında içimdeki karanlık duyguları döktüğüm bu deniz son on iki yıldır evim haline gelmişti. İçinde, dalgalarının arasına sakladığı bir ailem olduğunu biliyordum ve bunun için o dalgaları aşmam dahi gerekmiyordu. Kalbim biliyordu. Onun hiçbir zaman çiçekler dikip sulayamaya-

cağım mezarının bu devasa deniz olduğunu tüm evrenler biliyordu.

"Bu bir veda değil ki," diye mırıldandım bana son günümüzde söylediklerini bir kez daha tekrar ederek. Çömelip buz gibi suya dokundum ve ellerimle okşadım dalgalarını.

"Her neredeysen, gül minik yıldızım."

Ardından arkama bir kez olsun bakmaksızın ormanın derinliklerine doğru nefesim kesilene dek koştum.

Teşekkür

Yazmayla ilk tanışmam ortaokul üçüncü sınıfta gerçekleşti. O ana dek okur, yazılanları yorumlar ancak kendim bir eser ortaya koyabileceğimi –üstelik bunun bir kitap olacağını– hiç hayal edemezdim. Bu noktada öncelikli ve en büyük teşekkürüm biricik Türkçe öğretmenim Özlem Tezcan Dertsiz'e. Bana ucu bucağı olmayan bir diyarın anahtarını vermekle kalmayıp, kimi zaman kendi içimde anlamlandıramadığım duygularımın kelimelerle hayat bulabileceğini gösterdiniz. İlginiz, alakanız ve her daim umutla bakan gözleriniz olmasaydı belki de bugün ne okur ne yazar ne de buralarda olurdum. Hiç farkında olmadan hayatımı değiştirdiniz ve bunun için size hep minnettar kalacağım.

Kimi zaman, özellikle de yaşımın ve toplumun üzerime yüklediği sorumluluklar çok ağır geldiğinde ve sevdiğim insanlarla işlerin pek de istediğim gibi gitmediği dönemlerde ne zaman baksam yanımda sen vardın. Zamanında Mintaka, ne getireceği bilinmez bir savaşın ortasındayken Alnilam'a, "Gerçek dostlar günlük tutmak gibidir," demişti. "Sen dile getirmesen de içindeki enerjiyi bilirler ve doğru vakit geldiğinde bir zamanlar çok sevdiğin o yıldızlar gibi evinin yolunu gösterirler." Ulaş Baran, kendimle

verdiğim iç çatışmaların arasında gökyüzümü yıldızlarla doldurduğun için teşekkür ederim.

Kitabın içindeki muhteşem çizimlerin, güzeller güzeli çizeri Buse Kuşcu... Yalnızca her daim destekleyen güzel bir arkadaş olmakla kalmayıp gerek tanıtım filminde gerek çizimlerde çok büyük bir emek harcadın. Tanıdığım en yetenekli insanlardan birisin!

Orion'umuzun basım sürecinde sanki kendi kitabıymışçasına sahiplenip, en ince detayına kadar her şeyin mükemmel olması için uğraşan canım Derya Sevim'e kucak dolusu teşekkür ve sevgiler. Neşeli sesinle ilham kaynaklarımdan birisin ve sen yanımdayken engelleri aşmak çok kolay görünüyor.

Dünyalar tatlısı editörüm Alkım Uysal'a hem evrenimi ilk okuduğu andan beri desteklediği hem de bana bir abla olduğu için teşekkürler.

Biricik annem Yeşim Taner'e kitabımın en büyük destekçilerinden biri olduğu için teşekkürler. Seni çok, çok seviyorum.

Söyleyecek çok şey var fakat konuşmamı pek de uzun tutmak istemiyorum. Kitabımın son okumasını yapan Hümanur Turan'a, ne istersem isteyeyim hevesle dinleyip kitabımın kapağında harikalar yaratan Sidem Zelal Edin'e, fikirlerimi dinleyip özellikle mental olarak sıkıştığım zamanlarda bana yardım etmek için elinden geleni ardına koymayan Yağmur Gündüz ve Bahar Su Behrem'e, tanıdığım en iyi öğretmenlerden, yol göstericilerden biri olan Barış Aydınol'a, değerli psikolojik danışmanım Aşkın Koç'a, Martı Yayınları'ndan Atıf Ermiş'e ve mesajlarıyla desteklerini esirgemeyip, benimle heyecanlanan diğer tüm arkadaşlarıma teşekkürler.

On altıncı yaşıma, getirdiği tüm üzüntüler, mutluluklar, çaresizlikler ve heyecanlar için teşekkürler. Bunların hepsi gerek kü-

çük gerekse büyük olsun paha biçilmez bir hayat deneyimiydi. Bu zamana dek hayattan edindiğimiz tecrübelerin fiziksel yaşantılardan ziyade hep duygusal gelişmelerle olduğunu düşünmüşümdür. Kim bilir belki bu ileride değişir ancak on altıncı yaşımda daha önce deneyimleyemediğim pek çok duyguyu yaşama fırsatı buldum. Belki de biraz büyüdüm.

Küçüklüğümden beri sosyal medyanın içindeyim. Bazı anlar geliyor, bu mecranın acımasız yanıyla da yüzleşmek zorunda kalabiliyorsunuz ve henüz büyüme sürecinde olan bir birey için bu bazen çok ağır gelebiliyor. Tüm bu olumsuz etkenlere karşın duygularımı ifade edebilme cesareti gösterdiğim için kendime teşekkür ederim.

Orion evrenini içinde yaşatan, yazdığı mesajlarla başucumda bir dostmuş gibi hissettiren, yüzümü güldüren siz okurlara çok teşekkür ederim. Destekleriniz çok kıymetli, çok özeldi!

Sevgili Alnilam'a, güzel yıldızıma teşekkürler. Yaklaşık üç yıldır onu zihnimde yaşatıyor, düşünüyordum ancak onun için doğru hikâyeyi bir türlü bulamıyordum. Belki de içimdeki enerji bugünün geleceğini ve sırf bugün, bu anda Orion'u sizlerle buluşturabilmek için diğer tüm yazma girişimlerimde başarısız olmam gerektiğini biliyordu.

Alphard'ıma, gölgelerimi sahiplendiği için teşekkürler.

Ve o ikisinin başka bir gerçeklikte, gökyüzünün ıssız ve bir o kadar uçsuz bucaksız bir noktasında beni duyduğunu hissedebiliyorum. Sevgili Alnilam ve Alphard, siz de biliyorsunuz ki sanılanın aksine her veda gitmeyi gerektirmiyor. Birbirinize veda ettiniz oysa ikinizin de hiçbir yere gitmediğini, alabildiğine uzanan yıldızların derinliklerinde ve hayal etmek isteyenlerin zihinlerinde kavuştuğunuzu biliyorum. Nihayetinde bu yolculuğun sonunda yazar olarak bir şey öğrenmişsem sevdiklerimizin gözlerimizde

değil tam kalbimizde yaşadığıdır. Eğer sizi yüreğimde bir hayal etmek istiyorsam evet, sonsuza dek hiç ayrılmayacaksınız.

Size teşekkür ederim.

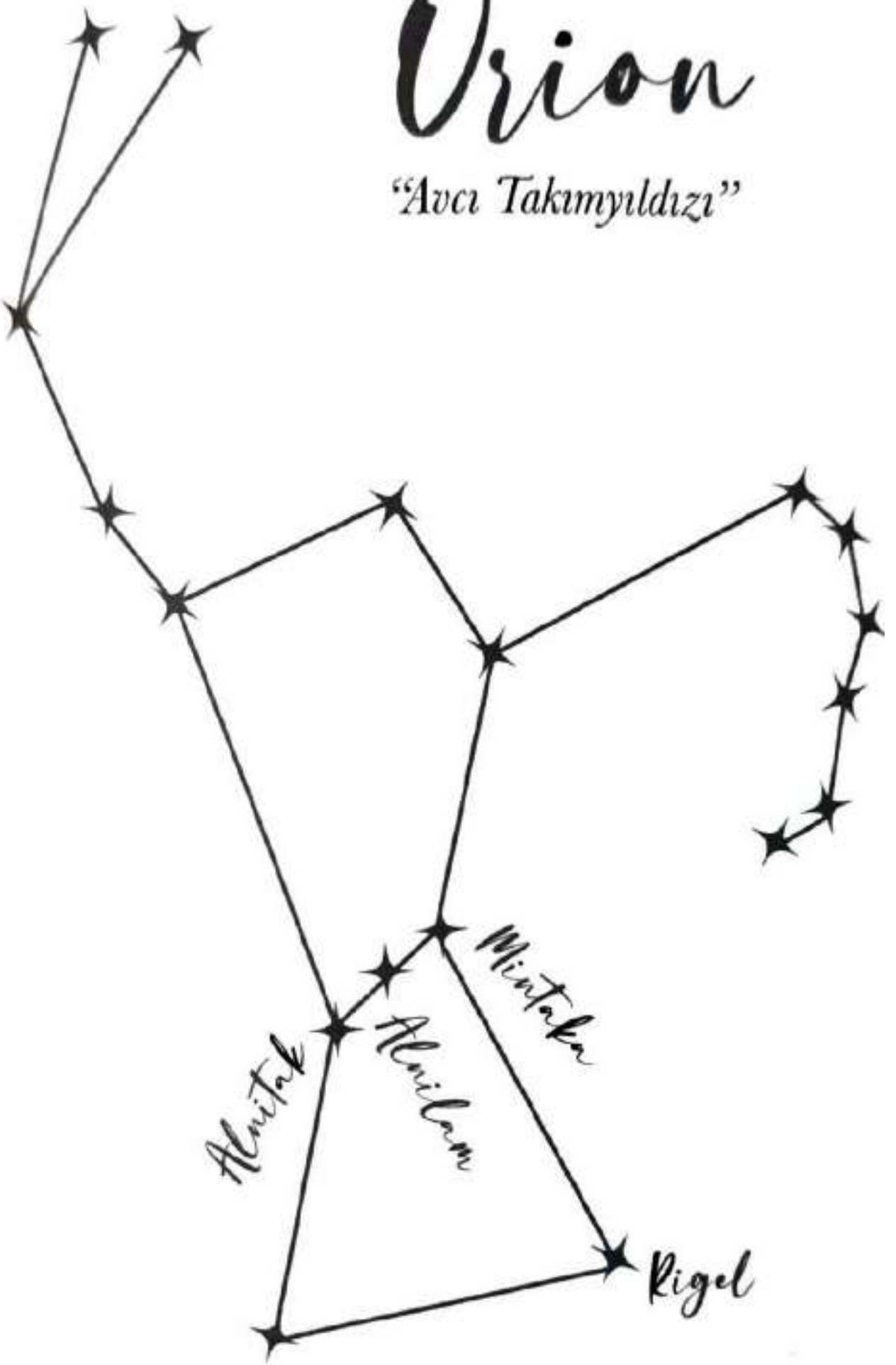
İyi ki zihnime konuk oldunuz.

Bu yazıyı her nerede okuyorsanız, her zaman *gülün minik yıldızlarım.*

tg: @serserikitap

Orion

"Avcı Takımyıldızı"

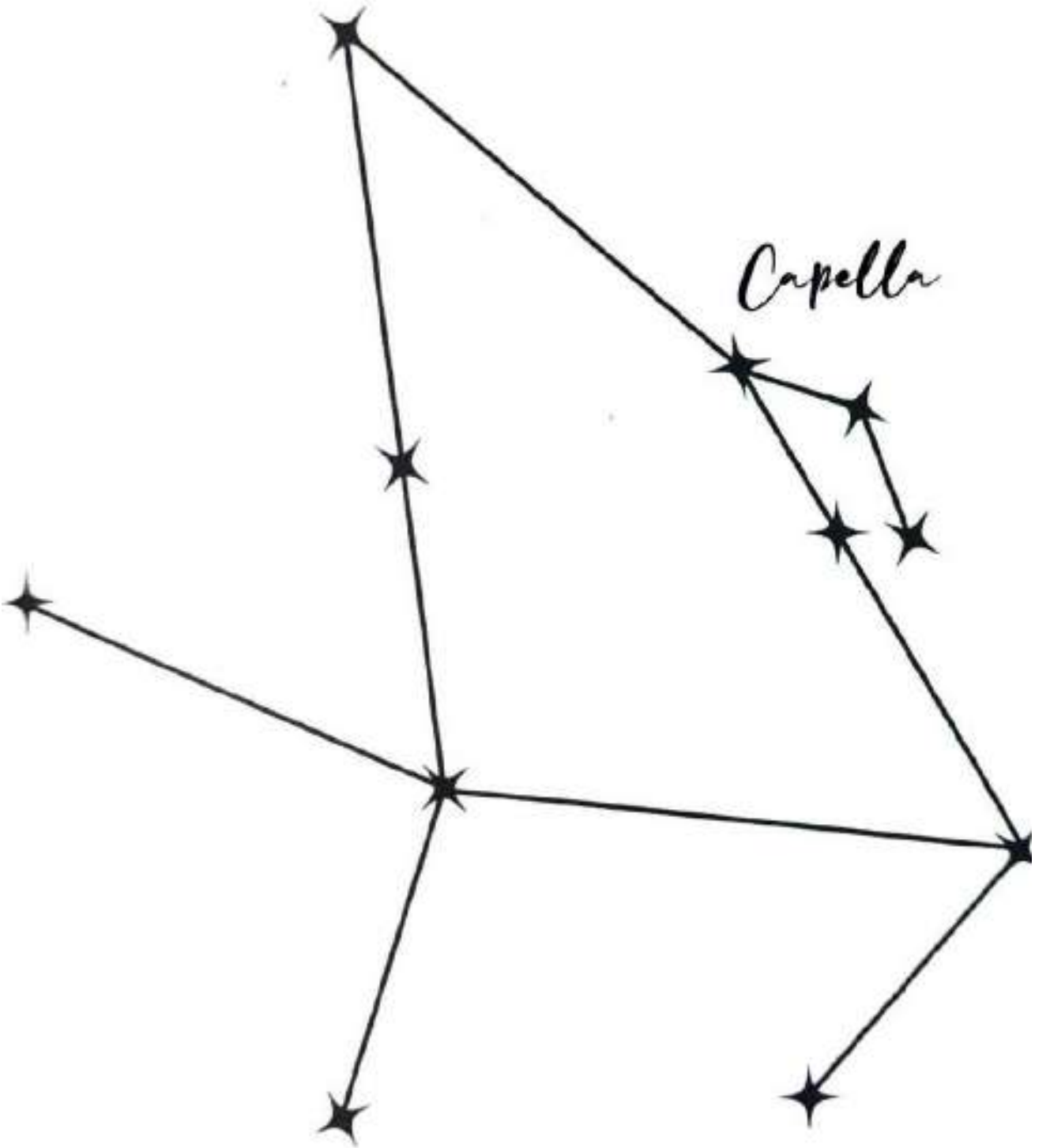
"Suyılanı Takımyıldızı"

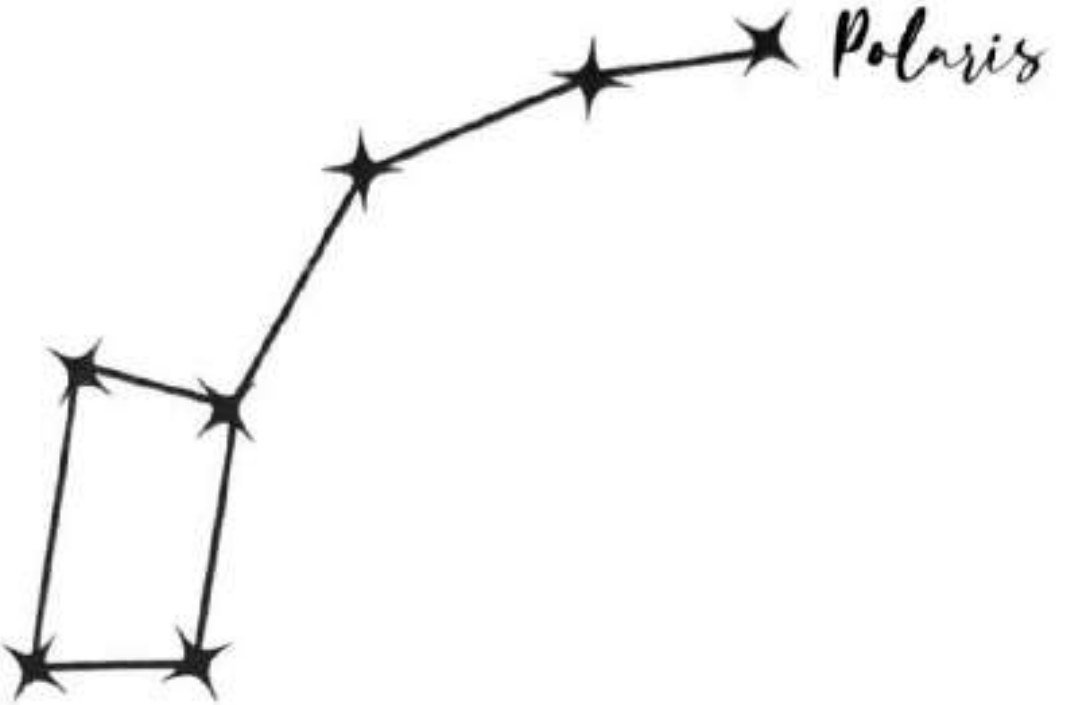
Hydra

"Arabacı Takımyıldızı"

Auriga

Ursa Minor

"Küçükayı Takımyıldızı"

